



ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА



ФАНТАСТИКА


Вечните тайни на
Вечния император!

133

АЛЪН
КОЛ
& КРИС
БЪНЧ

СТЕН

ЗАВРЪЩАНЕТО
НА ИМПЕРАТОРА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА  БАРД

Алън Кол, Крис Бънч

Завръщането на
императора

На Норман Спинрад
(активен хипар и комунистически симпатизант),
който ни помогна да навлезем в този дракх,
и
на Денис Фоли
(пенсионирана зелена барета),
който ни помогна да не се увличаме прекалено

Бележка

Заглавията на първа, втора и трета книга са официалните титли, които Август е получил от Римския сенат: *Принцес* – пръв, *Император* – военен главнокомандващ, *Патер патрие* – Баща на отечеството.

Заглавието на книга четвърта: „*Осъдените на смърт те поздравяват*“ е известното обръщение, с което гладиаторите отдавали почести на своя император, преди да започнат кървавите си сражения на арената.

АК и КрБ

КНИГА ПЪРВА ПРИНЦЕПС

Глава 1

Корабът беше огромен. Имаше форма на десетостен и всяка от стените му беше почти един квадратен километър.

На борда имаше един-единствен човек. Стоеше неподвижно, потопен в прозрачна капсула, поставена в центъра на един от отсеците. Очите му се отвориха. Сини. Безизразни като на новородено. Известно време нищо не се случи.

После някаква клапа се задейства и течността от капсулата бе източена. Полупрозрачният капак се плъзна настрани. Мъжът се изправи и пристъпи на палубата. Движеше се бавно и предпазливо, като инвалид, който се опитва да проходи отново, след като дълго време е бил прикован на легло. Палубата беше приятно топла.

Приседна. Измина миг или час, или ден, преди да прозвучи гласът; идваше отвсякъде.

– В съседната зала има храна и напитки.

Мъжът покорно се изправи. Залитна, после възвърна равновесието си. На ниска поставка до капсулата имаше син комбинезон. Мъжът му хвърли бегъл поглед, после отиде до стената. Тя беше гладка и равна, с изключение на един кръгъл панел с вдлъбнатина във формата на длан. Докосна го.

Стената се превърна в екран. Но какъв? Видео? Радар? Компютърна симулация?

Отвъд лежеше космос/не-космос. Беше черен и същевременно изпълнен с цветове. Очите го заболяха от гледката. Натисна панела още веднъж и екранът отново се превърна в стена.

Все още гол, тътрузейки нозе, мъжът мина през една от вратите.

Масата беше сервирана за един. Блюдата бяха покрити с похлупаци. Мъжът вдигна единия и загреба с пръсти малко от храната. Сдъвка я, после преглътна. Изражението му си остана непроменено.

Обърса пръсти в бедрото си и тръгна към друг отсек, където върху един наклонен стол видя блестящ стоманен шлем, от който излизаха странични израстъци.

Мъжът внимателно го сложи на главата си.

В стаята внезапно се появиха и други хора. Не. Беше някъде другаде. Носеше дрехи – някаква униформа. Хората му се усмихваха, смееха се и се опитваха да го докоснат. И той им позволи да го направят. Чу се да казва думи, които все още не разбираше.

Забеляза някакъв човек сред тълпата. Лицето му бе бледо, а очите му горяха, протягаше му ръка да се здрависат. После внезапно измъкна от дрехата си нещо метално и блестящо.

Мъжът усети ударите в корема си. Усети как пада назад. Испита болка. Болка, която се усилваше, докато... всичко изчезна.

Свали шлема. Отново беше в отсека, в наклонения стол.

Гласът прозвуча отново:

– И-време от деактивацията: шест години, три месеца, два дни.

Изречението на мъжа се промени едва доловимо. Някаква мисъл изплува в ума му: „Грешка. Пет години закъснение.“ После мисълта беше отхвърлена като безсмислена. Какво значеше „закъснение“? Той се изправи.

– Имате десет корабни дни преди тръгване.

Мъжът кимна. Отправи се към трапезарията. Отново беше гладен.

Глава 2

Беше малка и тиха планета в безлична система около умираща жълта звезда. Системата нямаше определена история. Далече от всякакви търговски или туристически маршрути, тя бе рядко посещавана.

Преди много И-години време имперска изследователска мисия беше направила кратко рутинно проучване, но без да открие нищо интересно. Офицерът, отговарящ за научните изследвания, прилежно беше отбелязал, че планетата е с около 0,87 И-големина и съответстваща на размерите гравитация, И-нормална атмосфера и отстои на три астрономически единици от своето слънце. Климатът варираше от тропически до субарктически и на планетата съществуваха голям брой процъфтяващи форми на живот. Главният обитаваш я хищник беше всъщност боязливо, подобно на котка създание, което не представляваше заплаха за никого.

Освен това офицерът бе добавил забележка: „Не се наблюдават високоразвити същества“.

Планетата беше регистрирана като Проучен свят ХМ-У-1134. И за

неколкостотин години това беше единственото ѝ име – въпреки че едва ли някой беше питал за него.

По-късно бе получила по-подобаващо име от един неуморен предприемач, който си бе построил имение в зоната с умерен климат, а после дори се бе заиграл с идеята да превърне мястото в екзотичен резерват. И за тази цел бе построил космодрум, снабден с най-новата техника. Дали идеите му са били осъществими, никой нямаше да узнае. Предприемачът бе загубил състоянието си и беше застигнат от загадъчен и особено трагичен край.

Но това не направи никакво впечатление на планетата. Тя си се търкаляше по своята орбита, както бе правила няколко милиарда години. Повърхността ѝ биваше ожулвана от космически отпадъци на всеки неколкостотин милиона години – което водеше до изчезването на прекалено размножилите се форми на живот и даваше шанс за появата на нови видове.

Името на планетата беше Малък мост¹. Основанията да бъде наречена така бяха погребани заедно с предприемача и неговата самонадеяност.

Стен харесваше планетата. Беше прекарал повече от пет години в изследване на плажовете, тресавищата, широките равнини и пустини, горите и ледените шапки на полюсите. Понякога с ентузиазирани приятели, понякога сам. Бе преживял няколко приключения – и повече от няколко тайни срещи с красиви жени. Но нищо дълготрайно. Не беше намерил никоя, която да може да се сравни с твърдата като стомана Бет от неговата младост. Или с непреклонната Лайза Хайнис. Или с избухливата комарджийка Сейнт-Клеър².

През последната година се бе оставил на течението. Изпадна в мрачна депресия, от която не можеше да се отърси.

Когато здравият разум надделееше, Стен сякаш се пробуждаше. Започваше да се упреква. Наричаше се с всякакви обидни имена.

Разполагаше с всичко, което едно същество би могло да желае, нали? Циганката Айда, старият му партньор от „Богомолка“, се беше погрижила за това. Той и Алекс Килгър бяха напуснали таанския военнопленнически лагер с богатство, което надминаваше и най-смелите им мечти. Докато бяха в затвора „Хийт“, Айда беше влагала техните нарастващи заплати в редица от успешни инвестиции, в резултат на което

1. В предишната книга името е транслитерирано – „Смолбридж“. Бел.Mandor.

2. В предишната книга името е „Сен Клер“. Бел.Mandor.

при излизането си бяха получили цяло състояние.

Освен с пари Килгър се беше сдобил и с най-модерното имение на родния си свят Единбург.

Стен пък си имаше собствена планета.

Хиляди благодарности, Айда. Но сега какво?

Стига, нямаше смисъл да вини ромката. Както Махони би казал: „Не разливай млякото, което ти дава кравата.“ Махони би напомнил на Стен, че го е измъкнал от индустриалния свят на Вулкан – докато беше все още млад отреп, спасил се на косъм от прогаряне на мозъка. Махони би се намръщил и припомнил на Стен, че е изпълзъл от калта и е минал през какво ли не, за да се издигне от прост пехотинец до сеещ смърт агент на „Богомолка“, до командир на личната охрана на Императора, до герой от Таанските войни, за да стигне най-накрая чин адмирал. Би споменал за кръвопролитията, за които Стен беше лично отговорен, и би му казал, че все още е млад и само трябва да се стегне и да се захване отново за работа.

Но Махони беше мъртъв.

Старият господар на Стен, Вечният император, щеше да се пошегува с него, да му налее двоен стрегг, от който очите му щяха да кръвясат, и да го изпрати да нападне подходящ враг. Нямаше голямо значение кой ще бъде врагът. Достатъчно беше да знае, че е заплаха за мира и сигурността на цялата Империя, процъфтявала в продължение на почти три хиляди години.

Но и Императорът беше мъртъв.

При последната им среща Стен бе заявил, че се отказва от военната кариера, въпреки обещанията за нови почести и важната работа, която му предстоеше след потушаването на Таанския конфликт, за малко не довел до съсипването на Империята.

Смръщен, Вечният император беше отбелязал, че Стен е просто уморен и това е напълно разбираемо. Нареди му да го потърси, когато мирният живот му омръзне. Смяташе, че това ще стане след не повече от шест месеца.

Оказа се обаче, че това е един от онези редки случаи, в които Вечният император грешеше. Почти целите тези шест месеца Стен прекара в безметежно излежаване в своето имение в Малък мост, галеше извивките на голото тяло, сгушено до него, и прошепваше на липсващия си господар: „Няма начин“.

Седмица по-късно Вечният император беше убит.

Беше едно от глупавите недоглеждания, от които Стен се

страхуваше, докато беше командир на имперските телохранители. Независимо какви предпазни мерки се вземаха, беше невъзможно да се осигури пълна безопасност за Императора. Дори свирепите гвардейци-гурки не бяха достатъчна закрила. Дребните мъже с дълги, закривени ножове, които бяха удържали враговете на Императора настрана вече близо трийсет века, при определени обстоятелства бяха напълно безпомощни.

Императорът се беше върнал на Първичен свят като герой и победител. Милиарди и милиарди същества из цялата огромна империя гледаха на видеоекраните си прякото предаване на излизането му от флагманския кораб – как тръгва по пурпурната пътека към конвоя от гравиколи, които щяха да го съпроводят до дома му в Аръндел.

Танз Суламора, големият корабостроител и най-верният от членовете на Тайния съвет, беше до него.

Стен си спомни как гледаше това на екрана във видеостаята в имението си. Гласът на мъжа, съобщаващ новините, беше прегракнал от възторжения коментар на триумфалното завръщане. По програма, обяви той с дрезгав шепот, не се предвиждат специални церемонии. Императорът щеше да се качи на чакащото возило и да се отправи към двореца за заслужена почивка. След около седмица щеше да има огромно празненство по случай победата над таанците. Поданици от всички краища на Империята щяха да дойдат да приветстват своя водач. Нямахше да се предприемат никакви наказателни мерки, нито да се отправят обвинения дори към най-съмнителните съюзници на Империята.

Стен не повярва на нито една дума от изявлението. Познаваше господаря си твърде добре. Щеше да има прочистване. Но то щеше да е бързо, точно и нямаше да предизвика особени смутове. А после Императорът отново щеше да насочи вниманието си към управлението на най-великата капиталистическа система в историята.

Но въпреки всичко щеше да организира добро представление. Императорът беше майстор на политическите интриги и не му беше чужд драматизмът на театралните жестове.

Стен несъзнателно отбеляза присъствието на малката група работници на космодрума, в далечния край на екрана. Бяха се наредили в шпалир, в очакване да се здрависат с Императора. Зарадва се, че господарят му се запъти в обратната посока. Не че съществуваше някаква реална опасност. Какъв би бил смисълът да нападнат Императора сега, когато войната беше свършила? И все пак... Инстинктите му винаги надделяваха над здравия разум в такива случаи. Навлезеше ли Императорът в тълпата, щеше да е невъзможно да му се осигури пълна защита.

Тогава видя как Суламора привлича вниманието на Императора и му кимва към чакащата редица. Стен неволно простена. Танз сигурно обясняваше, че работниците чакат от часове да поздравят своя управник и не би било редно да ги разочарова.

След кратко колебание антуражът на Императора се насочи към групата. Движеха се бързо. Императорът очевидно искаше да отхвърли това задължение колкото се може по-скоро. Гурките се устремиха чевръсто напред, вдигнали щитовете си.

Императорът мина покрай редицата с плавна и изящна походка. Обаятелна бащинска усмивка грееше на младото му лице. Високата му мускулиста фигура се поспираше пред всеки от посрещачите – ръкуваше се с едната ръка, а с другата прихващаше сърдечно лакътя на човека, като същевременно го побутваше настрана, за да може да изпълни същия ритуал със следващия.

Стен долови някакво раздвижване. Какво ставаше? Чу отчетливото „бум-бум-бум“ на пистолетните изстрели. И Вечният император политна назад. Камерата отрази настъпилата паника. После всичко се проясни – но само за миг.

Видя Императора да лежи на пурпурната пътека. Сърцето му се сви. Дъхът му спря някъде по пътя към гърдите. Беше ли... мъртъв?

После екранът заблестя в ослепително бяло и Стен чу зараждането на мощна експлозия.

Предаването прекъсна.

Срещу Вечния император беше извършен атентат.

От луд, както беше съобщено. Някакъв злодей на име Шапел, който действал сам, движен от безумен мотив – отмъщение за въображаема обида или амбиция да се обезсмърти по този ужасен начин.

Заедно с неизброимите милиарди други същества, Стен беше станал безпомощен свидетел на убийството.

Не можеше да приеме мисълта, че Вечният император вече го няма. Макар че наистина малцина бяха тези, които вярваха, че едно създание може да бъде безсмъртно или поне невероятно дълговечно. Наистина, съществуваха странни едноклетъчни, които, прониквайки в приемника си, го разрушаваха, погубвайки и себе си, но на теория можеха да живеят вечно, също както някои обитатели на моретата и горните части на атмосферата. Но това беше в сферата на изключенията. Всички живи създания бяха обречени на смърт.

Това важеше с особена сила за човешките същества. А Императорът беше човек. В това нямаше никакво съмнение.

Но, от друга страна, той винаги беше властвал над Империята, никой не помнеше други времена. Дали го одобряваха, или не, Императорът беше успокояващо и постоянно присъствие. Най-заядливите и педантични учени скърцаха със зъби от яд, докато проследяваха управлението му век след век назад във времето. Не беше случайно, че думата Вечен беше официално прибавена пред императорската титла.

Имаше и нещо, над което хората не се замисляха. Обикновен човек можеше да доживее до двеста години, стига да имаше късмет. Но беше плашещо да си помислиш, че някой може да надхвърли, и то многократно, тази възраст.

Стен познаваше Императора лично и през цялото време той бе изглеждал на не повече от трийсет и пет. Очите му бяха изпълнени с младежки блясък. От време на време дори пускаше шеги за възрастта си. Но Вечният император си беше голям майтапчия. За него нямаше нищо свято, най-малко собствената му особа.

Понякога обаче Стен го беше виждал налегнат от огромна, смазваща умора. Тези пристъпи бяха зачестили към края на Таанския конфликт. Дълбоки бръчки изведнъж се вдълбаваха в лицето му, очите му гледаха отнесено и всички, станали свидетели на тази промяна, придобиваха впечатлението, че той е видял повече и е бил на повече места от което и да е друго същество, живяло някога. И по някакъв начин оставаше усещането, че ще продължи да живее още дълги години, след като споменът за всички тях се стопи в бездните на времето.

Два дена след покушението членовете на Императорския таен съвет един по един се изкачваха на платформата, издигната набързо сред просторните земи около замъка Аръндел. Само един от съветниците отсъстваше. Танз Суламора. Верен слуга до последно, той беше загинал в експлозията, изличила всичко в радиус от сто двама и пет метра. Защо Шапел беше намерил за нужно да задейства такова огромно количество експлозив, след като беше убил Императора, никой не успя да проумее. Ясно беше, че е дело на луд човек. Всичко останало от този безумен пъзел го потвърждаваше, защото самият Шапел беше една от първите жертви на собствените си действия.

Петимата лордове-магнати се изправиха пред многолюдната тълпа. Преди да се изкачат на платформата, на събралите се беше обяснено най-подробно кои са те и какво представляват.

Там беше Кес³ – висок, снажен и сребрист, – който контролираше

3. В предишната книга името е „Кайес“. Бел.Mandor.

повечето разработки и производства, свързани с изкуствен интелект. Той беше Грб'чев, невероятно надарена раса, и се изиявяваше като главен говорител на Тайния съвет. След него идваше Малперин. Тя управляваше огромен конгломерат, включващ селско стопанство, химическа и фармацевтична промишленост. До нея беше Ловет, потомък на голяма банкерска фамилия. И най-накрая, близначките Краа – едната невероятно дебела, другата болезнено слаба, – които притежаваха основните мини, преработвателни съоръжения и леярни в Империята. Освен Суламора Съветът беше имал още един член. Но Волмер, медийният магнат, беше умрял при нелепа злополука малко преди края на войната.

Кес имаше сух и приятен глас. Звучеше сериозно, докато обясняваше как Парламентът единодушно е призовал Петимата магнати да управляват на мястото на Императора по време на създалата се ужасна криза. Никой от тях не беше искал това тежко бреме и не се чувстваше достоен за доверието, което им се оказваше.

Ала засега не съществуваше друг избор. Трябваше да бъде въдворен ред и те се наемаха да използват всичките си способности, за да управляват мъдро и справедливо, докато настъпи подходящото време – много скоро, както се надяваше, – когато ще се проведат свободни избори, за да се определи как точно ще се ръководи Империята, лишена от Негово Величество, техния трагично загинал водач.

Кес изказа убеждението си, че това е, в най-добрия случай, незадоволително решение, но сподели как всички те дълго и мъчително са умували, без да успеят да измислят алтернатива. Предстоеше сформиране на комисия – още в този момент всъщност, – която да оцени ситуацията и да предложи решения. Той и другите членове на Съвета очакваха запитванията на видните научни представители от различните светове, както и на всеки друг от присъстващите слушатели. Изрази становището си, че това, което се опитват да постигнат, никога не е правено преди и може да отнеме много време и да наложи провеждане на дълги дебати.

Кес подчерта, че е необходимо търпение, после заяви, че лично той ще се опита политиката на великия мъж, който беше спасил всички от опасността да бъдат поробени от таанците, да бъде продължена.

Един по един, останалите съветници пристъпиха напред, за да дадат подобни обещания – и за да добавят някои подробности, като датата на погребението, което щеше да надмине по блясък и разкош всички други церемонии. Беше оповестено, че Императорът ще бъде удостоен посмъртно с най-високите възможни отличия, и беше обявен едногодишен траур. Стен сложи длан върху бутона, за да изключи екрана, и

седна да обмисли чутото.

Не му беше необходима психовоенната подготовка в „Богомолка“, за да разбере, че току-що е станал свидетел на узурпиране на властта.

И така. Тайният съвет щеше да управлява „с неохота“, докато стане възможно да се проведат свободни избори. Стен се беше сблъсквал с не един тиранин през живота си и знаеше, че всички повтарят подобни празни обещания. Чудеше се кога ли ще дойде и първият опит за преврат. И дали ще се окаже успешен. Вероятно щеше да го последва втори. И още, и още – докато цялата система се срути. Предположи, че до края на живота му го чакат постоянни сражения, които ще стават все по-ожесточени и все по-мощни.

Залогът беше абсолютната власт. Този, който контролираше Империята, определяше потока на цялата Антиматерия Две – АМ2 – горивото, върху което се крепеше цивилизацията. Тя беше източник на евтина енергия, захранваше цялото основно въоръжение и правеше възможни междузвездните пътувания. Без АМ2 търговските кораби щяха да се кандилкат мудно с възхитително практичните, но болезнено бавни двигатели „Юкава“.

Но какво би могъл да направи по този въпрос Стен? Нищичко.

Вечният император беше мъртъв. Да живее Императорът.

Щеше да го оплаче. Не като приятел. Никой не можеше да твърди, че Императорът му е бил приятел. Но като другар по оръжие. Стен се напи и не изтрезня цял месец, като минаваше от скок на стрегг и обратно – любимите питиета на Императора.

После се опита да продължи да живее.

Не обръщаше особено внимание на хаоса, който постепенно завладяваше Империята. Беше послушал инстинктите си – закупи колкото се може повече АМ2 гориво, и наистина не след дълго то стана дефицитно, а той се поздрави за предвидливостта. Причината за недостига не го интересуваше. Предполагаше, че Тайният съвет – с безкрайната си прозорливост – води подобна политика, за да продължи да пълни бездънните си джобове.

За кратко се захвана с бизнес, откри, че не му харесва особено, след което се отдаде на поредица моментни вдъхновения – също като Императора, който имаше множество хобита. Стана приличен готвач, макар да съзнаваше, че никога не би могъл да надмине изкуствеността на Императора. Усъвършенства уменията си в боравенето със сечива и в строителството. После за кратко се впусна в търсене на удоволствия. Когато и това му омръзна – някак твърде бързо, – започна да изследва и

подобрява Малък мост.

Двамата с Алекс си пишеха, постоянно се уверяваха, че ще се съберат скоро, но това „скоро“ така и не настъпваше. И докато контролът над АМ2 се затягаше, пътуването ставаше все по-трудно и непрактично, и преди да се усети, думата „скоро“ престана да се споменава в писмата, които си разменяха.

Йън Махони – единственият му друг истински приятел – кротко се пенсионира, стана военен историк и загина в някакъв глупав инцидент. Стен дочу, че се е удавил и че тялото така и не било открито. Навярно имаше голяма доза ирония в подобна нелепа смърт на човек, който бе оцелявал безброй пъти при най-невъзможни обстоятелства. Но Стен не успя да я види или пък беше твърде потиснат, за да я оцени.

Последната година от самоналоженого му отшелничество беше най-тежката. Мрачните настроения не го напускаха, както и натрапчивата параноя. От кого трябваше да се страхува – нямаше представа. Никой не будеше подозрение. Но въпреки това стана параноичен. Всяко място, което обитаваше на Малък мост, бе снабдявано с все по-сложни и – трябваше да признае – ексцентрични устройства за сигурност, включително и ужасяващи месоядни растения, които внесе от някаква адска планета, чието име с радост забрави. Те се бяха размножили невероятно бързо в мирната среда на Малък мост и от време на време му се налагаше да подпалва терена, за да държи разпространението им под контрол.

Напоследък се задържаше най-често в северозападната част на втората по големина територия в зоната с умерен климат.

„Умерен“ беше твърде меко определение за климата на това място, закътано в близост до верига от четири огромни езера. Тук ветровете винаги вилнееха свирепо. Снегът се трупаше на огромни преспи и през по-голямата част от годината короните на дърветата се превиваха под тежестта му. Но поради някаква причина това място го привличаше силно – също както привличаше и месоядните растения, които процъфтяваха в студения и влажен климат.

Стен беше построил няколко купола от „заселнически тип“ в близост до едно от езерата. Единият съдържаше кухня и килер, където приготвяше и складираше храна, разфасоваше уловения дивеч или чистеше странните, с форма на куршум, но и доста вкусни обитатели на езерото. Отглеждаше зеленчуци в хидропонни вани, които заемаха единия край на помещението. Вторият купол бе устроен като работилница и беше претъпкан с всякакви сечива и строителни материали. Стен държеше тук и оръжията си и понякога ги модифицираше. От време на време се

забавляваше с разумавателни устройства. В последния купол бяха личните му покои и гимнастическият салон. Упражняваше се с часове в салона, а понякога и навън в хапещия студ, за да поддържа и усъвършенства уменията, придобити в „Богомолка“.

Беше облицовал стените на жилището си с истинско дърво, изсечено от собствената му гора. Обзаведе спалнята и кабинета, и другите стаи със същия материал. Когато приключи, всичко изглеждаше толкова уютно, че той се почувства доволен от себе си. И все пак му се струваше, че нещо липсва. Разрови се из паметта си, докато изведнъж прозрението го осени. Нуждаеше се от камина. След няколко неуспешни и димни опита успя. Беше огромна, можеше да побере двуметров дънер, теглеше силно и изпълваше помещението с приятна топлина и игриви отблясъци.

Една от жените, с която прекара няколко месеца, му каза, че ѝ напомняла за нещо, но не успя да се сети какво точно. Стен настоя и тя уточни, че е някакъв предмет в магазин, където се продават „не много скъпи неща“. От тона ѝ личеше, че става въпрос за някакъв лъскав, сантиментален сувенир.

Стен се почувства ужасно самотен и не продължи да разпитва.

Около седмица по-късно той се връщаше от експедиция в гората. Беше красив сив ден, блестящ сняг се сипеше от небесата, пудреше короните на дърветата и застилаше земята.

Стен махна към купола и жената отвори вратата, за да го посрещне. Когато я видя застанала на прага, огряна от огненото зарево на камината, Стен разбра какво бе имала предвид. Защото той също си спомни.

Много отдавна майка му беше удължила договора си с шест месеца, за да купи „жив“ стенопис. Провинциално момиче, напълно загубено и не на място в работилниците на Вулкан, тя беше отдала още половин година от живота си за нещо, което смяташе за произведение на изкуството.

То представляваше зимен пейзаж от граничен свят. Стен си спомни как снегът се сипеше над струпаните един до друг куполи, как вратите им винаги се отваряха, за да посрещнат завръщащите се от горите и полята работници, и как веселият пламък огряваше помещенията вътре и приветстваше идващите си стопани. Това беше най-голямото съкровище, което майка му притежаваше. След осем месеца обаче стенописът беше станал почти неподвижен.

Подсъзнателно Стен беше възпроизвел тази картина.

Измисли някакво извинение, за да отпрати жената. Беше глупаво да

я вини за мъката, която нямаше представа, че му причинява, но вече не можеше да търпи присъствието ѝ.

Това беше мигът, в който тъгата достигна своя връх. Месец след месец той разочопляше раната. Не му беше необходима моржоподобната психоложка Рюкор, за да разбере какво прави. Съзнаваше го. И въпреки това продължаваше да се измъчва. Дори беше кръстил четирите езера на мъртвите си роднини.

Петстотин мили по на север в небето примигна ярка светлина и после се спусна дъговидно надолу. Спря точно преди да се удари в заледената земя и се устреми с нарастваща скорост към езерата и убежището на Стен.

После се появи кълбо, което увисна между звездите. Мощни заглушителни устройства се включиха с жужене и обгърнаха Малък мост в електронен воал, който приспа алармените системи на Стен.

Подобна на първата светлина се откъсна от кълбото и се насочи по същия път.

Очуканият космически кораб се приземи на няколко метра от куполите, черно петно сред снега. Входният люк се отвори със скърцане и през него излезе тъмна фигура. След като нагласи екипировката за студено време и прикрепил снегоходките към стъпалата си, мъжът се изправи. Спря за миг и огледа внимателно небето – огромната му фигура застина неподвижно. Той душеше напрегнато въздуха за признак за опасност, подобно на мечка от далечната Земя. Внезапно съзря една светлина да се появява над хоризонта. Това беше другият кораб, приближаваше бързо.

Мъжът се обърна и с бързи крачки тръгна през снега. Движеше се като танцьор при нулева гравитация въпреки привидно тромавото си тяло. Огледа терена напред и тръгна на зигзаг, без да се опитва да прикрие следите си. Нямаше време.

Понякога – без видима причина – избягваше малки неравности в снега.

Чу как другият кораб каца зад него, заледената повърхност изхрущя и се напука.

Отвъд дърветата мъжът съзря почти незабележимия хребет. Спря. Изсумтя разочаровано, пое първо в едната посока, после в другата. Но niskият хребет явно стигаше чак до далечния край на гората. По някаква причина мъжът смяташе, че пътят му е блокиран.

Люкът на другия кораб се отвори със свистене и седем силуета изплуваха от вътрешността. Новодошлите вече бяха сложили необходимата екипировка за този терен. Пръстите им се движеха в някакъв таен код. Най-накрая постигнаха съгласие и се устремиха в същата посока като първия мъж. Движеха се в груба V-образна формация, като най-високият вървеше начело. Плъзгаха се без усилие по снега на своите грависки и поддържаха бързо, равномерно темпо.

Ако някой ги видеше, едва ли би се заблудил за естеството на занятието им. Това бяха ловци на хайка за едър дивеч.

Преследваният коленичи до една от преспите, свали ръкавици и започна да копае внимателно в подножието на хребета. Скоро юмруците му се превърнаха в тежки, тромави сечива. Спря за миг и с няколко удара възстанови кръвообращението в изтръпналите си длани. Онези зад него продължаваха напред.

Най-накрая в снега проблесна сребърна нишка, толкова тънка, че на изработката ѝ би могъл да завиди всеки паяк. Снежен пращец беше полепнал отгоре ѝ. Мъжът дъхна върху нея, изпускайки малко облаче пара, което я обгърна и мигновено замръзна. Когато реши, че е станала достатъчно дебела, извади малко, тънко устройство с едва видими клещи. Отвори задната му част с нокът и се разкриха няколко дупчици, програмирани за управление. Вкара карфица в няколко от тях, докато устройството не изписука, сигнализирайки, че е активирано.

Мъжът затвори капака, мълчаливо се помоли и бавно... много бавно... насочи устройството към нишката.

Лазерен изстрел разцепи мразовития въздух и пробди снега на милиметри от едното му коляно. Мъжът потръпна, но се пребори с желанието да се отдръпне или да се разбърза. Знаеше, че ако сбърка, го очаква нещо далеч по-ужасно от обгорена дупка в тялото.

Трябваше да се добере до Стен, преди Стен да му е видял сметката.

Малките клещи се сключиха около нишката. Мъжът затаи дъх в очакване. Проехтя още един лазерен изстрел. Петата на едната му снегоходка експлодира, когато лазерният АМ2 снаряд се взриви. Най-накрая малкото устройство изписука в знак, че всичко е наред.

Мъжът се прехвърли през жицата към гората, докато стрелците се прицелваха отново. На мястото, където беше стоял допреди миг, зейна дупка, а снегът завря и се изпари.

След като пляквата им изчезна, ловната дружина се понесе още по-бързо напред. Плъзгайки се покрай малките неравности, които тяхната жертва беше избегнала, те прескочиха жицата и се приземиха безшумно

от другата страна. Водачът им махна с ръка и V-то се раздели. Ловците се разпръснаха и изчезнаха между дърветата.

Стен сновеше нервно из стаята. Беше неспокоен. Взе една древна книга с кожена подвързия и се вгледа в заглавието. Не му говореше нищо. Остави я обратно на масата. С широка крачка стигна до камината и разбута дървата, докато пламъците не се разгоряха силно. Все още му се струваше хладно, затова добави още един дънер в огнището.

Имаше нещо нередно, но не можеше да определи какво. Продължаваше да се взира в мониторите на охранителната система, но всички светлини бяха зелени. Защо го мъчеше чувството, че го мамят? Косъмчетата по врата му настръхнаха. Част от съзнанието му казваше, че се държи като дете: страхува се от тъмното и подскача при всеки шум. Не обръщай внимание, нашепваше му разумът. Но тънкият и пронизителен глас на инстинкта за самосъхранение продължаваше да пици.

Стен превключи контрола на мониторите на ръчно сканиране. Все още зелено. Провери сектор след сектор. Нищо. Отвратен от себе си, той превключи пак на автоматично сканиране. Само за миг лампичките като че ли примигнаха в жълто, после отново засветиха в зелено. Какво ставаше? Стен включи отново на ръчен контрол. Зелено, по дяволите! Обратно на автоматичен. Този път нямаше жълто потрепване – лампите останаха смарагдовозелени през цялото време. Сигурно му се бе привидяло.

Отиде до входната врата, прилепи се до стената, откряна и надникна навън. Виждаше само обиспания със сняг двор, сребрист на лунната светлина. Бе поставил отражателни устройства, скрити в няколко дървета наблизко. Огледа ги добре. Виждаше своя силует, който се подаваше през процепа на вратата. Но встрани от купола нямаше никого.

С чувството, че е безнадежден глупак, той измъкна миниуилигъна от скривалището му в една ниша близо до вратата, махна предпазителя и пристъпи навън.

Всичко изглеждаше нормално. Стен огледа всичко наоколо, метър по метър. Нищо смушаващо. Вдигна отново предпазителя. Беше така изнервен, че като нищо можеше да изпусне проклетото нещо и откосът да отнесе коляното му. И все пак старите навици умираха трудно, а понякога изобщо не умираха. Стен затъкна оръжието в колана си и заднешком се прибра в купола. Дръпна тежката врата и се обърна към огъня, докато инерцията я завърташе върху смазаните панти.

Застина.

Не беше доловил изшракването на ключалката, нито тъпия удар от затръшването. Навярно не беше дръпнал достатъчно силно. Да. Може би.

Изпъна пръстите на дясната си ръка. Мускулите, покриващи ножницата, която приютяваше хирургически имплантирания му нож, се свиха, и тънкото, смъртоносно острие се плъзна в дланта му. Пръстите му се склочиха около дръжката.

Понякога, за да се поддържа нащрек и във форма, Стен играеше една игра – представяше си, че зад него има някой. Дъхът на непознатия щеше да го издаде или някое дребно движение, прошумоляването на дрехите му. Но ако подобно нещо не се случеше, Стен трябваше да се осланя на указанията, които инструкторите от „Богомолка“ му бяха набивали в главата. Всяко ново присъствие променяше някак пространството. Изкривяваше го. Увеличаване на топлината. Изменение в налягането. Нямаше значение каква точно е промяната. Просто сетивата трябваше да я доловят.

Стен се завъртя и се гмурна настрани, за да избегне евентуален удар. В същото време замахна нагоре с ножа си. Острието беше с дебелина едва петнайсет молекули. Можеше да среже стомана, сякаш минава през масло. Плътта не можеше да окаже никаква съпротива. Ако нечия ръка насочеше оръжие към него, тя щеше да бъде прерязана мигновено. Щеше да тупне на пода под опуления поглед на притежателя си, докато кръвта шурти от срязаните артерии. Врагът щеше да умре за секунди.

Междувременно, докато падаше, Стен щеше да огледа за друго заплашително присъствие. Накъде щеше да се претърколи, зависеше от ъгъла на следващата атака, ако имаше такава.

Ножът иззвистя в празното пространство. Докато падаше, Стен си представяше първото убийство. Сетне второто. Още замахвания в празното пространство. Изправи се задъхан, с леко разкрячени крака. Взираше се в откренатата врата. Разбира се, там нямаше никого. Ножът погледна обратно в ръката му.

Като се подсмиваше и клатеше глава, Стен се приближи към вратата, за да я затвори, дори се зачуди какво да си сготви за вечеря.

В мига, в който пръстите му докоснаха дръжката, вратата литна към него, блъсна го и го отхвърли назад. Той се опита да запази равновесие, но не успя. Когато се стовари на пода, се изви, за да освободи ръката с ножа. Сви се на кълбо и се претърколи настрани, отблъсна се от

стената и се изправи. Замахна, преди ножът да се е открил съвсем.

– По дяволите, Стен! – изкрещя мъжът. – Спри.

Стен замръзна с отворена уста. Какво ставаше, по дяволите! Не можеше да бъде. Но беше...

– Стегни се, приятелю – каза бившият флотски маршал Махони. – По петите ми е отряд от „Богомолка“. И ако продължаваме да стоим тук, скоро ще сме трупове. Мърдай! Веднага.

И Стен го послуша.

Стен и Махони пропълзяха бързешком в тунела, който започваше от тайника зад камината и излизаше сред малка група дървета на около осемдесет метра от главния купол. Тунелът беше слабо осветен – умишлено. Имаше много извивки и завои – също нарочно. Чуваха как някой разбива камъните на камината, за да си пробие път към тях. Стен се опита да не мисли за месеците, които му бяха нужни, за да я изгради, нито за всичките тежки камъни, които беше пренесъл от брега на езерото.

Беше истински благодарен на боговете на параноята, които му бяха заповядали да построи таен проход, макар да изглеждаше напълно невъзможно някога да му потрябва. Когато – не ако – ловците си пробиеха път, Стен и Махони щяха да са опасен дивеч за преследване. Тъмнината щеше да направи прицелването трудно, а многото завои и извивки – почти невъзможно. Те биха намалили и мощта на възможните взривове, а в тясното пространство численото превъзходство губеше предимствата си.

Разбира се, възможно бе да използват газ. Но воят на мощните вентилатори, които постоянно вкарваха свеж въздух, караше Стен да се чувства спокоен и пред тази заплаха. Въздухът в целия тунел се подменяше за секунди.

Най-накрая стигнаха хранилището, където можеха да стоят изправени. Дрехи за спешни случаи, екипировка и оръжия бяха натрупани по лавиците от едната страна. Изходът беше съвсем близо. С натискането на бутон вратата се отваряше безшумно. Отвън тя беше изкусно замаскирана с храсти, пръст и скали. Тунелът излизаше сред гъста горичка близо до едно от езерата.

Стен бързо започна да събира каквото му трябваше. Направи знак на Махони да вземе чифт грависки. Лека експлозия разтърси тунела и им даде да разберат, че ловците най-накрая са проникнали през

камината.

– Сигурно са поставили хора и на този изход – каза Махони.

– Знам – кимна Стен. Натисна с длан бутона. Облъкна ги вълна от леден въздух, докато вратата към изхода се отваряше. Щеше да се затвори автоматично зад тях. Стен постави калъпче експлозив под бутона. Неприятна малка изненада.

– Ще го открият – подхвърли Махони.

– Знам – отвърна Стен, – но ще ги забави.

– Може би трябва...

Стен вдигна ръка и Махони млъкна.

– Без да се обиждаш, но едва ли има нещо, което да не знам за тунелите. И за излизането от тях. Имам малко опит, ако си забравил.

Махони не каза нищо. Стен беше прекарал най-кошмарната част от живота си в копаене на тунел под военнопленическия лагер в Колдесе.

– Хайде, помогни ми малко – помоли той.

Свали покривалото на един поочукан снегорин, чиято горивна система бе приспособена да изгаря отпадъци. Двамата го избутаха до изхода. Стен започна да натиска някакви бутони по него, докато всички светнаха „включено“, и въведе програма за криволическо движение в навигационната система. После каза на Махони да се отдръпне и запали двигателя.

Ярък проблясък и облаци пушек блъвнаха навън. Махони се закашля и се задъха.

– Значи няма да ги причакваме? – попита сухо, когато най-сетне успя да си поеме дъх. Стен му хвърли свиреп поглед и той замълча.

Стен включи снегорина на скорост и отскочи встрани. Машината се втурна напред със силен рев и за миг профуча извън тунела. Стен я проследи с поглед. Веригите вдигаха огромни облаци сняг, докато снегоринът летеше право към едно дърво. От двигателя му хвърчаха искри, ярки и зловещи на фона на нощта. В последната минута машината се плъзна встрани. Лазерни изстрели прорязаха мрака и в корпуса ѝ зейнаха няколко дупки.

– Сега – извика Стен.

Хвърлиха се навън. За частица от секундата Стен зърна как единият от стреснатите ловци се извърща от снегорина и вдига оръжието си към тях. После се сгърчи, а на челото му се появи дупка. Докато той се свличаше, Махони успя да стреля по спътничката му, която се претърколи и избегна изстрела, но преди да се опомни, Стен и Махони бяха изчезнали. Възпитаницата на „Богомолка“ тръгна напред, като дрезгаво

инструктираше отряда в купола. Откри стъпки, които водеха навътре в гората. Нямахше да е трудно да ги проследи. Виждаха се отчетливо – изглеждаха синкави на лунната светлина.

После усети нещо зад себе си. Напрегна се, вдигна оръжието и понечи да се извърти. След миг се озова в снега. От гърлото ѝ пръскаше кръв.

Стен изтри острието в дрехите ѝ.

– Аз ли остарявам – подхвърли на Махони, докато излизаше иззад едно дърво, – или тези нови хлапета просто не са толкова добри, колкото някогашните?

Махони се вгледа в тялото на мъртвата. Като бивш шеф на корпус „Меркурий“ – а следователно и на „Богомолка“, – изпитваше смесени чувства при вида на трупа на един от своите. После се взря в Стен. Беше поостарял, нови бръчки се бяха вдълбали в лицето му, но изглеждаше някак си по-корав. По-твърд. Тъмните му очи бяха потънали дълбоко в орбитите. Гледаха малко по-тъжно, но все още в тях припламваха искрици циничен хумор. Видя как тънкият кортик изчезва обратно в ръката му Стен.

Колкото до въпроса на Стен: Не. Не бяха по-бавни.

Махони потръпна и рече:

– Тренирал си. Остават още петима, но се съмнявам, че ще се справим толкова лесно с тях. Предполагам, че имаш план?

– Имам – отвърна Стен, качи се на грависките, включи ги и ги нагласи така, че да са само на няколко сантиметра над снега. Тръгна към гората, като забиваше щеките силно, просто за да е сигурен, че преследвачите няма да изгубят следата.

Махони беше ставал свидетел на много невероятни неща през дългия си живот, но гъстата гора, към която Стен го водеше, щеше да заеме едно от челните места в списъка му.

Дърветата изобщо не бяха дървета, макар че имаха същата форма. Извисяваха се над нещо, което отдалече изглеждаше като огромна плетеница от корени, висока поне три метра, преди да се прелее в главния ствол. Отблизо обаче кореновата система приличаше повече на огромни грудки. Бяха толкова масивни, че Махони реши, че трябва да са минали векове, за да се образуват такива големи луковици, събиращи вода и хранителни вещества. По-късно разбра, че това е станало само за няколко години.

Клоните бяха мъхести и изглеждаха почти мускулести – ако растенията можеха да имат мускули. Извиваха се наоколо като пипала, макар че на вид бяха твърди и сравнително плътни, като на дърво. Листата бяха дълги, иглоподобни и поръбени с остри шипове, обгърнати от тънък слой влага. Невероятно странно предвид климата. Защо влагата не замръзваше?

Протегна ръка, за да я докосне.

– Недей – излая Стен, но, като видя обърканото изражение на лицето на Махони, се смили. Донякъде. – Не обичат да ги докосват.

И без да дава повече обяснения, продължи напред. Доколкото Махони можеше да прецени, от известно време обикаляха в широк кръг. Реши, че се приближават към езерото. Голяма бяла птица внезапно се устреми към небето с яростен писък и закръжи над тях на лунната светлина.

– Идват – наруши мълчанието Стен. – Най-накрая. За миг се уплаших, че сме ги изпуснали.

– Едва ли – рече Махони. – Сигурно са говорили с майка си.

Той посочи към нощното небе. Говореше за командния кораб, вероятно на стационарна орбита – много ниско и много близо.

– Ще трябва да направим нещо и по този въпрос – заяви Стен.

Преди Махони да успее да попита какво точно, ножът отново се плъзна в ръката на Стен. Той се приближи предпазливо към едно от странните дървета. Избра един от ниските клони и се пристъпи напред, острието проблесна. Махони можеше да се закълне, че вижда как клонът леко помръдва към Стен. Но движението беше толкова леко, че не беше сигурен. Капките влага започнаха да се уголемяват, падаха надолу като слюнка и листата се завъртяха така, че шиповете щръкнаха навън.

Стен скочи напред и замахна с ножа. От разреза бликна влага и клонът се устреми към Стен в опит да се увие около него. Но той отстъпи назад, беше на косъм. Махони почувства как кръвта му се смразява. Течността, изляла се от раната, съскаше и бълбукаше в снега.

– Това ще го разяри сериозно – каза тихо Стен, без да добави каквито и да било обяснения, а продължи напред. Махони го последва.

Стен повтори действията си поне десетина пъти. Всеки път със същия резултат: дърветата замахваха в агония и Стен се измъкваше на косъм от клоните им. За няколко мига клоните се разлюляваха сякаш от болка. Извиващи се крайници, търсеци възмездие; избликваща разяждаща течност. Но раните сякаш зарастаха веднага и след няколко секунди дървото отново застиваше неподвижно.

Когато за пръв път се сблъска с тези растения по време на пътуванията си, Стен беше отвратен от външния им вид и привлечен от природата им. Те притежаваха защитен механизъм, в който всеки бивш възпитаник на „Богомолка“ щеше да се влюби. Явно нещо на времето ги беше сметнало за изключително апетитни – и в отговор на това се бяха развили режещите листа и разяждащата течност. Когато биваха нападани, от раните им се изливаха дори още по-гадни течности. Това траеше около петнайсетина минути. Някои създания се изхитряха да обикалят наоколо през това време и просто отхапваха по малко, преди растението да успее да реагира. Пък и бяха развили поносимост към отделяната течност. Растенията напомняха малко на зелки или на домати на вкус.

Но развитието им не беше спряло дотам. Може би рязка промяна в климата ги беше накарала да търсят нови източници на храна. Като например съществата, които ги ядяха. Със свръхефективната си система от грудки за основа, видът беше еволюирал до хищен. Разбира се, можеше да издържи с години, извличайки полезни вещества от почвата и водата, но плътта и кръвта на живите същества бяха предпочитаното му меню.

И сега, след като Стен беше привлякъл вниманието на растенията със своите атаки, те щяха да са нащрек и да се нахвърлят на всеки, по паднал в обсега им. Като отряда от „Богомолка“ например.

Махони чу ужасяващ писък, който не заглъхна веднага, продължи да се носи и ставаше все по-пронизителен и зловещ. Проехтяха лазерни изстрели. Последва тишина. Махони потръпна.

– Сега вече са само четирима – промърмори Стен.

Махони не отговори.

Те коленичиха в края на леда. Прикриваше ги надвисналата отгоре скала. Беше сумрачно, малко преди зазоряване. Но Махони можеше да различи линията на дърветата от другата страна на езерото. Малко по-малко от километър. С помощта на грависките щяха да са там за една-две минути, стига нещо да не се объркаше.

Оцелелите ловци ги бяха преследвали през цялата нощ. Понякога на Махони му се струваше, че Стен иска да им се измъкне, но друг път забавяше темпото и скоро чуваха приближаването на преследвачите. Трябваше вече да са уморени. По дяволите! Той със сигурност беше започнал да се уморява.

Единственото хубаво в цялата ситуация беше, че отрядът от „Богомолка“ все още не бе получил подкрепление, а за това имаше само едно

обяснение – на командния кораб нямаше достатъчно хора.

За малкото време, с което разполагаха, Махони успя да обрисова грубо положението. Не каза нищо за себе си, само най-важното за момента.

Тайният съвет беше отчаян. Бяха разпратили подобни групи из цялата Империя. Мисията им бе да заловят и отведат за разпит всеки, който е бил достатъчно близо до Императора, за да знае най-скритите му тайни.

Стен беше изумен.

– Какво, по дяволите, бих могъл да знам аз? Вярно е, че бях началник на охраната му и имах всякакви разрешителни по време на Таанската криза. Но това са минали работи. Нищо, което да си заслужава да се раздухва. За какво вдигат толкова шум? Можеха да си спестят труда и просто да ме попитат.

– Става въпрос за АМ2 – поясни Махони. – Не могат да открият къде го е скътал господарят.

Стен зяпна.

– Но аз мислех – имам предвид, всички смятахме...

– Точно така, приятелю – потвърди Махони – И всички сме грешали. Сега АМ2 се изчерпва.

Стен се замисли за миг, докато гризеше суха хранителна пръчка. После каза разтревожен:

– Алекс! Ще преследват и него. Трябва да...

– Вече се погрижих – успокои го Махони. – Изпратих му предупреждение. Надявам се да го е получил. Нямах много време. – Посочи в тъмнината по посока на ловците. Нямаше нужда от допълнителни обяснения. Явно бе бил само на крачка пред тях, преди да открие Стен.

– Ще трябва да пратим известие на Килгър, когато се измъкнем – додаде Махони. – Да му кажем къде може да ни намери.

Стен се засмя.

– Няма нужда. Алекс знае къде да ни намери.

Махони понечи да попита как би могъл да знае, но нещо изпука сред дърветата.

Тръгнаха.

Намираха се на брега на езерото Амос. Скоро щяха да започнат прекосяването му, но Стен искаше да изчака да се зазори. Махони изруга, проклетото копеле *искаше* да го видят.

Стен прихвана леко китката му.

Беше време.

Докато се изправяха, Махони зърна малко черно кълбо в ръката на Стен. В центъра му имаше голяма червена точка – бутон за възпламеняване.

Двамата се понесоха над леда. Вятърът беше попътен, така че почти не им се налагаше да използват щеките, за да поддържат скоростта. Мразовитият въздух проникваше през дрехите им с ледените си пръсти, промъкваше се през несъществуващи пролуки и хапеше с острите си зъби.

Махони имаше чувството, че дробовите му са толкова крехки, че няма начин някоя уважаваща себе си молекула кислород да се докопа до тях.

Ледът се взриви точно отпред, вдигна се гъст облак от частици, които задавиха Махони, щом потъна в него. Пукот на лазер последва взрива. Лошо, бяха ги открили. Но пък още бяха далече.

Отсрещният бряг се приближаваше шеметно към тях. Махони вече различаваше обсипаните със сняг дървета. Хвърлиха се върху скалистата земя. Махони почувства как въздухът излита от дробовите му, но остана легнал, прегърнал замръзналата земя като любовница.

Видя как Стен се претърколва и застава с лице към враговете им. Махони с мъка си пое дъх, осмели се да хвърли бърз поглед към езерото, но бързо залегна, когато АМ2 снаряд разтроши скалата пред него. Успя да зърне обаче, че ловците напредват в разпръснатата формация, за да са трудна мишена. Едва ли щеше да успее да се прицели добре, но вдигна оръжието си.

Стен отново хвана китката му и прошепна:

– Не сега.

Махони намери по-безопасен ъгъл и надникна.

Отрядът от „Богомолка“ приближаваше средата на езерото. Стен още стискаше твърдото черно кълбо, палецът му лежеше върху червения бутон. Кокалчетата на ръката му побеляха от усилието, докато го натискаше.

Махони инстинктивно погледна към езерото, видя ловците. После се разнесе невероятен тътен и ледът в средата на езерото хвъркна нагоре. Парчета с размерите на къща се разхвърчаха на всички страни. Блестящ бял кораб изплува от водата и се издигна. Видя тела – поне си мислеше, че са тела, заради начина, по който се движеха – да се завъртат нагоре, после да се гмурват в ледената вода.

Не знаеше дали смъртта им е била мигновена, или дълга и мъчителна. Дори и да крещяха, не би могъл да ги чуе заради шума от издигането

на космическия кораб.

Обърна се и видя Стен да се изправя и да измъква още една хранителна пръчка от торбата си.

Махони простена. Погледна разтревожено небето.

– Вече няма да искат просто да ни пленят – заключи той. – И няма да рискуват още един отряд, дори да разполагат с такъв. Командният кораб ще ни преследва и ще ни обстрелва докрай. Аз поне бих постъпил така.

– И аз си мислех същото – каза Стен, – но имаме това... – И посочи към белия кораб, увиснал послушно над езерото. – Както и два резервни. Твоят и на отряда. Би трябвало да е достатъчно, за да им отклони вниманието, не мислиш ли?

Махони схвана идеята му. Можеше и да се получи. Понечи да се изправи. Стен му махна да спре и заяви:

– Умирам от глад. Може да мине доста време, преди да имаме друга възможност. Нека хапнем.

Махони усети раззинатите челюсти на глада в собствения си стомах. Беше успокоително чувство – все още беше жив. Какво толкова, по дяволите!

Започнаха да ядат.

Глава 3

Господарят Килгър от Килгър – бивш главен подофицер Алекс Килгър (Първа гвардейска имперска дивизия, пенсиониран), още по-преди главен подофицер А. Килгър, отдел „Специални задачи“ към Имперските служби, още по-преди редник, а малко по-късно сержант Килгър от секция „Богомолка“, изпълнявал различни длъжности: от експерт по взривовите и снайперист до диверсионно проникване, което включваше всички особено кръвопролитни задачи, които Вечният император искаше да бъдат изпълнени в пълна тайна – в момента говореше:

– ... И тъй, дъждът се леел ли, леел, ден след ден се сипел безспир. И съседите рекли на дребната баба: „Време е вече да се махаме оттука, да вървим на високото.“ „Не – викнала тя. – Имайте вяра. Бог ще се погрижи за мен. Господ ще помогне.“

Беше красива вечер. Набитият мъж се беше излегнал на дивана, краката му почиваха на малко столче, шотландската му поличка беше затъкната благоприлично между краката. На удобно място от дясната

му страна бяха разположени любимите му оръжия: калаена гарафа, пълна с „Олд Шипдип“, внесен с цената на баснословни – за всеки, който не беше богат като Алън Килгър – разходи, и литър светла бира.

Огънят пламтеше в огромната камина. Навън зимната буря се блъскаше в стените на кръчмата „Дякон Броуди“ с цялата ярост на силните полярни ветрове, които раждаше планетата Единбург – родният дом на Алекс с три пъти по-силна гравитация от земната.

Прекрасна вечер. Килгър беше на четвъртото, не, на петото питие. Насреща му седяха добри приятели.приятели, които все още не бяха изслушали пълния репертоар от истории на Килгър. Дребната сервиторка свенливо се чудеше дали господарят Килгър ще намери време по-късно да я изпрати до вкъщи по разкаляните улици.

Беше спокойно, тихо и мирно. Само по навик Килгър беше седнал с гръб, опрян на стената, а лявата му длан, легнала на коляното, се намираще на сантиметри от миниуилигъна, закачен на бедрото му.

– И дъждът се сипел ли, сипел, и водата се надигнала. И отнесла пищащите й свине, и кравите заплували в търсене на убежище. Тогаз по пътя се задала гравикола. „Майко – разнесъл се вик. – Наводнение. Требе да се махаме.“ „Не – запънала се бабата. – Нийде не отивам, Господ ще помогне.“ А дъждът се сипел ли, сипел, водата се покачвала ли, покачвала. Кокошките се скрили на тавана. Първият етаж на къщата се наводнил. Задала се лодка. „Госпожо, време е да се махате. Ние ще ви откараме.“ А възрастната жена отвърнала: „Не, не, Господ ще ми помогне.“ Ала дъждът продължил да се лее. Водата се покачила още – заляла и втория етаж. И докато стояла прегърбена на тавана заедно с пилетата, се приближил гравилет. Зарейал се над покрива и се дочул призив: „Майко, тук сме, за да те спасим.“ Но тя си останала непреклонна. Все повтаряла: „Не, не, Господ ще ми помогне.“ И дъждът продължил да вали, и водата да се покачва. И тя се удавила. Умряла. Изкачила се в Небесата. И ето ти го Господ – чака я. А дребната бабка била наистина вбесена. Отишла право при добрия Господ и изкрещяла: „Как можа, Господи! Един-единствен път поисках помощта ти – и ти нищо не направил.“

Комуникационната уредба изжужа. Съдържателят вдигна.

– Алекс, за теб. От хотела ти.

– Проклятие – изруга Алекс, но се изправи. – Запомнете докъде съм стигнал. Малко е дълга, но си я бива, така че почакайте малко.

Мина зад бара. Разпозна лицето на екрана – един от свързочните оператори в хотела, в който отседаше, когато идваше в града.

– Тук е Алекс – каза той.

Операторът беше объркан:

– Господарю Килгър, това съобщение беше препратено от замъка ви. Текстово съобщение. Но, изглежда, е повредено.

– Дай го насам, човече. Може би двамата с теб ще можем да го разшифроваме.

Операторът натисна няколко клавиша. На екрана в центъра изплува следното съобщение: ИТРМ МП ИРТВ и цяла страница все в тоя дух.

Лицето на Алекс стана безизразно.

– Съжалявам, Господарю. Но това е всичко, което е написано.

– Безсмислица. Ще дойда до хотела. И ще се обадя оттам – насили се да се усмихне и прекъсна връзката. – Проклетата буря! Връзката се разпадна.

– Ще опитат отново.

– Да. Със сигурност – съгласи се Алекс. – Кажим им да ме почакаат. Ще ида отзад. Трябва да пусна една вода. Налей на всички по още едно питие.

С усмивка на лице той се отправи към задната част на заведението. Погледът му пробяга по лицата на неколцината посетители на кръчмата. Не. Все познати лица. Освен ако не беше дългосрочна постановка. Реши да използва артистична несигурна походка, докато се придвижваше към тоалетната.

После се задейства. Постави крак на мивката – щеше да издържи тежестта му. Добре. Надигна се към високия, привидно зазидан прозорец. Ръждясалите на пръв поглед панти се завъртяха безпроблемно и металните пръти паднаха настрана. Килгър се провря с главата напред и излезе на тесния перваз над улицата. Избираше кръчмите си – или ги променяше – не само заради веселата компания, вежливите сервитьорки и добрата пиячка.

За миг застина. Хапещият вятър, бръснещият сняг и невероятният студ бяха изключени от ума му. Потърси с поглед някакво движение. Нищо. По-голямата част от съобщението беше наистина безсмислица. Нарочно, за да скрие истинското съобщение. Важните кодови групи бяха втората и третата. Бяха стари сигнали от „Богомолка“ и се превеждаха като:

„Мисията провалена. Изтегли се към резервния транспорт веднага.“

Съобщението предизвикваше няколко много интересни въпроса. Килгър вече не беше военен. Определено нямаше връзки с Империята или със строго секретната секция „Богомолка“ след бързото си пенсиониране, последвало покушението срещу Императора.

Така че: Кой се опитваше да се свърже с него?

Второ: Защо си служеха с обикновен, общ код? Такъв, какъвто се използваше в стандартните оперативни сигнали от толкова години, че със сигурност беше разсекретен?

Дали го търсеха от „Богомолка“? А искаше ли му се да бъде открит?

Наруга се наум. Беше станал небрежен и немарлив. През последните няколко дни беше усещал зловещи тръпки да лазят по гърба му. Трябваше да послуша гласа на инстинктите си: Някой те наблюдава. Някой те следи. Близо до теб има хора със зли намерения.

„Но не, човече. Трябваше да ходиш наперен като петел по улиците. Да тръбиш наоколо за присъствието си. Смяташ, че единствените очи, които те следят, са тези на жените, възхитени от твоята мъжественост.

Достатъчно, Килгър.

Майка ти още на времето ти каза, че не струваш повече от сляп бик. Ха сега, опитай да се измъкнеш от примката.“

След още миг изстена отново. „Приятелите ми така и не чуха финала:

И Господ я погледнал, направо шашнат: «Бабче, как можеш да кажеш, че не съм ти помогнал? Пратих ти кола, лодка и гравилет».“

Като се засмя тихо, той тръгна към Горната улица. Първите няколко метра извървя близко до високата сива стена, после изскочи внезапно, сякаш излизаше от някоя врата – като мъж, тръгнал да върши важна работа по късна доба, мислещ само за крайната си цел и колко ужасно е времето.

Раздвижване. Нещо беше помръднало в сенките от другата страна на улицата.

Първият въпрос: Кой беше по петите му?

Килгър разполагаше с предимство, което в случая не можеше да използва пълноценно. На нормален И-свят мускулите му, развили се при тукашната силна гравитация, щяха да са достатъчни, за да разреши нещата бързо – било с проливане на кръв, било с акробатично бягство. Но на родната си планета той беше просто един от многото. Разбира се, неговите преследвачи навярно бяха в неизгодна ситуация, освен ако и те не идваха от свят с по-силна гравитация.

Хвърли поглед назад.

Преследвачът му се беше качил на обикновен гравислед. Следът се беше издигнал и пълзеше надолу по улицата след него. Килгър направи гримаса. Ако се опитваха да го убият, следът щеше да даде на пълна

скорост, да се плъзне над тротоара и да го блъсне в каменната стена. Нещастна злополука. Заслуша се, но маклийновите генератори не засилиха воя си.

Да видим кои са тези хубавци, рече си той.

Три кръстовища по-надолу зави по тясна уличка. Много тясна. Проход всъщност – толкова стръмен, че не беше полегат, а представляваше дълго стълбище. Алекс ускори крачка.

Проходът свършваше в малко дворче, от което се разклоняваха нови четири алеи. Килгър избра една, шмугна се сред сенките и замръзна за миг. Двама души се спускаха по стълбите. За миг бурята утихна и Килгър ги огледа. По дяволите. Нямаше никакво предимство в силата. Или го преследваха двойка хипертиреоидни земни горили, или преследвачите му носеха бойна броня. Бойните костюми бяха подсилени с АМ2 машини за убиване, които превръщаха добре обучен пехотинец в нещо далеч по-смъртоносно от танк. Подсилената по този начин мускулатура даваше на носителя си в пъти повече мощ и издръжливост от нормалното. Бронята беше непробиваема за обикновени оръжия и дори за среден по големина шрапнел.

Срещу подобен костюм Алекс беше далеч по-безпомощен, отколкото някой, израснал в свят без гравитация, би бил срещу него.

И на всичкото отгоре двама. Просто прекрасно. Е, какво пък. „Господ ще помогне...“

Килгър хукна трескаво на зигзаг из алеята. Съзнанието му работеше трескаво.

Как го бяха проследили? Бяха ли сложили нещо по него? Имаше ли предавател в полата му? Или пък този локатор? Не му се вярваше, но за всеки случай реши да го изхвърли. После размисли.

Най-накрая стигна до улица. Беше много късно и наоколо беше спокойно. На известно разстояние пред себе си видя да се приземява гравислед, от който се изсипаха други три чудовища, които тръгнаха нагоре към него. Той се шмугна в друга алея.

Кой го беше взел на мушка? Обикновено бойните костюми попадаха в ръцете на големите частни войнолюбци, но тези, реши Алекс, бяха нови имперски модификации от нова партия. Какво можеше да значи това? Кой знае как беше засегнал някакви сили – не планетарните представители на Единбург, с тях Алекс поддържаше добри връзки, – а някъде навън.

В най-лошия случай ставаше дума за Империята – или тези проклети гнусни крадци, които я бяха узурпирали след смъртта на Императора.

Приеми, че е така, Килгър. Каквато и да е неизвестната причина на Тайния съвет, приеми, че е така.

Добре, помисли си. Какво биха могли да искат от него? Ако просто искаха да го убият, бяха имали на разположение хиляди възможности през последните няколко дни, седмици или месеци. Все още имаше достатъчно хора на служба, които знаеха как да поставят експлозив или да използват снайпер.

Значи го искаха жив. Жив.

„Ако са прочели досието ми – истинското, – няма да пратят момчета да вършат мъжката работа. Значи хубавците в красивите костюми са от «Богомолка». И ме търсят. Но не точно по начина, по който си мислех. И не са облечени така, защото гравитацията е непоносима за крехките им кости. А за да стане отвличането бързо, с минимум шум и счупени глави. А после мозъчно сканиране.

Няма да го бъде. Няма да оставя никакви гнусни безплътни пръсти да опипват съзнанието ми. Но хич не ми се ще да се опра в някоя стена, да се изплюя на меча си и да се нанижа с вик на острието като някакъв си викинг или каквито са били тези, които са се научавали.“

Бурята се усили.

„Двама зад мен – на грависледи. Още трима за подкрепление. А и сигурно има още един отряд в резерв. Решение: да убия и петимата, преди да успеят да извикат помощ.“

Петима мъже. Петима от най-добрите оперативни агенти на Империята, облечени в костюми, с които можеха да минат и през най-дебелите стени в замъка на Алекс, без да получат и драскотина.

„Няма проблеми, момко. Абсолютно никакви проблеми.“

Килгър продължаваше да се движи – достатъчно бързо, за да не могат да го стигнат, но и не прекалено, за да не решат, че може им избяга, и да се задействат.

Пътят му криволичеше през страничните улици на града. Преследвачите му може и да бяха облечени в костюми, но Алекс познаваше добре калдъръмената настилка, която вманиачените в традициите строители на града – Бог да ги благослови до девето коляно – бяха поставили, когато Единбург е била колонизирана.

„Първо мъничко въже...“

Откри го – намотана петмилиметрова жица, висяща от една строяща се сграда. Сграбчи я и дръпна. Беше почти шейсет метра. Май прекалено дълга.

Пътят му стана по-праволинеен, насочи се обратно към сърцето на

града. Калдъръмът беше подгизнал и хлъзгав от калта. Алекс поведе преследвачите си отново към Горната улица и най-накрая излезе на откритото. Преви се надве в средата на улицата, спря и се обърна. Сега и преследвачите му се намираха на открито.

„Ще решат, че съм въоръжен. Но не толкова добре, колкото тях – имперски костюми с модификации и така нататък.“ Той коленичи, с пистолет в дясната ръка, поддържана от лявата, с лакът върху коляното... издишване... вдишване... задържане... натискане.

Улигънът изтрещя. Куршумът беше едномилметрово топче от АМ2, обвито в империум. АМ2 – горивото на космическите кораби. Снарядът улучи един от мъжете в крака и го взриви. АМ2 не беше обикновен пехотен снаряд. Костюмът не можеше да го спре.

„Проклет да съм – помисли си Алекс. – Повече от сто метра и го уцелих. Стен нямаше да повярва... Още четирима. Сега вече ръкавицата е хвърлена.“

Проехтя ответен огън. Килгър предположи, че противниците му използват по-обикновени оръжия – все още се опитваха да го пленят жив. Една пресечка по-нагоре започваше „неговата“ улица.

Жицата беше завързана здраво за стълба на една от уличните лампи на половин метър над земята. Агентите от „Богомолка“ се хвърлиха напред, извисявайки се на десет метра с всеки скок, и се устремиха към него. Алекс се спусна надолу по „своята“ улица в бесен бяг. В бясно хлъзгане, по-скоро.

Тясната алея имаше наклон от петдесет градуса и беше заледена. Нямаше начин някой да върви, камо ли да тича по нея. Килгър също не можеше, но използваше кабела като обратното на ски влек, за да не се пребие. Изруга, когато izolацията раздра ръцете му. Спря, залитна, едва не падна, но възвърна равновесието си.

Двама от агентите на „Богомолка“ се устремиха след него. Призехиха се от скока на заледената наклонена повърхност. Дори с помощта на псевдомускулатурата, която се включи и ги изстреля нагоре, краката им изгубиха опора. Един се заби в стена и се свлече неподвижен към Килгър. Другият се завъртя във въздуха, загубил контрол.

Килгър го простреля през лицевото стъкло, докато падаше. После тръгна обратно нагоре, като се изтегляше по жицата и редуваше ръцете си.

Чу реактивните двигатели на един от бронирани костюми, хвърли се на земята и се превъртя по гръб. Агентът се появи на покрива. „Паникьосал си се и си мислиш, че костюмът ще те спаси, момко. Увиснал си

там като прекрасен облак.“ Алекс простреля облака три пъти. Двигателите на костюма останаха включени и изстреляха тялото нагоре и настрани в снежния вихър.

„Още един. Още един. Покажи се, приятелче.“

Нищо.

Без да знае – или да се интересува – дали последният агент се е изплашил, отишъл е да помага на падналите си другари, или е загубил контрол над костюма си, Алекс се изкачи до Горната улица. Сега трябваше да излезне от града, да напусне планетата и да стигне до тайно място за среща, известно само на още едно живо същество във вселената.

– С лявата си ръка, с лявата ръка в съня си. С лявата ръка в съня си, люлея люлката на младенеца.

И Алекс Килгър изчезна от планетата Единбург.

Глава 4

Придобиването на власт винаги е било труднопостижима цел, зад която стоят разнообразни подбуди. Социоисториците са изписали цели библиотеки по въпроса, анализирайки отново и отново миналото, в търсене на съвършената формула, като отбелязват правилните начини за постигането ѝ и изтъкват очевидните грешки.

Родственици сключваха бракове помежду си, за да получат власт, и създаваха неспособни наследници на своя трон. Опасността от подобно наследяване понякога осигуряваше на родителите дълго царстване.

Родственици също така се избиваха взаимно или биваха хвърляни в тъмници за десетилетия.

Геноцидната война беше друг от любимите номера, един от малкото безотказни методи за постигане на власт. Трудността при геноцида, според социоисториците, беше, че трябваше да се прилага непрекъснато, за да се запази превес.

Политическите игри без убийства бяха друга предпочитана тактика – при определени обстоятелства. Властта се печелеше в този случай на основата на непрекъснати компромиси. Много гласове трябваше да бъдат чути и много мнения да бъдат взети под внимание. Едва след това можеше да се взимат решения. Какво пък – малко изкусни лъжи и всички *вярваха*, че исканията им са задоволени. Дори започваха да се смятат, че са от определящо и важно значение. Водачът трябваше само да подхранва въображението им с илюзията, че постигат достатъчно голям

напредък, за да се възползва от подкрепата им. Правилото тук беше, че ако някой притежава твърде малко, перспективата за придобиване на повече винаги е съблазнителна.

Имаше и други методи, но те, общо взето, се подчиняваха на същите принципи.

Най-сигурният начин, съгласяваха се историците, беше да се притежава ресурс, който създаванията желаят повече от всичко останало. В древни времена това са били водата и храната. Един подходящо прокаран път може да постигне същата цел. Сексът работи във всяка епоха при наличието на подходящи обстоятелства. Каквото и да е ресурсът обаче, той трябва да се крие на потайно място и да се защитава от всички възможни посегателства.

Вечният император бе разполагал с АМ2. Най-съвършеното гориво и крайгълният камък на огромната империя. В миналото беше необходимо само да завърти кранчето, за да осъществи пълен контрол. Политиката му беше подкрепяна от най-мощната военна сила, съществувала някога. Императорът, освен това, бе скрил АМ2 много добре.

Повече от шест години след покушението неговите убийци все още не бяха успели да го намерят – и бяха на път да загубят властта, заради която бяха извършили ужасното престъпление.

Но дори и да притежаваше ключа към хранилищата за АМ2 на Императора, Тайният съвет изглеждаше застрашен от провал.

Времената бяха неспокойни.

Равносметката след Таанските войни – най-мощния и скъпо струващ конфликт в историята – сочеше, че Империята е заплашена от настъпването на икономически хаос. Хазната на Вечния император беше почти празна. Дефицитът от огромните военни разходи беше толкова невъобразим, че дори при изключително благоприятните лихви, които Императорът с труд беше успял да издейства, щяха да минат векове, преди дълговете да се намалят, камо ли да се изплатят.

Когато императорът беше все още жив, Танз Суламора и другите членове на Съвета настоятелно бяха предложили собствено решение на проблема. То включваше замразяване на заплатите на по-ниско ниво от предтаанския период и умишлено създаване на недостиг на определени продукти, предизвикващ бързо покачване на цените на стоките.

И допълнително облагане на АМ2.

С такива и други подобни средства дългът щеше да бъде изплатен много бързо и корпоративното благоденствие щеше да бъде подсилено за години напред.

Императорът обаче беше отхвърлил тези проекти като недопустими. А когато Императорът отхвърлеше нещо, това беше закон. Без право на обжалване.

Следвоенните планове на Негово Величество изискваха точно обратния подход.

Покойният и не особено оплакван господин Суламора беше разкрил подробно плана на Императора пред съучастниците си, без да добавя нищо от себе си:

Заплатите да се оставят да растат до естествените си нива. Войната беше скъпа – водеше до загуба на човешки ресурс, особено на квалифициран персонал. Това веднага щеше да доведе до оскъпяване на бизнеса.

Цените, от друга страна, ще останат постоянни, стоките ще стават все по-достъпни за забогатялото население.

Разбира се, войната беше намалила драстично съществуващите запаси. За да облекчи положението, Императорът имаше твърдото намерение да намали временно таксите върху АМ2 – веднага – като по този начин сваля цените на стоките и превоза.

Той вярваше, че след известно време ще се постигне баланс.

И така пред лордовете-магнати стоеше не бъдеще с постоянно нарастващи възможности, а дълъг период на затягане на коланите и внимателен мениджмънт на ресурсите им. Незаслужените печалби и големите премии щяха да останат в миналото. Бизнесът щеше да е принуден да се съревновава при равни условия и да очаква печалби едва в дългосрочен план.

Това беше неприемливо за Тайния съвет. Гласуваха против – с pistolетен изстрел.

Вотът не беше единодушен. Волмер, младият медиен магнат, беше ужасен от техния план. Не желаше да участва в него, въпреки че възгледите му се различаваха от тези на Императора, както и на всеки друг от Съвета. Макар да нямаше талант, Волмер беше ревностен привърженик на изкуството на убеждаването. Но той винаги беше разполагал с цели взводове репортери, политически експерти и учени в областта на връзките с обществеността, които непрекъснато захранваха огромната му медийна империя. Всичко това беше наследено, така че дарбите му не бяха от значение.

Като повечето наследници, Волмер се смяташе за гений. Това беше трагичният му недостатък, причината за смъртта му. Дори такъв слабоумник като него би трябвало да съобрази какви ще са последствията от скъсването на отношенията му с другите заговорници. Но заслепен от

ярката светлина на въображаемия си интелект, той не бе съзрял очевидното.

Заплетеният план взе първата си жертва – Волмер. Архитектът на заговора беше любимият ласкател на Императора, Танз Суламора.

През по-голямата част от службата си Суламора се беше подмазвал всячески на Императора. Десетилетия наред той бе гледал на владетеля като на създание без видими недостатъци. Определено не вярваше, че е светец, питаещ сантиментални чувства към подчинените си. По-скоро го определяше като студен и пресметлив изпълнителен директор от гигантски мащаб, който ще използва всички възможни средства, за да постигне поставените цели. В това си разбиране Суламора беше напълно прав.

Беше сгрешил само в това, че го бе довел до крайност. Бизнесът беше религията на Суламора, а Императорът – нейният главен жрец. Той вярваше, че Императорът е непогрешим – същество, което бързо пресмята възможностите и действа без колебание. И резултатът винаги е правилен. Също така предполагаше, че целите на Императора съвпадат с неговите, както и с тези на всеки друг капиталист в Империята.

Всъщност мнозина други бяха стигнали до същия извод. Но играта на Вечния император си беше негова собствена. Това беше неговата дъска. Неговите правила. Неговата победа. Единствено негова.

А що се отнася до непогрешимостта, дори Вечният император нямаше подобни илюзии. Всъщност, когато планираше, той предвиждаше вероятността от грешки – и свои, и чужди. Това беше една от причините нещата да се подреждат в негова полза. Вечният император беше майстор на дългосрочните прогнози.

– Става лесно – обясняваше шеговито на Махони, – особено след първите хиляда години.

Таанските войни бяха резултат от една от най-големите грешки на Императора. Той разбираше това по-добре от всеки друг. Но конфликтът беше толкова яростен, че се наложи да бъде откровен – със Суламора и редица други. Започна да разсъждава на глас, обясняваше заключенията си на най-доверените си съветници. Как другояче би могъл да чу тяхното мнение? Същевременно изрази съмнение в себе си и призна множество свои грешки.

Това беше тежък удар за Танз Суламора. Оказа се, че неговият герой стои на глинени крака. Корпоративният ореол помръкна. Суламора загуби вярата си.

Убийството беше неговото отмъщение.

За да се защити, той държеше съществените подробности на плана в тайна. Искаше да се застрахова, като настоя съзаклятниците му да поемат в равна степен вината за извършеното. Всички бяха сложили отпечатъците от пръстите си под документи, които издаваха участието им. Всеки получи копие от тях, така че предателството беше немислимо. Но подробностите за убийството на Волмер, наемането на Шапел и последвалата смърт на Императора останаха неизвестни за другите заговорници.

Членовете на Тайния съвет наблюдаваха развитието на събитията на видеоекраните си заедно с цялата Империя. И нямаше по-запленени зрители от тях. Видяха императорската свита да се насочва към редицата от посрещачи на космодрума. Приветстваха Суламора като герой. Очакваха с нетърпение смъртоносния изстрел. Напрежението беше невероятно. След миг щяха да се превърнат в крале и кралици. После Императорът умря. Мисията бе изпълнена!

Експлозията, която последва, ги учуди колкото и всички останали. Дали бомбата беше финален щрих? От друга страна, беше немислимо Суламора да се самоубие. Предположиха, че лудият Шапел е искал да бъде напълно сигурен в успеха си. Е, какво пък. Бедният Суламора. Понякога става дракх.

Макар смъртта му да означаваше, че ще си поделят и неговият дял от баницата, те наистина скърбяха за човека. Като шеф на всички транспортни операции и основната част от корабостроителството, Танз Суламора не можеше да бъде заменен. Освен това остро се нуждаеха от ловкия му ум, както и от знанията му за начина на водене на имперската политика. Смъртта му означаваше, че ще им се наложи да се учат в движение.

Не успяха да се научат особено добре.

Императорът беше складираше АМ2 в големи депа, стратегически разположени из цялата Империя. Те захранваха огромни танкери, които сновяха напред-назад, според нуждите и заповедите на Императора. Само той контролираше количеството, качеството и редовността на доставките на гориво.

Ако някоя система или индустрия му се противопоставеше, той щеше да я постави на колене. Който му се подчиняваше, получаваше винаги стабилни цени, каквито Императорът сметнеше за справедливи.

Членовете на Тайния съвет веднага видяха недостатъците на тази система, особено защото тя засягаше оцеляването им. Никой от тях не би получил подобен абсолютен контрол.

Затова те разделиха АМ2 на равни дялове и така подсигуриха евтино гориво за собствените си индустрии. Освен това го използваша и да наказват личните си врагове, да даряват приятелите си или да създават нови съюзници. Силата, с други думи, беше разделена на четири.

Понякога всички се съгласяваха, че има една-единствена заплаха за бъдещето им. Тогава се събираха, обсъждаха и действаха.

В началото харчеха като подивели. С толкова много безплатно гориво разшириха владенията си – закупили сгради, нови фабрики, – поглъщаха конкурентите си или зальгваха корпорациите, чиито печалби желяха.

Императорът беше разделил АМ2 на три ценови равнища: най-евтиното гориво отиваше в развиващите се системи. Следващото беше за обществени потребности, за да може правителството да задоволи основните нужди на различните популации. Най-скъпото беше за търговия.

Тайният съвет премахна това разделение и постави само една цена – доста висока, която трябваше да бъде заплащана от всички, освен от тях и техните приятели. Резултатът беше натрупването на богатство, което надхвърляше и най-смелите им мечти.

Съществуваше обаче червеят на съмнението, който дълбаеше голямата си дупка в увереността им. Червей, който бяха пренебрегвали твърде дълго.

Огромните складове трябваше да бъдат захранвани. Но от кого? Или с какво?

В миналото вериги от кораби-роботи – навързани заедно в невъобразимо дълги композиции – бяха пристигали към складовете, натъпкани догоре с Антиматерия Две. Много векове бяха изтекли, без някой да си зададе въпроса, откъде биха могли да идват. Предположението беше изместило този въпрос – важните хора знаят, важните хора, които изпълняват заповедите на Императора.

Като всички необосновани предположения, то си проправи път и срита колективния задник на Съвета.

След смъртта на Императора корабите-роботи престанаха да идват. Оказа се, че разполагат само с наличното АМ2. И то никога нямаше да се увеличи.

Мина доста време, преди да го осъзнаят. Тайният съвет беше прекалено зает да се справя с лавината от проблеми – както и с чувството си на вина, – затова просто прие, че ситуацията е временна. Пратиха подчинените си да разпитат бюрократите в отдела за гориво. Бедните създадения ги изгледаха озадачено.

– Вие не знаете ли? – попитаха. За известно време Тайният съвет се страхуваше да признае невежеството си по този въпрос.

Бяха мобилизирани още служители. Всяка фактура, всеки документ, всяка драсканица, която Императорът беше написал, бяха издирени и щателно прегледани.

Нищо.

Такова тревожно развитие на нещата би трябвало да предизвика паника или поне пестеливост. Но те се уплашиха съвсем малко и изобщо не започнаха да се ограничават.

Бяха потайни и опитваха да намерят изход. Всеки беше довел до съвършенство някакъв свой талант по пътя си към успеха. Логично бе да се допусне, че Императорът е бил най-потайното същество, съществувало някога. Доказваха го дългото му царуване и неспособността им да разгадаят системата му на управление.

Направиха още много усилия, всяко все по-сериозно и по-отчаяно от предишното.

Бяха на ръба на паниката.

Най-накрая сформираха проучвателна комисия от най-способните администратори. Целите ѝ бяха две. Първо: да открие АМ2. Второ: да определи количеството налични запаси и да препоръча план за изразходването им до постигането на цел номер едно.

За нещастие втората цел забави разглеждането на първата с повече от година. Ако Императорът беше жив, със сигурност би се разгневил на тяхното безхаберие.

– Опитаха номерата на Седемте сестри⁴ – би извикал той. – Колко петрол имате всъщност, сър? Недейте да ни лъжете. Не е в интерес на нацията.

Съветът едва ли знаеше за Седемте сестри, нито пък го беше грижа за нещо толкова безполезно и широко разпространено като петрола. Но щяха да схванат намека.

Когато им задаваха въпроси, всеки от членовете на Съвета лъжеше – неумело, както биха казали старите интриганти. Всеки път изопачаваха данните все повече. Отговорите се определяха от политическите ветрове и нямаха нищо общо с действителността.

4. „Седемте сестри“ (Seven sisters) – седем петролни компании, основани след принудителното разделяне на „Стандарт Ойл“ през 1911 г. Благодарение на единдушните си действия и монопола върху производството, те за кратко натрупали огромни печалби. След като арабските държави започнали да определят цените и производството на петрол, влиянието им постепенно намаляло. – Б.пр.

Ами поданиците на Империята? След като се бяха отнесли толкова скъпернически с тях, какво ли щеше да сполети Съвета след разгласяването на истината?

Всъщност мълвата се пусна скоро след това. Започна паническо запасяване. Имаше все по-малко достъпно АМ2.

В допълнение към дилемата на Съвета се добавяха и редица други проблеми.

По време на Таанските войни Императорът беше принуден непрекъснато да преговаря с непостоянни съюзници и със страни с твърдо заявен неутралитет. Когато ситуацията се обърна, всички те му се заклеха във вечна вяроност. Това обаче не премахна причината за предишното им недоволство. Водачите на много от тези системи трябваше да се справят с бунтовното си население: създания, които не изпадаха във възторг от Имперската система и с напредването на войната все повече се разочароваха от нея.

Мирът не премахваше автоматично подобни съмнения. Преди да загине, Вечният император се канеше да насочи вниманието си към тези проблеми. Те бяха сложни за разрешаване при всяко положение. А това важеше с двойна сила за самопровъзгласилите се негови наследници. Ако несигурните съюзници не вярваха, че Вечният император мисли за техните интереси, то какво оставаше, по дяволите, за тези новите? Съветът управляваше по силата на указ, издаден от Парламента, но повечето от поданиците на Империята гледаха с недоверие на тази институция. В Парламента виждаха просто един инструмент за узаконяване на императорските заповеди. Вечният император никога не беше отричал подобно мнение.

Това беше една от основите на неговото мистично обаяние.

Императорът се възхищаваше на някои от политическите похвати на древните царе и се учеше от тях. Те бяха сред последните управници на Земята, властвали по Божия повеля. Царствали са над милиони селяни, които са живеели при ужасни условия. Благородниците пък са били използвани като непосредствените изпълнители на политическата воля. Те са размахвали камшиците и пак те намалявали дажбите храна и са предизвиквали повсеместен глад. Селяните винаги се подчинявали. Историята беше пълна с яростните им бунтове. Но винаги са винуили благородниците за своите беди. Бесели ги по стълбовете, а царят е оставал недосегаем.

Нещо повече – той е бил бащинска фигура, загрижен единствено за благостоянието на бедните си поданици, а благородниците винаги са се

възползваха от великодушието му и са крили злите си дела от него. Ако само можеше да научи колко ужасно е народното страдание, той ще го прекрати веднага. Във всичко това нямаше и грам истина – но винаги бе действало.

Освен при последния цар, който се е отнасял с открито презрение към собствения си народ.

– Заради това е бил последен – каза веднъж Императорът на Махони.

Просто един от малките уроци на историята, за които Тайният съвет нямаше никаква представа. Но дори и да го знаеха, едва ли биха го разбрали. Много малко добри бизнесмени разбират от политика – което беше и причината да са ужасни управници.

Другият сложен и наболял проблем беше какво да се прави с таанците.

За Кес, близначките Краа и останалите решението беше просто. Таанците бяха победени. Победителят получаваше всичко.

Воден от такива разбирания, Тайният съвет експлоатираше безжалостно всичките им системи. Присвоиха фабриките, поставиха под контрол всички ресурси и насила караха местното население да работи като роби. Изхарчиха огромно количество кредити, които не притежаваха, за да поставят гарнизони и да държат в подчинение бившите си врагове. Разграбването на Таанската империя донесе бърза печалба. Но преди да имат време да се поздравят за своята гениалност, членовете на Тайния съвет видяха как всичките им печалби главоломно се стаят.

Вечният император щеше да им каже, че тиранията не е икономически ефективна.

Той беше замислил реализирането на икономическо чудо. Поне щеше да го представи по този начин. Определено възнамеряваше да предприеме наказателни мерки. Прочистването щеше да е мащабно и пълно. Щеше да изличи всички останки от културата, създадена от тази войнолюбива раса.

Но щеше да я замени с нещо друго. Желанието да се бият щеше да се превърне в желание да се състезават. Щеше да им предложи помощ, съответстваща по мащаби на прочистването. Според него подобни целенасочени създания като таанците щяха бързо да започнат да произвеждат кредити в такова изобилие, че малко след това биха превърнали родината си в един от най-важните капиталистически центрове в неговата Империя.

Щяха да станат прекрасни потребители на АМ2.

Кое то отново повдигаше въпроса за затруднението, в което Тайният съвет беше изпаднал.

Къде се намираше АМ2?

Глава 5

Кес видя признаците за надвисналата буря, преди корабът му да се приземи на Соуард.

Главният космодрум на Първичен свят беше почти празен. Петкилометров участък беше запълнен с разтоварващи машини и ако се съдеше от ръждата по корпусите им, те бяха бездействали с месеци.

Няколкото космически лайнера, които Кес видя, бяха нашарени от следите на лющещ вирус, който нападаше всички кораби в дълбокия космос и постепенно прояждаше обшивката им, ако не се вземеха мерки. Не се виждаха работещи екипи. Някогашното жизнено, шумно сърце на Империята бе помръкнало като дърта вещица, загубила дори спомена за някогашните си любовници.

Очакваше го блестяща редица военни коли, които рязко изпъкваха на фона на общата разруха, обхванала Соуард. Високото сребристо същество с червено петно, пулсиращо гневно на гладкия череп, се настани на седалката на официалната гравикола и махна с ръка на шофьора да кара напред.

Гравиколата и съпътстващият я ескорт се отправиха към изхода и минаха покрай зеещия, ограден с черно въже кратер, издълбан от експлозията, последвала убийството на Императора. Беше направено предложение да се издигне паметник на Вечния император. Кес беше подкрепил идеята – в края на краищата нали на него дължаха сегашната си власт. Спорове нямаше. Веднага бяха отделени пари и беше избран скулптор. Решението бе взето по време на последното му посещение, преди повече от година, а работата по проекта не беше напреднала изобщо.

Гледката, която го посрещна на излизане от космодрума, беше още по-окаяна. Празни складове. Затворени магазини, висящи накриво табели, празни витрини, където някога блестящи стоки бяха привличали благоденстващото население. Просяци и тълпи от безработни следяха с мрачни погледи преминаването му. Тромаво и едро създание в дрехи на товарач гневно изгледа официалните знамена, които се вееха над колата на Кес, погледна го право в очите, после се изплю едно на разбития

паваж.

Кес се наклони към шофьора.

– Какво е станало тук?

– Не се тревожете, господин Кес – отвърна му жената. – Тези са просто са шайка лентяи. Има достатъчно работа, но те не искат да вършат нищо. Предпочитат да смучат наготово от обществото. Сега се оплакват и злобят, защото почтените, трудолюбиви хора им казват: „Без работа няма кредити“. Ако Вечният император – Бог да го благослови – беше жив, щеше набързо да ги стегне.

Жената млъкна за миг, притесни се, че последните й думи могат да се изгълкуват като критика към Тайния съвет. После се окопити. Угодническа усмивка се разля по широкото й лице:

– Не че вие не правите всичко по силите си. Времената са ужасни. Ужасни... Не бих се захванала с вашата работа, дори пари да ми дават. Вчера разпях на моичкия...

Тя продължи да бърбори. Снизхождението прозираше през принудителната й смиреност. Кес я накара да замълчи. Изобщо не възрази на думите й, нито даде израз на възмущението си от езика, който използваше. Те ясно показваха, че е на заплата при двете Краа. Близначките си правеха труда да прикриват твърде малко неща.

Кес беше дошъл на Първичен свят след толкова дълго отсъствие заради свикването на извънредно заседание на Тайния съвет. Председателят на комисията, занимаваща се с въпросите на АМ2, беше готов да оповести пълните резултати от направените проучвания за ситуацията с горивото. И, което беше още по-важно, щеше да посочи сроковете, в които скритото гориво на Императора трябваше да бъде открито.

Кес се надяваше, че тук ще чуе по-добри новини, отколкото в потискащия доклад, който беше получил, преди да се отправи към Първичен свят.

Най-важната мисия се беше провалила. Фактът, че голям брой специални агенти бяха загинали в нея, не го вълнуваше особено. Важният довереник на Вечния император – някой си адмирал Стен – и дългогодишният му помощник Алекс Килгър се бяха изплъзнали от мрежата, подготвена за тях.

Идеята да се заловят всички, които са били в обкръжението на Императора, не принадлежеше на Кес. Най-вероятно инициаторите бяха близначките Краа. Не че имаше значение. Кес веднага бе разбрал, че осъществяването й ще разреши бързо и собствените му тревоги. Хвани ги, подложи ги на мозъчно сканиране и готово! Всички тайни на

Императора щяха да излязат на бял свят.

Оказа се, че са нужни доста месеци, за да се приведе идеята в изпълнение. Кес беше задвижил нещата. Неговата потребност беше далеч по-належаща от тази на другите. Все още го изумяваше колко трудно се работи с управително тяло от петима души. Той, както и сподвижниците му, бяха свикнали да управляват собствения си бизнес, без да им се налага да правят компромиси или да провеждат консултации. Но най-накрая екипите на „Богомолка“ бяха разпратени и се върнаха бързо с плячката си. Резултатът: една голяма нула. Нищо. Никакъв намек или поне загатване за източника на АМ2... или за каквото и да е друго.

Кес беше анализирал дългия списък приближени и все повече и повече се възхищаваше от потайността на Императора. Стана му напълно ясно, че малцина от тях биха били полезни. Ала нито един не беше сред пленените от екипите на „Богомолка“. Две от имената се набиваха на очи.

Единият беше пенсионираният флотски маршал Йън Махони. Официално се водеше мъртъв. Кес обаче се съмняваше в това, по ред причини. Най-важната от които беше, че инстинктите му подсказваха обратното.

Досиетата на корпус „Меркурий“ разкриваха Махони като невероятно изобретателен мъж, който без особено усилие би могъл да инсценира собствената си смърт и да изчезне от сцената. Единственият недостатък, който Кес съзираше у него, беше непоклатимата му лоялност към Императора, недостатък, който правеше Махони потенциална заплаха – ако беше жив. Но ако смъртта му е била инсценировка, то имаше едно-единствено обяснение за постъпката му: флотският маршал подозираше, че Тайният съвет е организирил покушението срещу бившия му работодател.

Вторият най-вероятен източник на достоверна информация беше адмирал Стен, човекът, оглавявал някога Имперската гвардия – гурките, които, странно защо, бяха напуснали постовете си след смъртта на Императора и се бяха завърнали в родния си Непал на Земята. Стен беше важна, но останала в сянка фигура по време на Таанския конфликт. Кес беше прегледал доста подробно и неговото досие. Установи големи празнини. Много странно. Особено като се имаше предвид, че липсващите данни бяха заличени по пряка заповед на Императора. Подозренията на Кес се задълбочаваха и от факта, че мъжът изведнъж се бе сдобил с огромно богатство, както и неговият сподвижник Килгър. Откъде идваха всички тези пари? Награди? От самия Император? Но с каква цел?

Кес събра едно и едно и уцели шестицата: Стен беше един от малчината, на които Императорът беше доверил тайните си. Когато адмиралът беше открит на далечната си планета, Кес настоя за залавянето му да бъде изпратен елитен отряд. Беше получил сериозни уверения, че ще бъдат подбрани най-добрите. Очевидно го бяха излъгали. В края на краищата, що за подготовка имаха тези агенти на „Богомолка“? Да ги избие един-единствен човек. Проклятие!

Кес се беше подготвил за скандал на предстоящата сбирка. Със сигурност здравата щяха да се изпохапят.

Щом излязоха на улицата, той забеляза три босоноги създания, облечени в мръснооранжеви роби. Те си проправяха път през гъстата тълпа, раздаваха наляво-надясно брошури и проповядваха. Не можеше да чуе думите им в уютната, шумоизолирана кола, но и не му беше необходимо. Знаеше кои са: членове на Култа към Вечния император.

Навсякъде из Империята имаше неизброимо много създания, които твърдо вярваха, че Вечният император не е умрял. Някои от тях твърдяха, че всичко това е заговор на неговите врагове: Императорът е отвлечен и го държат заключен под строга охрана. Други бяха убедени, че по-скоро е хитър ход на самия Император: умишлено е инсценирал собствената си смърт и се укрива, изчаква поданиците му да разберат колко отчаяно им е необходим, а след известно време ще се появи и ще вдвори ред.

Членовете на Култа бяха доста крайни в своите убеждения. Твърдо вярваха, че Императорът е наистина безсмъртен, че е свят пратеник от Свещените селения, приел тяло само за удобството да разнася наоколо блестящата си душа. Смъртта му, проповядваха те, беше саможертва, дар за Всемирния етер, изкупление на всички грехове на смъртните му поданици. Също така убедено очакваха и възкресението му. Вечният император, говореха те, скоро ще се върне, ще продължи своето плодотворно управление и всичко ще се оправи.

Кес беше съгласен донякъде с членовете на Култа. Той също вярваше, че Императорът е жив и ще се завърне. Кес беше рационално същество, което някога гледаше с презрение на всякакъв вид мислене, основан на емоции, вместо на логика. Характерна особеност на и интелектуално, и икономически по-слабите му съперници. Но вече не мислеше така. Ако Вечният император беше наистина мъртъв, Кес беше загубен. И поради тази причина той вярваше – обратното би го довело до лудост.

Съществуваха древни легенди на собствения му вид, които разказваха за безсмъртието или поне за невероятно дълголетие. Бяха подобни

на легендата за Матусал и вероятно бяха породени от фаталния недостатък на тяхната раса.

Кес – както и всички Грб'чев – беше резултат от сливането на две различни форми на живот. Едната беше тялото, с което Кес се разхождаше наоколо. Високо, привлекателно, сребристо създание, чиито главни достоинства бяха издръжливост, почти изумително здраве и способността да се адаптира и да поглъща всяка заплашваща живота му сила, но пък така невероятно глупаво.

Другата беше видима само благодарение на червения проблясък, който пулсираше през черепа му. Някога е представлявала само обикновена, устойчива форма на живот – нещо като вирус. Да се нарече вирус обаче не би било точно. Силните ѝ страни бяха изключителната способност да прониква през защитните протеини на клетките, с които се сблъскваше, и потенциалът за развитие на интелект. Главната ѝ слабост беше генетичният часовник, който спираше средно след около сто двадесет и шест години.

Кес трябваше вече да е „мъртъв“, а прекрасният му мозък – превърнат в малка, потъмняла топка от загиващи клетки. Неговото тяло – красивата рамка, която осъществяваше всички естествени функции на Грб'чев – можеше да продължи да функционира още около век след това, но щеше да е само празна обвивка.

Когато Кес се присъедини към другите заговорници от Тайния съвет, той не търсеше власт, а спасение. Богатствата не го вълнуваха. Искаше живот. Интелигентен живот.

Не се интересуваше от АМ2, макар че предпазливо криеше това от сподвижниците си. Да разкрие своята слабост би означавало да се осъди на смърт. Когато Императорът беше убит и се започна отчаяното издирване на източника на постоянните запаси от гориво, Кес вече бе започнал своето жизненоважно търсене – какво правеше Вечния император безсмъртен?

Отначало вярваше, че ще открие отговора в засекретените архиви на Императора, със същата убеденост, с която другите смятаха, че ще намерят извора на АМ2. Но и той удари на камък.

Когато убийството беше извършено, Кес беше на сто двадесет и една години. Което значеше, че му остават още около пет. Бяха минали малко повече от шест години оттогава, но Кес беше все още жив.

През тези последни години той живееше в постоянен ужас за умствените си способности, изпадаше в истерия, че времето изтича. Дори най-малкият пропуск в паметта предизвикваше у него пристъпи на

паника. Забравена среща го хвърляше в мрачни настроения, които трудно скриваше от другите съветници. Това беше и основната причина да стои настрана от Първичен свят толкова дълго.

Нямаше ясна представа защо продължава да живее, също както си оставаше в неведение за най-голямата тайна на Императора. Никое създаване от неговия вид не беше преминавало отвъд естествената граница от сто двадесет и шест години.

Е, това не беше напълно вярно. Според легендите съществуваше един, който беше успял – легендата за грб'чевския Матусал.

В нея се разказваше за древните времена, когато се слели двете форми на живот. По време на тази дълга и мрачна епоха царял хаос. Тогава се появил мъж, който силно се различавал от другите. Името му било забравено, което поставяше верността на легендата под силно съмнение, но я правеше и по-въздействаща.

Според мита той обявил своето безсмъртие още в юношеска възраст, а в последвалите сто или повече години станал известен като странстващ мислител и философ, който превъзхождал най-големите умове на своето време. В годината, в която трябвало да умре, цялото кралство започнало всекидневно бдение в очакване глашатаите да обявят кончината му. Годината минала. После още една. И още една. Докато накрая безсмъртието му било прието за факт. Първият – и единствен – дълговечен Грб'чев станал владетел на кралството. Настъпила ера на просветление, продължила много векове, може би дори хилядолетия. От този миг нататък бъдещето на расата било осигурено. Поне така гласеше легендата.

Последната ѝ част най-много вълнуваше Кес – това бе пророчеството, че някой ден друг Матусал ще се роди и този безсмъртен Грб'чев ще поведе вида им към още по-големи успехи.

Напоследък Кес се чудеше дали не е избраният.

Но това ставаше само по време на най-истеричните му и налудничави фантазии. Най-вероятно допълнителното време, през което беше оцелял, се дължеше на някакво генетично изменение. В действителност можеше да „умре“ във всеки момент. Ако искаше да има някакво бъдеще, Кес трябваше да предприеме нещо, да открие тайната и да се превърне в новия спасител на своя вид.

Зарея поглед през прозореца. Колата се движеше през работнически квартал с високи, сиви блокове от двете страни на широкото шосе. Повечето жители ходеха пеша. Ограничаването на АМ2 не позволяваше да се поддържа обществен транспорт, да не говорим за малките

правоъгълни превозни средства, които средната класа толкова обичаше. Кес видя дълга опашка да се извира пред един магазин за соя. Нашърбена табела заковаваше цената на десет кредита за унция. Състоянието на табелата беше подигравка, а цената беше възмутителна.

Двама бронирани полицаи охраняваха изхода на магазина. Кес видя отвътре да излиза жена с малък вързоп в ръка. Тълпата мигновено изрева, ръце се замятаха в опит да сграбчат пакета, който тя стискаше. Едър полицаи пристъпи колебливо напред. Колата на Кес отмина, преди той да успее да проследи развитието на събитията.

– ... Положението е такова от бунтовете за храна насам – обясняваше жената, която караше. – Разбира се, разходите по охраната са големи, така че цените трябва да се вдигат, нали така? Но не можеш да го набиеш в главите на хората. Обяснявах аз на моичкия...

– Какви бунтове за храна? – прекъсна я Кес.

– Не знаете ли? – тя зяпна от изненада, че един от членовете на Съвета изобщо няма представа какво се е случило.

– Беше ми докладвано за размирици – додаде Кес. – Но не и... бунтове.

– О, размирици – махна с ръка шофьорът. – Звучи много по-добре от бунтове. Такива бяха, наистина. Размирици. Сигур' е имало двайсет-трийсет хиляди мързеливи, мръсни типове, забъркващи дракх навсякъде. Полицаяте действаша внимателно. Не убиха повече от петдесетина. Разбира се, три или четири хиляди бяха ранени в престрелките и...

Вбесен, Кес не изслуша останалото. Беше изложил възгледите си съвсем ясно пред останалите членове на Съвета. Към Първичен свят и всички създания на него трябваше да се отнасят с особено внимание. Той беше сърцето на Империята и в него не биваше да се появява каквото и да било недостиг. Когато научи за „размириците“, обясни това още по-ясно. Но близначките Краа и другите го увериха, че всичко е наред – появили се известни технически проблеми със системата за доставки, но били разрешени. Имало достатъчно провизии и мирът бил възстановен. Как не! Не лъжите притесняваха Кес толкова много – той самият беше майстор на задкулистните игри, – а погрешният подход към проблема.

Ако Тайният съвет не можеше да контролира положението на няколко километра от собствените си врати, как тогава ще управлява огромната Империя? Кес знаеше, че ги при провал ги чака нещо далеч поужасно от всеки ад, който можеха да си представят.

Имаше и още едно изключително дразнещо притеснение: Ако нещата бяха наистина толкова ужасни, че на местното население се

раздаваха хранителни помощи, защо тогава членовете на Съвета се перчеха със собственото си благосъстояние?

Изсумтя, когато видя кулата, извисяваща се над високите сгради във финансовия квартал. Това беше новопостроеното представителство на Тайния съвет.

– Дяволски внушително, нали? – обади се жената, която сбърка изсумтяването му с възглас на възхищение. – Можете наистина да се гордеете с това здание. На Първичен свят няма нищо подобно. Особено след като старият замък на Императора беше сринат от бомбардировките. Знам, че още не сте го видели, но изчакайте, докато влезете вътре. Има фонтани и всякакви неща. С истинска оцветена вода. И в центъра му расте огромно дърво. Казва се рубигиноза или... абе нещо такова беше. Може и да не го казвам правилно. Огромна плодonoсна смокиня. Само че от вид, който не може да се яде.

– Чия беше идеята? – попита Кес сухо, безчувствено.

– Не зная. На архитекта сигур'. Как ѝ беше името? О... Зтиво май. Но, божке, как ли са се оправили? Само дървото е петнайсет – двайсет метра високо. Изкопаха го някъде от Земята, но се бояха, че ще се свие и ще се разпадне, ако го донесат направо тук, затова постепенно го привикнаха към атмосферата. На три или четири планети. Изхарчиха добра сума кредити за това. Сигур' е свършило работа. Расте като диво вътре. Добавило е още два метра за последните два-три месеца. По дяволите, проклетото дърво е гордостта и радостта на Първичен свят, казвам ви. Питайте, когото щете.

Докато гравиколата спираше, Кес видя тълпа от просяци да тръгва напред. Група въоръжени с палки полицаи ги отблъсна. Разбира се, помисли си. Попитай, когото щеш. Как не!

Докладът на председателя на комисията за АМ2 звучеше като бръмчене на муха, удряща се в стъкло. На масата пред него се издигаше висока метър и тридесет купчина отчети – плодът на много месеци труд. Той четеше влудяващо бавно – сричка по сричка – от резюме, което също не беше особено тънко. Името на председателя беше Лагут. Но от ядните погледи, които членовете на Съвета му хвърляха, беше очевидно, че го наричат с далеч по-обидни имена.

Кес и другите бяха насядали около масата и се поглеждаха нетърпеливо. Това можеше да се окаже най-важното изслушване в живота им. Затова никой не възрази, когато помощниците на Лагут донесоха нови

тонове хартия, нито пък се оплакаха, че предисловието се проточи цял час.

Вторият час беше започнал да тече преди малко – втори час за група създания, които изискваха от подчинените си да съберат всичките си мисли най-много в три изречения. Ако им харесат трите изречения, подчиненият можеше да продължи. Ако ли не, уволнението не бе недопустима възможност. След първия час председателят на комисията за АМ2 се беше спасил от уволнение. Затова пък го заплашваше екзекуция. Самият Кес обмисляше няколко зловещи възможности.

Но внезапно долови нещо различно в монотонното мърморене. Зад досадното бръмчене се криеше истински страх. Усети го по нервните запъвания и появата на някои тикове. Кес престана да чака заключението и се заслуша в думите. Те бяха безсмислени. Бюрократични брътвежи. Това беше просто начин да се забави отговорът. Реши да запази наблюденията за себе си и се замисли как би могъл да се възползва.

Близначките Краа избухнаха първи.

Дебелата прочисти гърлото си – звукът напомняше далечен гръм, – придвижи огромното си туловище напред и вирна масивната си като юмрук брадичка.

– Ти си бил адски гадно копеле, приятелче – поде тя. – Хемороидите ми прокървиха от това кудкудякане. Задникът на сестра ми издълба дупки в стола. Приключвай вече или намери някой друг да движи нещата.

Лагут зяпна. Изглеждаше ужасно объркан. Надушваше, че не му се пише нищо добро, но просто не разбираше къде е сгрешил.

– Карай по същество човече. Каква е прогнозата? – намеси се Ловет.

Лагут въздъхна дълбоко. После бледа усмивка разтегли устните му.

– Толкова съжалявам, благородни създания – замънка той, – ученият в мен... тц... тц... колко несъобразително от моя страна. За в бъдеще ще се постарая...

Слабата Краа изръмжа. Беше пронизителен – и не особено приятен звук. Зловещ като на гладен всеяд.

– Тринадесет месеца – изплю Лагут. – И това е приблизителна оценка.

– Искаш да кажеш, че макар твоят отдел да не е имал късмет в откриването на АМ2, сега разполага с приблизителна оценка, кога ще го намери? Правилно ли разбирам? – Ловет имаше невероятен талант да посочва очевидното.

– Да, господин Ловет – отвърна Лагут. – Не може да има съмнение. До тринадесет месеца ще го имаме. – И потупа дебелия куп документи.

– Определено звучи обещаващо, стига да е вярно – намеси се Малперин и спря инстинктивния опит на Лагут да защити становището си, като махна с ръка. Тя управляваше огромен индустриален конгломерат със затворен цикъл. Не се справяше добре, но беше добила достатъчно решителност, за да го задържи, докогато ѝ харесва.

– Какво е вашето мнение, господин Кес? – попита тя. Обичаше да включва повече хора в дискусиите, като запазваше своите собствени виждания в тайна колкото е възможно по-дълго. Кес подозираше, че всъщност Малперин няма собствено мнение и изчаква да види накъде ще задуха вятърът, преди да реши на чия страна да застане.

– Най-напред искам да задам на господин Лагут един въпрос – каза Кес. – Много съществен според мен.

Председателят на комисията кимна.

– С колко АМ2 разполагаме в момента?

Лагут запелтечи, после започна дълга и абстрактна лекция. Кес го прекъсна, преди да се задълбочи.

– Нека перифразирам: като имаме предвид сегашното ниво на употреба и ограничения – за колко време ще ни стигне наличното АМ2?

– Две години – отвърна Лагут – Не повече.

Отговорът разтърси стаята. Не защото беше неочакван. Но сякаш бяха осъдени на смърт и сега им съобщаваха точно кога ще бъде изпълнена екзекуцията. Само Кес не се впечатли, за него това не беше нещо ново.

– Значи, ако грешите за тринадесетте месеца... – започна Малперин.

– Тогава всичко е свършено, след по-малко от година – намеси се слабата Краа.

Лагут само кимна. Единствено Кес знаеше защо мъжът е толкова уплашен. Защото лъжеше.

Не, не за двугодишния запас от АМ2. Това беше напълно измислена оценка. Тринайсет месеца. Дракх! По-скоро никога. Лагут и неговият отдел в момента нямаха по-добра представа къде Императорът държи горивото си, отколкото когато бяха започнали проучванията си преди шест години. Но защо ще лъже? За да задържи проклетата си глава на раменете. Не беше ли това достатъчен мотив?

– Да приемем първата оценка – рече Кес. – Няма нужда да мислим за скока над пропастта, когато все още не сме стигнали ръба.

Близначките Краа се възряха в него. Въпреки грубите им черти погледите не бяха заплашителни. Бяха започнали да разчитат на Кес. Нямаше как да знаят, че от самото начало неговата лична дилема го принуждаваше да действа като посредник.

– Господин Лагут вярва, че ще му трябват тринайсет месеца, за да открие източника на АМ2 – продължи Кес. – Това може да е вярно, а може и да не е. Но знам как бихме могли да постигнем по-голяма степен на сигурност.

– И как по-точно? – попита Ловет.

– Имам нова процесорна система, която скоро ще бъде активирана. Моите учени я разработват години наред. Създали сме я специално за обработка на архиви.

– И какво? – намеси се дебелият Краа, по-глупавата от двете, ако това изобщо беше възможно.

– Смятаме да я продадем на различни правителства. Би трябвало да редуцира времето за обработка на документи с около четиридесет процента, дори повече.

Стаята се изпълни с мърморене. Схванаха мисълта на Кес и повярваха на думите му. А и по същество информацията беше вярна. Ако беше излъгал за нещо, то това беше за истинската му цел.

– Предлагам ние с господин Лагут да обединим силите си – хвърли мрежата Кес, – за да сме сигурни, че ще постигнем поставената цел. Какво мислите? Готов съм да изслушам и други предложения.

Нямаше такива. Сделката беше сключена.

Колкото до другите въпроси – провалът на мисията на агентите от „Богомолка“ да хванат адмирала, ужасите, които Кес беше видял по улиците на Първичен свят, – те си останаха необсъдени. Кес беше получил каквото искаше.

Само още едно нещо изникна, и то съвсем случайно.

– За тази скапана двугодишна история със запасите – поде слабата Краа.

– Да?

– Аз и сестра ми мислим, че можем да се опитаме и да удължим срока.

– Още ограничения? – изуми се Ловет. – Мисля, че почти сме достигнали...

– Недей да ми слагаш думи в устата.

– Какво тогава?

– Трябва да си набавим гориво.

– От кого? – не успя да се въздържи Кес.

– На кого му пука? – изсумтя дебелата Краа. – От някой, който има повече. Едва ли са много.

– Имаш предвид да го откраднем? – попита Малперин почти замечтано. – Просто така?

– Защо не? – отсече слабата Краа.

Да. Всички се съгласиха. Защо не, наистина?

Глава 6

Първата стъпка на Стен след напускането на Малък мост беше да се скрие. Махони имаше идея за убежище – но Стен я отхвърли, той разполагаше със свое много сигурно укрытие. Място, където се надяваше, че и Килгър, стига да беше получил известието навреме, ще дойде.

Скривалището беше Далекозападен и там за пръв път Стен видя ефекта от намаляването на запасите от АМ2 и неспособността на Тайния съвет да разпредели рационално наличното гориво.

Далекозападен беше – и донякъде все още продължаваше да е – корабно сборище и оживено пристанище за космически кораби близо до центъра на галактиката. Там имаше всичко, което космическите вълци биха могли да желаят – от докове до продоволствени депа, развлекателни центрове, огромни складови помещения, хотели и всякакви услуги – всичко събрано в огромен конгломерат от космически приспособления. „Приспособления“ беше може би най-точната дума, тъй като различните предприемачи на Далекозападен използваша всичко – от малки астероиди до бракувани и разоръжени имперски бойни кораби, за да развият разностранните си дейности. Почти всичко легално и абсолютно всичко нелегално можеше да се намери на Далекозападен, включително и анонимност.

Преди години Стен и Алекс, по време една от мисиите на екипа им от „Богомолка“, бяха минали оттук. Веселата анархия, която цареше на пристанището, им беше допаднала, но бяха си паднали най-много по един малък астероид, наречен Пападжо, собственост на двама крадци, Морети и Манети. Натрупали богатството си някъде другаде при доста неясни обстоятелства, те бяха открили Далекозападен и бяха решили, че това ще е новият им дом. Бяха си задали въпроса каква услуга, която никой друг не осигурява, биха могли да предложат. Отговорът беше – лукс и незабележимост.

Бяха съобразили, че отгук ще минават създания, които биха желали да намерят удобства и същевременно биха предпочели присъствието им да не се разгласява. Това се отнасяше както за престъпници, така и за изпълнителни директори, които подготвяха сключването на сделка и държаха да я запазят в тайна, докато борсовите игри приключат.

И така, Морети и Манети кротко преуспяваха. През последните години бяха удвоили благосъстоянието си, но бяха настъпили по-тежки времена. Не чак толкова, че да ги разорят, но носещи неприятния привкус на несигурност. Оцеляха, защото твърде много създания – от магнати до странстващи капитани на кораби – се ползваха от услугите им и бяха готови да се отплатят.

Все още имаше хора, които се нуждаеха от сенките, а Морети и Манети се грижеха за тях. Всички стаи имаха отделни входи. Гостите можеха да се хранят в общата зала или да останат в апартаментите си. Уединението беше гарантирано. Все още предлагаша най-хубавата храна, която можеше да се намери – вкусна и проста, от земна пържола до желиран хипурнин, сервиран при характерната за него атмосфера и гравитация.

Когато Стен и Килгър се натъкнаха на Пападжо, те си дадоха негласно обещание, че ако нещата някога „загубеят“, това ще бъде тайното им място за среща.

Корабът на Стен започна да навлиза в системата Далекозападен. Нито той, нито Махони приличаха особено на военни. Всъщност никой от тях нямаше определен облик.

Създадения често полагат излишен труд, когато не желаят да бъдат разпознати. А всъщност е нужно много малко – освен ако по нещастно стечение на обстоятелствата човек не е надарен с лице на известна личност или необичайно уродливо тяло – да се държиш не така, както си свикнал, и да не изпъкваш с нищо. Не бива да се обличаш нито твърде семпло, нито особено пишно. Трябва да ядеш каквото ядат и другите. Не бива да пътуваш нито в първа, нито в трета класа. Целта е да се превърнеш в митологичния средностатистически гражданин. Корпус „Меркурий“ по неизвестни причини наричаше тази тактика „Великият Лоренцо“.

Стен и Махони сега се представяха за бизнесмени, достатъчно преуспяващи, та корпорацията да им осигури кораб и гориво, но не чак толкова, че да имат собствен пилот, а и корабът имаше малко занемарен вид. Тридневна работа в контрабандистка работилница превърна блестящата бяла яхта на Стен в поредния обикновен кораб – стига, разбира

се, някой да не се загледаше в двигателите или комуникационната зала, или да не забележеше, че някои от отсеците са далеч по-малки, отколкото би трябвало, и че зад допълнителните стени са скрити достатъчно оръжия за екипирането на малка армия.

Махони се безпокоеше, че корабът може да бъде проследен по идентификационните номера и Стен развеселено си отбеляза, че бившият му наставник далеч не знае всичко. Корабът, както и всеки предмет със сериен номер на него, беше щателно стерилизиран – още една проява на професионалната параноя на Стен, която даваше своите плодове.

Когато пристигнаха на Пападжо, те бяха посрещнати от господата Морети и Манети така, сякаш бяха едновременно завърнали се от странство братовчеди и напълно непознати, но уважавани люде.

Пападжо може и да беше оцелял, но с целия Далекозападен нещата не стояха така. Търговски пътувания почти нямаше. След появилия се дефицит на гориво и съкращенията в армията дори имперските кораби бяха рядкост. Повечето орбитални станции бяха затворили космодрумите си и хората, които ги обслужваха, се бяха приютили на някоя от планетите в системата или се бяха прехвърлили на друго място.

– Но ще се справим – приключи разказа си Морети. – Ние сме като старите миньорски градчета, които изведнъж забогатяват. Група емигранти се заселила в такова градче и установила, че никой не обича да се пере сам и веднага предложили тази услуга. По някое време рудата се изчерпала и миньорите се отправили към други мини, но перачите останали – и всички станали милионери, тъй като винаги имало чии мръсни дрехи да перат.

Явно намираше историята за изключително забавна. Но Стен не се развесели. Наблюденията му след бягството им с Махони от Малък мост сочеха, че Империята бавно се разпада. Беше го подозирал още докато живееше в изолацията на планетата си, но да го види с очите си беше съвършено различно. Поданиците ѝ се отдръпваха от нея или бяха принудени да го правят. Като термодинамично понятие ентропията имаше право на съществуване, но като социален феномен си беше откровено плашеща.

Махони се беше опитал да очертае колкото се може по-обстойна картина на ставащото – която обаче съвсем не беше пълна, както самият той признаваше. Светове, системи, купове, дори някои галактики бяха прекъснали връзките си с Империята. По собствен избор, за да отхвърлят безумното управление на Тайния съвет? Заради война? Заради – но едва ли – разпространила се болест?

Както Стен добре разбираше, АМ2 беше спойката, която държеше целостта на Империята. Без енергията на Антиматерия Две беше почти невъзможно да се предприемат междузвездни пътувания. И, разбира се, тъй като АМ2 не бе била особено скъпа – цените бе определял Императорът – и сравнително достъпна – отново по негово решение, – беше лесно да се поеме по мързеливия път и всички производства да разчитат единствено на нея. Междузвездни комуникации... оръжия... фабрики... производства... списъкът беше безкраен.

Когато Императорът беше убит, доставките на АМ2 бяха спрели. Стен трудно повярва в това, когато Махони му го каза, и все още имаше съмнения. На Малък мост той бе изказал предположението, че Тайният съвет – движен както от личен интерес, така и поради пълна некадърност – нарочно поддържа доставките занижени до минимум.

– Не е вярно – възрази му Махони. – Те си нямат и понятие къде е горивото. Затова и искаха да те приберат – както и всеки друг, оставал насаме с Императора, – после щяха да изтръгнат ноктите на краката ти един по един, докато им разкриеш Тайната.

– Значи са напълно откачени.

– Такива са. Помисли си върху това, момче. Всички във вселената са се побъркали – продължи Махони. – Освен нас двамата. Хе... хе-хе-хе... Пък и аз скоро ще лудна, ако не намериш някоя бутилка.

Стен изпълни молбата му и отпи голяма глътка, преди да връчи бутилката на Йън, който каза:

– Поръчай още една. Ако програмните ти вериги прегреят, ще стане още по-лошо.

Стен поръча, после се обърна към приятеля си:

– Е, Махони, значи с теб сме в доста неприятно положение.

– Доста – изкикоти се Махони, – но продължавай.

На вратата се потропа.

– Вашата поръчка, господине.

Махони рипна на крака, а от ръкава му изскочи пистолет.

– Малко прекалено експедитивно – промърмори той и се отправи към вратата.

– Спокойно, маршале – каза Стен сухо. – Отключено е, господин Килгър.

След миг вратата се отвори и Алекс влезе, бутайки количка с питиета. На лицето му беше изписано огромно разочарование.

– Не те ли заблудих поне за миг? – попита той с надежда.

– Трябва да поработиш върху акцента си, човече.

– Някои го намират за очарователен – престори се на обиден Алекс. Спогледаха се.

– Успяха ли да се доберат до теб? – попита Стен.

Килгър им разказа за почти успялата засада и битката по заледените улици.

– Предполагам – обърна се той към маршала, – тъй като кодът беше общият, а не този, който аз и Стен ползваме, че ти си подал сигнала.

– Аз бях – потвърди Махони.

– Също така ми се струва, че за това има по-дълбока причина от пленителното ми присъствие и хубавичките ми крачета. Кой трябва да бъде очистен?

– Имаш бърз ум, господин Килгър. Седни сега. Ти също, адмирале. Инструктажът, както и излагането на плана ще отнемат известно време. Ще разпознаете целта – по право целите, – докато говоря. Малко неизвестност ще направи разказа ми по-интересен.

Махони започна със случилото му се в деня на погребението на Императора. Когато видял петимата от Тайния съвет да застават край затревената могила, която представляваше гробът на Императора, осъзнал, че гледа петима убийци.

Поколеба се за миг, после им разкри невероятната част. След погребението отишъл в кабинета на Императора, измъкнал една бутилка от силното питие, което господарят му бе наричал скоч, и решил да вдигне безмълвен прощален тост. Но тогава на бутилката видял надраскана на ръка бележка:

„Навъртай се наоколо, Йън. Ще се върна скоро.“

Почеркът бил на Вечния император.

Махони млъкна за миг и ги изгледа, явно очакваше да се отнесат с пълно недоверие към думите му. Забеляза съмнението по лицата им, напрегнати от жив интерес, както лекото преместване на Стен към ръката на Махони, в която беше pistolетът.

– Това е много интересно, маршале. И как мислиш, че се е озовала там? Да не би да смяташ, че убитият е бил двойник?

– Не. Беше Императорът.

– Значи някак си е оцелял, въпреки че е бил прострелян десетина пъти и после е бил взривен?

– Не говори глупости, Стен. Беше мъртъв.

– Да не би да се е 'дигнал от гроба, за да драсне тая любовна бележчица?

– Отново не. Сигурно е оставил инструкции на някой от гурките

или на дворецов прислужник. Поразпитах, но никоой не знаеше нищо.

– Да оставим настрана как бележката е попаднала там. Йън, чуваш ли се какво говориш? Или си се побъркал, или си станал част от сектата, която броди навсякъде и проповядва, че Императорът е жив и ще живее вечно. А и ако трябва да сме точни, шест години са доста време да се навърташ наоколо. А точно толкова са минали оттогава.

– Може и да съм луд, но ще ме изслушате ли?

– Що не. Не е като да имаме спешна работа – подхвърли Килгър. Наля си чаша от алка, но очите му зорко следяха Махони.

Маршалът продължи. Онзи ден замислил план, насочен срещу Тайния съвет.

– Не ти ли хрумна, че за тях ти си сред потенциалните врагове? – запита Стен.

– Разбира се. Затова покрих следите си.

Беше подал молба за преждевременно пенсиониране. Тайният съвет в лудото си бързана да се отърве от невероятно скъпоструващата войска, набъбнала допълнително заради Таанския конфликт, освобождаваше с радост всеки, който искаше да напусне, и рядко задаваше въпроси за мотивите. Стен кимна, той и Килгър също бяха избрали да се оттеглят и да потънат в неизвестност.

Съветът беше особено щастлив да се освободи от Махони, който беше не само най-обичаният флотски маршал, архитект на победата, но също и бивш командир на корпус „Меркурий“ – Имперските разузнавателни служби – в продължение на много години.

– Но не исках да си помислят, че се каня да им слагам прът в колелата. Нуждаех се от благовидно прикритие.

Махони беше обявил на всеослушание, че възнамерява да напише подробна биография на Вечния император, най-великия мъж, живял някога. Този план се съчетаваше идеално с мъченическия образ, който Съветът искаше да си изгради.

– Най-напред, разбира се, трябваше да си опека работата. Задължително.

И Махони се беше потопил в архивите – беше планирал да прекара около година в разучаване на Ранните години. Беше предположил, че дотогава Съветът ще е загубил интерес към него и той ще може да се посвети на истинската си цел. Малко засрамено призна пред Стен и Алекс, че винаги е обичал историческите проучвания. Може би, ако обстоятелствата се били стекли различно и той не произхождал от военно семейство, щял да прекара живота си сред архивите в опит да напише

Пълна история на вилицата, например, или нещо подобно.

Не беше първият, стотният или дори милионният човек, тръгнал да пише биография на Императора. Ала беше открил нещо любопитно – всички биографии бяха пълни безсмислици.

– Е, и? – изсумтя Стен, загубил интерес. – Ако и ти беше стъпил върху дясната ръка на Бог, нямаше ли да искаш всички да пишат хубави неща за теб?

– Не това имах предвид – отвърна Махони. Той беше съзрял повтарящ се мотив. Биографите са били окуражавани да пишат за Императора. Обикновено те били от типа хора, които търсят следи от дълбоко скрито милосърдие у Тамерлан или правят психологически портрет на поета Омир. – Истината е, че е имало голям брой немарливи историци, но все пак тяхната работа е била насърчавана. Печелили са големи договори. Фишовите им са били филмирани и така нататък. Но от друга страна, приятели, никой всъщност не е бил насърчаван да проучи автентичните извори – онова, което по някакъв начин не е успяло, цитирам: да изчезне в мъглата на времето. Край на цитата.

– И какво се е опитвал да скрие покойният ни водач?

– Почти всичко – откъде е дошъл и как е стигнал до мястото, което заема. Можеш да прекараш цяла вечност, да се побъркаш, докато се мъчиш да намериш някакъв смисъл в седемнайсетте или осемнайсетте хиляди версии на събитията, всяка от които е получила одобрението на самия Император. Ще спомена накратко двата най-съмнителни пункта, като се изключи източникът на АМ2. Първият е, че кучият му син е – или поне беше, безсмъртен.

– Дракх! Това не е възможно.

– Повярвай ми. И второто е, че е бил убиван и преди.

– Но ти току-що каза...

– Знам какво казах. Умирал е преди. Убивали са го. По различни начини. Няколко злополуки. Поне две покушения.

– И не вярваш, че е имал двойник?

– Не. Но ето какво се е случило, поне според документите, които успях да издирия. Първо, Императорът умира. Второ, почти веднага след това гръмва експлозия, която унищожавя тялото и всичко наоколо. Също като бомбата, която избухна, след като Шапел го застреля.

– Всеки път?

– При всеки инцидент, който успях да намеря. После АМ2 изчезва. Край. Просто така. После Императорът се връща, АМ2 потича отново и нещата се нормализират.

– Йън, май ни будалкаш нещо – подхвърли Стен. – Добре. За колко време изчезва обикновено? Не че вярвам и на една дума от това, което каза току-що.

Махони изглеждаше разтревожен.

– При злополука – три или четири месеца. След убийство – около година-две. Може би само за толкова време, колкото хората да осъзнаят колко много им е необходим.

– Този път са минали повече от шест години – изтъкна Алекс.

– Знам.

– Но все още вярваш, че Вечният император ще се спусне от някой розов облак или ще излезе от някоя захвърлена на брега мида и светът отново ще заживее мирно и щастливо? – изръмжа Стен.

– Не ми вярваш – поклати глава Махони, докато си наливаше пиетие. – Ще се почувстваш ли по-добре, ако сам прегледаш файловете? Скрил съм ги на сигурно място.

– Не. Пак няма да ти повярвам, но да оставим това настрана. Какво друго откри?

– Съставих си план. И имах късмет, наистина. Помниш ли приятелката си Хайнис?

Стен я помнеше. Тя беше полицаи от отдел „Убийства“ и двамата бяха разследвали странния опит за убийство, който беше дал тласък на нарезлите Таански войни. Освен това бяха и любовници.

– Все още е полицаи и не е напуснала Първичен свят. Вече оглавява отдела – осведоми го Махони.

Беше отишъл при нея за разрешение да прегледа файловете, свързани с Шапел, убиеца на Императора. Имаше най-надеждното разрешително, разбира се – том първи от биографията беше публикуван и получил всеобщо одобрение.

– Пълни безсмислици, естествено – увери ги той. – Както и да е, твоята Хайнис все още е пряма, както винаги. Каза, че ми помага само защото си й говорил добри неща за мен. Помниш ли един младеж на име Волмер?

Стен се сети. Волмер беше издателски магнат – или по-скоро слабоумен наследник на медийна империя. Член на Тайния съвет. Бил убит една нощ пред евтин бордей в градчето край космодрума Соуард. Според официалната версия жертвата планирала редица тайни сделки, свързани с военните операции. По-циничната и популярна версия гласеше, че Волмер обичал грубия и извратен секс, но попаднал на погрешна уличница.

Хайнис имала свое виждане. По това време следяла наемен убиец от около година – професионалист. Но я интересувал предимно кой го е наел. Най-накрая го открила и събрала достатъчно доказателства за странното изчезване на шеф на банда, за да се предяви поне обвинение.

Убиецът очевидно се беше съгласил с Хайнис, че уликите са тежки, затова предложил да сключат сделка. На Хайнис това ѝ се сторило добра идея. Не се вълнувала особено, че престъпниците от подземния свят се избиват помежду си, но щом оставят телата на улицата и смущават спокойствието на гражданите, трябвало да се вземат мерки.

Мъжът ѝ предложил нещо по-добро. Признал, че е убил Волмер. Казали му, че перверзникът е агент под прикритие. Представили му непълнен договор. Убиецът го подписал – и едва после разбрал кого е убил.

Хайнис настояла да разбере кой е платил. Мъжът назовал бос от подземния свят, който вече не бил между живите. Хайнис го завела до килията му, казала му да размисли какви допълнителни сведения може да даде и се опитала да схване какво значи всичко това. Убиецът „се самоубил“ същата нощ.

– Само с това ли е разполагала?

– Само с това.

– И кой е поръчал смъртта на Волмер?

– Вероятно неговите сподвижници от Тайния съвет. Може би Волмер не е бил съгласен с плановете им. Все още не съм сигурен. Но това е първият мъртъв член на Съвета.

– После Суламора. Загинал при взрива след смъртта на Императора.

– Има нещо интересно за Шапел. Работел е в Космически контрол. Направих малко проучване и за него. Изглежда е смятал, че Императорът му е вдигнал мерника.

– Да, гледах живиното. Откачалка.

– Със сигурност. Но някой го е превърнал в такава. Някой, който си е поиграл с кариерата му – навирал е всеки път в лицето му името на Императора, когато е сгафел нещо. И до днес никой не знае защо внезапно е загубил работата си и се е озовал на опашката за безработни.

– Космически контрол. Космодруми, доставки – това беше ресорът на Суламора в Тайния съвет. А сега и той е мъртъв.

Стен стана да си налее още една чаша, но размисли, приближи се до зрителния панел и се вгледа навън.

– Добре, Махони. Това е интересно. Може би. А може и ти да си

откачалка като Шапел. Е, добре, запълнил си празните места. Какво се случи после? А и според теб какво ще се случва оттук насетне?

Махони им каза. По времето, когато говорил с Хайнис, започнал да се чувства леко застрашен. Разбрал, че Съветът няма никакво понятие за местоположението на източника на АМ2. Затова решил, че е въпрос на време да потърсят обичайните заподозрени и да започнат да сканират мозъците им, за да се доберат до тайната, която все някой трябваше да знае.

– Мозъчното сканиране е доста неприятно, както разбрах. Често и с фатални последици. Затова „умрях“. Изпрах инвестициите си, като някак си се оказах „измамен“. Платих на измамника десет процента от изпраните пари. После се „удавих“. Глупава злополука с лодка. Плъзнаха слухове, че съм предпочел смъртта, защото съм загубил цялото си състояние.

Мъртъв и невидим, Махони се захванал за работа. Част от разследването му била свързана с издирването на всичките му стари приятели от службите, всеки, който би могъл да знае нещо за Императора.

– Много от тях са все още на служба и повечето са убедени, че ни чака пълен хаос, ако Съветът не бъде отстранен.

Стен и Килгър размениха погледи. Отстранен. Да.

– Имаме достъп до всичко, което Императорът е оставил на Първичен свят. Познавам – познавах – този мъж. Със сигурност е скрил тайната си някъде. По дяволите, като нищо може да е в някое от онези залепени гърнета, с които се опитваше да направи звънец.

– Звукоизлъчвател – поправи го разсеяно Стен.

– Това е единственият шанс, който имаме – продължи Махони. – Вероятно си прав. Може би съвсем съм откачил, като вярвам, че Императорът ще се завърне или че въобще някога го е правил. Но простете дребните странности на стария човек. Така или иначе, ако не се предприеме нещо, тази Империя, която може и да е причинявали злини и извършвала несправедливости, но все пак е запазила цивилизацията две хилядолетия, че даже и повече, ще изчезне в рамките само на няколко поколения.

Стен наблюдаваше внимателно Махони – не особено дружелюбно.

– Значи ми помогна да се измъкна и изпрати съобщение на Килгър, а в замяна искаш да убием петте същества, които в момента управляват познатата ни вселена?

Махони предпочете да пропусне сарказма:

– Именно. Никакви дискредитирания. Никакви съдебни процеси.

Никакво объркване. Точно затова избрах теб, Стен. Това е най-съществената част от цялата операция. Правил си го и преди. Влизаш и излизах чисто. Оставяш пет трупа зад себе си.

Стен и Алекс стояха безмълвни и се взираха през зрителния панел към дълбокия космос. Бяха казали на Махони, че трябва да обсъдят чутото, и го изхвърлиха от стаята. Ала не бяха разменили и дума. Затвори-ха бутилката с алк и поръчаха каф.

Стен се опита да сложи в ред мислите си. Можеше ли наистина да премахне Тайния съвет? Да, нашепваше арогантността, придобита в „Богомолка“. Може би. „Излизаш чисто“ беше частта, която го тревожеше. Стен винаги се беше съгласявал с първия си сержант-инструктор, който често повтаряше, че са му нужни бойци, които „да помогнат на противниковите войници да умрат за страната си“.

Тайният съвет се беше опитал да го убие и вероятно бе заграбил цялото му имущество, оставяйки го без пукната пара. И какво от това? Кредитите не бяха важни. Можеха да се натрупат отново. Колкото до убийството – неведнъж след като битката свършеше, Стен, който се гордееше, че е професионалист, бе черпил с наркотици много от бившите си врагове.

Бяха ли членовете на Съвета зли – нещо, което донякъде би оправдало тяхната смърт. Но какво означава да си зъл? Злото е...

Имаше и още въпроси:

Беше ли Тайният съвет некадърен? Със сигурност. Особено ако можеше да се вярва на казаното от Махони. И още веднъж: какво от това? Световите, в които Стен беше живял – от Вулкан до постъпването му в Имперските военни сили, често бяха управлявани от некадърници.

Империята беше застрашена. За трети път: и какво от това? Стен, ветеран от стотици сражения на хиляди светове, не можеше да си представи безформеното нещо, наречено Империя.

Още един списък въпроси, този път по-кратък:

Единственият владетел, когото Стен познаваше – както и баща му, и неговият баща преди това, – беше Вечният император. Именно него си представяше Стен, когато мислеше за Империята.

Беше положил клетва. На два пъти всъщност: „... да защитаваш Вечния император и Империята с цената на живота си... да изпълняваш законните заповеди, които са ти дадени, и да почиташ и следваш традициите на имперски гвардеец, както Империята го изисква.“

Беше я дал за първи път, когато Махони го зашемети, преди цяла вечност, на Вулкан, но я изрече отново, когато го назначиха на служба.

И наистина вярваше в думите.

Ако съветниците се бяха опитали да убият Императора – и се бяха провалили, – щеше ли да сметне за свой дълг да ги издири и ако се налага, да ги убие? Разбира се. А вярваше ли, че Тайният съвет е убил Императора? Да. Несъмнено.

Замисли се за старата таанска поговорка: „Дългът е тежък като олово, смъртта е лека като перце“. Не му помогна.

Клетвата все още го обвързваше. Както и дългът. Почувства се леко засрамен. Погледна към Килгър и се прокашля. Подобни неща не биваше да се казват на глас.

Килгър отбягна погледа му, а после внезапно каза:

– Разбира се, можем да се пхнем в некая дълбока дупка, да си наврем главите в пясъка и да оставим вселената да се оправя както знае.

– Не ми се ще да прекарам остатъка от живота си в непрекъснато озъртане.

– Липсва ти самочувствие, момко. Можем да се оправим. Няма проблем. Но ако се заемем, ще има с какво да се хвалим после, когато дойде времето за пиршества. И така. Ще разтърсваме Империята, значи? А, Стен?

Стен се усмихна. По-добре така. Нека истинските причини да останат тайна. Протегна ръка.

– Сега можем да се напием с чиста съвест – въздъхна Килгър и поsegна към бутилката. – Хич не мяза на живино филми. Чудничко решение взехме – в хотелски апартамент, от дебеланко, облечен като търговски агент, и момък, издокаран като джойбой. Няма мечове, бляскави брони или веещи се знамена около нас. Що за свят!

Алекс също отпи:

– Ама хич. Е, колко гадно ще удушим тези копелета?

И така, Стен и Килгър влязоха в съглашение с бивш флотски маршал, когото и двамата тайно смятаха за леко побъркан.

Глава 7

Мъжът се вираше в екрана. Ръцете му бяха сгънати в скута.

– Не си започнал теста – обвини го Гласът.

– Какво ще се случи, ако не се подчиня?

– Няма да ти бъде предоставена информация. Започни теста.

– Няма.

– Има ли причина за отказа?

– Вече съм го правил. Преди три, не, четири периода на сън.

– Правилно. Тестът е приключен.

Екранът почерня.

– Всички резултати са анализирани. Субектът попада в допустимите граници – каза Гласът. Много странно. Това беше първият път, когато говореше сякаш на някой друг, а не на мъжа.

– Готов си за следващия етап? – изрече Той.

– Имам въпроси.

– Можеш да питаш. Отговорите ще ти бъдат дадени или отказани.

– Намирам се на кораб. Има ли още някой на борда?

– Не.

– Ти си синтезиран глас.

– Очевидно.

– Преди секунди каза, че съм в допустимите граници. Какво би станало, ако не бях?

– Отговорът е определен като неподходящ.

– Нека опитам по друг начин. Какви ограничения в избора е заложил създателят ти?

– Отговорът е определен като неподходящ.

– Благодаря. Все пак ми отговори. Още един въпрос. Кой те е създал?

Настъпи кратка тишина.

– Скоро отговорът ще стане очевиден – каза Гласът. – Край на въпросите.

Един панел се отвори.

– Ще тръгнеш по коридора. В края му ще откриеш кораб. Ще се качиш и ще се приготвиш за излитане. Можеш да дадеш две заповеди, ако мислиш, че знаеш отговорите. Ако не знаеш, ще ти бъдат дадени препоръки. Първо, трябва ли машините да се реактивират?

– Кои машини?

– Препоръчва се да бъдат реактивирани, предвид скорошните събития.

– Препоръката се приема, предполагам.

– Второ, трябва ли прехвърлянето да започне? Препоръката е да се задържи, докато не напреднеш достатъчно.

– Прието. Прехвърляне на какво? И каквото и да е, как да установя

връзка с теб?

– И двата отговора ще станат очевидни. Отправи се към кораба.

Мъжът тръгна надолу по коридора. В края му, както беше обещано, се намираше входът към малък кораб. Той влезе.

Корабът беше предназначен за един човек. Седна в наклоненото кресло. Входният люк се затвори. Усети движение – междузвездният двигател се включи.

– Това е последното съобщение – обяви внезапно Гласът. – На този кораб има четири автоматични навигационни системи. Всяка от тях е нагласена за различна дестинация. При достигането ѝ съответната система ще се разруши и ще се активира следващата. Не се страхувай. Не се опитвай да пречиш на зададената програма. Крайната ти цел и времето за напускане на кораба ще станат очевидни. Сбогом. Късмет.

Мъжът потрепери. Тънките косъмчета по тила му настръхнаха.

Машина му пожелаваше късмет!

Глава 8

Хонджо бяха малка, но доста сплотена общност на търговци. Предците им се бяха специализирали в този занаят още през ранните дни на Империята. Населяваха система на няколко светлинни години от Дюрер, където се бе водила една от известните битки в Таанските войни. Домът им се намираше сред незабележителен с нищо звезден куп и планети с твърде малко полезни ресурси.

Но това не беше пречка за Хонджо. Техните далечни предци бяха кръстосвали океаните и поддържали търговията между островите. Те бяха древните майстори-посредници в предлагането на всякакви видове стоки и услуги. Корабите им бяха конструирани по техен проект, макар и изработени в някога притежаваните от Суламора фабрики. Имаха олекотена конструкция, правоъгълна форма и като компенсация за малката скорост, можеха да летят във всяка атмосфера, благодарение на което успяваха да бъдат навсякъде, където беше възможно да се търгува.

Хонджо бяха и едни от най-пестеливите създания в Империята. Тъй като ресурсите им по принцип бяха доста ограничени, те ги трупяха и пазеха равниво. Особено АМ2.

От време на време скъперничеството им дразнеше Вечния император. Тъй като цената се определяше от доставките – които сам контролираше, – той винаги беше малко докачлив по отношение на големите

количества, с които те се запасяваха. Когато оставяше цената да падне, Хонджо бяха първи на опашката, за да купят още. Но това беше всъщност дреболия и след като нахока няколко пъти дебелоглавите създания, той остави нещата така. Императорът беше научил, че е най-добре да се избягват ексцентриците. Хонджо бяха добри търговци, честни, а системата им беше толкова малка, че не можеше да окаже съществено влияние.

Още нещо за Хонджо – те бяха ужасно докачливи. Особено чувствителни бяха към неща, които смятаха за своя собственост. Накратко, ако бѐдеха притиснати, щяха да се бият, без да се замислят особено за шансовете си.

Когато Тайният съвет набеляза Хонджо, всички се съгласиха: ставаше ли въпрос за кражба, близначките Краа винаги правеха добър избор.

– Със сестра ми го обсъдихме – каза дебелата Краа. – Стиснатите отрепки държат горивото складирано на едно място. Така че просто трябва да изпратим флота и да им видим сметката. А после обратно насам с достатъчно АМ2, за да ни поддържа доста дълго време.

– Не мисля, че трябва да сме толкова директни – възрази Малперин.

– Защо не, по дяволите? Тези Хонджо са истински копелета и всички го знаят!

– Добър план, но му липсва малко дипломатичност – засмя се Ловет.

Кес забеляза, че са доста по-оживени от миналия път. Дали защото се обмисляше план за действие? Или пък мисълта за въоръжен грабеж беше толкова вдъхновяваща? Кес и неговите съмишленици бяха участвали в безброй кражби, но те винаги бяха извършвани на хартия. Самите те бяха стоели на разстояние, скрити зад маска на почтеност, създадена от легионите им юридически съветници. А това беше истинско и Кес трябваше да признае, че е невероятно възбуждащо! Затова се обади:

– Защо не го направим така – обади се той. – Да изпратим достатъчно кораби, за да свършат работата, както нашите колеги предложиха. Само че най-напред да изпратим малък кораб, слабо въоръжен и не особено скъп... който нарочно да премине границите на системата на Хонджо.

– Това със сигурност ще ги вбеси – изхили се слабата Краа. Харесваше ѝ начинът му на мислене. – После просто ще ги подразним и ще ги предизвикаме да стрелят...

– Отвърщаме и бум! Горивото е наше! – довърши Ловет.

Всички бяха доволни от плана. Колкото и да бе странно, именно Краа обаче направиха важната забележка.

– Имаме нужда от алиби – каза дебелията. – За да не възникнат подозрения, че ние сме го планирали, ако схващате какво искам да кажа.

Е, схващаха.

– Може би трябва да организираме нещо като икономически събор? – предложи Малперин. Никога не бяха правили такъв – не беше останала много икономика за обсъждане, – но всички разбираха връзката. – Така и ще направим – продължи тя. – Пък и по този начин с един куршум ще убием два заека. Време е за малко добри новини.

Около масата се понесе одобрителен шепот. Ситуацията се влошаваше толкова бързо, че ги беше страх да я погледнат в лицето, и докато система след система се изплъзваха от хватката им, тя винаги оставаше на ръба на полезрението им, като повтарящ се кошмар.

Малперин предложи да разпространят нагласено проучване, показващо, че стабилно спадащата крива на икономиката вече е достигнала дъното и най-накрая отново бележи растеж. Едновременно с това щяха да съберат Тайния съвет за икономически събор, който според твърденията им щеше да определи курса на Империята за следващите шест или седем години.

Щяха да провъзгласят събора за най-важното събитие след смъртта на Императора. Пълно медийно огласяване. Абсолютно никакви тайни. Малперин предложи и най-подходящото за събитието място, за да има максимален интерес. Щяха да го организират на Земята, в стария рибарски лагер на Танз Суламора, сега превърнат в квартира на Съвета, където осъществяваха най-тайните си срещи.

Там щяха да се съберат и да обсъждат нещо от огромна и свещена значимост – общественото благо. В този миг Хонджо щяха да извършат непредизвиканото с нищо нападение над беззащитния имперски кораб.

Краа изчислиха, че плячката ще запълни космически влак, дълъг десетина или петнайсет километра.

– Това е добро количество от проклетото АМ2 – отбеляза тънката Краа.

Кес се съгласи. Наистина беше доста от проклетото АМ2.

Махони сновеше из апартаментата на Стен и весело тананикаше каквото си спомняше от една средновековна балада: „Нека очите ми... да... да... да-да-да ден, по зелените хълмове на Земята...“

Приблужи се до видеодисплея на Стен и разгледа обявените новини:

„Нов курс за Империята“

и по-подробно:

„Големите пет ще се съберат“

„Икономически събор“

„В историческо убежище“

Стен прочете информацията внимателно, а Алекс надничаше над рамото му.

– Изглежда, ще имаме прекрасна възможност да си свършим работата.

Махони се оживи:

– Така и не можех да разбера защо управниците си мислят, че са в безопасност на някое забутано място. Може би защото обикновено са бивши пройдохи от големите градове?

– И аз не знам – отвърна Килгър, – но дай ми поля с малко скали, зад които да се скрия, и върви да си почиваш. Ще бъда щастлив като месар с нов сатър.

– Точно така – каза Стен. – Сега... хайде да убием малко политици.

Глава 9

Обявата на Тайния съвет постави началото на последната среща на „конспираторите“ на Йън Махони. Целта беше една-единствена и времето беше настъпило.

„Конспирацията“ беше подготвяна твърде дълго, за да се чувства Махони сигурен в успеха ѝ. По принцип, краткото време и редките срещи на участниците за обсъждане на тайните планове намаляваха неимоверно вероятността операцията да се провали. Мислено беше поставил и конспирация, и конспиратори в кавички. Защото, извън това, че всеки от тях си рискуваше главата, ако бъдеха разкрити, не ги сплотяваше кой знае какво.

Махони беше издирил при своите „разследвания“ много от старите си колеги, както беше казал и на Стен. След мнимата му смърт тайните

му бродения от галактика в галактика бяха зачестили. Целта му беше проста. Когато влезеше в контакт с някой от старите си познайници от службата, започваше опити да го поведе по сладкия път към убийството. Така постъпваше с всички.

Съгласни ли бяха, че нещата се влошат още повече? Ако да, смятаха ли, че нещо може да се направи по въпроса? Трябваше ли да се предприеме нещо? Можеха ли те самите да го извършат? Желасха ли да вземат участие?

Цялото това „ухажване“ отнемаше време. И то доста. Често в параноичното съзнание на Махони присветкваха сигнали за опасност и той прекъсваше връзката.

От всички високопоставените офицери на служба или от цивилните длъжностни лица искаше да разбере общо взето едно – какво би направил, ако Тайният съвет внезапно стане безсилен? В идеалния случай Махони искаше от офицера да мобилизира всички сили под негово командване за:

1. Запазване на обществения ред.
2. Разоръжаване или обезвреждане по някакъв друг начин на всички въоръжени сили, верни на Тайния съвет, като се започне със силите за сигурност на Съвета и частните му армии.
3. Контрол над медиите и отстраняване на привържениците на Тайния съвет.
4. Поддръжка на формираното временно правителство. Махони не беше съвсем наясно какво точно ще представлява то – мислеше си за свободна федерация, оглавявана от тези членове на Парламента, които не бяха покварени от Тайния съвет, представители на дисидентски системи/галактики, и други, които щяха да се открият впоследствие. Федерацията можеше да се управлява от напълно неподатливите на корупция Манаби.

Горе-долу нещо такова. Махони не спираше да повтаря „първо трябва да уловим рибата“. И разговорите общо взето спираха дотам. Малцина проявяваха интерес как точно Тайният съвет ще бъде „обезсилен“. Тъй като познаваха кръвожадния нрав на бившия шеф на разузнаването, с доста голяма доза сигурност можеха да допуснат, че начинът едва ли ще е толкова цивилизован като поставянето под домашен арест например.

Когато – и ако – се справеха с Тайния съвет, правителството, което

щеше да го замести, трябваше да реши две много ясни задачи: първо, да забави, доколкото е възможно, потъването на Империята в хаоса и, второ, да открие източника на АМ2.

Махони имаше едно-единствено изискване за временното правителство: да не бъде военно. Не, че Йън Махони ще бъде лош крал или пък някой от старите му приятели щеше да се справи зле, но тъкмо това беше причината, поради която военните не биваше да припарят до правителството. Не и щом самият той усещаше лекото плъзване на пипалата на ламтежа за власт в собствената си глава.

Но организирането на подобен заговор отнемаше време. Скланянето към действия, които в края на краищата си бяха държавна измяна, трябваше да се извършва предпазливо, но освен това и огромната бюрократична машина правеше труден достъпа до високопоставените му познати. Махони винаги се беше гордял със своето праволинейно и ефективно командване, докато ръководеше разузнаването. Всеки от подчинените му можеше да се срещне с него по всяко време. Сега се чудеше, докато прекарваше часове, че дори и дни в чакалнята, преди някой от старите му приятели изобщо да бъде уведомен за посещението му, дали конспиративната организация, която изгражда, е толкова добре смазана.

С всеки миг опасността от провал на операцията се увеличаваше. Опитва се да не вини хората, които не се бяха включили. Някои например смятаха, че военните нямат място в политиката. Други вярваха, че проблемите са временни, че постепенно Тайният съвет ще подобри положението. Според тях сегашното състояние беше неизбежно, като се вземат предвид настъпилият в края на войната хаос и смъртта на Императора. А имаше и такива, които мислеха, че Тайният съвет не се справя толкова зле – с оглед на обстоятелствата. Разбира се, намираха се и вербувани от Съвета, а също и страхливци, дори сред военните, както Махони си мислеше с яд.

Пред никого, освен пред Стен и Килгър, Махони не беше разкрил тайното си убеждение, че Императорът ще се завърне. Начинанието, с което се нагърбваха, и без това изглеждаше твърде налудничаво, така че нямаше нужда да се добавят и подозрения за остра психоза.

Беше успял да привлече в съзаклятието около хиляда същества, на които смяташе, че може да вярва. Сега щеше да се състои последната – а за повечето от тях и единствена – среща, за да уточнят последните подробности.

Събирането им криеше ужасен риск, но Махони знаеше, че трябва

да впечатли сподвижниците си с действителните размери на конспирацията, тъй като досега те си бяха разменяли само кодирани съобщения и се бяха срещали единствено с него. Беше се постарал да намали риска от разкриване – поне така се надяваше, – като уреди срещата не само пред очите на всички, но и кажи-речи в самото леговище на звяра. Щеше да се състои в системата Клисуре – изцяло военизирана група от светове. Самият Стен, преди много години, се беше обучавал за имперски гвардеец на главния свят на системата.

От няколко века един по-малък свят в близост се използваше за военни игри. Военни игри без войници, без кораби – Махони бе чувал, че в древния свят ги наричали „кригшпил“. Замисляне на бойни операции по карти, което сега се проиграваше с компютри и бойни симулации. Конкретно тази игра беше предложена от флотски маршал Уентуърт, стар и доверен съмишленик на Йън.

За да може всички сподвижници на Махони от разпръснатите из цялата Империя постове да се присъединят към нея, без да предизвикват съмнение, играта трябваше да бъде универсална. Тя изглеждаше така:

ДАДЕНОСТИ: Текущото състояние на военните сили (радикалното разоръжаване, последвало Таанските войни); моментната икономическа обстановка (недостиг на АМ2 гориво); и сегашната политическа ситуация (изразеното в по-деликатна форма мнение, че Тайният съвет е неспособен да раздели правилно сеното и на две магарета).

СИТУАЦИЯ: Внезапна, широкомащабна заплаха за Империята с възможност за прерастване в открита война.

ЗАДАЧА: Възможните военни отговори през първите две И-години от подобен конфликт.

Накратко, в играта щеше да се проиграе началото на Таанските войни, но при отсъствието на Императора и при силните ограничения на АМ2.

Това широкомащабно упражнение, въпреки че в него участваха само военни командири, бе привлякло вниманието на Тайния съвет. Идеята за нов мощен враг, който да изплува от нищото, им се стори донякъде абсурдна, но имаше смисъл в това военните им водачи да свикват с мисълта за все по-големите ограничения в бъдеще. Отначало бяха приели неохотно, че играта ще се развива по реалистичен логистичен сценарий, но накрая решиха, че не е зле войниците им да знаят – въпреки че беше изключително неприятно – колко много е намалало количеството на АМ2.

Затова решиха да се заемат с организацията и самата игра да бъде

проведена при най-строги мерки за сигурност, което напълно съвпаднаше с желанията на Махони. Кес дори сметна, че може да се разработят някои интересни, макар и без особено значение, концепции по време на играта.

Надеждата им укрепна, когато научиха, че Уентуърт е предложил да се включат цивилни наравно с военните. Цивилните – всеки от които, разбира се, беше получил необходимите разрешителни – бяха пенсионирани военни, експерти по логистика и дори неколцина технопророци с отнесен поглед. Кес беше донякъде приятно изненадан, че военните, които винаги беше смятал за закостенели, са способни да приветстват външен принос.

Така адмиралите и генералите, флотските маршали, специалните разузнавачи и техните помощници се събраха на Клисурса XII. Също и цивилните, както и един възрастен мъж, който твърдеше, че е специалист по морала. Махони беше избрал да се скрие под името Стивън Потър.

Играта в действителност щеше да бъде разиграна на няколко нива – с различни участници. В първото щяха да участват заговорниците на Махони, а в следващите – други участници, които изобщо нямаше да подозират, че предлагат идеалното прикритие за заплетените му схеми. Щеше да е най-добре, ако можеше да се изиграе само веднъж, като невинните овце осигурят прикритие за вълците. Но твърде много хора познаваха Йън Махони и той си даваше сметка, че няма начин да задържи колебливите, несигурните, скептичните или недотам отдадените на каузата, ако не присъства лично, за да сподели риска.

Пристигнаха и сиви, мълчаливи същества без лица. Бивши служители на корпус „Меркурий“ – агенти и техници, вербувани от Махони. Тяхното присъствие трябваше допълнително да засили сигурността.

Махони предположи, че когато светът е бил одобрен от Съвета, навсякъде са били поставени подслушвателни устройства. И се оказва прав. Но за неговите техници не беше трудно да ги намерят и пренастроят. Нищо не беше унищожено – Махони сметна за уместно да докладва за някои от тях на местните власти. Управителите изразиха пълно недоумение и веднага ги изключиха.

Останалите бяха оставени по местата им и захранваха Съвета с фалшива информация. Някои показваха само един кадър – сякаш нищо не се случва точно в тази стая. Други излъчваха записи на фалшиви срещи, предварително режисирани и после възпроизведени със синтезирани гласове – уж генерал Хикс обсъжда с екипа си дали ще разполага с

необходимия превоз за транспортиране на войските и каква част от основната им екипировка може да бъде пренесена. Докато по същото време въпросният генерал докладваше на Махони доколко може да се разчита на войските му, когато бъде обявен денят за действие, да се придвижат и да овладеят казармите на частните охранители на близначките Краа и колко от тях трябва да бъдат пуснати и колко задържани.

Имаше съвсем малко агенти от контраразузнаването. Те бяха бързо разпознати и следени непрекъснато. Само един от тях надуши нещо подозрително и беше обезвреден, преди да успее да докладва или да се измъкне от планетата.

Махони беше разочарован от враговете си. Беше командвал по-добри контраразузнавачи, още когато беше помощник-водач на патрул в Имперския младежки корпус.

Стен и Алекс се вписваха добре в обстановката. И двамата бяха доста опитни – особено Стен.

Заговорниците бяха уведомени кога ще бъде проведена операцията. Бяха им дадени допълнителни инструкции да държат войските си в готовност на тази дата, а заповедите да бъдат издадени, без да се вдига излишен шум.

Неколцина от тях настояваха за повече гаранции. Не че не вярваха на Махони, но единствено вярата не стигаше. Появата на Стен възприеха като добър знак. Повечето го познаваха най-вече като герой от ранните етапи на Таанските войни. Но фактът, че един адмирал лично ще води набега към Земята, явно ги успокояваше.

Най-подозрителни бяха високопоставените служители от разузнавателните служби. Те обаче бяха чували за Стен или го познаваха – поне по репутацията му – и в техните очи той беше напълно приемлив водач в тази опасна мисия.

Към края на игрите Стен намери Махони и го заведе в напълно обезопасена срещу подслушване стая. Без заобикалки запита флотския маршал дали наистина вярва, че всички тези същества ще се задействат според уговорката, и то в уреченото време.

– Разбира се, че не – сопна се Махони. – Както питомният ти главорез би казал, аз може и да съм луд, но определено не съм малоумен. Да предположим, че ти изпълниш твоята част... Ето каква е прогнозата: ако седемдесет и пет процента спазят уговорката, не само ще видим сметката на убийците, но и смяната на властта ще стане безболезнено. Ако се решат само петдесет процента... ще се пролее малко кръв, но мисля, че ще се справим. Стига, разбира се, тези, които се уплашат, да не се

опитат да ни спрат. Ако пък на наша страна останат по-малко от половината... При по-малко от половината, приятелю, ще ти трябва целият късмет във вселената и отлично подготвено бягство. Това е, адмирале. Ти си на ход. Събери си хората и започни да ги тренираш както намериш за добре.

Докато с Алекс напускаха планетата, Стен направи собствена прогноза. Той вярваше дори по-малко и от Махони, че конспирацията ще постигне успех. Твърде много хора бяха замесени, твърде много време беше минало, а и Стен хранеше дълбоко недоверие към всяко съзаклятие, чиито участници имат интереси – независимо колко яростно се отричаше това – в държавата. От генерали и адмиралите не излизаха добри дисиденти.

А шансът те двамата с Алекс да успеят... в покушението... беше дори по-малко от петдесет на петдесет.

По дяволите, за агент на „Богомолка“ това означаваше почти стопроцентова вероятност. Много добре тогава. Ще елиминира Тайния съвет, а какво ще стане след това тепърва ще се разбере. Това щяха да решат други – след като телата изстинеха.

Беше наистина жалко, че Стен никога не беше срещал бригаден генерал Мейвис Симс – и никога нямаше да има тази възможност.

Глава 10

Стен беше в отвратително настроение. Изключи шлема и го свали от главата си. Потисна желанието да го запрати в стената и се взря мрачно в дъжда навън.

Как да подготви такава скапана мисия? Това си е направо самоубийство. Беше бесен – информацията от разузнаването, която вкара в интерактивната „жива“ машина, му даде сходна картина с тази, която вече си бе изработил въз основа на опита от многото изпълнени мисии.

Гадното му настроение може би се дължеше и на дъжда. Тук, в залесената провинция, наречена Орегон, слънце като че ли нямаше. Промените във времето варираха от облачно през ръмеж и порой до „ето я поредната буря“. Адски му се искаше да гаврътне едно питие, но всички членове на екипа спазваха принудително въздържание до приключването на мисията.

Килгър успя малко да го разведри. Блъсна вратата на взетата под наем къща, за която Стен предполагаше, че е направена от истинско

дърво, и ревна:

– Ставай да излизаме, шефе. Ще надебелееш и ще се скапеш от лежачка. Време е за една старомодна разходка.

Стен измъкна чифт спортни обувки, грабна дъждобран и двамата се заскитаха из улиците на Куус Бей.

Може би самото място депресираше Стен. Древните – на няколко хиляди години – руини бяха едно, но да се рушат сгради, строени едва преди няколко века, беше нещо съвсем друго. Тук бяха живели много хора, преди мястото да се превърне в полуизоставено селище, осяяно с порутени здания и разбити улици.

Бяха разказали на Стен, че населението наброявало двадесет хиляди жители – фермери, дървари, корабоплаватели. Ала вероятно това е било много отдавна. Сега бяха останали по-малко от хиляда. Някои се занимаваха с риболов, други бяха хора на изкуството, които получаваша кредитите си от други светове. Съществуваха и няколко племенни групи, които се изхранваха от собствените си затворени стопанства. И накрая, имаше и хотелиери, които предлагаха подслон на малкото туристи, пристигнали настървени за улов на тукашния дивеч – риба, която наричаха съомга. Тя беше нещо като местна забележителност. Почитателите ѝ възхваляваха бойния дух и предпазливостта ѝ.

Отначало Стен реши, че говорят за някой горски хищник, после разбра грешката си. Намери съомгата за много вкусна, също както и местните раци, стриди, костури и една ужасно грозна риба с името есетра. Риболовът може и да е благодатно занимание, помисли си той. Хвърляш малко експлозив в езерото и ето ти ядене за цял взвод. Но тези хора използваша корда, тънка като жица, но здрава като осигурително въже, изработени ръчно пластмасови насекоми и дълга гъвкава пръчка. Обикновено се снимаха с улова си и после пускаха рибата обратно в езерото. Много странно.

– Накъде сме днес, шефе?

– Няма значение. Руини, скали и дървета има навсякъде.

Килгър махна с ръка в някаква посока и те се устремиха натам – качвайки се по хълм, естествено.

Тичаш един километър, после ходиш един и продължаваш с бягане още десет километра. Половин час упражнения, после бегом наобратно. Стандартна имперска тренировка за бойни звена.

Стен се замисли отново за потискащата провинция Орегон. Беше прочел, че винаги е била място на мечти за бъдещето и угнетеност от настоящето. За сегашното състояние на упадък имаше три причини:

нечовешкият – поне според Стен – климат; непрекъснати поток от напускащи планетата млади хора, които не можеха да намерят работа в родния си свят, и най-накрая, Вечният император.

Последният фактор оказваше влияние едва през последните триста години. На около двайсет и пет километра северно от Куус Бей се намираще устието на река Умпкуа. Императорът се беше запалил по риболова, и то на съомга. Беше използвал политическото си влияние над местните управници, за да му преотстъпят реката за вечни времена – от извора до мястото, където се вливаше в океана. Това му беше струвало огромна сума за подкупи и безброй обещания.

Оттам нататък парите бяха продължили да се леят. Един след друг обитателите на всички къщи около реката и притоците ѝ бяха убедени да се преместят. Компенсираха ги богато наистина – но все пак...

Някога при устието на Умпкуа беше съществувало малко градче – Редспърт, Рийдспорт или нещо такова. Сега беше призрачен град. Около реката се издигаха и други руини, останки от някогашни селища – Скотсбърг, Умпкуа, Роузбърг и така нататък.

Императорът си беше император, Стен си даваше сметка за това, и все пак тази демонстрация на интригантство и мощ го дразнеше. Но пък реката не беше негова, за какво да се вълнува толкова. По-важното бе, че нагоре по Умпкуа се намираще старата риболовна хижа на Императора. А няколко километра по-нататък беше целта на Стен.

В дните, когато все още боготвореше Вечния император, Танз Суламора се старееше да подражава на всяка негова прищявка. Императорът ловеше риба... Много добре, и Танз щеше да го прави. Но докато Императорът се наслаждаваше на усамотението и секвоите и се нуждаеше от място, колкото да разпъне палатката си покрай бъкшите от съомга бързеи, Суламора не намираще никакво удоволствие в подобна простота. Риболовният му лагер се превърна в пишно провинциално имение, снабдено с всяко изтънчено удобство, което плутократът можеше да си позволи. Суламора не можеше да понесе да стане смешен, като просто признае, че идването на Земята, риболовът и завирването в пущинака е доста глупаво. Когато организира заговора на Тайния съвет, имението му стана идеалната неутрална и същевременно безопасна територия, където да обсъждат планове си.

Суламора се беше разпаднал на молекули, но достойнствата на неговото имение си бяха непокътнати. Там трябваше да заложат засадата, а оставаха само още няколко дни, преди Тайният съвет да пристигне. Стен беше готов да го посрещне.

След като беше наясно с целта и мястото, трябваше да сформира екипа си. Не представляваше проблем да се намерят напълно благонадеждни имперски гангстери. След края на Таанските войни подразделенията на „Богомолка“ се оказаха прекалено много. А тези войници не бяха решили да постъпят в „Богомолка“ заради миролюбивата си природа. Те търсеха приключения. За Махони не беше трудно да пресее кандидатите. Тези, които избра, бяха хора, създали си известност. Сред тях със сигурност нямаше предатели. Всички познаваха репутацията на Махони като бивш командир на корпус „Меркурий“. За повечето от тях, служили още преди войната и като по чудо оцелели в Таанското клане, Стен беше смел и почти легендарен командир.

Първият въпрос, който зададе на експерта по Земята, изпратен му от Махони, беше какво представляват местните. Земни човеци, гласеше отговорът. А някакви извънземни? Няма такива. Стен се намръщи. Това намаляваше значително възможностите за формиране на екип от разнообразни таланти.

Поинтересува се от местната фауна и получи безсъдържателния отговор: „Нормална хранителна верига, основана на кислорода“. Стен прати „експерта“ да върви по дяволите и накара Килгър да се заеме с подбора. Килгър притежаваше и други таланти, освен умението си да убива. Не биваше да се пренебрегва и обстоятелството, че на времето беше служил в почетната гвардейска част на самата Земя, преди да намери истинското си място като изпълнител на тайни мокри поръчки.

Докато чакаше Килгър, Стен започна да обмисля как да осъществи едновременното убийство на набелязаните жертви. Най-лесният начин да види сметката на Съвета беше с ракета. Ядрена, с ограничена мощност или конвенционална – за него беше без значение. Обаче нямаше да се получи. Първо, Тайният съвет сигурно щеше да напълни небето и пространството наоколо с бойни кораби. Едва ли някоя ракета би могла да се промъкне. Но дори и да успееше, убежището на Суламора най-вероятно беше защитено, а Махони не искаше да има оцелели.

Ами ракета земя-земя? Изстрелва се от безопасно разстояние, в имението се поставя насочващ механизъм и къщата се взривява. Съмнително. Едва ли Тайният съвет смяташе да изнесе публичното си представление, без да се подсигури с всички възможни видове електронни заглушаващи устройства.

Значи трябваше да се използва класическата техника в четири стъпки: удар, проникване, унищожение и изтегляне. Или както Килгър я беше модифицирал: „устрой засада, размахай брадвите и се изпарявай.“

После се задействаха рефлексите, придобити в „Богомолка“. Дока-то преглеждаше фиш, посветен на древните оръжия и тактики, планът блесна пред него, както често се бе случвало и преди. Отглас от миналото – съвсем буквално. Специалистите по сигурността от неговото време следяха всички възможни сложни техники и се предпазваха от тях – но често забравяха да предвидят атака с лък и стрели вместо с лазер.

Килгър дойде да докладва, помъкнал фишове, касети и няколко прашасали древни книги по естествена история. Захванаха се за работа. За два дни Стен намери достатъчно местни създания, за да започне да сформира отряда си. Всички вече бяха тук, заели постовете си по крайбрежието на Орегон. Десетима от ударния отряд, трима от разузнавателния.

Първите двама бяха И-типни хуманоиди – мъжки и женска. Прикритието им беше на пенсионирана женена двойка, закупила кафе-бар в близост до доковете. Използваха имената Лари и Фая Аркулър.

Третият беше човек, който се представяше за пътуващ артист, дошъл в Куус Бей. Захващаше се с почасова работа на един от подобните на лодка грависледове, използвани за спортен риболов, а през останалото време обикаляше хълмовете със своя триножник. Беше доста добър художник на пейзажи, запленил от дивия живот по реката. Нарекоха го Хавел.

После идваше ред на Стен и Алекс. Стен се представяше за предприемач работохолик, преживял нервен срив. Придружаваше го болногледач – Килгър. Историята, която Алекс разправяше по пивниците – като мърмореше под нос, докато пиеше каф, – гласеше, че работодателят му вярва, че предците му са родом от тази част на старата Земя. Добавяше обаче, че лично той смята подобна идея за още един от симптомите на психическото му състояние. Рано или късно щеше да му хрумне, че предците му са от някъде другаде, и тогава щяха да продължат нататък.

Като шеф на процъфтяваща корпорация, дори и в отпуск по болест, Стен трябваше да поддържа връзки със своята компания. Това оправдаваше доста сложната комуникационна уредба. Кодът беше със сравнително достъпното бизнес криптиране, което вероятно криптографите на Тайния съвет бяха разразшифровали. Но чрез подредбата на кодовите групи Стен поддържаше контакт с Махони и шаба на конспирацията. Уредбата имаше настроени по специален начин излъчватели и сигналите на Стен, за щастие кратки, се разпръсваха наоколо, за да бъдат уловени и от другите членове на отряда.

Корпорацията наистина съществуваше. Каквото и да наредеше

Стен, щеше да бъде изпълнено от представителите на компанията. Освен това, кодът беше изкусно пренаписан, за да звучи достоверно. Стен, като всеки, обучен в криптирането, беше чувал примера за това как веднъж един добър код бил разкрит, когато изпращачът поискал пет слона и половина.

Докато разправяше измислената история из селото, Килгър беше успял да разпознае двама мъже от Имперските служби за сигурност. Единият беше полицаят на селото, твърде добре информиран, за да бъде наистина такъв, за какъвто се представяше. Другият беше прекалено любопитен съдържател на кръчма. Но не се налагаше да ги ликвидират.

Четирима други мъже и жени от ударния отряд живееха в руините на изоставения град близо до устието на Умпкуа. Не криеха особено присъствието си. Наричаха се Монтоя, Валдива, Корум и Акаши. Представяха се за членове на Култа към Императора, които извършват поклонение на всяко място, което Вечното Същество беше благословило с присъствието на сияйната си душа. По тази причина съвсем естествено се отправиха нагоре по реката към неговата рибарска хижа. Няколко дни по-късно един от имперските пазачи по реката ги видя да лагеруват там, където Вечният император беше хвърлил за пръв път въдицата си. При подканянето му да се махат, те твърдо отказаха да напуснат. Пазачът доведе подкрепления. Облечените в роби членове на Култа се усмигнаха, поклониха се смирено и се качиха на грависледа, за да бъдат безцеремонно свалени в Рийдспорт.

Няколко дни по-късно се завърнаха и започнаха отново да изпълняват ритуалите си. Пазачът, леко разтревожен, докладва на началството. Уведомиха го, че Култът е напълно безобиден. Покойният Вечен император ги смятал всъщност за полезни, макар и малко побъркани, тъй като техните вярвания поощрявали благотворителността и добродетелността, а освен това изтъквали Императорската божествена природа. Просто ги изгони, гласяха заповедите, които получи пазачът. Когато се върнат, ги изгони отново. Може и да ги затвориш, стига да откриеш затвор в оная пустош. Аз не бих се занимавал, продължи с наставленията началникът му. Рано или късно ще приключат с ритуалите си и ще продължат нататък. Пазачът, който мразеше да бъде взиман за нещо като полицаи, реши повече да не им обръща внимание.

Получи запитване и от Имперската станция за сигурност в резиденцията на Суламора. Надземната система за наблюдение беше засякла членовете на Култа. Офицерът по сигурността изслуша обяснението на пазача, засмя се и прекъсна връзката.

Пазачът започна да свиква с четиримата. Те любезно му махаха за поздрав, когато минаваше покрай тях на редовните си обиколки. Веднъж видя очукан гравислед да напуска импровизирания им лагер, но беше празен, нямаше и признаци някой да е донесъл провизии или строителни материали, които да наведат на мисълта, че членовете на Култа смятат да се установят за дълго.

После изчезнаха. Пазачът установи, че облечените в роби мъже и жени почти му липсват, но беше твърде увлечен в опитите си да заснеме някакъв вид перконого, каквото не беше виждал преди. Тюлен? Морски лъв? Не знаеше, а малкото справочни материали, до които имаше достъп, не му даваха никаква информация. Прекарваше доста време в безуспешни опити да направи снимка, която да изпрати в музея за разпознаване.

Бозайникът като че ли обитаваше цялата площ от устието на реката до началото на имението, където пазачът нямаше право да влиза. Той се надяваше, че вечно готовите за стрелба охранители няма да „я“ застрелят – романтично беше определил пола на създанието – и че тя има достатъчно ум, за да се гмурне, ако се мерне някой от тях.

Многополовото всъщност същество притежаваше приблизително около два пъти повече интелигентност от пазача. Кодовото му име за операцията беше Ф'леса.

Пазачът не се увеличаше особено по летящите създания – били те бозайници или птици. Не обърна никакво внимание на двете подобни на прилепи същества, които прелитаха около имението на Суламора, нито забеляза малките видеокамери, окачени на вратовете им. Двата „прилепа“, въпреки че бяха глупави, се смятаха за полезни от „Богомолка“ и често се използваша за въздушно наблюдение. Можеха да говорят, но езикът им се състоеше от полудуми, полуинстинктивни писъци. Имена всъщност нямаша. Получаваха заплатите си от Империята по даден им служебен номер. Войниците от „Богомолка“ ги кръщаваха както си искат – Фрик и Фрак, Гог и Магог, и т.н. Стен и преди беше работил с двойка такива. Тези двамата наричаше Дъм и Дий.

Стен използваше въздушното им разузнаване, за да си изгради „модел“ на целевата зона като част от интерактивната система на шлема. Преди да потегли към Земята, беше открил местоположението на всяка видеокамера в имението, а те не бяха много.

Килгър успя да изнамери някакви стари водачи, работили за Суламора, докато се мъчел да се убеди, че риболовът е забавен. Те им осигуриха още данни. Вече знаеха достатъчно, за да могат членовете на екипа

да сложат шлема, нагласен на еднопосочна връзка, и да „упражнят“ атаката. Движенията на всяко същество бяха записани, включени в главния запис на Стен и монтирани в необходимата последователност. Въпреки че шлемът даваше многосетивна входна информация, все още имаше празноти. Затичване към оградата... Усещане за бодлива тел. Изкачване нагоре. Застрелване на пазач. Завой зад ъгъла... и всичко побелява. „Няма налични данни“. Няколко метра по-нататък симулацията започваше отново. Подобно накъсване беше смущаващо. За щастие закалените в боя агенти от „Богомолка“ се бяха научили да си служат с тези частично завършени тренировъчни схеми. Това беше най-доброто, което можеха да получат, а имаше и шанс празнините да се запълнят след постъпването на нова информация от Ф'леса, Дий или Дъм. Въпреки непълнотите си тази схема беше далеч по-сигурна от построяването на пълномащабен макет за провеждането на истинска физическа тренировка.

Членовете на Култа постепенно се отегчиха от тренировките на сухо, но нямаше какво друго да правят. Бяха станали невидими – невидими за всеки надземен наблюдател, обследващ от произволно разстояние. „Ритуалите“ на Култа бяха замислени с определена цел, а тя беше да се изкопае наклонен тунел на дълбочина десет метра и издълбаването на голям подземен бункер. Не се зарадваха особено, че пазачът бе видял следа им, но такива инциденти не можеха да бъдат избегнати.

Сега четиримата чакаха.

Подземният бункер щеше да бъде сборният пункт за нападението.

Имаше още двама членове на групата: Н'Ран, огромни – средно тристакилограмови – донякъде човекоподобни същества, които бяха най-добрите артилеристи в Империята. По време на Таанските войни някои Н'Ран, по природа любопитни и склонни към авантюризм, бяха станали агенти на „Богомолка“. Те не само можеха да изнесат участниците в Първата фаза на атаката само с една ръка, но също така бяха и оръжейниците на групата.

Махони помълча известно време, когато Стен го уведоми, че ще използва двама Н'Ран.

– Тези маймуни ли? Не, приятелю. Няма да ги сбъркат с мечки.

Стен обаче измисли прикритие и за тях. От векове съществуваша абсурдни легенди за създаване, наречено Голямата стъпка. Той се надяваше, ако бъдат забелязани, да минат за такива същества. Погрижи се, когато пристигна в Куус Бей, легендата да бъде възкресена и каза на двамата си помощници да се крият, но да оставят големи стъпки. Двата Н'Ран чакаха притаени в неприветливата пустош около Умпкуа.

Стен се прибра запъхтян от тренировката си в свършено друго настроение. Направи равносметка на свършеното и прецени, че не зле или поне е приемливо. Тайно реши, че шансовете може би са по-добри от петдесет на петдесет. Беше готов. После усети как по гърба му пролазва тръпка и го втриса. От времето? Може би, но веднага започна да проверява плановите си за деветнайсети път.

Четири дни преди определения ден пристигнаха и останалите съучастници на Стен – осигурени лично от Тайния съвет.

Съучастниците на Стен бяха имперските меди. Тайният съвет искаше максимална публичност, затова бяха избрали най-гръмогласните, най-безкритичните псевдожурналисти, които щяха да приемат всяко комюнике на Съвета като евангелие. Останалите репортери не бяха насърчени да се присъединят към подобрения контингент представители на пресата.

Членовете на Съвета бяха доволни от интереса и решиха, че той е плод на обрнатото обществено мнение. Не осъзнаваха, че се дължи всъщност на тяхната потайност. Когато водачът се скрие в това, което хората наричаха „Розовата градина“, всичко което той казва или прави, предизвиква любопитство без значение дали публиката го смята за ангел, или за Атила.

И така, „пресата“ се устреми към Земята, но почти веднага се разочарова. Нямахте да им позволят да влязат в имението. Настаниха ги в набързо сглобени бараки от типа на използваните при военни кампании. Началниците им започнаха да стават нетърпеливи. Искяха репортажи. Репортажи за какво? Членовете на Съвета още не бяха пристигнали. За каквото и да е.

Истински репортер или журналист можеше да изпрати материал, озаглавен „Какво би могло да означава това“, или просто да опише обстановката. Но не и изпратените да отразяват събора на Земята. Те се разпръснаха в търсене на истории. А „история“ в техните умове означаваше „пикантерия“: благостта на покойния Танз Суламора; малкоизвестното имение, което той е притежавал на Земята, където е общувал с природата и с Вечния император; трагедията на неговата смърт.

Този кладенец скоро пресъхна и те започнаха да търсят отчаяно. Красотата на Орегон (туристическият поток щеше да се увеличи). Необичайните създания на Земята. Колоритните обитатели на суровото крайбрежие и така нататък. Някакъв глупак дори поиска да интервюира

Стен, без да има и най-смътна представа за какво ще пише. Стен му отказа с усмивка.

Всеки свободен гравислед – от разрушения град Сан Франциско чак до ледниците на север – беше нает. Видеооператори, инженери и репортери плъзнаха навсякъде.

Имперската служба за сигурност спря да обръща внимание на всякакви сателитни, въздушни и сензорни данни откъдето и да е, освен от самото имение. Когато Тайният съвет се появи, те щяха да се погрижат за нещата. Щяха да натъпчат тези проклетите навлеци на едно място и да им предоставят само информацията, която Съветът искаше да получат. Определено нямаше никаква причина да претоварват компютърните системи за сигурност с обработката на безсмислени данни.

Трийсет и шест часа... Стен се раздвижи.

Беше излъчена една-единствена, напълно безсмислена кодова дума. Махони щеше да я получи – и да разбере, че отрядът е започнал мисията си. Отсега нататък, докато не постигнеха целта си, нямаше да има възможност за контакт. Сигналът беше засечен сред хълмовете и руините и екипът му се задейства. С едно изключение: Килгър. Тръпката отново полази по гърба на Стен. Той даде заповедите си.

Килгър беше изваден от ударния отряд. Десет същества щяха да изпълнят операцията вместо единайсет.

Алекс побесня и добре имитира взрив на многокилотонна бойна глава. Блъсна по масата и дебелото пет сантиметра дърво се разцепи. След удара си възвърна самообладанието. Лицето му постепенно изгуби червения си цвят.

– Защо?

– Искам да стоиш и да подсигурираш отстъплението ни. Това е заповед.

– Не можеш да ми заповядваш. Не си адмирал, а аз не съм офицер. Вече не. Господарят Килгър изисква – и ще получи – обяснение.

Стен обясни. Сподели усещането си, че някой наднича над рамото му, наблюдава го.

– В такъв случай да се откажем – предложи Килгър. – Няма да се бия с никакви проклетите духове. Или да направим нов план.

– Няма време за нов план – отвърна Стен. – А нямам и по-добри идеи. Не виждам грешка във всичко дотук – логически погледнато. Как да се откажем? Кога ще имаме друг шанс?

– След всичките тези години – каза Килгър разстроено – няма да ми дадеш възможност да ти пазя гърба.

После реши да опита друг похват:

– Оръжието ми ще нанесе повече щети, отколкото проклетата ракета.

Стен не отговори.

Алекс дълго го гледа.

– Имаш предчувствие, а? Силно е, нали?

Стен кимна.

Килгър въздъхна.

– Дано да си прав, момко. Ако грешаш, ще си поговорим много сериозно след изтеглянето.

Стен и другите се отправиха към бункера. Версиите за отсъствието им не бяха особено добре съчинени – сякаш да изчезнат за по-малко от четиридесет и осем часа, така че кой знае колко правдоподобни измислици не бяха нужни. Иначе...

Един кораб навлезе в земната атмосфера ден по-рано, кацането на планетата беше изчислено да стане през една от неизбежните дупки на сателитното покритие. „Кораб“ не беше точно казано. Всъщност два тактически кораба бяха закачени един за друг.

Малко преди да стигнат бреговата линия на Орегон, корабите се разделиха. Единият се спусна към дъното на повече от петдесет фатома дълбочина. Управлението му беше нагласено да отговаря на предавателя, намиращ се в ръцете на ядосания, разтревожен, а сега и изплашен Килгър, скрит на брега.

Пилотът на втория кораб получи сигнал. Корабът се спусна на повърхността и люкът се отвори. Дъм и Дий се стрелнаха през входа, а секунди по-късно и Ф'леса се вмъкна вътре. Тя вече беше открила всичко, което можеше да се види във водата, а Стен не пожела да рискува с излъчване на сигнали от видеокамерите на Дъм и Дий, независимо колко полезни можеха да бъдат като въздушни устройства за предупреждение.

Тактическият кораб се потопи. По някое време през нощта, възползвайки се от друга дупка в мрежата от сателити, той щеше да напусне земната атмосфера.

Мисията беше започнала...

Глава 11

Сензорният предавател беше еквивалент на малоумник с мегафон.

Той, заедно със захранващото го устройство, беше прикачен към сателит, пуснат в космоса преди цяла вечност и обикалящ на висока орбита над Земята – част от космическите боклуци, които правеха пътуването към и от планетата толкова интересно. Един техник пристигна на сателита само дни преди съборът да бъде обявен. Той постави подслушвателното устройство, включи го, спря за миг да разгледа примитивните машини – скапани светооптични компютри – и си замина.

Предавателят остана безмълвен, пренебрегвайки корабите, които приближаваха планетата – бяха твърде малки. Твърде малко.

После се пробуди. Кораби... Много кораби... Много големи кораби.

Подаде два пъти сигнал на уговорената честота, после се стопи и се превърна в солидна купчина пластмаса.

Стен свали приемника и го захвърли на купчината в центъра на бункера.

– Клиентите ни идват. Ще потегляме ли?

Отрядът нарами раниците и се устреми към наклонения тунел. Всички носеха фототропни униформи, които осигуряваха защита и срещу термичните сензори. Нарамиха екипировката си, включително и дългите, тежки цилиндри в подплатени калъфи, които преметнаха на гръб.

Хавел натисна бутон и от електронния му бележник се разля приглушена светлина, докато проверяваше разписанието на сателита.

– Чисто е за час и половина. После ще е точно над главата ни и ще има пълна видимост.

– Значи ще се осляняме на прикритието – нареди Стен.

Валдива попита шепнешком:

– Тези, ммм, мечки, за които спомена? Те нощни животни ли са?

Единият Н'Ран се разся.

– Не... но имат яка хватка... ако им паднеш.

Яка хватка, значи? Мечките наистина можеха да бъдат опасни. Но не повече от смъртоносните играчки, с които те се бяха натоварили, помисли си Стен – цилиндрите на ракетите с техните визьори и насочващи устройства, пък и всеки от групата беше въоръжен – носеше боен нож, малък ракетомет с един заряд, три вида гранати и тежки, късоцевни пушки с барабанен магазин, които разпръскваха силно избухливи АМ2-сачми при стрелба. Идеално оръжие за кръчмарска свада.

Стен се озърна назад към дупката на скривалището им и реши за пореден път, че от него не става подземен бозайник. Ако се налагаше да умре, предпочиташе да стане на открито.

Потеглиха в тъмното.

След десет часа детонаторът в купчината изоставена техника, провизии и цивилни дрехи щеше да се взриви. Всички членове на екипа, като се изключат Н'Ран, носеха през цялото време мембранни ръкавици, така че дори примитивната система за пръстови отпечатъци да не може да ги разкрие. Наетите в Куус Бей квартири бяха почистени, както се изискваше в „Богомолка“. Нямахше начин да са останали следи от ДНК или от каквото и да е друго, което да послужи за идентифицирането им при разследването след експлозията.

Всеки член на отряда имаше на колана си малък индикатор, който измерваше жизнените му показатели. Всяка промяна в статуса на носителя – като например смърт – водеше до взривяването му. Нямахше да остане тяло за аутопсия. С изключение на цилиндрите, цялото им останало снаряжение беше напълно обичайно за мисия на „Богомолка“.

Бригаден генерал Мейвис Симс беше положила същата клетва като Стен, но я разбираше по-различно.

Беше изгубила съня си след участието си във военната игра на Клисура XII, когато я привлякоха в конспирацията. Пет поколения Симс бяха служили на Империята. Семейният девиз, може би твърде патетичен, но пряк, гласеше: „Верен до смърт“. Нито един Симс не му беше изневерявал.

Сега, дълбоко в сърцето на още една безсънна, изпълнена с размисли нощ, бригаден генерал Симс реши, че тя също не може да го стори.

Атмосферата в комуникационната зала на главната сграда премина от оживено вълнение в изнервяща скука. Военните техники сновяха напред-назад с часове, докато имперският флот приближаваше системата Хонджо. Членовете на Съвета тъкмо се настаниха на предните места, когато маневрата започна. Зашеметяващ списък от команди беше изстрелян към командира на флота. Отговорите, кратки и стегнати, заваляха обратно. По голямата комуникационна стена примигваха зелени и червени светлини, отбелязващи хода на събитията.

Беше изключително добро представление – като за начало. Но после рутинните действия, абсолютно необходими за успеха на всяко

машабно начинание, се проточиха. И се точеха. И се точеха. Имаше безкрайни обратни отброявания за всяко действие. После часовниците отново биваха нагласяни за поредната изключително важна стъпка.

По времето, когато флотът най-после се установи на позиции, пусна маскировъчните си устройства и изпрати примамката за Хонджо, Тайният съвет беше на крачка от това да отмени цялата операция, защото щеше да умре от скука.

Не за първи път през последните два часа Кес сравняваше разгръщаната се операция с няколкото бойни живина, които беше гледал. Сега напълно разбираше защо създателите им избягваха всякаква реалистичност. В живиното на военния командир му трябваша най-много три минути да определи целта. Следваха сцени, в които главните герои представяха своите цели в живота и възгледите си. Ако беше милостив и добронамерен, героят обикновено беше обречен. Ако беше циничен и мрачен, със сигурност доживяваше до края на последващото клане. След това цели легиони от флотилии се устремяваха към мястото на сблъсък и се развихряше битката. Формулата изискваше мигновена победа, последвана от спънки, при които всичко изглежда загубено. А най-накрая смелостта и изобретателността на героите надделяваха над всичко.

Кес не харесваше живиното. Но това представление му харесваше още по-малко.

Той се размърда, когато малкият тактически кораб прекоси невидимата граница, отбелязваща територията на Хонджо. Всеки миг щеше да се излъчи предупреждение към нашественика и да се появи малък, тежковъоръжен патрул, който да накара тактическия кораб да напусне.

Планът беше тактическият кораб да пренебрегне съобщението. И ако продължеше да го игнорира достатъчно дълго, патрулът на Хонджо със сигурност щеше да открие огън. После гневът на имперския флот щеше да се излее над безпомощните Хонджо, за да ги накаже за тяхната дързост.

Близначките Краа поръчаха още храна. Огромната банкетна маса беше опразнена вече два пъти, и то предимно от тях. Те се тъпкаха, докато дори дебелианата преяде, после се извиниха и се отправиха към тоалетните. Последваха звуци от повръщане и след малко двете излязоха. Слабата, зачервена от напрежение, излъчваше сияйна радост от полученото облекчение.

Отначало Малперин, Кес и Ловет бяха отвлечени. Но когато процедурата се повтори, им стана някак интересно. Със сигурност беше по-

вълнуващо от ставащото на голямото комуникационно табло.

Докато сервитьорите внасяха още храна и напитки, в ефира се чу припукване и нечий глас заговори. От Хонджо!

– Тук центърът Хонджо, към неизвестния тактически кораб. Моля ви, идентифицирайте се.

Тактическият кораб остана безмълвен и възбудата отново се върна в комуникационната зала. Всеки от петимата се наведе напред, в очакване.

– Тук центърът Хонджо, към неизвестния тактически кораб. Нарушавате границите ни. Обърнете, повтарям, обърнете.

Все още никакъв отговор, както беше планирано. На големия екран се виждаше как тактическият кораб продължава неотклонното си движение напред. Изля се поредният порой от предупреждения, отново без никакъв резултат. Сега вече успяха да различат малкия патрул. Един от техниците прошепна на Кес, че на мониторите се вижда как от състояние на тревога минават към активиране на всички оръжейни системи. Стрелбата щеше да започне всеки миг.

Внезапно от устните на всички се изтръгна несъзнателен стон. Противно на всички предвиждания, патрулът на Хонджо се оттегляше.

– До неизвестния тактически кораб – долетя гласът на командира. – Предупреждаваме ви! Нарушението на нашия суверенитет е вече записано и ще бъде докладвано веднага на съответните власти.

– Какво става, по дяволите? – избухна едната от близначките Краа. – Защо копелетата не стрелят?

– Скапани страхливци – изкрещя другата. – Бийте се, дракх! Бийте се!

Въпреки тези окуражителни призови Хонджо направиха точно обратното. Патрулът благоразумно подви опашка и избяга.

Съветниците бяха потресени. Техниците отбягваха гневните им погледи, да не би да стоварят отговорността на тях.

– Какво ще правим? – изсъска Ловет.

– Майната им, да продължим въпреки всичко – каза дебелият Краа.

– Не знам – намеси се Малперин. – Сигурни ли сте, че трябва? В смисъл, не се ли променя всичко така?

Кес смяташе, че е права, но пък от друга страна... Бяха толкова близо. Патрулът беше малък, флотът чакаше. А там имаше огромно количество АМ2. Може би...

В този миг комуникационният екран избеля. После стреснатите членове на Съвета се оказаха лице в лице с Пойндекс, шефа на корпус

„Меркурий“.

Полковникът не се извини за прекъсването. Лицето му беше бледо, но безстрастно. Сякаш бе лишен от емоции.

– Бях уведомен, че отряд убийци се промъква насам и всеки момент се готви да нанесе удар. Уважаеми същества, оставете се в ръцете на охраната си. Няма причина за сериозно безпокойство. Ако следвате процедурите за сигурност, всичко ще бъде наред.

Членовете на Съвета бяха изпаднали почти в истерия, когато вратата се отвори и служителите от охраната с безизразните си лица нахлуха в стаята. После петимата управници, узурпирали цялата власт на Вечния император, се оставиха да бъдат изведени като малки деца, загубени в путошта.

А някъде в далечната система Хонджо един флот очакваше заповеди.

Отрядът приближаваше към имението на Суламора. Отначало се придвижваха бързо. Все още имаше грависледове над тях, но очевидно не бяха на службите за сигурност.

На разсъмване спряха в пещера до реката, намерена от Ф'леса. Изядоха безвкусните си дажби и се опитаха да поспят. Събудиха ги земни свлачища. Бързо размениха жестове с ръце – инстинктивно, без заповед бяха спрели да разговарят, дори шепнешком. Със знаците си предаваха ненужна, очевидна информация, но така поне нарушаваха мълчаливото усамотение.

Сега всичко над земята трябваше да се смята за враждебно.

Едва когато започна да се здрачава, потеглиха отново. На десет километра от имението попаднаха на първите сензори. Бързо ги заглушиха с електронното си оборудване и продължиха нататък.

Сензорите ставаха повече и бяха разположени по-нагъсто. Но те отново успяха да ги заблудят. Следващото препятствие бе старовремски мост с патрул, който минаваше точно по времето, което записите на Дъм и Дий показваха. Рутината и добрата охрана са несъвместими. Мернаха случаен патрул от петима. Най-вероятно от „Богомолка“. Успяха да го избегнат. Един Н'Ран се приведе към Стен и направи пренебрежителен жест, който означаваше: „мога да се справя с тях“.

Продължиха напред.

На около километър от имението Стен намери възвишение със сравнително добра видимост.

– Тук. Подгответе се – нареди той.

Отвориха калъфите. Извадиха две ракети. Те изглеждаха като стандартните имперски самонасочващи се оръжия земя-земя с малък обхват. Но изобщо не бяха такива. Ракетното гориво беше заменено с бавно горящо твърдо гориво с малък обем. Ракетите щяха да бъдат изстреляни от много близко, точно изчислено разстояние. Вътре имаше повече експлозив. Насочващите механизми също бяха изхвърлени. На тяхно място беше добавен още експлозив. Близо до опашката на ракетата беше оставено малко място за примитивна управляваща система. А за основата беше запоен малък измервателен уред за налягането.

Колчетата от влизачи една в друга тръби бяха разпънати, кръстосани и забити в земята, за да образуват Х-образни стойки. Семейство Аркулер свалиха раниците си и извадиха макари с двукилометрова нишка, изградена от молекулна верига. Единият ѝ край се свързваше с ракетата, другият със светочувствителен мерник с един-единствен малък джойстик. Н'Ран бяха готови.

Останалите от отряда свалиха фототропните камуфлажи. Под тях носеха имперски бойни униформи, същите като на охраната в имението. Стен даде знак да се спуснат по хълма. Още сензори. Физически препятствия, включително и някои архаични, като бодлива тел. Капани, пасивни и активни. Пазачи.

Лесно. Никакви проблеми. Не беше ли твърде лесно?

Хайде стига. Падина. Знак – разтворена длан, спускаща се надолу. Ненужен. Отрядът залегна. Пред тях се намираха последните препятствия и зданието.

Скоро касапницата щеше да започне, дано жертвите бяха само от другата страна.

Първата фаза, планирана да започне, когато Стен даде звуков сигнал, се състоеше в изстрелването на първата ракета. Втората щеше да я последва десетина секунди по-късно. Стен правилно бе преценил, че всяка модерна система за насочване ще бъде неутрализирана или просто блокирана. Затова беше заложил на примитивните способности. Насочващата система всъщност беше нишката, която семейство Аркулер бяха донесли.

Насочване от този тип беше отхвърлено преди хилядолетия като абсурд. Недостатъците му бяха много: операторът трябваше да остане на място и да „заведе“ ракетата до целта ѝ. За да го направи, трябваше да вижда мишената си. Врагът лесно би могъл да го открие и обезвреди. Стен обаче не възнамеряваше да се стига дотам – той действаше

потайно, а не се правеше на Леонид при Термопилите.

Една нишка можеше да се разкъса или разнищи. Но не и тази.

Най-големият проблем обаче беше истински параграф 22. С каквато и скорост да се движеше ракетата, щеше да е необходим оператор с невероятни способности, за да уцели точно в целта, а не над или под нея, или по-лошо – да запрати ракетата в съвсем различна посока. Така че трябваше да я забавят. Това обаче би дало време на противника да прехване и унищожи и нея, и оператора. Но нали луксозните имения не отвърщаха на огъня – поне Стен се надяваше да е така.

Ракетите щяха да ударят една след друга целта, което щеше да доведе до хаос, пламъци и викове. Стен и неговият отряд щяха да се втурнат вътре и да се престорят на спасители, за да осъществят смъртоносната си задача. Щяха да елиминират оцелелите след взривовете членове на Съвета, после да изчезнат оттам и да се отправят към сборния пункт за изтегляне.

Звуковият маркер щеше да сигнализира на Килгър да извика тактическия кораб на повърхността, да му даде заповед да прелети ниско нагоре по реката към мястото за изтегляне.

После всички можеха да си отидат у дома и да се напият.

Стига колебания. Действай, момко.

Стен докосна бутона.

Едно...

Първата ракета беше изстреляна и, като се плъзна над земята, се насочи към главната сграда. Три секунди...

Фая Аркулер постави издължен експлозив над насочващата нишка и дръпна възпламенителния фитил.

Шест...

Първата ракета „плъзеше“ напред с малко повече от двеста километра в час.

Осем...

Зарядът експлодира, пробивайки дупка в оградата.

Десет...

Втората ракета беше изстреляна...

Единайсет...

– Гранати – изкрещя Стен. Членовете на отряда издърпаха предпазителите и запратиха гранатите към сградата.

Тринайсет...

Стен пръв се изправи и се втурна през дупката в оградата. Може би това спаси живота му.

Петнайсет...

Гранатите експлодираха – огромни пламъци сееха ужас във видимата и невидимата част на спектъра.

Осемнайсет секунди...

Имперските сили за сигурност стегнаха примката.

Появиха се два бронирани грависледа, които откриха картечен огън. Ракетна установка се подаде от силоза си и се завъртя в търсене на целта.

Двайсет и една...

Първата ракета на Стен беше само на четири секунди от целта. Сензорите на тежките картечници на грависледовете я откриха. Из въздуха заваляха масивни куршуми с уранова обшивка и ракетата се пръсна на парчета.

Двайсет и четири...

Ракетната установка прехвана целта си. Двайсет противотанкови ракети се стрелнаха в тъмнината. Двайсет и осем секунди...

Ракетите се взривиха при площадките за изстрелване на Стен. Дватама Н'Ран изчезнаха сред оглушителния тътен на експлозиите.

Втората ракета, станала неуправляема, се понесе вертикално нагоре.

Двайсет и девет...

Ботушът на Акаши закачи мина, поставена преди по-малко от час. Взривът отнесе краката му до слабините, а част от шрапнела се заби в Монтоя.

Ударната вълна завъртя Стен и го стовари върху бодливата тел, където той увисна безжизнено.

Индикаторът, измерващ жизнените показатели на Монтоя, се взриви – пурпурно зарево в нощта.

Трийсет и една...

Високо над главите им втората ракета на Стен избухна, без да нанесе никакви поражения.

Трийсет и шест...

Оръжията на грависледовете се насочиха надолу... чу се изшракване, когато барабаните с муниции се презаредиха автоматично и картечниците продължиха да стрелят.

Лари и Фая Аркулер бяха прерязани почти наполовина.

Трийсет и девет...

Снайперист държеше Хавел на прицел... загуби го за миг при експлозиите на гранатите... после натисна спусъка. Снарядът, пълен с АМ2,

разкъса гърдния кош на Хавел.

Четирийсет и две...

Корум и Владива тичаха на зигзаг... претърколваха се... стреляха... Огънят на картечниците ги застигна и покоси.

Стен откри, че е напълно безпомощен. Зашеметен. Дезориентиран. Понечи да се изправи на крака и тогава инстинктите от „Богомолка“ взеха връх. Претърколи се няколко пъти. Някак си успя да не изпусне картечния си пистолет. Снаряди профучаваха на сантиметри над главата му и избухваха. Той се озова отново в падината. В безопасност. Остани тук, каза му разумът. Няма да те забележат. Няма да те открият.

Тялото му отказа да се подчини. Той свали бойните си дрехи, дръпна предпазителя на една граната и хвърли костюма обратно на бодливата тел.

Първата граната се взриви, последваха я и други в бърза серия от експлозии.

Стен се изправи, залитайки. Настрани. Открит си. Движи се! Другите! Майната им на другите – те са мъртви! Изпълнявай проклетите заповеди!

От дима изпълзя патрул от петима. Стен вдигна оръжието си и натисна спусъка – мъжете се превърнаха в кървава каша, докато зад тях АМ2-куршумите разкъсваха оградата от бодлива тел и сензорите ѝ.

Давай през телта, нищо, че реже.

Шум на вода. Тичай, по дяволите! Не боли.

Насип. Взе го със скок – страхуваше се да не падне на скали, надяваше се да има вода. Нито едно от двете. Блъсна се в нещо кръгло... разкъсващата прегръдка на навита и ръждясала бодлива тел.

Извади ножа от ръката си, човече!

Замахни!

Нямаше по какво да замахне. Незнайно как ножът остана в „ножницата“ си, а Стен стремглаво се устреми надолу, падна във водата и потъна.

Зад него се стреляше.

Куршумите пляскаха по водната повърхност.

По-надълбоко. Гмурни се. Стигни дъното. Задръж скапания си дъх. Нямаш нужда от кислород.

Сега. Изплувай. Глътка въздух и потапяне. Плувай, ако можеш. Остави течението да те носи. Надалеч. Надолу по реката.

Едната му ръка се вмъкна под униформата, откри малка кутийка, щракна капака ѝ и натисна бутона.

Плувай. Можеш.

Ще бъдеш в безопасност.

Плувай по течението на реката. Там е Алекс. Сборният пункт.

Стен осъзна, че няма начин да успее.

Килгър крачеше напред-назад из контролната зала на тактическия кораб, нямаше кой знае колко място за разходки – можеше да направи най-много четири-пет крачки, преди да се блъсне в нещо.

Корабът беше кацнал на брега на реката, избран за сборен пункт. Алекс беше оставил люка отворен. Заповедите бяха ясни и точни: да чака тук до час преди разсъване или докато не бъде разкрит. Ако никой не се появи, трябваше да се завърне в океана и да не се отдалечава от устието на реката. Ако нещо в операцията се объркаше, отрядът щеше да се опита да се изплъзне от преследвачите си и да стигне до руините на Рийдспорт. Ако и там контактът се провалеше, той трябваше да напусне планетата и да докладва.

От не много далеч се чуваха звуци сякаш от ада. Алекс се надяваше, че са от нападението на отряда, а не от очакваща ги засада. Още веднъж изруга Стен, после избухна в проклетия, когато от комуникационната уредба се понесоха пронизителни писъци.

Един от екраните показваше изображение на областта около целта. Точно отвъд нея проблесна малка червена светлинка – идваше откъм реката. От средата на реката, разкри му картата.

– Мамка му! – ругатията му дойде отвътре. Светлината – както и сигналът – се излъчваха от стандартен предавател за определяне на местоположение. Всеки член на отряда носеше такъв, заповедта бе да го активира само ако не успее да стигне до сборния пункт навреме. Но в никакъв случай в близост до целта.

Зов за помощ. Само един.

Килгър увеличи образа, за да види дали има и други. Нищо.

Пръстите му напипаха микрофон.

– Говори транспортът. Идвайте.

Нищо. Само тишина. Светлинката продължи да примигва.

На Килгър му трябваше около наносекунда, за да реши, че всичките му заповеди могат да вървят по дяволите. Миг по-късно той излетя с тактическия кораб, включи мощните двигатели „Юкава“ – нека да са проклетни всички, които видят пламъците – и подкара напред срещу течението на реката.

Един от екраните проблесна. Шест грависледа.

Алекс премести едната си ръка от пулта за управление и дръпна една ръчка. Тежките картечници на тактическия кораб затрещяха. Той се отклони от курса си, бръсна върховете на първите секвои от гъстата гора и за малко да навлезе в нея, но успя да овладее управлението. Продължи да стреля през падащите отломки от грависледовете, когато по високоговорителя се чу глас:

– До неидентифицирания тактически кораб! Приземете се, или ще стреляме!

Алекс беше принуден да се издигне над пролома. Зададе на кораба курс на движение по свиваща се спирала, отстъпи три крачки от контролното табло и натисна „Изстрелване на всичко“ на отдавна активирания оръжеен панел. Осем „Гоблин XIX“ се устремиха нагоре. Надяваше се, че интелигентните самонасочващи устройства на противокорабните ракети със среден обхват са „будни“. Върна се на пулта за управление, за да спусне кораба обратно надолу. Скалите останаха назад, Килгър летеше почти над мигащата светлинка – и в зоната под тревога на врага.

Завъртя кораба, все още на пълна мощност, стабилизаторите и навигационните устройства нададоха вой. Изключи двигателя и превключи на маклийновите генератори.

Високо над него разцъфна ядрено кълбо.

Килгър се спусна долу и се озова над люка. Малко по-нататък течението носеше към него тяло. Неподвижно. После едната ръка се повдигна в опит да загребе.

Килгър се протегна... за малко да падне... но успя да докопа разкъсания комбинезон. Изтегли мъжа в кораба и се върна обратно на пулта за управление. Включи на пълна мощност, пръстите му прескачаха с невероятна скорост по таблото. Едва успя да затвори люка, преди тактическият кораб да набере височина, право нагоре през ядрения взрив, изличил имперския боен кораб, озовал се там.

Може би успя благодарение на яростната внезапност на действията си или просто заради шотландския си късмет. Но корабът напусна планетата и изчезна безмълвно с пълна АМ2-тяга.

Зад него Стен лежеше в безсъзнание. Мозъкът му беше претърпял сътресение, а тялото му, изпълнило задачата си да оцелее, възстановяваше силите си.

Глава 12

Библиотекарката и останалите членове на персонала се чудеха какво ли бъдеще ги очаква, ако – или по-скоро когато – шефът им си тръгне оттук. Някои мислеха, че при подобни обстоятелства самоубийството не е лоша идея, други се готвеха за пълен нервен срив. Самата библиотекарка виждаше пред себе си две възможности за нова кариера: да постъпи в компания за производство на оргиастични живина или, може би, да стане сериен убиец.

Работата ѝ изведнъж се беше превърнала в абсолютен денонощен кошмар.

В началото не беше така, нито пък през близо петте години, през които заемаше този пост. Всъщност много хора тогава ѝ бяха завиждали.

Определено свръхквалифицирана и свръхзаета, за да проведе собствените си проучвания и да ги публикува, тя се чувстваше донякъде неудовлетворена от предишната си работа като главен библиотекар на голям университет. И изведнъж, като гръм от ясно небе, беше потърсена от правителствена служба. Беше ѝ предложена, както ѝ се стори тогава, най-добрата възможна работа – с три пъти по-висока от сегашната заплата. Имаше ли нещо против да се премести в друга система? Не. Служителят не изглеждаше особено изненадан, сякаш предварително знаеше всичко за нея. Постът беше на частен библиотекар. Жената се поколеба – нямаше намерение да се зарие сред нечии прашни архиви и да загуби връзка със света.

Не става въпрос за нищо такова, беше ѝ обяснил служителят. Предложи ѝ да посети планетата Йонгчукл и да разгледа условията на новата си месторабота. Осигури ѝ двупосочен билет, за да се върне, ако не ѝ хареса. Дори предложи да я придружи. Тя отказа. Библиотекарката беше доста привлекателна – и служителят изглеждаше разочарован.

Библиотеката беше огромна – като обширно имение, и се помещаваше в една монолитна сграда. Главната къща я превъзхождаше по размери. Наоколо се простираха повече от хиляда километра строго охранявани земи. Собствените ѝ покои бяха разкошно обзаведени. Имаше достатъчно персонал: готвачи, чистачи, градинари.

Нямаше да живее като затворница. Предоставиха ѝ собствена гравикола, а големият модерен град беше на не повече от два часа път. Можеше да прави каквото поиска с времето си – стига системата за

набиране на информация да не спира. Ако някога сметнеше, че се нуждае от помощ, имаше право да наеме допълнителни работници.

Компютри, скенери, класиращи файловете работи – всичко беше последна дума на техниката, при това постоянно се обновяваше.

Тя запита ще ѝ разрешат ли да продължи собствените си изследвания. Разбира се. А можеше ли да кани посетители? Стига да пожелае. Все пак при напускане на комплекса беше длъжна да носи дистанционно за връзка. Трябваше денонощно да е на разположение, ако собственикът има нужда от нея. Макар че тази възможност не изглеждаше особено вероятна.

Май беше твърде хубаво, за да е истина. Струваше ѝ се, че е героиня от някое от готическите живина, които ѝ бяха любими, преди да навърши дванайсет, но все още се сещаше за тях и ги „преживяваше“, макар и с чувство за вина, когато се потапяше в ароматната гореща вана.

А и как да не го прави, след като в имението не живееше никой. Само персоналът. Но никой от тях не беше срещал собственика на имението.

Първият ѝ въпрос към служителя беше: за кого ще работи?

Мъжът обясни, че имението и прилежащите му земи са част от семейно владение. Чие? Няма право да разкрие това. Но имението трябва да бъде поддържано. Ако указанията не се изпълняват – става дума за оказването на изключително доверие, скъпа, беше подчертал той, – цяла една търговска империя ще се срине.

Глава на семейството в момента е младият наследник на фамилията, продължи мъжът. Той е изключително зает и предпочита да живее близо до центъра на Империята. Но е необикновен човек. Не е изключено някой ден да се появи. Сам или със свита – и тогава ще има нужда от пълно уединение. Мъжът поклати глава. Сигурно е прекрасно да си толкова богат, че да можеш да нареждаш живота си така прецизно.

Тя попита дали ако приеме работата – можете да сключите седмичен, месечен или годишен договор, прекъсна я служителят, – ще трябва да я пази в тайна? Не, не е задължително, успокои я мъжът. Имението дори е любима тема за репортаж веднъж в годината по видеонovinите. Имаше право да говори каквото пожелае – нямаше нищо за криене.

Във въображението ѝ изникнаха мрачни, брулени от ветровете замъци и галантни любовници в кралски премени – и тя прие мястото.

Единайсет години беше като в рая. Всеки ден пристигаха огромни количества материали. Явно неизвестният наследник се бе абонира за всяко научно, военно или политическо списание в Империята.

Материалите се сканираха, резюмираха и подбиха (най-често отхвърляха) от компютър-скенер с доста елитарен вкус. Жената веднъж си помисли, че машината сякаш е програмирана да даде в сбит вид максимално богата информация на някой току-що станал от гроба. Компютърът имаше две системно-операционни станции. Едната беше в запечатана стая, другата беше под контрола на библиотекарката. Заключената, изглежда, съдържаше някои файлове, недостъпни за останалата система. Научи го, когато се поразрови, за да разсее налегалата я скука.

Натрупаните през годината файлове бяха изтривани в края ѝ. После машината започваше начисто, събираше, резюмираше и запамяташе нова информация.

И всичко това се повтаряше допреди малко повече от шест години.

По това време компютърът сякаш се превключи на нова програма и започна да съхранява всичко. Библиотекарката забеляза промяната едва в края на годината. Разтревожи се не на шега. Дали не беше допуснала някаква грешка? Не искаше да загуби мястото си. Чувстваше се напълно щастлива – срещаше се и правеше любов с красиви и любезни мъже, като същевременно публикуваше редовно собствени статии с важни анализи в своята област, с което предизвикваше завистта на колегите си, които бяха доста по-ниско платени, а и не можеха да вдигнат глава от работа. Мъжът, който вдигна, след като набра номера за извънредна връзка, я успокои. Каза ѝ да не се тревожи. Просто да продължава. Така че тя продължи.

И тогава започна лудостта. Защото, за учудване на всички, наследникът – мъжът, когото тя смяташе за пълна измислица – пристигна. Малък кораб се приземи на площадката за кацане. От него излезе мъж и корабът веднага излетя.

Пазачите го спряха:

– Господине, това е частна...

Мъжът проговори, Каза думите – думите, които ги бяха предупредили, че шефът им ще произнесе, ако някога се появи.

Хората се объркаха, не знаеха какво ще последва. Страхуваха се да не изгубят работата си.

Мъжът помоли да го заведат до стаята му. Изкъпа се, преоблече се и помоли за просто ядене. После се оживи и поиска да му покажат библиотеката.

Когато се появи в огромната зала, тактично каза на библиотекарката, че ще се радва, ако тя бъде на разположение. Отключи вратата към втората системно-операционна станция и лудостта започна.

Преглеждаше всичко и искаше още и още. Библиотекарката трябваше да наеме помощници. Мъжът сякаш изгаряше от неутолимо любопитство. Отново ѝ се мерна мисълта, че се държи като възкръснал от мъртвите. Не, поправи се тя, по-скоро като някой, прекарал дълго време в стаза, както са пътували в корабите през древните времена, преди да се появят АМ2-двигателите.

И така продължаваше – мъжът ядеше от време на време, спеше малко, но попиваше информация като гъба. Веднъж, когато отвори вратата, тя видя, че пет екрана са пуснати едновременно, а механичен глас дава допълнителна информация.

Библиотекарката беше толкова изтощена, че се молеше единствено за сън.

После цялата тази лудост спря. Мъжът излезе от стаята, като остави вратата отворена.

Заяви, че му се спи.

Библиотекарката кимна вяло.

Мъжът я уведоми, че ще изключи системата.

Добре. Жената и също толкова изтощените ѝ помощници се запрепъваха към стаите си. Библиотекарката забеляза – но не успя да го осъзнае, – докато минаваше край втората системно-операционна станция, че компютърът масово обединява и изтрива файлове.

Какво ли я засягаше.

Сега най-важното беше да се наспи.

Мъжът се измъкна през една странична врата на имението, която не се охраняваше, и излезе на пътя. Тръгна нерешително напред. Носеше обикновени дрехи – просто още един от многото работници на този свят.

Обърна се веднъж. Стените на имението се издигаха внушително зад гърба му.

Изпита леко съжаление.

Компютърът го бе уведомил, че след напускането му на персонала ще бъдат изплатени големи премии. Щяха да им бъдат предложени още по-големи суми, за да се преместят на друга планета. Имението, библиотеката и всички останали сгради щяха да бъдат разрушени в рамките на две седмици. После запустелите земи щяха да бъдат дарени на планетарното правителство, за да бъдат използвани по негова преценка.

Жалко. Беше красиво.

Компютърът му беше казал, че има още десетина такива комплекса из цялата Империя.

Беше проучил шест години от съвременната история. Но все още не знаеше какво ще предприеме. Все още не. Но имаше още една задача.

Зад него проблеснаха светлини. Скърцащ гравислед, натоварен с плодове и зеленчуци, се движеше по пътя. Мъжът му махна.

Грависледът спря със свистене. Шофьорът се наведе и отвори вратата.

Мъжът се качи и грависледът се издигна.

– Не е ли малко раничко да се пътува на стоп? – подхвърли шофьорът.

Мъжът се подсмихна, но не отговори.

– Сигурно работиш за богатата откачалка, която притежава това място?

Мъжът се изсмя:

– Не. Такива като мен и богатите не говорят на един и същ език. Просто минавам. Загубих се. Много ви благодаря, че спряхте.

– Накъде?

– Към космодрума.

– Нямах много багаж за човек, който ще пътува.

– Търся си работа.

Шофьорът се опита да сподави смеха си.

– Желая ти късмет, приятелче. Но трафикът на космодрума е бая разреден. Времената са трудни за екипажите на космическите кораби.

– Все ще открия нещо.

– Май си доста самоуверен? Харесвам хората, които не се предават. Името ми е Уинчлърс – шофьорът протегна ръка. Мъжът я стисна. – А твоето?

– Викай ми Рашид – отвърна мъжът. Облегна се на грапавата пластмасова седалка и се загледа напред, към просветляващия хоризонт, към космодрума.

КНИГА ВТОРА ИМПЕРАТОР

Глава 13

Час след зазоряване службите за сигурност пуснаха петимата членове на Тайния съвет да излязат от защитените бункери. Имението бе обгърнато в мъгла. Те се вгледаха в кратерите, изровени от снарядите, разкъсали убийците, подредените в два реда трупове на защитниците от Тайните служби, покрити с платнище, разкъсаната бодлива тел и надупчената от шрапнели сграда. Върхът на хълма, откъдето Н'Ран бяха изстреляли ракетите, не се виждаше, скрит от кълба дим. Корабът, взривен от „Гоблините“, изстреляни от Алекс, се беше превърнал в радиоактивен облак, който отравяше всичко по пътя си, докато пълзеше към сушата. Четирима от тях бяха разгневени – как беше възможно това да се случи? Петият, Кес, се опитваше да определи какво точно чувства. През целия му живот никой не се беше опитвал да му навреди физически. Да унищожи кариерата и да вгорчи живота му да, но това бяха безкръвните похвати, свойствени за създанията от неговата среда.

Всички бяха въбесени. Кой и защо би им посегнал?

Близначките Краа, като по-обръгнали на физическо насилие, излъчваха чист гняв, примесен обаче и с още нещо – инстинктивното им лукавство.

– Трябва да разберем кои са водачите. Нападението е следствие от добре организиран заговор, а не случайно хрумване на група изперкали командоси.

– Съгласен съм – вметна Кес.

– Истинският водач може да почака – заяви слабата Краа. Тя беше разбрала точно какво искаше да каже сестра ѝ. – Поне до понеделник. Злите създания, планирали този чудовищен акт, със сигурност трябва да се търсят сред Хонджо.

– Майната му на тактическия кораб – поде дебелата. – Сега разполагаме с истински трупове.

Ловет, както винаги, обобща:

– Заговор. Разбира се. Това е далеч по-добре от някакво си нарушаване на териториалните граници.

– Ще дам заповедите на флота – вџодушџи се Малперин и влезе вџтре.

– Правилно – одобри едната Краа. – Първо ще отмиъкнем АМ2, а после ще убиџем – бавно – онези, които в действителност ни заплашват.

– И тях – съгласи се сестра й, – и някои други. Сега разполагаме с оправдание да предприџемем сериозно прочистване.

Любопитна особеност на социалните групи е, че те си изграждат характерен облик, който остава неизменен в продължение на много години, въпреки че съществата, формирали поведенческата линия на групата, отдавна са мъртви и забравени. За психоисториците подобна организация беше „Айснър“. Същото важеше понякога и за военните подразделения. Един от най-известните примери беше Седма кавалерия. Тя още от създаването си беше некадърно ръководена и винаги даваше много жертви по време на бой. Като връх на всичко веднъж всички нейни бойци бяха избити до крак. През следващите сто И-години подразделениято беше участвало в три последователни войни и въпреки че бе превъоръжено с модерни оръжия, то пак не случи на командири и отново често загиваха войници.

По-нов пример беше Имперският двадесет и трети флот, който току-що беше получил заповедта да атакува световџе на Хонджо и да заграби запасите им от АМ2. Когато Таанските войни започна, Двадесет и трети флот беше разбит и почти напълно унищожен, най-вече благодарение на некадърността на командващия го адмирал, който поне прояви благоприличieto да загине по време на битката.

Беше сформиран нов флот. Той се сражава през останалата част от войната, командван не по-малко бездарно, и дори имперските военни подхвърляха, че е идеалната част за всеки, който изпитва интерес към прераждането.

Поради някаква незнайна причина Двадесет и трети остана действащо военно формирование след края на войната, въпреки че далеч по-боеспособни, по-известни и „по-късметлийски“ подразделения бяха разпуснати, а знамената им – прибрани в складовџе.

Неговият адмирал – доскоро вицеадмирал на флота – беше някой си Грегор.

Той бе заел поста на адмирал Мейсън, който бе отказал да изпълни заповедите на Тайния съвет и подаде оставка.

Колкото и странно да беше, и другият бяха пресичали

пътя на Стен. Мейсън го бе измъчвал брутално по време на обучението му за пилот и бе негов командир на смъртоносен изстребител по време на Таанските войни. Беше безмилостен човек и не проявяваше състрадание нито към своите подчинени, нито към врага, но беше един от най-добрите висши военни, с които Империята разполагаше.

Грегор, от друга страна, беше започнал военната си кариера с провал. Служеше в основното имперско гвардейско поделение на Стен, откъдето го изхвърлиха за сляпо следване на неправомерни заповеди по време на учение – атаката беше очевидно самоубийство, като по учебник. Наложих му се да се върне на туристическия свят, където баща му беше важна клечка – не чак толкова, колкото Грегор се хвалеше, но все пак имаше завидно влияние. Възрастният мъж посрещна поредния провал на сина си просто с въздишка и го назначи на работа, в която се надяваше, че няма начин да обърка нещо. Но явно беше твърде голям оптимист. Когато започнаха Таанските войни, Грегор пожела да напусне – и без това беше съсипал отдела и обтегнал отношенията си с баща си – и да излезне надалеч.

По време на война в армията приемаха почти всеки. Така и Грегор постъпи на служба. Този път обаче бе твърдо решен да успее и откри разковничето: Първо обмисли добре заповедите. Ако не те вкарват в очевидна неприятност, следвай ги сляпо. Създай си репутация на корав мъж. По време на война никой не любопитства особено какво е отношението към затворниците и какви репресивни мерки се предприемат. Грегор беше повишен.

Реши, че Имперските служби са подходящо място да се окопае, така че задвижи политическите връзки, които старателно си беше изградил. Поради недостига на АМ2 напливът към туристическите светове намаля и Грегор не виждаше смисъл да се връща у дома.

Когато постъпи във флота, репутацията му на суров командир вече беше известна. На Мейсън, един наистина корав мъж, му бяха необходими две седмици, за да прецени, че Грегор е не само некомпетентен, но и предопределен да пресъздаде версия на унищожението на ацтеките от Кортес в бъдещето.

И щеше да се окаже прав. За съжаление времето на Мейсън бе изтекло.

Тайният съвет внимателно подходи към избора на най-подходящия адмирал, който да оглави атаката над системата на Хонджо. В общи линии изборът им беше правилен. Мейсън щеше да изпълни заповедта и щеше да поведе достатъчно внушителен флот, за да убеди Хонджо, че

разполага както с числено превъзходство, така и с подобри оръжия.

Но членовете на Съвета бяха отишли прекалено далече. Близначките Краа си бяха въобразили, че освен другите си заложби, имат и внезапно пробудил се талант на военни стратегии.

Представата им за добра тактика беше толкова фина, колкото и начина, по който уреждаха споровете с работниците в мините.

Мейсън поиска да бъде освободен от длъжност. Искането му беше удовлетворено. Отвратен, той реши да замине на дълга почивка и да помогне на някои пенсионирани приятели да реставрират стар космически кораб за музей. Това спаси живота му.

Секунди след промяната в заповедите на Тайния съвет Грегор нареди Двадесет и трети флот да потегли. Корабите му изглеждаха внушително, макар че повечето оръжейни системи бяха извън строя, в очакване на резервни части, които изобщо нямаше да дойдат. Самите кораби разполагаха с около седемдесет процента или дори по-малко от необходимия екипаж и оборудване, така че командата „Пълна резервна мощност“ щеше да бъде посрещната от всеки инженер в двигателния отсек по същия начин като заповед, гласяща например: „Пълна публична содомия“.

Мирът не се беше отразил добре на Имперските армии. Особено по отношение на личния състав. Тайният съвет не правеше нищо друго, освен да окуражава желаещите да напуснат службата си. И мнозина го направиха. Твърде малко бяха хората наистина отдадени на флота. Тежките времена и ширещата се безработица бяха довели известен брой квалифицирани моряци. Но екипажът на Двадесет и трети флот беше такъв, какъвто можеше да се очаква: неудачници, изхвърлени отвсякъде поради некадърност, и авантюристи, които търсеха начин да се измъкнат от цивилния живот.

Още по-лошо, повечето от тях си даваха сметка, че са на ръба. Плащанията бяха непостоянни, наказанията случайни, а привилегиите бяха давани и отнемани произволно. Морал беше просто дума от речника.

Десет свята бяха избрани за първата атака – като „пример за назидаие“. Два от тях бяха „складове“ за АМ2. На другите осем бяха главните градове на системата. И за двете цели обаче се предвиждаше една и съща стратегия. И едни и същи оръжия.

Неутронни бомби бяха хвърлени над градовете и областите на „складовите“ светове. Животът там беше мигновено изличен, но взривовете не засегнаха запасите от АМ2. Нито Грегор, нито Тайният съвет бяха сметнали за нужно да отправят предупреждение или да обявят

началото на войната.

След атаката Грегор излъчи съобщение до Хонджо с искане да се предадат. Първа грешка: беше изпарил водачите им, които имаха пълномощията да преговарят с Империята. Втора грешка: беше уплашил здравата Хонджо, поне така си мислеше, и ги беше парализирал от страх.

Понякога чудовищната ярост, поне в началната ѝ фаза, можеше да бъде сбъркана с уплаха.

Флотът на Грегор се настани на стационарна орбита и изпрати патрули около планетите с АМ2. После докараха пленените транспортни кораби, които щяха да образуват „космическия влак“.

Съветът беше подценил големината на запасите. Конвойт щеше да е дълъг поне двадесет километра.

А после кошмарът започна – Хонджо се вдигнаха на борба.

Нямаха водачи, нямаха ръководство. Просто – съпротива. Работниците, докарани, за да натоварят АМ2, вместо да работят, пребиваха някой от пазачите до смърт и се усмихваха, докато той береше душа. Саботираха всеки кран или подемна машина, до която имаха достъп. Разбиваха роботизираните системи и компютри.

Грегор се опита да вземе заложници, да налага наказания.

Но това не направи никакво впечатление на Хонджо.

Ако беше жив, Императорът щеше да предупреди Тайния съвет, че нещата ще се развият точно така. Хонджо бяха търговци до мозъка на костите си и макар да вярваха, че договорът е по-остър от меч, не пренебрегваха нито острите предмети, нито частните разрешавания на споровете.

Поробените работници Хонджо – тези, които бяха оцелели – бяха върнати на родните им светове. Моряци от флота бяха спуснати на планетите и използвани като работна ръка.

Положението се влошаваше все повече.

Долитаха и се приземяваха малки групи от съпротивата – отряди, взводове, роти и нередовни доброволчески части, които подеха партизанска война. Имперските войници и моряци не смееха да открият огън в градския лабиринт, където всяка сграда представляваше чудовищна бомба. Хонджо не изпитваха подобни угрозения.

Флотът беше атакуван от патрулните кораби на Хонджо – леки, правоъгълни корабчета с трима смели мъже или жени на пулта за управление и бомба в товарния отсек. Камикадзе – божественият вятър – връхлиташе.

Сякаш цялата раса Хонджо беше затаила дъх за миг, за да чуе през

вековете шепнещия глас на един пълководец: „Винаги можете да повлечете още някого със себе си...“

Това беше и не беше обсада. Имперските сили се втурваха в атака и загиваха. Беше битка и не беше битка. Несекваща поредица от убийства из тесните улички. Като че ли нямаше начин да ги спрат. Да изключат защитните екрани на разрушителите, за да предпазят себе си? Добре, но Хонджо пък щяха да атакуват разрушителите. Дори космическа яхта с кабина, натъпкана с експлозив, беше достатъчна, за да изкара разрушителя от строя. Три... или шест... или десет подобни малки корабчета... и ето, че оцелелите продължаваха към тежковъоръжените кораби.

Грегор се примили за подкрепления.

Но нямаше кого да му пратят.

Всъщност имаше и кораби, и хора, но те чакаха на единия от складовите светове Ал-Суфи. Не можеха да помръднат без гориво. След като го получеха, можеха да подкрепят Грегор. А горивото беше у Грегор...

И мъжете, и корабите загиваха.

Грегор беше наясно, че не бива да се предава. Флотът трябваше да се завърне с АМ2.

И тогава офицерите му и старите космически вълци започнаха да дочуват разни слухове. Слухове от самата Империя. Някои добре познати им командири били освободени от длъжност и изправени пред съд. Понесоха се мълки за екзекуции. Моряците по палубите на Двадесет и трети флот не можеха да сторят нищо друго, освен да работят трескаво и да се молят, че и последният товар ще бъде качен, преди всички да измрат. Избор, така или иначе, нямаше.

Мейвис Симс не очакваше награда за предаването на участващите в заговора офицери – смяташе го за свой дълг към Империята.

В най-добрия случай с кариерата ѝ щеше да е свършено и приятелите ѝ щяха да я пратят в Ковънтри.

Но се случи нещо далеч по-лошо.

Трябваше да го предположи. Разкриването, разследването и наказанието за заговор за царевичество следват собствени закони, ограничени само от милосърдието, което царят реши да прояви. Съдбата на Робер Франсоа Дамиен⁵, измъчван, завързан на четири коня и разкъсан, би

5. През 1757 г. Робер Франсоа Дамиен направил нерешителен опит да убие Луи XV. – Б.ред.

могла да ѝ подсказе какво я очаква. Самият Вечен император не се бе интересувал особено от участието на участниците в заговора „Хаконс“ след неговия провал и не бе проявил снизхождение. А тайните съветници бяха далеч не така благодушни, като Вечния император или упадъчния Луи XV.

Когато Симс взе решение да разкрие заговора на Махони, тя уведоми високопоставен офицер от разузнаването, неин познат, за плана за убийство и мястото и времето на изпълнението му. Нищо повече.

Какво щеше да се случи по-нататък... дори не ѝ се мислеше.

Това, което наистина се случи, беше, че Симс бе арестувана, а съзнанието ѝ беше щателно разровено от мозъчния скенер. Експертите следователи изобщо не се интересуваха дали Симс ще оцелее – като мислещо човешко същество или с увреден мозък.

„Да... има десет офицери на масата. Запишете лицата. Знае ли Симс имената им? Запишете ги. Следваща среща. Да. Точно тук. Амфитеатърът. Прояснете образа. Кой говори?“

Един от разпитващите знаеше:

– Проклетият Махони! Но той е мъртъв?!

„Продължете сканирането... това ще бъде докладвано. Сега. Ха, някакво празненство. По дяволите... Групата в ъгъла изобщо не поглежда към нея. Няма значение. Най-вероятно ще ги има и другаде.“

– Триста дяволи! Това отново е Махони.

– Кой е дребният в цивилни дрехи до него?

– Не знам. Виж, той говори, а Махони слуша.

– Имаме ли звук?

– Не. Симс тъкмо е минавала пред тази стая, когато някой е излязъл и е затворил вратата.

– Разберете кой е дребният. Щом може да накара вашия Махони да млъкне и да слуша внимателно, то със сигурност Съветът ще желае да узнае всичко за него.

Когато всичко приключи, близо осемстотин от почти хиляда конспиратори и техните помощници, присъстващи на военните игри, бяха разпознати със сигурност. Сред тях бяха Махони и Стен.

Когато приключиха, тялото на Симс беше кремирано. Фишът ѝ изчезна от Имперските архиви. Пет поколения, отдала живота си в служба на Империята, потънаха в нощна мъгла.

Такова беше и кодовото име на операцията по задържането –

„Нощна мъгла“. Списъците с набелязаните имена бяха разпратени. За тях щяха да се погрижат не само от корпус „Меркурий“ и „Богомолка“, но и от частните армии на Съвета.

Някои от заговорниците бяха арестувани и съдени публично. Други, подтикнати от заплахи за семействата им или просто обработени с медикаменти, признаха, че Хонджо наистина са организирали заговора с посредничеството на генерал отстъпник на име Махони. После им беше позволено да умрат.

Трети просто изчезнаха.

Поголовните арести разтърсиха Имперския офицерски корпус – помръкна престижът му, страх и параноя завладяха всички. Бяха наясно, че може да има нови „Нощни мъгли“.

В оригиналния списък фигурираха осемстотинте имена, изтръгнати от мозъчното сканиране на Симс.

В последствие оценките се разминаваха, но бяха избити поне седем хиляди същества.

Хората си имаха лични врагове. Всеки от членовете на Тайния съвет, с изключение на Кес, разреши част от личните си проблеми, докато списъкът се предаваше от ръка на ръка и постепенно нарастваше.

Когато списъкът с осъдените на смърт стигна до службите за сигурност, избрани да извършат задържането, за офицерите и местните командващи не беше проблем да добавят по още някое име. Или две. А защо не и шест.

Разбира се, ставаха и грешки.

Детски писател на име Уайт, много обичан и уважаван, имаше нещастieto да живее в същото предградие като пенсионирания генералмайор Уайт. Посред нощ вратата на писателя беше разбита. Той самият беше завлечен в хола и застрелян там. Съпругата му се опита да спре убийците. Застреляха и нея.

Когато грешката се разкри, водачът на наказателния отряд, служител на корпус „Меркурий“ на име Клайн, реши, че станалото е изключително забавно.

Глава 14

Алекс видя звяра да надига глава от разкъсаната плът и да вторачва кървясалите си очи в Стен. Огромните вежди потрепнаха и му придадоха убийствено изражение. Съществуто избърса съсирената кръв от

устата си с дългата си хростовидна брада и споходено от някаква зловаща мисъл, оголи едрите си жълти зъби.

Пристъпи тежко на тромавите си крака, бронята му проскърцваше под тежестта на многото оръжия. Направи три крачки напред, изтупа се, косматите му лапи за кратко обърсаха пода. Беше широко около метър от врата надолу и тежеше страховитите сто и трийсет килограма. Макар и високо само метър и половина, то притежаваше невероятна сила. Мускулните му клетки бяха с почти същата гъстота като тези на Килгър, макар че той произхождаше от свят с по-висока гравитация. Гръбнакът му беше извит, а масивното туловище завършваше с крака като дънери.

Създанието се изправи в цял ръст и размаха огромен рог, пълен със стрегг. В голямата зала виковете му прозвучаха като могъща и оглушителна експлозия.

– Кълна се в брадата на майка си. Това е непоносимо.

Съществото се заклатушка към масата и се извиси над Стен. Пиянски сълзи се изливаха от зеещите дупки, които Бор наричаха очи. Циврейки като разглезено дете, Ото се стовари до Стен. Дъхът му бе толкова пропит със стрегг, че можеше да свали обшивката на товарен космически кораб.

– Обичам те като брат – каза Ото през сълзи.

Вождът на Бор се обърна към пируващите си поданици, направи широк жест с пълния рог и разплиска цяла локва стрегг, в която спокойно можеше да се удави някой дребосък.

– Всички те обичаме като брат – изрева пак Ото. – Кажете му, братя и сестри. Не сме ли Бор? Крием ли искрените си чувства?

– Нееее – разнесе се вик от гърлата на повече от стотината събрани воини.

– Закълнете се, братя и сестри – заповяда Ото. – В името на замръзалите задници на дедите ни, ние те обичаме, Стен.

– В името на замръзалите задници... – дойде ответен вик, изтръгнат от повече от сто гърла. Ото прегърна Стен и захленчи.

Алекс потрепери. Изобщо не завиждаше на популярността на приятеля си сред тези същества.

В другия край на огромната зала, сред воините Бор имаше и неколцина човечи. Всички бяха вперили възхитени погледи в Стен – завърналия се герой, – но едни очи го гледаха с особен интерес. Името на притежателката им беше Синд. Много млада и много красива. С онази неустоима красота, която те сграбчва за сърцето през слабините. Освен хубавица, Синд беше и една от най-добрите снайперистки.

Личното ѝ оръжие беше модификация на имперски снайпер. Стреляше с обичайните за Империята заредени с АМ2 и обвити в империум куршуми, но вместо лазер като изтласкващ механизъм използваше линеен ускорител. Самонагласящият се визьор задаваше разстоянието до целта. Визьорът можеше да се нагласи и на най-разнообразни честоти – в случай че набелязаната цел се е скрила зад нещо. Това беше оръжие, което буквално можеше да стреля иззад ъгъла. То никога не беше пускано на свободния пазар, не беше предоставяно на съюзници, получили имперско снаряжение. Синд се беше снабдила със своята от черния пазар, а след това беше направила допълнителни модификации според собствените си вкусове – приклад с дупки, конструиран специално за нея, увеличено тегло на дулото за по-добър баланс и по-малък откат, двоен спусък, двунога и още няколко нововъведения. Оригиналната пушка сама по себе си не беше лека, а модификациите на Синд я бяха направили още по-тежка. Но въпреки крехката си фигура тя я носеше с часове почти без усилие. Съвсем в разрез с предполагаемата неспособност на жените да упражняват сила с горната част на тялото си без употребата на хормонални импланти.

Основното неудобство на това оръжие беше, че боеприпасите за него, както и всяка друга форма на АМ2, в настоящия момент бяха изключително оскъдни. Така че Синд беше започнала да тренира с всякакви други достъпни оръжия, с които можеше да убива от голямо разстояние – от арбалети до ракетни оръжия.

Като повечето от воините на Бор, тя беше обучавана и в други бойни похвати. На кораб, например, беше абордажен специалист, и то доказал се при няколко трудни сблъсъка.

Младата жена беше Джан, по-скоро бивша възпитаница на Джан. Джан беше военен орден на отпадени до смърт адепти, поразяващата ръка на таламейнската теокрация, която някога бе управлявала купа Лупус със средствата на терора. Вълчите светове, както бяха преименувани системите, сега контролирани от Бор, открай време бяха дребно неудобство за Вечния император. А единствената причина неудобството да е дребно се коренеше във факта, че се намираха в покрайнините на Империята. Но от гледна точка на Бор нещата не изглеждаха така. Те възприемаха тези светове като смъртоносна заплаха. Военно-търговската им култура беше систематично унищожавана от ксенофобните Джан и Бор вече бяха почти на изчезване.

Но много години преди Синд да се роди беше направено важно откритие отвъд Вълчите светове. Намерени бяха нови залежи на

империум Х, материал, използван да изолира, а следователно и да контролира АМ2. Хората на Таламейн и убийците джанисари обаче се намираха на кръстопътя, през който минаваха доставките на империум Х. Подклаждани от убийствената си религия – боготворенето на Таламейн, – Джан се бяха превърнали в запушалка на една изключително важна бутилка.

Стен и Алекс бяха оглавили отряд на „Богомолка“, изпратен да издърпа запушалката. В кървавата сеч, която последва, Стен успя да се възползва от дълбокото разцепление в таламейнската теополитика, като въввече двама съперничаещи си първосвещеници в смъртоносна надпревара. И двамата загинаха. За удивление на Стен непосредственият резултат беше издигането на трети религиозен водач, колкото могъщ, толкова и склонен към предателство. Беше и красив, и героичен – като пословичния „рицар на бял кон“ – с което привличаше фанатиците дори повече, отколкото с преклонението си пред Таламейн. Но кой знае как този последен водач реши, че е самият Таламейн, отрече се от собствената си вяра, заяви, че е бил греховно подведен, призова към мир и после се самоуби. Голям късмет. Късметът в този случай бе значително подпомогнат от прецизно изпълнена атака на крепостта на пророка, последвана от внимателно обмисленото юмручно убеждаване на мъжа и инжектирането на хипнотичен разтвор във вените му, а след това от програмирането, речта и мъченическото самоубийство.

С неохотно дадената благословия на Вечния император Ото и подчинените му Бор бяха обявени за нови владетели на Вълчите светове.

Повечето историци бяха съгласни, че до този момент това е доста добро решение. Бор оставяха другите създания да мислят и правят каквото желаят, стига да не застрашават стабилността в купа Лупус и да не подемат нови разпри.

Странно, но вратата в Таламейн загина заедно с последния си жрец. Въпреки древните си корени тя беше станала прекалено потискаща и оцелелите вярващи бяха благодарни, че главите им вече не са притиснати към грапавото каменно колело на Таламейн. Принос за отвръщането от нея имаше и припирията между двамата първосвещеници. Тя беше толкова абсурдна, че дори селяните, обработващи далечните си ниви, се почувстваха засрамени.

Самите джанисари се превърнаха в кръстоносци без кръст, най-истинските ронини. Откриха други, миролюбиви занимания, които напомняха както за срама, така и за славното им минало.

Синд беше израсла в такъв дом. Разказваха й историите от

миналото в тихо уединение, около семейната камина, украсена със стари оръжия, или понякога на висок глас при семейни и кланови събирания, провеждани на тайни места.

Синд беше израсла обсебена от миналото – тя беше една от старите Джан и споделяше тяхната любов към битката. Още от дете презираше обикновените играчки на другите млади Джан. Играчките-оръжия ѝ бяха любими. Видеокнигите, посветени на големите битки и героичните подвизи я вълнуваха повече от всякакви приказки. И затова не беше изненадващо, че когато порасна, тя се записа като доброволец в армията на Бор. Те бяха старите врагове на собствената ѝ култура, но единствените воители наблизо.

Невероятното ѝ умение да си служи с пушката бързо ѝ спечели слава сред Бор. При всеки конфликт, изискващ употребата на сила, Синд беше сред първите доброволци. Младостта ѝ в никакъв случай не беше недостатък. По-скоро беше предимство. Бор обичаха битката почти повече от стрегга, тази мощна и зла отвара, към която Стен се беше пристрастил, а после я беше занесъл и на Вечния император. Бор насърчаваха инстинкти като тези на Синд у собствените си деца и се хвалеха с тях на пищните си пиршества и състезания по надпиване.

Докато Ото говореше през сълзи и потупваше видимо смутения си приятел, Синд се взираше с обожание във великия Стен. Той беше съществото, чиито подвизи бяха възхвалявани повече от всичко друго на пировете на Бор. Никой Бор, поне малко свързан с неговите дела, не можеше да не привлече възхитените погледи и коментари на останалите, когато минаваше по улиците. Историята се разказваше отново и отново, и всеки път славата на Стен и Алекс сияеше все по-ярко. Особено на Стен. Той беше по-млад, отколкото си го беше представяла. Очакваше, че ще е дъщеря и белобрад, излъчващ мрачно достойнство. Намери го за много привлекателен.

Ото се беше отдалечил и говореше с Алекс Килгър. Синд видя Стен да оглежда стаята с празен поглед. Помисли си, че никога не е виждала толкова самотно същество. В сърцето си се зачуди какви ли незначителни ужаси измъчват великия Стен. Искаше да ги прогони, да го утеши. Очите му се плъзнаха покрай нея... после... О, боже... Погледът му се върна обратно. Към нея! Тя почувства как я залива гореща вълна, после очите му продължиха нататък. О, ами ако се бяха задържали? Щеше ли да я оцени по достойнство? Щеше ли да разбере страстта ѝ към единствения ѝ истински приятел – далекобойното оръжие? Разбира се, че да. Велик воин като Стен веднага щеше да прозре чувствата ѝ. Синд реши,

че все някога, по някакъв начин те ще се видят отново.

Тя се съсредоточи върху яденето, без да съзнава колко голям недъг може да бъде младостта.

Алекс пресуши рога и го протегна към Ото да го напълни. Вождът на Бор го дръпна настрана и поде пиянски разпит. Държанието на Стен е тревожно, сподели Ото. Настроението му е мрачно, а Ото не може да го разведри. Видял само подобие на усмивка, когато напомнил на Стен за първите им срещи, по времето, когато Бор водеха Джан пленници на всички кораби и ги екзекутираха безмилостно според древния си, веселяшки ритуал на „Благославянето“.

– Спомняш ли си лицето на онзи проклет Джан, когато го вкарвахме във въздушната камера? – Алекс кимна. – Кълна се в брадата на майка си, не беше ли забавна гледка. Беше толкова уплашен, лицето му се изкриви, сякаш бяхме усукали носа му дванайсет пъти. А всъщност го направихме само два или три пъти. Почти не сме го измъчвали. После го изстреляхме навън, за да замръзнат вътрешностите му, и вдигахме наздравица душата му да се продъни в ада! Ех, хубави времена бяха...

Той тупна Алекс по гърба с лапа като половинтонна цепеница. Килгър се олюля леко и отвърна кротко:

– Да. – Но за да не реши Ото, че и той страда от същото лошо настроение като Стен, побърза пусне и гръмотевичния си смях в чест на онези славни времена.

– Какво му е на нашия Стен? – попита Ото. – Огънят в него сякаш е угаснал. Посочи ни съществото, което му е причинило това, и аз се заклевам, че ще го посечем още сега!

Алекс би се зарадвал, ако проблемите бяха толкова прости и дилемата на Стен можеше да се разреши със старомодната „благословия“ на Бор. В момента дори мисълта за реещи се из космоса вътрешности изглеждаше много по-весела от терзанията, които занимаваха ума му след бягството от Земята.

Килгър беше излетял, сякаш вратите на ада се бяха разтворили и всички демони го следваха по пегите. Всъщност това сравнение доста добре описваше ситуацията. Бе пратил по дяволите и предпазливостта, и законите на физиката. Беше описвал почти невероятни траектории с малкия тактически кораб, докато той не се раздрънка съвсем и не нададе измъчен рев. Използва всеки номер, който знаеше, и измисли няколко нови, за да се измъкне. След като се отърваха, изпрати съобщение на

Махони: „Бягай като проклет дракх!“, после изключи комуникационната система и продължи като призрак.

Махони трябваше да се погрижи сам за себе си. Старият негодник е свикнал, помисли си Алекс, но не с озлобление. Всъщност харесваше Махони. Смяташе го за келтски родственик. Надяваше се, че ще се измъкне невредим, но не можеше да направи нищо за него. Ако всички оцелееха – а това определено беше твърде условно „ако“, – имаха тайно убежище, резервно място за среща. Не Пападжо. Бяха се съгласили, че ако мисията се провали, няма да насилват късмета си да отиват втори път там. Но всичките им планове щяха да се осъществят или провалят в много съмнителното бъдеще.

Килгър предположи, че гневът на Тайния съвет ще бъде безграничен и членовете му ще си послужат с всякакви средства, за да ги притиснат до стената. И така – къде да се скрие? Къде можеха да се приземят? Скривалището им трябваше да отговаря на две важни условия. Първо, да е малко вероятно някой да ги потърси там. Второ – и далеч по-важно, – ако някой все пак реши да ги потърси, двамата със Стен да не бъдат предадени.

Отне му известно време, докато се сети. Стен въобще не му помагаше. Как би могъл? Определено се беше разминал на косъм. Алекс го завърза за медицинската маса в лечебния център на тактическия кораб и включи програмата за травми. Чуваше тихите просъсквания и бълбукания на медицинските работи. Те изглеждаха твърде заети, за да се почувства спокоен. Накрая, докато влизаше и излизаше от хиперпространството, за да заблуди евентуалните преследвачи, те започнаха да се успокояват. Той надникна в малката кабина и видя Стен да лежи на медицинската маса. Не изглеждаше толкова блед, колкото в началото. Но все още беше доста зле.

И най-накрая го озари идеята за съвършеното скривалище. Нямаше други същества в цялата вселена, които да дължат повече на Стен. Той избра курс към купа Лупус – и Бор.

Бяха изминали около половината път, когато Стен най-накрая успя да се изправи, едва-едва. Като компания беше направо непоносим. Каменно лице. Пълно мълчание. Рядко говореше, а когато го правеше, само изръмжаваше по няколко думи. Отначало Алекс реши, че просто още не се е възстановил напълно. После медицинският компютър го информира, че лечението е приключило и че Стен е напълно здрав. Килгър осъзна, че раната на приятеля му е много по-дълбока и състоянието му изобщо не се дължи на физическите рани.

Нямаше никаква идея какво да направи, нито даже как да повдигне въпроса. Затова само стисна зъби и остави нещата така.

След няколко дни обаче Стен сам подхвана темата.

Вечеряха в пълно мълчание. Стен беше придобил навика да гледа право в чинията си, докато ядеше. Никога не продумваше, никога не извърщаше глава настрани. И определено никога не вдигаше поглед от чинията и тъпчеше храната в устата си така, сякаш тя беше просто гориво, а не нещо, което би могло да има приятен вкус. Килгър го наблюдаваше с крайчеца на окото си.

Стен отхапа голямо парче. Започна да дъвче. Преглътна. Още едно парче. Същото механично повторение. Внезапно замръзна. Лицето му потъмня от съдържана ярост. Изплю храната сякаш беше отрова, отдръпна се рязко, изправи се и шумно излезе навън. Този път Алекс реши да не пренебрегва инцидента. Изчака няколко мига и отиде до каютата на Стен. Вратата беше отворена, а Стен крачеше напред-назад, за да се освободи от натрупания гняв. Алекс изчака на вратата, докато бъде забелязан. Стен го видя, спря, после поклати глава и рече:

– Съжалявам, Алекс.

Килгър реши да поеме топката и да се опита да повдигне духа приятеля си.

– И с пълно право – отвърна, насилвайки се да звучи раздражено. – С пълно право.

После продължи с упреците. Заяви, че за пореден път е развалил вечерята му. И е толкова ужасна компания, че го докарва до мисълта за убийство или самоубийство. Държи се като тийнейджър и вече е време да се стегне и да помисли как поведението му се отразява на другите, като например на стария му и верен приятел Алекс Килгър.

Алекс се чувстваше като дракх, когато започна да го обвинява, защото виждаше, че е зле. Но сетне започна да се настървява. По дяволите, той го беше вбесил! Имаше право да му го каже. Но тогава видя, че Стен не го слуша. Главата му беше наведена, а юмруците – свити, с побелели кокалчета.

– Провалих се – просъска Стен, – мамка му, провалих се.

– Да – съгласи се Алекс – Провалихме се, момко. С гръм и трясък. Но добре знаеш, че не ни е за първи път. Няма да е и за последен.

През цялото време беше наясно какво измъчва Стен. А с откровението, което току-що беше чул, се опита да разгледа нещата в перспектива. Започна да говори за всички останали мисии, които се бяха объркали, за камарите от трупове, които оставаха след тях. Бяха изстрадали

далеч по-страшни неща в миналото, бяха ставали свидетели на много по-големи ужаси и бяха донякъде отговорни за много повече смърт. Знаеше, че си губи времето. Но въпреки всичко трябваше да опита.

Това не беше просто внезапен изблик на чувство за вина. Стен се връщаше към причините, довели го преди повече от шест години до решението му да се откаже от кариерата си. Таанският конфликт със сигурност беше най-скъпата война – както като загуба на животи, така и на кредити, в сравнение с която и да е друга война. Дори от своето не особено отговорно място, Стен и Алекс бяха принудени да жертват толкова много животи, че отвратителният вкус на кръвта никога нямаше да изчезне. Беше му омръзнало да е касапин – това беше и причината не само да напусне, но и да обърне гръб на единственото семейство, което бе имал. Единственото живо семейство.

По същите причини бе напуснал и Килгър. Но той имаше Единбург, семейство и многобройни приятели.

Този път за Стен беше още по-трудно да преглътне вината си за състоялата се касапница и заради дългото самоналожено усамотение. Нямаше начин, независимо колко усилено беше продължил да тренира, да не обвини за провала на мисията собствените си ръждясали умения. От гледна точка на почтеността, ако бе имал подобни съмнения, трябваше да отхвърли предложението на Махони да ръководи мисията и да му помогне да открият някой подходящ за целта – някой по-жизнен, не толкова уморен и озлобен.

Алекс отрече всичко това. Похвали го. Наруга го. Но нищо не помагаше. Как би могло? В същото положение и той би се тормозил така.

И отново се възцари тишината, която продължи до края на пътуването. И след това.

Синд не пропускаше нито един от многобройните пирове, които Бор организираха в чест на завърналите се герои от някогашната война с Джан. Нямаше как да знае, че една от основните причини за банкетите бяха недодяланите опити на Ото да изтръгне Стен от мрачното му настроение и самообвиненията. Но не можеше да не забележи колко отнесен изглежда почетният гост, колко е разсеян, как не обръща внимание на нищо, сякаш беше потънал в някаква неизмерима мъка. Струваше й се невероятно трагично – но и романтично.

Най-накрая обаче събра смелост да се изправи пред великия Стен. След като размисли как ще е най-добре да се представи, тя си купи

толкова дързък костюм, че се изчервяваше дори при мисълта, че ще стои в гардероба ѝ. Когато го облече и се погледна в огледалото, понечи да издърпа чаршаф и да се закрие. Подчерта безукорните си черти с най-екзотичния и скъп грим, който успя да намери, после се поръси с парфюм, за който продавачът беше казал, че ще накара силните мъже да паднат в нозете на всяка жена, която е достатъчно умна, за да избере точно това ухание.

После отново се осмели да хвърли поглед в огледалото. Реши, че прилича на евтина курва. Ако мъжете харесваха подобно нещо, можеха просто... не можа да измисли какво трябва да направят, но беше сигурна, че ще е нещо доста неприятно. Това се отнасяше и за Стен. Майната му. Трябваше да я приеме такава, каквата е.

Взе си душ и отми грима, после изхвърли оскъдната дрешка, която беше опозорила гардероба ѝ. Вместо нея избра една от любимите си униформи. Беше ушита от фина кожа и ѝ стоеше така, сякаш създанието, от което бе одрана, е било генетично селектирано специално, за да облече красивото ѝ младо тяло. Лицето ѝ беше свежо и сияйно, бузите ѝ порозовяха от смелите мисли, които се въртяха из главата ѝ.

Погледна се в огледалото. Какво пък. Трябваше да е достатъчно.

Не можеше да направи по-добър избор. Някога Стен беше имал любовница от тази част на Империята. Името ѝ беше София. Лейди София беше жена с амбиции – искаше да се озове в Имераторския двор. Стен ѝ беше помогнал да ги осъществи. Беше минало дълго време преди той и София да се срещнат отново. Случило се на специално празненство, организирано от двама от най-великите имперски домакини, Мар и Сен.

Гримът и парфюмът на София не били по-различни от тези на Синд – макар и далеч по-скъпи. Колкото до роклята – София не носела нищо, освен малко блестящ прах.

Изправен пред цялото това великолепие, Стен направил онова, което София най-малко очаквала. Хвърлил се в обятията на лейтенанта от отдел „Убийства“ Лайза Хайнис, чийто стил много повече му подхождал.

Синд знаеше, че тазвечерният банкет ще е полуофициален, поне за Бор. Преди да започне обичайният разгул, щеше да се оформи шпалир от посрещачи, които да приветстват почетните гости. Помоли един от приятелите си Бор да ѝ намери място в края на редицата.

Ото поведе Килгър и Стен към залата и покрай посрещачите. След службата си като шеф на дворцовата гвардия на Императора Стен знаеше какво да очаква. Подаде ръка на всяко от създанията, погледна ги в

очите и се усмихна. Не беше много весела усмивка, но трябваше да свърши работа. Когато стигна до Синд, вече му се искаше да се озове на масата. Стисна ръката ѝ механично, усмихна се и понечи да се отдалечи.

Тя задържа ръката му. Само за миг, но достатъчно, за да накара Стен да спре, за да не се покаже груб. И тогава откри, че пред него стои невероятно красива млада жена със зашеметяващо тяло, лъчезарно като самата природа лице, невинни и ясни очи, и трезвото сериозно изражение, което само младите можеха да си позволят и пак да си останат чаровни.

Синд заговори бързо, за да каже всичко, което си беше наумила, преди Стен да отмине:

– Адмирал Стен, искам да знаете, че това е най-голямата чест в живота ми. Изучих подробно всичките ви действия по време на конфликта с Джан и бих искала да знаете какво огромно вдъхновение бяхте за мен.

Стен не можа да се въздържи. Засмя се. Но това не беше смях, който би могъл да обиди някого – особено Синд, в него нямаше присмех.

– Благодаря – отвърна. И наистина беше трогнат. Понечи да тръгне, но Синд още не беше свършила.

– Ако някога имате свободно време – продължи тя. – Много ще се радвам, ако ми позволите да открадна малко от него. Има толкова много въпроси, които бих искала да ви задам. Всеки воин би искал. Макар че, предполагам, ще ви отегча.

После на лицето ѝ изгря най-хубавата усмивка. Не беше хладно официална или просто любезна. Беше от усмивките, които озаряват цели зали. Стен си даде сметка, че в нея се крият хиляди други обещания.

Трябваше да е мъртвец, за да не разбере, че тази млада дама го намира за много привлекателен и ще се радва да сподели леглото му. Този път не се засмя. Вместо това ѝ изказа най-искрените си благодарности и попита как се казва. Когато научи името ѝ, обеща, че със сигурност ще я запомни и ще се радва на компанията ѝ, ако някога му остане време. Последните думи изрече с тъжна усмивка, която трябваше да изрази съжаление, че време няма да се намери. Но, е, какво толкова...

После продължи нататък. Когато стигна до масата, почти беше забравил за нея – но не напълно. Въпреки че момичето беше прекалено младо за вкуса му, Стен не беше направен от лед. Беше поласкан. Стъпваше малко по-леко.

Синд го гледаше как се отдалечава. Доколкото можа да прецени, срещата беше минала свършено. Беше ужасно доволна. Помисли си, че отблизо Стен е дори по-красив. Мисията беше изпълнена. Поканата

беше отправена. Поканата беше приета.

Сега трябваше да се погрижи Стен да има време.

Стен се въртеше насън, тънкото одеяло бе увито около краката му. Намираще се отново на Вулкан, седемнайсетгодишен отреп, криещ се от социопатрулите на барон Торесен. Беше намерил убежище при Орон, краля на отрепите с изпепеления мозък. Беше уморен от дългото, безкрайно бягство. Усети стройно тяло да се плъзва на мекия матрак. Бет. Също на седемнайсет. Гола и прекрасна. Жадуваща го. Прелестна. Толкова прелестна.

Изтръгна се от бездната на съня и усети топлата и извиваща се фигура в ръцете си. Какво ставаше, по дяволите? Много нежно избута жената настрани. Определено не беше Бет! Но беше красива. Младата жена изстена и отново се протегна към него. За миг той почти се поддаде. Все още беше твърде обсебен от съня – оказал се много истински – и не се възпротиви.

После се запита, коя е тази жена, всъщност? Мммм. Още целувки и ласки. След това си спомни откровената млада жена в редицата на приветстващите. Каки беше... Синд. О, боже! Внимателно, адмирале. Това не е жена, с която ще спиш и ще забравиш. Веднъж влязла в леглото му, тя щеше да стане негова отговорност. Още милувки. Още целувки. Да, но... Но аз... Никакво но, проклет да си! Това са сериозни неща. Искаш ли тази прекрасна и мила жена да тежи на съвестта ти? Ооо... я стига.

Стен отново отмести Синд. Тя понечи да възнегодува, но той нежно покри устата ѝ с длан. Опита се да ѝ обясни, че намерението ѝ определено не е добра идея. Беше поласкан наистина, продължи да ѝ говори, и беше сигурен, че тя е най-прекрасната жена от човешки тип в цялата Империя, но в момента не можеше да си позволи да започва каквато и да е връзка. Така че, въпреки че ще съжалява за този пропуснат миг до края на живота си, може ли тя да се облече и да си отиде?

Мина известно време, но накрая Синд се подчини. Когато тя си тръгна, Стен избяга всичкия дракх от възглавницата. И тази нощ не спа. Но този път безсънието нямаше нищо общо с кошмарите от провалената мисия.

Колкото до Синд, тя, разбира се, беше наранена. И със сигурност още по-влюбена отпреди. За нея Стен от герой се беше превърнал в бог – щом се тревожеше за нейното благополучие толкова, че да се откаже от ласките ѝ.

Синд се успокои. Щеше да има други възможности и резултатът щеше да е далеч по-различен.

Така да бъде!

Килгър не присъстваше на срещата, но я беше уредил. Ото беше подготвен и почти трезвен.

Вождът на Бор беше помолил Стен да го съпроводи на разходката покрай малкото езеро в долината, близо до главния му щаб. Неслучайно езерото, което беше избрал, бе паметник на загиналите Бор по време на войните с Джан.

Докато се шляеха, Ото се правеше, че търси съвета на Стен относно развитието на купа Лупус. Не беше случайно, че всичките му планове предполагаха бъдеще с изобилие от АМ2. Ото преувеличаваше, точно както Алекс го беше подучил. Негова беше и идеята да се опишат – в големите подробности – трудностите, с които жителите на Вълчите светове се сблъскаха под управлението на „онези боклуци от Тайния съвет“. Изключителните лишения бяха предизвикани от недостига на АМ2 – за който Ото предполагаше, че е нарочно създаден от Съвета, – но и нещо повече – бе замряла цялата работа по добиването и износа на империум Х. Изобщо не преувеличаваше, когато каза, че след не повече от година купът Лупус може да престане да съществува като обединение. Една по една планетните системи щяха да се откъсват, докато всяка не останеше сама, както в примитивните дни, когато никое същество не знаеше със сигурност дали други живи създания съществуват отвъд атмосферата на собствената им планета.

Стен слушаше не само от учтивост. Всичко, което Ото говореше, беше истина. Но какво би могъл да направи той по въпроса? Е, поне можеше да го изслуша. Докато обикаляха покрай малкото езеро, Стен забеляза, че повърхността му блести някак странно. Оказа се, че на дъното е поставена огромна черна плоча, излъскана като огледало. По нея обаче имаше малки неравности. Отначало не успя да ги различи добре. Помисли, че са водорасли. После разбра, че са имена, имената на мъртвите Бор, почетени от братята и сестрите им, майките и бащите им, любовниците и приятелите им.

В очите му се появиха сълзи, когато осъзна значението на езерото. Ото се направи, че не забелязва.

– Трябва да бъда откровен с теб, приятелю – поде вождът на Бор. И без да чака отговор, продължи: – Не е тайна, че страдаш. Ако ти кажа,

че това е само онова чувство за опустошение, което обзема стария войник, няма да помогне. Разбирам. Ако ти кажа, че то не е по-болезнено от болките в ставите, които фермерът си докарва след дългите години борба с плуга, ще е също толкова безполезно. Ще направя още едно глупаво сравнение. То е свързано с изповедта. Разбираш, че не всички Бор избират... пътя на война.

Стен свъси вежди, но не каза нищо.

– Имах чичо, който беше шивач. Не се смей! В името на замръзналия задник на баща ми, не е имало живо същество, което толкова да е обичало да шие дрехи, колкото този мой чичо. Минаха много години. Приятни и хубави години. А после започнаха да го болят ръцете. Кокалчетата му станаха на възли. Толкова дебели и болезнени, че едва свиваше пръсти. Разбираш ли каква трагедия беше това за него?

Стен кимна. Разбираше.

– Но отказа ли се той? Спря ли да върши работата, която му носеше толкова много радост? Или проклинаше духа на стрегга и пиеше, докато вече не усещаше болката, и тогава – едва тогава – продължаваше своята работа?

Стен каза, че предполага второто. Предполагаше, че стреггът, наречен на името на древния враг на Бор, е могъщо средство за освобождаване от болката.

– Обаче грешиш! – изрева Ото. – Не го направи. Предаде се. Умря огорчен и разбит. И това е позорът на моето семейство, който, кълна ти се, не съм разказвал никому. Или поне не и трезвен. Никога!

Стен се почувства неловко. Приятелите му се държаха с него така, сякаш беше безпомощно дете. Е, може и да бяха прави. Може би наистина имаше нужда от един хубав ритник. Бедният Ото толкова много се стареше.

– Какво искаш? – изстреля изведнъж Ото.

– Моля?

– Какво искаш? Тези... същества, които управляват на мястото на Императора. Не трябва ли да им го върнеш тъпкано? Не са ли твои врагове? Не заслужават ли омразата ти? Защо си толкова безучастен към тях? Направи им удоволствието! Убий ги!

– Опитай – пророни Стен.

– Опитай отново. Не ставай като чичо ми.

Стен искаше да обясни, че убийството им няма да го задоволи. Ни най-малко. Но не знаеше как да го каже на грубоватия си приятел.

– Искаш да им причиниш нещо по-лошо от смърт? Така ли е? –

попита Ото.

Стен се замисли. Колкото по-навътре се устремяваха мислите му, толкова повече се разпалваше гневът му.

– Те са убийци – просъска той. – Дори нещо по-лошо. Когато убиха Императора, все едно убиха всички ни. Скоро ще заживеем като животни. Ще се подслоняваме в пещери. Ще удряме парчета кремък, за да запалим огън.

– Добре. Бесен си – изрева доволно Ото. – А сега си помисли как да им го върнеш.

– Не искам да им го връщам – отвърна Стен.

– В името на брадата на майка ми! Пак стигнахме до това. Какво искаш? Изплюй камъчето. После ще се качим на корабите и ще пратим душите им да горят в ада.

– Искам... справедливост – изрече Стен след дълго мълчание. – По дяволите! Искам всяко същество в Империята да узнае за престъпленията на Съвета. Ръцете им са окървавени. Справедливост, по дяволите, справедливост!

– Аз лично не вярвам в справедливостта – каза тихо Ото. – И никой истински Бор не вярва. Това е просто приказка, измислена от по-слаби същества, които търсят нещо възвишено, защото собственият им живот е доста нещастен. Но аз съм толерантно създание. Ако справедливостта е твоето ястие, тогава напълни чинията си, приятелю. И двамата ще ядем. Решавай. Как точно ще бъде въздадена тази справедливост? В името на замръзалия задник на баща ми, ако пак потънеш в тази емоционална помия, лично аз ще ти изтръгна крайниците. Един по един.

Стен нямаше нужда от подобно насърчаване. Той внезапно бе осъзнал точно каква точно справедливост му трябва. Каза:

– Да натоварим корабите, приятелю.

Ото изръмжа от възторг.

– В името на огромната, гъста брада на майка ми, усещам, че това ще е хубава „благословия“. Ще вдигаме наздрависи душите им да се продънят в ада!

Глава 15

Компютърът беше мечтата на всеки бюрократ. Като център за съхранение имаше едва няколко съперника на открития пазар. Но истинската му красота се криеше в начина на извличане на информация.

Шефът на отдела за изследване и разработка беше дошъл при Кес с концепцията на проекта преди десет години. Кес прекара четири месеца с групата, посочваше всяка мислима пречка и задаваше цели серии от „предположения“, за да изследват теоретичните граници на модела. Не можа да намери и една пробойна, която да не може да бъде отстранена с добавянето на няколко символа към съставящото уравнение.

Така че нареди проектът да бъде пуснат за разработка. Беше толкова скъп, че в друга епоха Кес би потърсил финансови партньори, за да намали риска. За кратко беше обмислил и тази възможност. Но компютърът – ако бъдеше пуснат на пазара – щеше да донесе такива огромни печалби, че той се отказа да привлича съдружници.

Ала по-важно от приходите беше потенциалното влияние.

Компютърът беше уникално по рода си устройство, патентът бе така защитен, че никое създание не би могло дори да си мисли за направата на копие, без да рискува загубата на състоянието, семейството, репутацията и благополучието си, когато му се нахвърлят батальоните адвокати на Кес. От момента, в който проектът беше предложен за пръв път, той разбра, че тази уникална машина ще замени всяка система, използвана от което и да е правителство в Империята. А условията за продажбата щяха да бъдат определени само и единствено от него.

Щом този компютър бъдеше внедрен, влиянието на Кес щеше да расте успоредно с богатството му. В края на краищата само една фирма – неговата – щеше да има разрешение да го поддържа и периодично осъвременява. Накратко, ако някой се противопоставеше на Кес, бюрократичната му система щеше да се срине, а цялата държава бързо щеше да я последва.

Почти всяко действие на всяко социално същество се записваше. Веднага възникваше въпросът как да се открие такъв запис, ако някой поиска да го види. Ако записът беше само един, всичко беше ясно. Можеше да бъде класиран по някакъв начин, мястото на съхранение да бъде маркирано и упълномощеното лице можеше да го извлече, когато пожелае. Но записите се умножаваха по-бързо и от хлебарки. В древността ловците запълвали стените на пещерата с рисунки и после сменяли пещерата; писарите изпълвали цели библиотеки с документи; чиновниците задръстваха кабинетите си с папки, докато чекмеджетата започнат да преливат. И дори в зенита на Империята бе имало трудности със съхранението на всички данни.

Но този проблем не беше нерешим. Можеха да се добавят още бази данни, още памет или допълнителни връзки помежду им. Модерните

системи бяха напреднали доста от времената на светлинната оптика, скоростта не беше съществен проблем.

Имаше една граница обаче, която никой не беше успял да прекоси: Как да се открие малък байт информация в толкова огромни масиви. Легендарната библиотека в Александрия според преданията била обслужвана от неколкостотин чиновници, които търсели по лавиците свитъците, поискани от учените им клиенти. Можело да минат дни и дори седмици, преди определен свитък да бъде намерен. Това не се харесвало на учените, които обикновено идвали с оскъдни средства. Техните горчиви оплаквания бяха надживели библиотеката, погълната от пожара. А това се беше случило в древните времена, когато познанието не е било толкова много.

Във времето на Стен проблемът бе достигнал мащаби, които биха смаяли и математик, пресмятащ мястото на центъра на вселената.

Да разгледаме следния пример: На отговарящия за кухнята сержант е наредено да подобри храната във военния клуб. Тъй като смятат отговорника за некадърен, началниците го засипват с предложения. И сержантът трябва да обърне света, но да достави всичко поискано. Едно от предложенията е в клуба да се предлага наркобира. Но не коя да е наркобира. Командирът си спомня една марка – чието име не може да се сети, – която е пил със своите другари на някакво отдавна забравено бойно поле преди век или повече.

Това е единствената следа. Няма повече информация.

Отговарящият за кухнята сержант се задейства. Включва верния си компютър и му дава задачата да намери въпросната бира. Списъкът, който компютърът ще предостави, почти сигурно ще съдържа марката, харесвана от командира. Но почти толкова сигурно е, че тя ще фигурира сред милион или повече други марки и няма никакъв начин да се разпознае търсената сред тях – освен да се поръча от всеки вид и командирът да ги опитва една по една. Но за това ще отидат години. Въпреки приятната си страна подобно решение има очевидни недостатъци.

С компютъра на Кес такова нещо нямаше да се случи. Той беше проектиран да взема под внимание факта, че живите умове имат определени ограничения. Компютърът действаше по лъкатушни пътища с големи и малки логически скокове. Всяко елементарно описание на подобен компютър щеше да включва в себе си сериозна грешка.

По същество той беше проектиран да действа като grosмайстор, който си има работа с талантлив любител. Майсторът знаеше, че може да разгледа много ходове и огромен брой комбинации много по-точно

от противника си. Но в някоя игра аматьорът имаше доста добър шанс да спечели. Ограничените му способности можеха да се превърнат в предимство при определени обстоятелства. Гросмайсторът може със същия успех да хвърля зар в опит да разгадае каква точно глупава уловка е намислил аматьорът.

Творението на Кес щеше да повика командира от примера – или поне записите му. Серия въпроси щяха да получат отговор – при проучването на дадената биография би могло да излязат евентуални подробности за отдавна отминалата разпивка например, от медицинския картон биха могли да се определят реакциите на вкусовите рецептори на съществуващото. И готово! Наркобирата ще бъде открита и репутацията на клуба ще се подобри. Сержантът ще бъде награден, а командирът ще се наслаждава на любимата си бира. Щастлив край, осигурен от електрониката.

Когато Кес представи на господин Лагут, председателя на комисията за АМ2, на своето творение, той се влюби почти веднага в него. С подобна машина можеше да намери пътя и на отклонил се електрон, летящ през звездна буря.

Последвалата информация обаче го накара да го разлюби почти толкова бързо.

– Забрави за АМ2 – каза Кес. – То не е важно.

Лагут запелтечи, че това е задачата, поставена му от Тайния съвет, че цялото бъдеще на Империята е заложено на откриването на АМ2 – Златното руно на Вечния император. Дори след присвояването на запасите на Хонджо, взетото гориво щеше да отложи неизбежното за още най-много седем месеца – без да се брои огромният разход, за да се довърши заграбването.

– Все още ли не си разбрал? – попита Кес. – Тайната на Императора е умряла с него. Никога няма да я открием. Поне не и по досегашния начин.

После обясни на Лагут какво има предвид.

Господин Лагут запротестира яростно. Не изрази съмненията си, че Кес е луд – макар че определено би могъл да го намекне. Но заяви, че веднага ще докладва въпроса пред останалата част на Съвета и само с тяхното одобрение ще изостави сегашното си разследване, за да се заеме с новото.

Кес не избухна, нито го заплаши, нито намекна, че е глупак. Вместо това позвъни и след минута-две се появи служителка, която буташе количка с огромна купчина документи. Бяха копия от доклада, изнесен

неотдавна от Лагут пред Тайния съвет, този, в който беше заявил, че АМ2 ще бъде открито до тринайсет месеца.

Кес обикаляше стаята, докато Лагут се взираше в доклада, размишлявайки над многото си грехове.

– Желаш ли да промениш заключенията в доклада? – попита Кес най-накрая.

Лагут остана безмълвен.

– Възложих на екип от мои хора да го проучат. Намериха го за... интересен – добави Кес.

Устата на Лагут се разтвори – сякаш да проговори, но после се затвори. Какво можеше да каже? Всяка страница в доклада беше измислица. Със същия успех можеше да предвиди и успех след два, шест месеца или никога.

– Ще опитаме ли по моя начин? – измърка Кес.

Логиката беше необорима. Господин Лагут се предаде.

Старата жена беше много симпатична. Сивата ѝ коса беше разпусната и изщно се спускаше до кръста ѝ. Лицето ѝ сияеше от здраве. Пронизителният ѝ смях пленяваше Кес, особено след като тя го оставяше да звънти и след най-малките му шегички. Но в него нямаше престореност. Въпреки възрастта ѝ, която според шпионите му беше сто петдесет и пет години, фигурата ѝ беше запазена и тялото ѝ под оранжевата роба беше приятна гледка. От това, което му беше известно по въпроса, Кес предполагаше, че ако беше човек, би я намерил за все още привлекателна. Името ѝ беше Зоран. Тя беше избраният водач на Култа към Вечния император.

Зоран и нейните сподвижници бяха следени от шпионите му от известно време. Бяха озадачаваща групичка. Повечето от тях водеха обикновен живот и имаха обикновена работа. Докато я изпълняваха, те се обличаха и се държаха като всички останали. Единствената съществена разлика беше в отношението им към нещата. Те бяха изключително весели създания. Не ги смущаваха никакви препятствия, нищо не можеше да ги разочарова. Главният му шпионин се закле, че ако бъде оповестен неизбежният край на Първичен свят, те ще се засмеят диво и после ще продължат с заниманията си. Вероятно щяха да добавят нещо като: „Последен шанс за света“, да облекат робите си, да събуят обувките си и да излязат да скитат по улиците, проповядвайки странните си вярвания.

Зоран опроверга част от заблудите за техния начин на мислене,

като се кикотеше през цялото време.

– О, ние определено не смятаме Вечния император за бог... кис-кис-кис... Поне не е бог, сам по себе си... кис-кис-кис... По-скоро е нещо като пратеник – нали разбирате... кис-кис-кис... представител на Свещените сфери.

Кес се поинтересува какво представляват Свещените сфери.

– Много добър въпрос – отвърна тя. – Те са, ами, кръгли, предполагам. Кис-кис-кис. И свещени. – (Трийсет секунди непрекъснато кикотене.) – Всъщност това е просто понятие. Или го приемате, или не. Ако го приемете – можете да го видите. В съзнанието си. Но ако го отхвърлите – (силен кикот)... – е, разбира се, тогава няма да го видите никога.

И Кес се засмя, истински – за първи път от години.

– Предполагам, че съм един от слепите – каза той.

– О, не. Съвсем не. Или поне не напълно – отвърна Зоран. – Иначе не бихме разговаряли сега.

Кес се замисли над думите ѝ. Как бе възможно да е толкова доверчива? Неговите мотиви далеч не бяха безкористни. За един безумен миг – кикотенето явно му влияеше – той почти бе изкушен да го признае. Но в крайна сметка не го направи.

– Разбира се, ще се намерят и такива, които биха казали, че искате да ни използвате – каза старата жена. Този път, когато тя се засмя, Кес подскочи. – Но как бихте могли? Всичко, с което разполагам, е този беден съсъд – тя драматично очерта с ръце облеченото си в роба тяло. – И той е изпълнен с радостта на свещените сфери. – (Тих кикот.) – Използвай ни, ако желаш. – (По-силен кикот.) – Има достатъчно радост за всички.

– Но няма ли радостта да бъде дори по-голяма – поде Кес, опитвайки се да избегне твърде плавния преход, – ако повече същества изповядват същата вяра като вас?

Този път Зоран не се засмя. Погледна го изучаващо. Очите ѝ бяха остри и проникателни. Кес усети, че го преценява.

– Бяхте права в предположението си, че моите чувства не са твърде различни от вашите – продължи той. – Не знам нищо за Свещените сфери. Нито за боговете. Или божествените представители. Но вярвам в едно. Непоклатимо. И то е, че Вечният император е все още сред нас.

Зоран замълча. После изстреля бързо:

– Защо ти е необходимо да вярваш в това?

Кес не отговори. Поне не направо. Струваше му се, че долавя

истинската същност на тази жена.

– Спряхте да се смеете – каза само.

– Какво имахте предвид, когато казахте, че искате да помогнете на другите да чуят мислите ни? – попита старата жена. – Да ни дадете пари?

Кес отвърна, че орденът ѝ ще получи пари.

– Временна подкрепа?

Кес поясни, че като член на Тайния съвет, неговата подкрепа едва ли би могла да се разглежда по друг начин.

– Какво ще поискате в замяна? – попита тя.

– Само това, което бихте ми дали, дори без да ви подкрепа – отговори Кес. – Информация. Искам да бъда уведомен, когато някой от членовете на ордена ви – независимо къде се намира из Империята – докладва за появяването на Императора.

– Прав сте – кимна Зоран. – Никой от нас не би скрил подобна информация. В крайна сметка, нали се опитваме да убедим другите точно в това?

Кес не сметна за нужно да отговаря.

– Ще бъдете залят – каза тя след малко. – Нашата религия – ако може да се нарече така – привлича много индивиди, с, да кажем, луди умове.

– Наясно съм – заяви Кес.

Зоран го гледа дълго време. После се разнесе смехът ѝ – див и звънящ.

Сделката беше сключена.

Кес продължаваше да разгръща мрежата си над мътните води. Докато го правеше, не можеше да се въздържа да не сезира в тъмнината с надеждата да съзре величествената сребърна сянка на Вечния император, стаена в дълбините. Упражнението беше безсмислено и мъчително. Струваше му се, че прилича на умиращо от глад същество, купило си лотариен билет. Надеждата засега му даваше опора. Поне имаше нещо, за което да помечтае известно време. Но надеждата беше просто тънко покритие на трагична участ.

Ала Кес умееше да се владее. Разпозна истинската природа на здрача, но не погъна в него, а продължи нататък. Докато неговите колеги трескаво продължаваха с грабежите у дома и в световите на Хонджо, той изплиташе брънките на тайната си игра.

Остана да добави само още една брънка, да получи само един ключ. И това беше най-трудната и най-опасната от всички задачи – да привлече полковник Пойндекс, шефа на корпус „Меркурий“, на своя страна. Когато накрая установи каква ще бъде цената, Кес не се поколеба дори за миг.

На живо полковникът изглеждаше също толкова невъзмутим, колкото и на екрана, когато обяви предстоящия опит за атентат. Слушаше внимателно всяка дума на Кес. Не мигаше, не се усмихваше, дори не помръдна на стола си.

Кес внимателно излагаше разсъжденията си и подчертаваше логиката им. Императорът е бил обявяван за изчезнал – той не каза „умрял“ – и преди. И винаги се беше завръщал. От друга страна, запасите от АМ2 винаги следваха същия курс: намаляваха по време на отсъствието на Императора и се изливаха в изобилие, когато той се появеше отново. Тази част от аргументите беше доказана – от екипа на Лагут и компютъра на Кес. Възникването на дефицит от АМ2 съвпадаше с периодите, за които митовете и слуховете твърдяха, че Императорът е изчезвал.

Най-накрая Кес приключи и се отпусна в креслото със същото безизразно изражение като това на шефа на разузнаването.

– Чудех се защо сте се срещали с онази жена, Зоран – подхвърли Пойндекс. – Сега всичко си идва на мястото. Изглеждаше ми напълно необяснимо в началото.

Кес потисна инстинкта си да зяпне от изненада, при шокиращия факт, че Пойндекс, очевидно, следи всеки член на управляващия Съвет. Знаеше, че подобни подхвърляния са любимата тактика на полковника – да спечели предимство с привидно случаен словесен удар.

– Допуснах, че това може да ви озадачи – отвърна Кес. – Затова реших, че трябва да поговорим.

Загатваше, че шпионите са били следени от шпиони, действащи по негова заповед. Беше лъжа, но си я биваше. Пойндекс си позволи одобрително кимване.

– За съжаление... – полковникът умишлено удължи паузата – не виждам как бих могъл да помогна. Ресурсите на моя отдел... – отново пауза, за да се подчертае липсата им. – Пък и се опасявам, че ще надхвърля правомощията си.

Не беше необходимо да описва подробно тежките задължения на ръководената от него служба и допълнителното бреме, което му се бе струпало в резултат на оценяването на Хонджо като лесна мишена.

Ловет би обобщил позицията на Пойндекс веднага. Сделката – ако

трябва да бъде сключена – трябваше да предвижда незабавно увеличаване на ресурсите и даване на по-голяма власт. Кес не беше глупак. Беше подготвен да направи едно-единствено предложение. Вярваше, че е толкова добро, че никой, най-малко шефът на разузнаването, не може да му устои.

– Аз и колегите ми от известно време обсъждаме един въпрос – по-де Кес. – Загрижени сме, че определени гледни точки – важни гледни точки – никога не попадат на нашето внимание. Накратко, усещаме липса на задълбоченост в Тайния съвет.

Пойндекс повдигна вежда. Първият знак на емоция! Особено предвид факта, че шефът на разузнаването нямаше никаква идея накъде го води Кес. Веждата се върна обратно на мястото си – малко раздражено. Полковникът приличаше на котка, която гневно пригласяда непокорно косъмче от козината си. Кес беше доволен. Можеше да се справи с Пойндекс. Нямаше да има проблеми.

– Какво ще кажете – каза гласно, – ако ви предложи да се присъедините към нас? Като шести член на Тайния съвет.

Изпадна във възторг, когато шефът на разузнаването зяпна като риба, изхвърлена на брега.

Глава 16

Господин Еку се рееше над езерото. Слънцето топлеше, а издигащите се влажни пари от паметника на Бор му позволяваха да се носи без усилие: леки махвания с крилцата, за да придобие стабилност, потрепване с края на триметровата опашка, за да не отклони погледа си от малкото същество, което се приближаваше към него през тревата.

При други обстоятелства създаването Манаби щеше да се наслаждава на момента. Топлият въздух и слънцето бяха приятни, обстановката съвършена. Той оценяваше – както само Манаби са способни да оценят – контраста между тъмното си тяло, с поръбените с червено криле и чисто белите сетивни мустаци, с огледалното езеро, малкия чакълест плаж и наситеното синьо-зелено на моравата.

Беше се съгласил със срещата неохотно. За него по-нататъшните контакти с някой от оцелелите конспиратори бяха не само безполезни – свидетелство за провала на флотския маршал Махони, – но и изключително опасни. Пренебрегването на поканата обаче можеше да бъде не по-малко опасно.

Една изтървана от конспираторите дума – умишлено, или не – можеше да уличи Манаби, независимо колко несигурно беше предишното им участие. Не бе необходимо особено въображение, за да се предвиди реакцията на Тайния съвет. А въображението беше едно от нещата, с което Манаби бяха благословени – или прокълнати.

Стен направи всичко по силите си да изглежда непринудено. Не искаше да личи неувереността, която го владееше. Цяла седмица беше преминала в предварителни дискусии с господин Еку. Дипломацията беше влудяващо изкуство. И все пак той правеше усилия и използваше всичко, на което беше обучен. В началото провеждаха най-общи разговори, в които се преценяваха и опознаваха взаимно. После започнаха първоначалните обсъждания – но нищо по същество.

Самочувствието му не растеше от факта, че е изправен пред един от най-изкусните дипломати от расата на въздушните същества. Всички те ставаха специалисти в дипломацията още в детските си години, дори преди да загубят млечното си жило.

Беше се посъветвал с Килгър и Махони дълго преди пристигането на господин Еку. Сега двамата му приятели правеха усилия да подготвят главната операция в неговия план. Събираха оръжия, боеприпаси, гориво и продоволствие. Бор също се подготвяха, а търпението на Ото беше на път да се изчерпи. Когато Стен беше казал „да натоварим корабите“, той се бе изразил символично. Докато успее да обясни това на буквално мислещия вожд на Бор, Ото вече беше готов да се изстреля със събран от кол и въже екипаж на борда на несигурен боен кораб. Самоубийството не е безболезнено, повтаряше му Стен, докато накрая успя да го убеди.

Стен изпита огромно облекчение, когато най-накрая се срещнаха с Махони. Със своя седемдесет и пет годишен опит като шеф на корпус „Меркурий“, за Йън не беше особено трудно да се изплъзне от преследвачите си.

През цялото време се местеше. Понякога се скриваше на някоя планета за кратко, после се появяваше отново, за да види какво става наоколо, и се преместваше пак, преди да събуди подозрение. До мига, в който Стен и Алекс го потърсиха чрез Джон Уайлд, той вече се бе укривал на десетина наистина отчайващи места, използвайки фалшиви самоличности. Колкото по-бързо и по-често се движиш, обичаше да казва Йън, толкова по-малко изкусност се изисква да се приготвят фалшиви документи. Ролята е важната част, добавяше той, както и способността да мислиш в движение и да захвърляш ролята като стара, непотребна кожа.

Старият командир на Стен веднага оцени плана и настоя да го приведат в изпълнение. Ключът към успеха му бяха Манаби и безупречната им репутация на абсолютно честни същества. Без тяхното съгласие планът имаше малък шанс. С оглед на скорошния си провал Махони подтикна Стен да се заеме с обсъжданията, а той щеше да се появи по-късно, ако се наложеше. Стен се съгласи, но не се чувстваше в свои води. Едно нещо беше сигурно обаче – каквото и да излезеше от преговорите, Стен беше решен да продължи. И все пак му се щеше господин Еку да се присъедини. Наистина му трябваше.

Днес беше големият ден. Всичко щеше да се реши след малко. Целта му беше проста и не изискваше пълна победа. Трябваше само да успее да разбие леда дотолкова, че да блесне слънчев лъч.

Стен можеше да подходи към задачата само по един начин. Трябваше да впечатли Манаби. Но първо, както казваше баща му, трябваше да привлече вниманието на господин Еку. В този случай обаче предложението от баща му бухалка нямаше да свърши работа.

Помаха за поздрав, когато стигна на няколко метра, и коленичи на тревата. Постава малък черен куб на земята, внимателно натисна стениците му и отстъпи назад. Кубът започна да се разгъва. Стен усети лек полъх във въздуха. Господин Еку долетя. От съществуването се излъчваше любовитство. Стен не се обърна. Вместо това задържа вниманието си съсредоточено върху разгъващия се куб. Време за шоу, приятели.

Кубът се превърна в основа на малък холографски проектор: движеща се, почти жива форма на изкуство, с което Стен беше убивал свободното си време цял живот. Холограмата, която беше избрал за дипломата Манаби, не беше чак толкова изпитана. Стен беше създавал копия на древни мелници, фабрики и цели градове, чиито жители сновяха насам-натам, изпълнявайки многобройните си задачи. Тази холограма беше направена от готов комплект за по-малко от шест часа. Разбира се, Стен вече беше станал доста добър в хобито си.

Но не трудността на изработването по принцип го привличаше. А това, че беше приятно за гледане, движеше се по странен начин, или показваше нещо важно. Подаръкът за господин Еку имаше по нещо и от трите.

Кубът изчезна и на негово място се появи морава, оградена от дървени рампи, изпълнени с тълпи от хора. Техните костюми бяха от ранния двадесети век на Земята, и ако човек се вслушаше внимателно, такива бяха и коментарите им. Търговци минаваха през тълпата, продаваха различни храни и сувенири. Групички малки момчета тичаха наоколо

и правеха пакости. След като всичко това се отдръпна, вниманието на наблюдателя се съсредоточаваше в малкия предмет, разположен в центъра.

Внезапно предметът потръпна и избълва облак дим. Последван от остър и тракащ звук. Стен усети как Манаби идва още по-близо. Сетивните мустаци докоснаха рамото на Стен, докато господин Еку се преместваше, за да получи по-добър изглед. При звука бандата малчугани изоставиха заниманията си и се затичаха към оградата около полето.

Звукът се разнесе още веднъж и изображението стана по-ясно.

Момчетата гледаха древна летателна машина. Двойни криле, скрепени с метални пръти. Стабилна конструкция. Мощна малка перка отпред. Дребен пилот седеше в кабината. Друг мъж, облечен в комбинезон, завъртя перката, сетне отскочи настрани и отново се чу бумтенето. Само че този път перката продължи да се върти, моторът малко се давеше отначало, бълваше кълба дим с мирис на машинно масло – автентичността на миризмата се гарантираше от производителя на модела. После звуците на двигателя станаха по-гладки и мъжът в комбинезона махна трупчетата пред колелетата. Малкият самолет тръгна през полето.

С внезапен рев се стрелна напред. Пистата не беше достатъчно дълга, за да набере необходимата скорост за излитане от малкия стадион. Стен чувстваше напрежението, което изпитваше крилатото създание до него. Пилотът изтегли лоста назад и самолетът рязко се издигна във въздуха. Тълпата ахна. На Стен му се стори, че дочу ахване.

Остани още малко, господин Еку, помисли си. Още нищо не си видял.

Пилотът на биплана започна представлението си с дръзка серия от завои, преобръщания и превъртания.

– Не е възможно да се постигне това с подобна машина – промърмори господин Еку.

Стен не отговори.

После самолетът направи дълбоко гмуркане – право към земята. Тълпата извика от ужас. Господин Еку, който знаеше всичко за гравитацията, не можа да удържи едно от крилцата си да не трепне. Това издигна тялото му на няколко сантиметра. И все пак бипланът се спускаше право надолу. В последната секунда, когато господин Еку вече не можеше да удържа напрежението си, пилотът се плъзна настрани – почти отърквайки се в земята, на косъм от смъртта. Тълпата въздъхна облекчено, после се изправи и избухна в гръмки ръкопляскания.

– Забележително – промълви господин Еку.

Пилотът поздрави почитателите си с още една дълга поредица от превъртания, гмуркания и преобръщания. После звукът на двигателя се промени и самолетът се стрелна грациозно в небето. Зад него оставаше бяла дия. Постепенно димните линии образуваха определен мотив.

Той пишеше в небето!

– Какво значи? – господин Еку беше станал емоционален пленник на Стен, поне до края на представлението. Стен отново не каза нищо.

Най-накрая пилотът приключи. Буквите от дим увиснаха над полето като разгънато знаме. Беше изписано:

ВСЕКИ МОЖЕ ДА ЛЕТИ ВЪВ...

ВЪЗДУШНИЯ ЦИРК

Стен пристъпи бързо напред и натисна две от стените на излъчвателя и той отново се превърна в малък куб. После го вдигна и го поднесе на господин Еку.

– Какво мислите?

– Наистина ли са правила такива неща? – попита господин Манаби. Не дочака отговора. Беше очевиден. – Знаете ли, никога до този момент не се бях замислял какво ли е да си завинаги прикован към земята заради гените си. Боже мой, колко отчаяно са искали да летят.

– Всички същества са готови да рискуват за малко свобода – каза Стен.

Манаби замълча за дълго. С леко махване на крилете се плъзна бавно над езерото. Стен знаеше, че се чуди на имената от плочата на дъното, имената на завинаги прикованите към земята Бор. Още един мах и той се завърна.

– Откъде го взехте? – попита Манаби.

– Направих го – обясни Стен. – Само съдържанието всъщност. Но беше забавно.

– Кога?

– Миналата нощ.

– Значи наистина сте го направили за мен – това беше констатация, а не въпрос.

– Да.

Манаби не помръдна.

– Аха... – каза накрая. – Значи започнахме... Много добро начало, адмирале.

– Благодаря. Напълно сте прав. Започваме. Но преди това искам да

кажа нещо. Готвех се да изразя становището си в най-дипломатичната форма, която бих могъл да си представя, но после реших да я пратя по дяволите. Искам просто да изкажа мислите си. Да кажа нещата такива, каквито са.

– Продължавай.

– Между нас липсва единомислие. След цяла седмица все още не знам как да изложа виждането си пред вас. А вие все още се опитвате да измислите най-добрия начин да кажете „не“ и да приключите с това. С други думи, и двамата сме приковани. Никой от нас не може да се придвижи напред, камо ли да излети от стадиона.

– Доста точно.

– Работата е, че... вие сте по-прикован към земята от мен – каза Стен.

Създанието помръдна изненадано.

– Виждате ли, според мен, вие все още се ръководите от предишните си действия – допълни Стен, – които сега оценявате като не дотам успешни. Проблемът е, че не можете да ги върнете обратно. Поне не напълно. Сигурно се чудите дали не смятаме да ви изнудваме. Дали няма да размахаме бухалката на предателството, за да си осигурим продължителната ви подкрепа?

– Е? Така ли е?

Стен не отговори веднага на нетърпеливия въпрос.

– Не. Не е така. – Заяви го твърдо. Прозвуча като обещание.

– Можете ли да говорите от името на всички?

– Да.

– Защо сте толкова... великодушен? Или това е само временно?

– Ако се провалим, всички ще се окажем в същия дракх. Това включва и привържениците на Тайния съвет. Когато всичко приключи, ако остане нещо за оправяне, ще почивам по-леко в гроба си, ако знам, че наоколо има Манаби, които могат да помогнат. А на втория ви въпрос отговорът е „не“. Решението не е временно поради същата причина. Най-важна е лоялността. Веднъж вие напуснахте неутралния си ъгъл, за да подкрепите Императора. Заради това и сте говорили с Махони, когато е дошъл при вас. Отново от лоялност. Всъщност логика е по-подходящата дума сега. Същата логика, която някога ви е накарала да застанете на страната на Императора – тоест невъзможността да си представите каквото и да е бъдеще без него, – ви е позволила да бъдете убедени от Йън. Не е ли така?

– Прав сте и за това.

– Сега видяхте, че планът на Махони се провали. С гръм и трясък. Междувременно навсякъде из Империята хиляди същества се подлагат на мозъчно сканиране и после се екзекутират. Не е чудно, че сте притеснен. Аз също бих бил на ваше място.

– Представяте моята позиция по-ясно, отколкото вашата собствена – каза господин Еку. – Това ме навежда на мисълта, че ще последват още много допълнителни разяснения.

– Именно – потвърди Стен. – Като за начало, случилото се е по моя вина. Не на Махони. Той командваше, но аз бях там, лично, и със сигурност не се изтеглих навреме. Аз разбих този самолет, не Махони.

– Достойно за уважение е, че поемате така вината, но това само допълнително засилва моето нежелание дори само да се срещам с вас. Имате ли – как беше фразата, която вашият вид обича – някакъв коз, скрит в ръкава си?

– Може би. Това, което със сигурност имам, е вашето внимание. Нека ви кажа какво ще се случи по-нататък, ако решите да се отдръпнете. Ние няма да обърнем внимание. Но дали така ще постъпи Тайният съвет? Колко време ще мине, преди тяхната параноя да обхване и Манаби? Ако това не стане, тъй като ситуацията с АМ2 продължава да се влошава, те ще започнат да търсят различни възможности. Хонджо бяха само първите. Ще последват и други. Колко АМ2 има вашият куп в складовете си? Достатъчно ли е, за да ги изкуши?

Не беше необходимо господин Еку да отговаря. И двамата знаеха, че Манаби имаха повече от достатъчно запаси.

– А ще можете ли да ги спрете? Разполагате ли със средства или с боен дух? Не говоря за смелост. Говоря за чиста злоба. Да можете да се противопоставите като Хонджо. Да сте готови да умрете за всяка педя земя. Можете ли да го направите? Искате ли да се стигне дотам?

И тези въпроси нямаха нужда от отговор. Манаби бяха дипломати, а не воини.

– Какво предлагате? – попита господин Еку. Това не значеше, че е склонен да се съгласи, а само, че е готов да чуе.

Но сега, след като беше хванал Манаби на въдицата си, Стен искаше да си поиграе малко. Нямахше начин да остави тази огромна летяща риба да се измъкне просто така.

– Искам само да наблюдавате и да чакате – каза Стен. – Има нещо, което трябва да направя, за да ви покажа, че имаме необходимите воля и средства. В замяна...

– Да? – нетърпеливо рече господин Еку. Беше налупал здраво

стръвта.

– В замяна... Ще поискам да поговоря с вас отново. Или по-скоро Махони, ако така се случи. Възможно е да бъде зает. Разговорът сигурно ще проведе Йън. Ако се съгласите. Склонни ли сте да направите поне това?

Как би могъл да му откаже? Не го направи. Вместо това помоли да види подаръка си още веднъж. Искаше да посети въздушния цирк, където всеки можеше да лети.

Всичко се случи точно според предвижданията на Стен. Господин Еку едва се беше прибрал у дома, когато откри, че член на Тайния съвет е отправил молба да се види с него. Всъщност не беше молба. Беше нареждане.

Членовете на Съвета бяха обсъдили надълго и нашироко как е най-добре да постъпят с Манаби. Все още не ги подозираха в нищо. Но чистката, както и особено дългата, проточила се инвазия в суверенната територия на Хонджо бяха предизвикали недоволство из цялата Империя. Отчаяно се нуждаеха от умиротворяване, поне за малко. За целта им бе необходима подкрепа на Манаби. И то много.

Бяха обсъждали кого да пратят. Беше предложена Малперин, най-вече защото притежаваше известни дипломатически умения, поне доколкото отдадено на бизнеса създаване може да ги притежава. Но дори тя виждаше недостатъците на подобно решение. Ако господин Еку откриеше и най-малкия знак колко са объркани, щяха да бъдат загубени. Трябваше да действат от позицията на силата. Имаха нужда от майстор на обобщенията.

Така че изпратиха Ловет.

Това значеше, че нямаше да има предварителни словесни заигравания.

Ловет нарочно избра малък и обикновен парк за срещата. Нямаше много място, където да лавира елегантният Манаби. Той едва успя да прелети над оградата, когато прахолякът и мръсотията полепнаха по деликатните му сетивни мустаци. Ловет изчака достатъчно дълго, за да накара господин Еку да се почувства неудобно. Наситеният черен цвят по гърба на Манаби преля в убито сиво. Прелестните червени багри станаха болнаво оранжеви. Едва тогава Ловет започна да говори.

– Искаме изявление от вас – каза той. – Нося списък с нашите искания. Одобрете го сега. Можете да го прочетете по-късно. Когато

пожелаете.

– Колко предвидливо от ваша страна – отвърна господин Еку. – Но първо... може би е най-добре, ако ми кажете за какво точно даваме съгласието си. Така... ще ме просветите.

– Става въпрос за опита за атентат – изръмжа Ловет. – Нали знаете... да заявите, че го осъждате – и прочие, и прочие.

– Определено го осъждаме – съгласи се господин Еку. – Това „и прочие“ всъщност ме тревожи.

– О... нищо особено, става дума за виновниците. Призоваваме да бъдат наказани. О... да, Хонджо. Решихме, че всяко разумно същество ще ни подкрепи за освобождаването на скритото от тях АМ2. Не можем да оставим такива ненормалници да разполагат с толкова гориво. И да правят каквото си пожелаят. И когато си пожелаят. Искам да кажа, че е напълно законно. Действията ни, имам предвид. Ние издаваме лиценз за АМ2, следователно точно ние трябва да осигурим правилното му ползване.

– Разбирам – кимна съществото Манаби. И определено го мислеше.

– Е, да говорим направо. Има ли проблем с някоя от тези точки? – Ловет говореше колкото се може по-заплашително. Не искаше да остане и грам съмнение какво ще се случи, ако господин Еку има възражения. Затова продължи в същия дух. – Защото, ако има, значи всички имаме проблем. Моите колеги от Съвета искат да знаят със сигурност кой на чия страна е. Времената са тежки. Необходими са сурови мерки. Или сте с нас – или с Хонджо. Ясно?

Господин Еку не мислеше, че е ясно. Но не беше такъв глупак, че да го заяви. Вместо това обясни, че толкова е бързал за срещата, та не е успял да получи пълномощия от правителството си. Голямо недоглеждане от негова страна, за което се извиняваше. Но беше необходима формалност. Иначе не би могъл да говори от името на всички Манаби. А не беше ли точно това, което искаше Ловет?

– Настоявам въпросът да се реши. Не желая никакви неуредици, които някой изпечен адвокат по-късно би могъл да използва. Добре. Вземи каквито пълномощия ти трябва. Направи го добре. Направи го както трябва, и то бързо. Ясно ли се изразих?

Господин Еку отвърна, че Ловет се изразява с безупречна яснота.

Ультиматумът на Тайния съвет постави Махони в нещо, което Килгър наричаше гнездото на дрозда. Йън имаше съвсем смътна представа

какво е дрозд, но изобщо не знаеше какво място би обитавало такова създание. Нещо нависоко сигурно. Махони разбра, че правилно е пресметнал развитието на ситуацията, след като дългият политически танц, който Стен беше изтърпял, му беше спестен при началните преговори с Манаби.

И ето че господин Еку сам повдигна въпроса. Без встъпителни думи, той описа невъзможния избор, пред който Ловет ги беше поставил. И двете възможности бяха неприемливи.

Йън не каза: „Предупредихме ви“. Нито се опита да губи времето на господин Еку с утешения. Вместо това подходи директно, също като него. Накратко обрисова основния план на Стен.

Младият адмирал си беше наумил провеждането на публично дело за убийство. Делото щеше да се гледа от независим трибунал, съставен от най-уважаваните същества в Империята. Не трябваше да има никакво съмнение в честността им. За да се осигури безупречността на заседанията, Стен предложи господин Еку да бъде неутрален арбитър. Само на него щяха да бъдат дадени правомощия да наблюдава дали всички улики и доказателства се разглеждат с пълна безпристрастност.

По време на заседанията на трибунала Стен и Махони щяха да направят всичко по силите си, за да осигурят безопасността на участниците.

– А възможно ли е това? – попита господин Еку.

– Не напълно. Затова казвам, че ще направим всичко по силите си. Нищо повече.

– Съвсем разбираемо – кимна господин Еку. – И честно.

Махони не беше изненадан от отговора. Беше далеч по-добро предложение от ультиматума на Тайния съвет. Продължи с уверението, че със Стен ще се постараят всеки миг от процеса да бъде излъчен колкото се може по-далеч. Имаха намерение всяко същество в Империята да получи възможността да научи безпристрастно изложените факти по време на процеса. Не се налагаше да обяснява, че Тайният съвет ще си послужи с всякакви средства, за да попречи на подобна публичност.

– Ще ги поканите ли да се защитят? – попита господин Еку.

– Разбира се.

– Те ще откажат.

– И какво от това?

Еку се замисли за момент.

– Наистина, какво от това.

Не беше нужно да обяснява, че ако трибуналят ги признае за виновни, това не означава, че членовете на Съвета доброволно ще се предадат

на съдниците си. Стен търсеше моралната тежест на присъдата, за да наклони везните. Ако бъдеше обосновано както трябва, решението щеше да все толкова много разногласия и страхове сред поддържниците на Тайния съвет, че всичките им съюзници щяха да се отдръпнат от тях. Какво друго можеха да предложат освен АМ2? А бяха доказали, че са неспособни да го доставят.

– Кой ще избере членовете? – беше следващият въпрос на господин Еку.

Махони заяви, че подобно доверие може да се гласува само на някой Манаби. Същото се отнасяше и за провеждането на срещите с потенциалните кандидати. Господин Еку трябваше да поеме още един свръхсекретен проект, да снове от една система към друга, като през цялото време внимава да не оставя никакви следи. Щеше да има пълна свобода в това отношение, не само заради доверието и секретността, но и от практически съображения. Като се изключи Вечният император, кой друг притежаваше подобни умения?

Господин Еку имаше някои свои виждания относно Вечния император, но не ги сподели с Махони. Ако го беше направил, щеше да се изненада, че Йън мисли по почти същия начин. А Махони щеше да е още по-изненадан, ако узнаеше, че тъкмо това бе накарало съществото да вземе решение.

Докато Манаби все повече се убеждаваше, че трябва да приеме предложението, Махони се замисли за втората част на плана на Стен. Не беше дал никакво обяснение за отсъствието на Стен. Не липсата на доверие го караше да мълчи, а старото нерушимо правило на корпус „Меркурий“ за пазенето на информацията. Пък и ако беше казал за мисията, не беше сигурен дали няма да разколебае господин Еку. Ако Стен се провалеше и този път, всички усилия пропадаха. Независимият трибунал щеше да е едно напразно усилие.

– Един последен въпрос – каза господин Еку. – Каква е законовата основа за този трибунал? Какъв е смисълът да го провеждаме, ако нямаме зад гърба си силата на законите?

– Не знам – отвърна Махони. – Стен обаче беше сигурен, че ще попитате. И каза да предам, че няма никаква представа. Не разполагаме с полкове от адвокати под наше командване.

– Така е наистина – съгласи се господин Еку. – Боя се, че не мога да си представя обстоятелства, при които Императорът би позволил подобно нещо. Не би дал на никого подобна власт. Не и над него самия. А проблемът, пред който сме изправени сега, е, че Съветът управлява от

негово име. Със същите прецеденти и същата сила на закона.

– О, не съм сигурен в това – възрази Махони. – Като се има предвид колко стара е Империята, нещо подобно трябва да се е случило поне веднъж.

– Навярно сте прав – каза господин Еку. – Един прецедент ще ни свърши работа... Много добре, ще го направя.

Флотски маршал Йън Махони почувства силно облекчение. Той и създаването Манаби доуточниха още някои подробности и стана време да си тръгват. На сбогуване господин Еку добави нещо, което доста учуди Махони.

– О... да... имам послание за нашия млад адмирал – бяха думите на господин Еку.

– Да?

– Кажете ми, че с каквато и мисия да се е заел – ако тя се провали...

– Да? – гласът на Махони потрепна от напрежение.

– Кажете ми, че все още очаквам да се видим отново. Независимо от изхода. И само се надявам, че ще е на място, където всички същества могат да летят.

– А той ще разбере ли посланието ви? – попита Махони.

– О, да... ще разбере.

Глава 17

Мъжът, който наричаше себе си Рашид, погледна към табелата: ТЪРСИ СЕ ОПИТЕН ГОТВАЧ, ДЪЛГИ ЧАСОВЕ, НИСКА ЗАПЛАТА, МАЛКО ПОЛЗИ, ТЕЖКА РАБОТА, БЕЗПЛАТНА ХРАНА. Мъжът се усмихна леко. Най-малкото беше честно.

Над нестабилната сграда блестеше многоцветна табела, заслепяваше погледа: ПОСЛЕДЕН ВЗРИВ, ЧАЙНА – СТАЯ И ВЕЧЕРЯ. Под него: СОБСТВЕНИК: ДИНГИСУАЙО ПАТИПОНГ.

Трима подпирачи се един на друг моряци излязоха от съседния бар и тръгнаха надолу по разбития тротоар. Рашид се усмихна дружелюбно и им направи място да минат. Един от моряците го погледна със съчувствие, но подмина, без да каже нищо.

Рашид отново се усмихна и усмивката му стана още по-широка, когато чу воя на двигателя „Юкава“ на кораба, който излиташе от полето отвъд оградата. Шофьорът на грависледа се беше оказал прав – космодрумът беше пълен с кораби, които бяха закотвени там от известно време

и едва ли щяха да излетят скоро. Но трафик имаше.

Рашид влезе в закусвалнята.

Мъжът, който го поздрави, беше много нисък и силно мургав. В помещението имаше около десет маси и бар. Освен дребния мъж нямаше никого.

– Господин Патипонг?

– Ти полицай?

– Не. Търся работа.

– Ти готвач?

– Да.

– Не. Не готвач. Може би готвач, където хора не вадят ножове, ако поръчката им объркана. Твърде хубав, за да бъде готвач тук.

Рашид премълча.

– Къде готвил последно?

Рашид промърмори нещо неразбираемо.

Патипонг кимна.

– Може би готвач. Готвач никога не казва къде готвил последно. Твърде много жени... алк... деца... полиция. Ела. Ще видим.

Патипонг поведе Рашид към кухнята. Наблюдаваше лицето му внимателно и кимна, когато другият възкликна изумен.

– Да. Не добре. Построил място за добър готвач. Книдариите. Остават две, почти три години. После... напускат. Остават ме с басейн за кухня.

Книдариите бяха интелигентни водни коралоподобни полипи, които се срастваха заедно, докато съзряваха... във взаимна омраза. Те... то сигурно е бил много, много добър готвач, защото Патипонг беше построил кухнята специално за него. Сега кухнята представляваше суха вана, с всички необходими уреди и плотове, наредени в кръг около нея.

– Не добре. Ще взема добър готвач, който знае как използва.

Рашид влезе в басейна.

– Яйца на очи. Леко рохки – нареди Патипонг.

Рашид включи печката и сложи тигана над огъня. Пусна в него бучка рафинирано масло от една купа, хвана две яйца в едната си ръка и с едно-единствено движение ги разби и изсипа в тигана, изхвърляйки чепруките. Патипонг кимна инстинктивно.

Рашид намали огъня и зачака, докато яйцата зацвърчаха. Патипонг наблюдаваше китките му внимателно. Точно в нужния момент Рашид подхвърли яйцата, те плавно се обърнаха.

Патипонг се усмихна.

– Ти готвиш. Никой друг не прави това правилно.

- Искаш ли нещо друго с яйцата?
– Не, не обичам яйца. Мразя яйца. Яйцата ме карат...
Патипонг посочи с ръка към задника си.
– Всички други обичат яйца. Аз сервирам яйца. Имаш работа. Сега готвиш.
Рашид огледа доста мръсната кухня.
– Готвя по-късно. Обядът след час. Чистя сега.
Начинът на говорене на Патипонг явно беше заразителен.
Патипонг помисли, после кимна.
– Чисти сега. Готви по-късно. Аз помагам.
И така започна легендата за яйцата на Патипонг.

Патипонг ги добави в менюто под името „Имперски яйца «Бенедикт»“. По някаква причина името притесняваше Рашид. Опитва се да протестира, но не особено настойчиво. Патипонг му нареди да се върне в кухнята.

– Имперски – добро име. Тайланд... най-добрите слонове са кралските слонове. Така съм чувал.

Започна от скука. Почти никои не идваше за обяд, а до вечеря оставаха часове. На Рашид не му се спеше достатъчно, за да се върне в малката стая, която използваше да подремне. Не му се пиеше и нямаше желание за разходка. Започна с печенето. Рашид изпитваше към печенето чувства, подобни на тези, които Патипонг хранеше към яйцата. Беше твърде непредвидимо и никога не успяваше да разбере кои точно продукти трябва да се подменят, за да съответстват на температурата, влажността, барометъра или каквото там караше хлябовете му да изглеждат толкова безквасни.

Беше подготвил закваска преди седмица или повече – топла вода, равни количества брашно, малко захар и мая. Сложи сместа в неметална купа и я остави, докато не се размириша.

Използва я за печиво, което все още се наричаше английски кифлички с масло. Бяха лесни за приготвяне. За около осем кифлички той кипна каничка мляко, после я свали от печката, добави щипка сол, чаена лъжичка захар и две чаши от предварително смесено бисквитено брашно. След като го размеси хубаво, го остави да бухне два пъти над първоначалния си обем. После добави нова чаша с брашно и остави тестото да бухне още малко.

Отворените цилиндрични съдове бяха наполовина пълни с тесто.

Рашид не споменава, че късите цилиндри са били консерви за храна за домашни любимци, чиито краища са били отрязани. Дори в този квартал някой би могъл да се погнуси.

Намаза с масло загрегия грил и сложи цилиндрите отгоре. След като единият край придоби кафеникав цвят, той обърна цилиндъра, за да се запече и от другата страна, после го вдигна и опари пръстите си. Добави още масло и остави кифличките да станат почти черни, преди да ги издърпа и да ги остави на лавицата, за да изстинат. Щеше да продължи обработката им след около четири часа – щеше да ги разтвори с вилица и да ги препече.

След това откри най-хубавата пушена шунка, която той, или, по-скоро, Патипонг можеше да си позволи. Наряза я на тънки парчета и я натопа в смес от вино, масло и кимион.

– Най-хубава е шунката от Земята. От Вирджиния. Или Кери.

Патипонг се ококори.

– Не знаех, че някога си бил на Земята.

Рашид придоби объркан вид.

– Не съм бил. Струва ми се.

Сега беше негов ред да се ококори:

– Дингисуайо, как говореше току-що?

– Нормално, имаш предвид? Подведох се. Нормално, голяма беля. Говорене, голяма беля. Като яйца. Само горещ въздух. Освен това... говори кратко, хора мислят, че ти не разбира. Не внимават какво казват, когато мислят, че ти не разбира. А тук – продължи нормално Патипонг – се нуждаеш от всяко възможно предимство.

Това беше вярно. Космическият трафик може и да не беше натоварен, но въпреки това имаше докери, моряци, проститутки, обикновени пройдохи, които търсеха забавление, като да организират залагания колко време ще мине, преди някой да умре от кръвозагуба в канавката. Патипонг държеше дълъг и остър нож под барплота.

Рашид се върна към рецептата си. Кафявата шунка беше сложена във фурната, за да се притопли. Сипа в миксера лимонов сок, червен пипер, щипка сол и три жълтъка. Стопи мъничко масло в малък тиган. После мисловният му часовник се задейства.

Кифличките бяха препечени... яйцата – пуснати във врящата вода, за да се сварят... кифличките бяха готови... шунката беше сложена върху кифличките... точно след две и половина минути и яйцата бяха поставени върху шунката.

Той включи миксера и добави разтопеното масло към сместа.

Преброи до двайсет, спря миксера и заля яйцата с холандския сос.

– Готово, господин Патипонг.

Патипонг опита предпазливо.

– Не лошо – призна нехотно – Но яйца.

Рашид ги предложи на клиент – един достатъчно пиян моряк, за да се осмели да експериментира. Мъжът ги опита, остана изненадан, после набързо омете чинията и поръча още една порция. Кълнеше се, че го отрезвила – сега беше готов да започне отначало.

– Като хапче за изтрезняване? Може би велико изобретение. Лекува болести. Продаваме по пощата.

– О, я се разкарай – изръмжа Рашид.

Морякът се върна на следващия ден с шестима приятели.

Полицайте от космодрума започнаха да се появяват около обяд. По някаква причина Рашид се чувстваше некомфортно – без да знае защо. Ядяха, разбира се, в обедната си почивка. Около обяд започна да става натоварено.

Рашид измисли и други ястия: нещо, което наричаше чили, и нещо, което нарече „ядрена кокошка“. Убеди Патипонг, че клиентите искат нещо повече от безличните стандартни ястия, които Патипонг беше включил в менюто.

– Ти говори. Аз слуша. Правя го. Правя къри. Къри като правено от мама. Клиентите опитват – аз се смея. Получавам възмездие за всички обидни подмятания.

Кърито на Патипонг може и да не беше чак толкова смъртоносно, но си го биваше.

– Знаеш ли защо те слушам? – попита Патипонг.

Той махна с ръка към вътрешността на заведението. Рашид погледна натам.

Беше пълно. Патипонг беше изкарал дори маси и столове на тротоара. Рашид знаеше, че клиентите са се увеличили, но едва сега си даде сметка колко. Тълпата беше разнолика. Все още имаше биячи и побойници, но тук-там се мяркаха и костюми, както и няколко униформи на космодрумните власти. Имаше дори двама облечени в оранжеви роби членове на Култа към Вечния император. По някаква незнаяна причина те го накараха да се чувства също толкова неловко, колкото и полицайте преди това.

– „Последен взрив“ сега модерно място за ходене. Отиди на диво място... похапни добре. Ще продължи известно време. После ще намерят ново място. Случвало се е преди. Ще се случва отново. Трудно е да

се запомни. Да не се разшириш. Да не прогониш старите клиенти. Тези хора като... като насекоми, които жужат... жужат... от цвете на цвете. После изчезват.

– Пеперуди.

– В пепелта няма руди, Рашид. Работи. Стига вече шеги.

Рашид се върна към печката си. Още една поръчка за проклетите императорски яйца. Беше започнал да споделя омразата на Патипонг към яйцата.

Радваше се, че Патипонг печели пари. Но за него това нямаше значение.

Имаше чувството, че... сякаш чака. Някого? Нещо? Не знаеше.

Другите също забелязаха благополучието. „Последен взрив“ отваряше рано и затваряше късно – но това вече ставаше абсурдно. Около полунощ се изсипа навалица гости, всички в официални дрехи. „Театралната“ тълпа.

Рашид беше изтощен. В мига, в който приключи с чистенето на печката, той се отправи към стаята си, тоалетната, питието преди лягане и бездните на съня. Дойде да го събуди новият помощник-пекар, един от многобройните роднини на Патипонг. Рашид трябваше да го обучи – явен случай на сакат, преподаващ балет.

Чу неразборията и караницата от вратата. Още един проклет обир. Патипонг имаше тайник близо до барплота – почти всички пари отиваха в запечатан сейф с времеви заключващ механизъм. Тъй като щяха да загубят само няколко долара при обир, беше далеч по-лесно да дадат на бандитите парите от касата, отколкото да се противопоставят. И много по-безопасно. На следващата сутрин Патипонг щеше да уведоми космодрумната полиция, щяха да залови крадеца и да го накарат да върне парите, а пък ако ги беше похарчил, просто щяха да го спукат от бой.

Но този път беше различно.

Рашид взе тежкия касапски нож и се приближи към вратата на кухнята. Постави оръжието на лавицата и надзърна през вратата. Веднага разбра – но не, нямаше идея откъде дойде това знание – какво става. Четири едри тела. Разточителна показност на дрехи и украшения. Фалшиви усмивки и истинска заплаха. Рашид се отправи към Патипонг.

– Връщай се обратно, готвачо. Не те засяга – нареди един от главорезите.

– Защита? – попита Рашид, без да обръща внимание на мъжа.

Патипонг кимна.

– Ще платим. Няма караме. Мебели не потрошени. Клиенти защитени.

– Имат ли връзки?

– Хей, казахме ти да стоиш настрана.

– Не виждал преди. Нови. Няма връзки сега. Стар шеф в дранголника. Млади шефове все още бият се.

– Стига с този дракх. Отправихме ви предложение. Възпитаните хора отговарят.

Патипонг погледна Рашид:

– Мислиш, трябва да платим?

Рашид леко поклати глава – и запрати тежката стъклена лампа от барплота в лицето на мъжа.

Патипонг изрита втория, който беше висок почти два метра, точно под брадичката. Мъжът политна назад и падна в несвят.

Третият нападател сграбчи един стол и го вдигна... Рашид се гмурна отдолу и го блъсна с глава. Мъжът изпусна стола и се преви. Рашид го зашемети с двоен юмручен удар в тила.

Патипонг вече почти беше измъкнал дългия си нож, когато ситуацията изведнъж се промени. Ръката на последния мъж се плъзна към колана му. Пистолет.

Рашид, който сякаш разполагаше с цялото време на света, се устреми надясно... Две стъпки към кухнята, ръката му се протегна през вратата. Завъртане... пистолетът се вдигаше. Пръстите докоснаха спусъка. Рашид хвърли касапския нож. Той се заби дълбоко в черепа на главореза с тъп звук, също като брадва, връзваща се в изгнило дърво.

Патипонг изтича към вратата.

– Никакви полицаи.

Върна се обратно и поклати глава, загледан в падналите тела и шуртящата кръв.

– Не добре.

– Съжалявам. Но той...

– Не разбираш. Не лошо той мъртъв. Лошо той мъртъв не чисто. Разхвърляно. Трябват два, може три часа, за да се почисти. Дълъг ден. Спеше ми се. – Упъти се към комуникационната уредба. – Ще се обадя на братовчед ми. Той вземе тела. Остави може би пред полицейско управление. Нека тримата обяснят за мъртвия, като се свестят.

Натисна копчетата.

– Не лошо бие се за готвач.

Рашид се вгледа за миг в нападателите. Единият стенеше, двама бяха в несвяст, а четвъртият лежеше мъртъв. Имаше усещането... че зад него стои любопитен наблюдател. Почувства... почувства... няма значение... нищо особено. Това беше необходимо.

Захвана се да помага на Патипонг.

Двама мъже седяха на бара на Патипонг. И двамата носеха дрехи, които след старателно изпиране, изглаждане и закърпване можеха да минат за униформи.

Освен това единият имаше капитански шинел със златни шевици на пагоните. Рашид беше виждал шевиците да позеленяват или дори да стават черни с времето, но тази беше първата, която изглеждаше сякаш обрасла с полипи. Шапката можеше да подскаже поста на мъжа. Той не беше просто мръсен дребен човечец с потреперващи крайници.

Другият, едър и силен, носеше на ръкава си избеляващите шевици на корабен офицер, а на гърдите си имаше значка „Квалифициран командир“. На рамото му можеше да различи кръгъл знак: „Превоз «Пийз»“.

И двамата пиеха каф и спореха. Капитанът, ако наистина беше такъв – гледаше с копнеж към редицата бутилки с алк на бара. Другият мъж – помощник-капитан? – поклати глава. Дребният въздъхна и продължи да се оплаква. Рашид долови само част от думите му:

– Твърде малко екипаж... скапаният агент... конвертерът тече... договорен превоз... фиксирана крайна дестинация... клиент, от който не съм чул нищо повече. Не е добре, господин помощник-капитан. Никак не е добре.

Рашид, се приближи, като се правеше, че бърше плота.

– Договорът добър ли е? – попита помощник-капитанът.

– Платиха тази сутрин – процеди дребният през зъби.

– Тогава защо се притесняваш? Няколко скапани товара и гарантирано гориво. Защо да ни пука какво превозваме?

– Ще е ужасно неприятно да завърша кариерата си като долен контрабандист.

Помощник-капитанът огледа дребния мъж от главата до петите.

– Кариера? Още каф!

Патипонг напълни чашите.

– Къде тук може да се наемат неколцина местни? – попита помощник-капитанът.

- За вас? За „Превози «Пийз»“? Опитайте в затвора на космодрума.
- Благодаря ти, Пати. И аз те обичам.
- Какви места предлагате? – попита Рашид.
- Помощник-капитанът го огледа внимателно:
- Механик, готвач, свързочник. Помощник-инженер. Стига да имаш документи.
- Каква е комуникационната ви уредба?
- Най-старата на света. Ве Хикс–314. Дядо ти може и да е чувал за нея. Ние я наричаме „Пелтечещата Сузи“.
- Колко плащате?
- Стандартното. Триста на месец. Като основа. Имаме договорена дестинация. Можеш да си вземеш парите там или да останеш, когато си вземем товар и се отправим към друг космодрум.
- Триста се плаща на новак.
- Такива са условията.
- Патипонг му правеше знаци от кухнята.
- Съжалявам – промърмори Рашид. Не знаеше защо, но му се струваше, че трябваше да се съгласи.
- Капитанът се канеше да каже нещо. Помощник-капитанът го спря и каза:
- Колко добър готвач си?
- Поръчай нещо.
- Ами какво ще кажеш за комуникационното оборудване?
- Хващам се на бас, че последният идиот, когото сте наели, не е направил тройно заземяване на кутията – заяви Рашид. – Това ще накара „Векси“ да хълца през цялото време.
- Влезе обратно в кухнята.
- Ти пиан? Наркотици? Какво не наред с работа? – изгледа го смръщено Патипонг.
- Нищо, Дингисуайо. Просто... време е да вървя.
- Виж, ще ти увеличи заплатата. Ще ти дам четвърт дялово участие, не една осма. Ако останеш.
- Двамата търговски офицери продължаваха да спорят.
- Тези двамата... Джарвис и Моран. Лоши. Той слаб. Пие. Моран... понижен от капитан. Убивал мъже. Кораб... „Сантана“. Гробище. Рециклиран. Всички кораби на „Пийз“ са такива. Боклуци. Подправени разрешителни. С изтекъл срок. Взимат товар откъде могат. Не интересува къде отиват. Не интересува убие ли екипаж, загуби ли кораб. Застраховки винаги изплащани веднага.

– Звучи като приключение.

– Ти пълен хахо. Приключение някой друг, в живино. Гледаш – приключение. Правиш – голям, голям дракх.

– Ей, готвачо – изгъркори Моран. – Ще ти дадем четиристотин и петдесет.

– И работни инструменти? – настоя Рашид. – Моите останаха на борда на последния кораб.

– Ще стане, като се качиш на кораба.

Чакането приключи.

Глава 18

Всички кошмари все някога свършват. Накрая и последната партида от заграбеното АМ2 беше натоварена и Двадесет и трети флот можеше да зареди корабите, чакащи при Ал-Суфи, и после да се завърне у дома.

Но дори и при заминаването си продължиха да дават жертви. Хонджо им бяха заложили клопка – взривно устройство, залепено за един от корабите. Когато той се издигна, бомбата избухна и експлозията унищожи още два товарни кораба и един от разрушителите, които надзираваха цялата операция.

Едва бяха напуснали атмосферата, и една имперска корвета беше улучена. Лихтер на Хонджо, дошъл от космоса, с единствена ракета на товарната си палуба, беше успял да премине незабелязано през прикритиите кораби на флота и беше изчакал своя миг. Ракетата унищожи корветата, а един от крайцерите на Грегор изпрати лихтера и екипажа му в небитието. Но по това време избиването на Хонджо – в по-големи или по-малки мащаби – вече не носеше привкуса на победата. Беше просто дълг, който можеше – но най-вероятно нямаше – да отложи собствената им смърт с няколко часа.

Адмирал Грегор подреди флота в стандартна конвоираща формация. Точно по учебник, а и от тактическа гледна точка нямаше съществени недостатъци. Изглеждаше като триизмерна гъба с основа. „Пънчето“ на гъбата беше транспортният влак. „Шапката“ бяха тежковъоръжените кораби, разрушителите и крайцерите, които сканираха пътя напред. Основата бяха две ескадри от тежковъоръжени крайцери, техните екраниращи щитове подсигуряваха задната част. Не би трябвало да са нужни, но можеха да се окажат жизнено важни.

Това беше само част от лошите новини, които Грегор мрачно разглеждаше на бойния си компютър. Цялата информация беше неприятна, с едно изключение: имаха гориво.

АМ2-резервоарите на флота му бяха пълни догоре – вероятно единствените напълно заредени с гориво кораби в космоса. На теория това означаваше, че би могъл да пренебрегне заповедите на Съвета за икономии и да се устреми с пълна бойна скорост към Ал-Суфи. Е, ако не с пълна бойна скорост, то поне с максималната скорост, която транспортните кораби можеха да поддържат.

Но не можеше да си го позволи. Флотът му беше понесъл твърде много щети при партизанските набези на Хонджо. Пораженията варираха от разкъсвания на корпуси и повредени хиперпространствени двигатели до взривени капсули и какво ли още не. Хонджо бяха проявили невероятна изобретателност при осакатяването на имперските сили. Дори се наложи два крайцера да бъдат скрепени един към друг и да им се подава допълнителен тласък с помощта на снабдителен кораб.

Флотът му се влачеше – наистина с огромна скорост, но все пак се влачеше. Което значеше, че Двадесет и трети флот е уязвим за внезапна атака. Грегор обмисляше да изостави всички единици, които не можеха да поддържат максималната скорост на транспортните кораби. После тръсна глава и реши, че това не е правилно. И така щеше да му е достатъчно трудно.

Реши, че единственото спасение за кариерата му ще бъде да стигне до Ал-Суфи с непокътнат товар от АМ2. Така щеше да запази чина си. Може би.

Прегледа данните отново. Обсадата – която всъщност не беше никаква обсада – се бе оказала изключително скъпа:

Жертви от екипажа, всички категории: двайсет и седем процента.

Загуби на кораби, всички категории: трийсет и пет процента.

И като се добави всичко това към ниската бойна готовност още отпреди нахлуването...

Не му се пресмяташе даже.

И друг адмирал изпитваше не по-малко недоволство от състоянието на вселената.

Военното подразделение на флотски маршал Фрейзър беше заело позиции на три от четирите свята на Ал-Суфи. Заповедите бяха ясни. Да остане там, докато Двадесет и трети флот пристигне. Да зареди с АМ2

от транспортните кораби. Да обедини сили с Двадесет и трети флот и да поеме командването. Да продължи мисията към сектора на Първичен свят. Там щяха да я очакват по-нататъшни инструкции.

Тя имаше доста добра представа в каква форма се намира Двадесет и трети флот. В докладите си Грегор се беше опитал да представи положението във възможно най-благоприятната светлина, но въпреки всичко нямаше как да излъже. Затова сега тя очакваше една разбита и осакатена армия.

Фрейзър, доста агресивна по природа, споделяше убеждението на Нелсън, че човек не може да се забърка в твърде голяма неприятност, ако бързо откликне на шума от стражението. На драго сърце би променила заповедите си и би издигнала корабите си в опит да подкрепи ранения флот на Грегор.

Но не можеше да го стори. Наличното АМ2, с което разполагаше, щеше да стигне за не повече от половин И-ден летене.

Фрейзър не беше щастлив адмирал.

Двадесет и трети флот се прибираше у дома. Навигационният отдел беше предложил обиколен път от сектора Хонджо към Ал-Суфи, но Грегор го отхвърли.

Имаше няколко причини за това: състоянието на корабите му, неспособността на повечето от служителите на навигационната палуба да следват предложения многостъпков маршрут и най-накрая – страхът му от неопитността на офицерите, които трябваше да поддържат формацията на конвоя. Не, реши той, няма нужда от допълнителни неприятности – като сблъскали се крайцери например.

А и вече беше започнал да си възвръща присъщото поведение. Наричаше го самоувереност; подчинените му предпочитаха да го определят като арогантност.

Кой в тези времена би дръзнал да предизвика Имперския флот? Дори в сегашното му състояние на понижена бойна готовност? Почти никой. Кой разполагаше с гориво, за да рискува подобна битка? Нужна беше власт, за да заграбиш власт. Курсът им си остана праволинеен – доколкото навигационните траектории можеха да бъдат праволинейни при двигатели, задвижвани с АМ2.

Вахтите се сменяха. Грегор се почувства по-уверен.

Никакви срещи, с две изключения.

Докладваха му за малка лековъоръжена ескадра от бойни кораби.

Патрул от системата? Грабители? Грегор не знаеше, но и не му пукаше. Двадесет и трети флот беше твърде силен, за да се осмелят да го атакуват.

Втората среща беше направо смешна.

Търговски кораб по погрешка се бе озовал на пътя на Двадесет и трети флот. Един разрушител се оказа на същата орбита. Но нищо тревожно – просто търговец от някаква неизвестна култура, наречена Бор. Корабният шеф на разузнаването – който отговаряше също така и за пощата, цензурата, спорта и забавленията – отдели малко време, за да прегледа един фиш. Бор? Подсвирна от изненада. Търговците доста се бяха отдалечили от родния си дом.

Стен се вгледа в образа на гъбата. Завъртя го няколко пъти на 360 градуса, измърмори нещо, после насочи фокуса по-навътре, доколкото „търговският“ му шпионски кораб му позволяваше. Не погледна повторно към оценката за категорията на силите на другия екран. Вече я беше запомнил.

Трети екран просветна:

БОЙНИЯТ АНАЛИЗ ЗАВЪРШЕН.

Стен отново не му обърна внимание.

Изправи се и започна да крачи напред-назад. Имаше на разположение четири дни, ако скоростта на имперския флот останеше постоянна, за да измисли план, да разположи войските си и да атакува.

Килгър и Ото стояха наблизко. Алекс се беше навел над своя компютър. Ото поглаждаше брадата си и гледаше „гъбата“.

– Врязваме се в тях и ги атакуваме. Няма да го очакват – предложи вождът на Бор.

– Така е – съгласи се Стен. – И аз не бих го очаквал. Но съм сигурен, че мога да измисля нещо по-добро, преди да се приближим достатъчно.

– Беше само предложение.

– Разгледано и отхвърлено.

Хвърли поглед към екрана на Килгър. Там се изписваше последната информация за флота на Стен.

Флот. Осемдесет и три кораба. Повечето от тях бойни, но никой полк от имперски крайцер. Повечето бяха създадени специално за опазващи сигурността мисии из купа. Други бяха въоръжени търговски и

продоволствени кораби. Оръжията, електрониката и бойните костюми бяха изостанали поне с пет поколения от имперските. Лоша работа.

Но имаше и нещо още по-лошо: СЪСТОЯНИЕ НА ГОРИВОТО. Максимален запас при пълна скорост: единайсет И-дена. Събирането на гориво за набега беше оставило купа Лупус почти без запаси. Понастоящем флотът беше „паркиран“, а всички системи, които не бяха от жизнена необходимост, бяха изключени. Бяха невидими за придвижващия се имперски флот, скрити зад колапсираща звезда.

Екранът избеля, после добави допълнителни тревоги:

МАКСИМАЛНО ВРЕМЕ ПРИ СЕГАШНИТЕ
ОБСТОЯТЕЛСТВА... което значеше, че ако останат „паркирани“, имат еквивалента на два И-века. ПРИ НОРМАЛНА СКОРОСТ... Единайсет корабни часа... ПРИ БОЙНА СКОРОСТ...

Стен не погледна числото. Концентрира се върху „гъбата“. Не би избрал подобна конвоираща формация – тежките кораби бяха концентрирани най-отпред. По-разумно би било да се разположат близо до центъра, за да имат възможност за действие във всяка посока, ако атакуващият използва лъжлива маневра. Лъжлива маневра. Хмм. Да, адмирале. Каква ще бъде уловката ти? Не забравяй – осемдесет и три кораба. Срещу... твърде много.

На екрана „шапката“ на гъбата започна да се плъзга напред-назад по „пънчето“, като побъркал се жироскоп. Килгър му се ухили.

– По дяволите, Алекс! Стига си си играл!

– Играта, както я нарече, е друго предложение, шефе. Или нямам право да давам предложения?

Ото се изправи.

– В името на възшливата брада на майка ми, трябва да излекуваме това заяждане. – Хвърли поглед към близкия екран. – Най-скорошен контакт... О, имаме време. Време за стрегг, дори и за махмурлук. Ще донесе роговете.

Сложи длан върху един от скенерите, вратата на отсека се плъзна настрани и той излезе.

– Съжалявам, Алекс – извини се Стен.

– Не се коси. Искаш ли да чуеш какво съм намислил? Само една малка идея, шефе. Нямам цялостен план.

Раздвижването на гъбата, продължи Алекс, се беше получило, след като беше „насочил“ почти едновременни атаки от различни посоки срещу имперските сили.

– Удряй отстрани, удряй отстрани и рано или късно ще загубят

съгласуваност. За осъществяването на този план обаче ми трябва още двеста-триста кораба.

Ото се завърна със стрегга. В главата на Стен се въртеше идея. Той отмести рога, без да отпие, и каза:

– Мой ред е. Първо, знам къде да ги ударим.

Докосна една точка върху изображението на имперския флот.

– Тук.

– Добре. Няма да го очакват.

– Дори знам как ще го направим. Забравете оръжията. Забравете корабите. Забравете факта, че имат всичкото АМ2 гориво във вселената. Помислете за хората. Срещу кого се бием?

– Ти да не мръдна? – заяви Ото. – Бием се срещу Империята. Явно ти липсва стрегг. Пийни си малко.

Стен не му обърна внимание и продължи. Какви имперски войски имаха насреща си? Времената бяха тежки, но мирни. Екипажите най-вероятно бяха познатата сбирщина – опитни ветерани, бездарни карьеристи и нови попълнения от набързо обучени доброволци.

– Историческите факти те подкрепят – съгласи се Алекс.

– Второ. Техният адмирал, който и да е. Има на главата си правила и разпоредби.

– Оценка, направена на базата на недостатъчно данни. Само теория.

Стен се озъби на дребния си приятел, който явно беше намерил ново забавление в това да се изразява като говорещ боен компютър с шотландски акцент.

– Виж им формацията. А също и реакцията им на нашия кораб. Екраните на разрушителите се отместиха... това едно. Тежките кораби се приближиха към мястото на заплахата... това второ. Реакция – един кораб да приближи неизвестното, два излязоха пред екрана за подкрепление. Също както на фиш от военното училище.

– Само теория.

Така беше.

– Второ, Алекс, ако ти дам... четири кораба, можеш ли да организираш две лъжливи нападения?

Алекс се замисли.

– Мога. Но няма да се получи кой знае какво. Нямаме достатъчно време, не сме добре оборудвани за добра „илюзия“.

– Помисли още веднъж за войниците.

– Е, и?

– Няма ли това да раздвижи гъбата?

– Може би. – Килгър остави рога си и се изправи. – Но трябва да ги ударим силно и внезапно. Извинете ме, ама трябва да изляза по технически причини.

И излезе.

Ото потрепери силно. Това значеше с пълна мощност. А сетне щяха останат завинаги в космоса, ако не успееш да пленят товарните кораби.

Стен забеляза изражението му.

– Не се бой. Ако загубим – и все още сме живи, но нямаме гориво, – ще накараме Килгър да разбие люковете, да раздаде гребла и ще гребем до дома.

Ото се засмя гръмогласно. Битката обещавахе да е бърза и гадна. После се сетиха още нещо. Имаше ли този флот обща линия за връзка с адмирала? Много вероятно. Можеше ли тя да бъде засечена? Почти сигурно. Можеше ли да бъде анализирана, прехваната и заглушена? С комуникационно оборудване с достатъчна мощност... да.

– Най-малко четири от корабите ми имат достатъчно силни излъчватели, за да изкрещят оттук до Хадес шепнешком. Това не е проблем – каза Ото.

Изкрещят... шепнешком? Стен остави настрана сложните метафори на Ото и го попита какво има предвид. Той му обясни. Когато приключи, Стен седна, започна да пие стрегг и да премисля идеята. Беше брутална. Кървава. Практична. Такава, каквато можеше да се очаква от воин Бор – или възпитаник на „Богомолка“.

– Войниците на редовна служба – изказа мислите си на глас Стен – ще жадуват за отмъщение. Запасняците също... особено ако са имали неприятности с Хонджо, както се говори. Да. Напълни отново рога ми, приятелю. Умът ми започва да работи. Трябва обаче да внесем една лека промяна в идеята ти. Ще ни трябват шест, може би осем от най-добрите ти и кръвожадни...

Синд избухна една наносекунда след като получи заповедта от командващия си офицер. Беше разпределена в отряда за специални задачи и ѝ беше наредено да предаде всичките си оръжия с изключение на пистолета и бойния нож. После ѝ връчиха оръжието за тази битка – битка, която щеше да бъде предвождана от самия адмирал Стен. Битка, която щеше да донесе слава на всички.

Нейното оръжие се оказа малка камера с прикачен предавател. Шегата? Не. Да не би, защото беше човек, а тези проклети Бор никога... Не.

Другите седем същества бяха Бор – и бяха бесни не по-малко от нея.

Тя отказа да се подчини. Офицерът сви рамене и нареди да бъде поставена под стража. Тогава отстъпи, но изрази несъгласие със задачата.

– Няма да ти помогне, жено.

– Защо не? Имам права.

– Подай оплакване, ако желаш. Наредено ми беше да избира осем от най-добрите си бойци. Които най-вероятно ще се озоват в сърцето на битката. И които имат шанс да оцелеят в сражението. Избрах ви съгласно нареждането.

– Зарежете комплиментите, искам да изразя несъгласие.

– Казах ти, протестирай колкото щеш. Заповедите идват направо от великия Ото и от адмирал Стен.

Синд повдигна оклюмалата си глава. Стен? Защо такъв позор?

Не, престани да се държиш като дете. Стен си беше Стен.

Сигурно имаше причина.

Ако можеш да разбереш мисленето на Стен, помисли си, тогава сигурно ще си тръгнал по Пътя на война.

Глава 19

Двадесет и трети флот беше нападнат на по-малко от един корабен ден разстояние от безопасността.

След като се свърза с Ал-Суфи и чакашите подкрепления, Грегор си отдъхна. Даде почивка на екипажа. Промени бойната готовност – остави само една трета от екипажите на бойна позиция. На останалите беше заповядано да почистят кораба и да се приведат в ред.

Грегор се възприемаше като хуманен командир и беше наясно, че войниците му няма да искат да се появят на космодрумите като прошляци. Ако пък ги посрещнеха с камери, една тълпа от мърльовци нямаше да се отрази добре и на неговата репутация.

Първата атака дойде, докато Грегор беше в тоалетната.

– До всички... До бойните постове... Нападат ни!

Грегор изхвъркна на мостика в парадната бяла куртка, с която се беше издокарал – и по долни гащи. Бързо направи анализ на ситуацията, която мониторите показваха.

– Сър, вече наредих промяна на формацията спрямо ъгъла на атаката, според инструкциите ви.

Грегор наруга дежурния офицер и блъсна с юмрук пулта пред офицера, отговарящ за електронната защита.

– Обърнете екраните към нападателите.

Мъжът го изгледа учудено, после докосна бутоните бавно, сякаш не помнеше наизуст съответстващата команда. Нищо не се случи. Нападателите продължиха напред, идваха от горния десен квадрант. Пусна друга програма... нападателите изчезнаха! Само два кораба останаха на екрана.

Грегор тъкмо щеше да се развика на флагманския си офицер и да пребие отговорника за електронната защита, когато се задейства нова аларма. Друга формация идваше отдолу и към центъра – истинската атака. Грегор пое командването и нареди бойната формация да се обърне към врага.

„Шапката“ на гъбата се завъртя, докато бойните кораби променяха строя си и екраните на крайцерите и разрушителите ги следваха. Имаше два сблъсъка – един крайцер се „отърка“ в един от разрушителите, а два разрушителя се удариха един в друг. На крайцера оцеляха малко хора.

В центъра по електронна защита офицерът продължаваше да изпълнява заповеди и да екранира нападателите. При четвъртия му опит, точно когато се беше убедил, че този път нападателите са истински, те пак изчезнаха от екрана и останаха само два кораба.

На мостика се възцари тежко мълчание. Внезапно алармата отново прозвуча и трета, по-голяма, почти с размера на флот формация се разгърна.

– Флагмански офицер!

– Сър!

– Веднага иди в центъра за електронна защита. Искам този път да съм напълно сигурен, че това не е измама.

Офицерът се затича. Грегор изчака няколко секунди, преди да издаде нови заповеди. Междувременно предишните му команди продължиха да предизвикват нагъване на „шапката“ на гъбата.

Третата атака беше съвсем истинска.

Стен изхвърли възцарилата се шумотевица от мислите си и се фокусира върху главния боен екран на мостика.

Атакуваше в сърповиден боен строй. Искаше му се да разполага с още поне стотина бойни кораба – полумесецът беше изключително тънък. И имаше причина да е такъв – Стен се надяваше, че имперските

командващи ще са достатъчно глупави, за да решат, че той се опитва да ги обгради, и затова трябваше да разгърне формацията отвъд защитния купол.

Имперската „гъба“ изглеждаше леко разкривена. Част от „шапката“ ѝ се обръщаше към нападателите. Но някаква малка група явно не беше наясно със ситуацията и се завръщаше към стандартния конвоиращ строй.

В задната част на „пънчето“ крайцерите се разгръщаха сравнително ефективно, основата се плъзгаше напред, за да прикрие транспортните кораби.

– Имаме ли връзка? – попита Стен.

– Всички кораби приемат.

– Стен до всички кораби. Задръжте пускането на торпедата – както ви е наредено.

– Чакаме... чакаме... всички кораби са готови, сър.

– Контрамерки? – обърна се Стен към друг офицер. – Какво предприемат?

– Детекторите им са ни уловили... два... шест изстрела. Пет неефективни. Един уцелил.

– Килгър. Какво става?

– Навлизаме в обсег... седем секунди... три... готово!

– Всички кораби! Огън!

Ракетите се изсипаха от флота на Бор – но не по едно и също време. Стен беше наредил последователна стрелба от най-задните към най-предните кораби, оръжейните офицери заредиха и насочиха торпедата-убийци. Не бяха изстреляни толкова много – поне не колкото се полагаше за голяма битка, – но беше пресметнато да стигнат до целите си по едно и също време.

– Алекс, искам празнината между тежките кораби да се използва. Първа секция... индивидуален контрол... прехванете и стреляйте, когато сте готови. Какви контрамерки са предприети?

– В името на Колорик... нищо особено.

– Докладвай, дяволите да те вземат!

Офицерът Бор даде всичко от себе си, за да влезе в ролята на ефективен, безстрастен имперски офицер:

– Няколко изстрела... повечето са насочени към приближаващите се ракети. Всъщност не. Стреля се масово. Основните контролни системи са претоварени.

На екрана между двата приближаващи се флота блеснаха светлинки

– най-вероятно насочваните от оператори противокорабни ракети „Кали II“. Или щяха да бъдат обезвредени, или щяха да попаднат в целта. Не за тях трябваше да мисли Стен.

Изхвърли мислите от типа „ами ако излезем кутсузлии“ от ума си и се вгледа в неприятелския флот. Усмихна се и направи коментар, който би всял огромен смут в адмиралтейското училище:

– Килгър! Дължиш ми стрегг! Копелето действа като по учебник!

И така си беше. Имаше множество възможни реакции на нападението. Най-добре би било Грегор да превърне купола в клинообразен строй и да атакува центъра на флота на Стен, да пробие и да мине от другата страна, като унищожи корабите на нападателя един по един.

Но това би означавало да изостави транспортните си кораби, защитавани само от крайцери. Без съмнение имперският адмирал беше чел за Кана, но какво от това: Стен не беше Ханибал, нито Грегор разполагаше с тежка пехота, за да затвори рогата на сърпа и да плени нападателя.

Вместо това адмиралът подреждаше корабите си в линейна формация, каквото турците бяха използвали при Лепанто. Не беше зле. След известно време щеше да унищожи флота на Бор. Но след известно време.

Пролуката, съществувала, когато имперските кораби бяха все още в куполообразен строй, остана и когато те се нареждаха в новата формация. Стен щеше да се възползва от нея.

– До всички кораби – нареди той. Излъчваше направо – нямаше време да кодира съобщенията. Можеше само да се надява, че имперският адмирал ще продължи да е все така муден и няма да реагира бързо.

– Очакваме заповедите ви, сър.

– Искам изглед на дупката в имперската формация – нареди той на друг офицер – на всички корабни екрани. Веднага.

– Веднага, сър.

– Добре. До всички кораби... маневра към означената точка... херметично затваряне... дайте сигнал, когато сте готови.

– Всички единици са готови, сър.

– Започнете маневрата... сега!

Капитаните на Бор, всеки от които можеше да прекара малък транспортен кораб странично по тясна улица, започнаха да издават заповедите си. Сърпът на Стен се сгъна навътре и се превърна в клин. Беше също като акробатичен номер. Но на екраните се виждаше и още нещо – флотът му търпеше поражения. Светлините, индикиращи отделните кораби, променяха цвета си – ударен... поразена навигационна система...

ударен... повредени двигатели... – или просто изчезваха.

Той не им обърна внимание. Опита се да не обърща внимание и на тихия глас на офицера до него:

– Засечени сме... самонасочващ се снаряд... девет секунди до сблъсък... изстрелвам...

Но беше особено облекчен, когато чу:

– Попадение! Вражеският снаряд обезвреден.

Имперската формация се беше разпаднала напълно. Ракети се изстрелваха във всички посоки. Не му се искаше да попадне в центъра на калейдоскопа, който непрекъснато променяше формата си.

– Състояние на флота! – изрева той.

– Петдесет и един кораба все още са напълно...

– Достатъчно – по-нататък може би щеше да има време да се тревожи за жертвите и за спасяването на оцелелелите.

– Ото, откри ли командната им връзка?

– На екрана. Готовност за прехващане.

Появи се голям екран, встрани от главната система за управление. На него се виждаше имперският адмирал, който даваше нареждания. Ото беше заглушил звука. На Стен му се стори, че познава адмирала... Не, невъзможно.

– Отряд „Сарла“... тръгвайте! – заповяда той.

– Разбрано.

– Отряд „Джанчид“... тръгвайте!

– „Дажанчид“... атакуваме!

– Всички флотски единици. Самостоятелно командване. Прехванете цели и ги унищожете. Командването, край.

Започна истинската битка. Бор се врязаха в мелето като множество пиратски шхуни сред армада. Това беше най-добрият начин на действие. Повечето от търговците имаха голям опит точно в такива корсарски и неравни битки. Щурмуваха – и печелеха, – като винаги правеха най-неочакваното – стрелкаха се във всички посоки, безумни и непредсказуеми като предците си.

Раздвоени между заповедите на Грегор да останат на едно място и бойния опит, натрупан през Таанските войни, повечето имперски командири очакваха да се сражават срещу обикновени, подредени в строй врагове.

Но тази битка притежаваше симетрията и логиката на абсолютния хаос. Стен насочи вниманието си към следващата стъпка. Бор не можеха да спечелят – рано или късно щяха да бъдат сразени, – но не се

предвиждаше да с стигне дотам.

Двата му бойни отряда бяха: „Сарла“ – два крайцера, които набързо бяха пригодени за шум над транспортните кораби; и „Джанчид“ – единайсет леки корвети и патрулни кораби. Точно толкова, колкото според Стен бяха и охраняващите транспортните кораби. Знаеше как Империята оборудва конвоите си – съпровождащите кораби бяха снабдени с електрониката и сензорите на влекачи от дълбокия космос.

Стен беше кръстил отрядите си на стари, почти забравени богове на Бор, за да повдигне бойния дух на воините си. Ако победата бе възможна, тези два отряда щяха да я извоюват.

Сега чакаше – ако това да се опитваш да запазиш самообладание на потъналия в хаос мостик, докато самият кораб се намира по средата на мелето, може да се определи като чакане.

Отряд „Сарла“: Два шурмови кораба се приближиха към вече повреден боен кораб, на малко повече от минималното сигурно разстояние за изстрел. Ракетата на Бор отнесе по-голямата част от кърмата му и люковете на шурмовите кораби се разтвориха. Оттам бяха изстреляни абордажни въжета и трите кораба се свързаха.

Един Бор в космически костюм премина по тях и се качи на борда на имперския кораб.

– Първата вълна стигна – гласеше докладът.

– Ото!

Екранът примигна и образът на имперския адмирал беше сменен от поредица толкова ужасяващи кадри, че дори и най-великият режисьор на живина на ужасите щеше да онемее.

След ракетните попадения имперският боен кораб се бе превърнал в истинска кланица. Много имперски войници бяха загинали, когато след взрива атмосферата на кораба беше разрушена. Някои носеха костюми със затворени шлемове и тежки ръкавици. Не е лесно да изпълняваш корабните си задължения, когато си в скафандър.

Бор започнаха да разчистват кораба. Имаха ясни заповеди: никакви затворници. Трябваше да запишат всичко с камери.

Целият екипаж беше избит, до крак. Смъртта им беше заснета от Синд и останалите „оператори“. Образите бяха подбирани за максимално въздействащ ефект на смесващия панел в контролната зала на Стен и после предавани по имперската командна връзка.

Бойният дух на младите бойци в никакъв случай не се повишаваше, когато виждаха на корабния екран как техни другари вдигат умолително ръце, но въпреки това ги колят като прасета. Някои кораби заглушиха

тази честота – но пък загубиха връзка с командването за известно време, докато се създаде втора сигурна връзка. Други капитани оставиха екраните включени, та всяка част от касапницата да се запечата в съзнанието на екипажите им и да ги настърви.

Отряд „Джанчид“: Защитниците на транспортните кораби бяха леко въоръжени и слабо бронирани. Не успяха да окажат сериозна съпротива срещу оръжията на Бор. Шест от единайсетте бяха извадени от строя, след като получиха попадения. Два продължиха да се сражават с всички сили. Другите три избухнаха и се разлетяха на парчета. Бор загуби един от корабите си.

От шестте контролни кораба бяха изпратени техници, които поеха управлението на навигационната система на транспортните кораби. Бор ги обградиха и плениха. Но това не беше достатъчно. Ако не успееш да завладеят повече транспортни кораби с АМ2, мисията на Стен щеше да се окаже провал. Но моряците от отряд „Джанчид“ имаха инициативата.

Двата все още съпротивляващи се контролни кораба бяха принудени да се предадат. След което се качиха на бордовете им и ги овладяха. Освен това електронните специалисти бяха успели да прехванат контролните честоти на два от унищожените кораби.

Командирът на отряда издаде заповед. Постепенно конвоят – пънчето на гъбата – се изви. Бор отклоняваха транспортните кораби така, както влекач би поел управлението на повреден кораб при кацане.

Тежките ескадри от крайцери реагираха късно на атаката, но реагираха и се подредиха за контраатака.

Стен видя контраатаката на екрана, сложи още един индикатор на формацията и го изпрати.

– До всички флотски единици – изкрещя той. – Индикирани са нови цели. Първостепенни цели. Самостоятелно командване. Тръгвайте!

Не дочака потвърждение и обяви:

– Ото, влизаме във втора фаза.

Ото натисна един превключвател. На прехванатата командна честота започнаха да се излъчват предварително заснетите кадри: мрачният и тежковъоръжен Ото се извисява над камерата, до него се виждаха Стен и още един страховит Бор. Наистина, представлението беше замислено от Стен, но той съзнаваше, че не изглежда дори и наполовина така зловещо, като Ото.

Гласът на вожда на Бор изгърмя:

– До всички имперски единици! Безсмислено е да продължавате съпротивата. Наредваме ви да се предадете. Изстреляйте сигнали

жълто-синьо-жълто, за да спасите живота си. Корабите, които се предадат, ще бъдат пощадени.

Стен не беше толкова глупав да се надява, че подобна евтина уловка ще му поднесе на тепсия целия флот. Но целеше да всее допълнително объркване.

Така и се получи. Няколко кораба се подчиниха. Някои от тях бяха обстреляни от други имперски кораби. На трети пък изплашените моряци се вдигнаха на бунт и това създаде на офицерите по-належащи проблеми, отколкото ставащото навън.

Трийсет и девет кораба на Бор се врязаха в строя на крайцерите и внесоха допълнителен хаос. Откраднатите транспортни кораби бяха изведени от зоната на битката. Отдалечаваха се с максимална скорост.

Сега, помисли си Стен.

– До всички единици. Изтеглете се!

Това беше повратната точка. Бе откраднал скапаното им съкровище. Имперските войници имаха два възможни избора. Помоли се – как, по дяволите, бяха имената на онези богове на Бор, по дяволите, на който и да е бог – помоли се... да му донесат късмет. И дано проклетият адмирал останеше все така последователен.

А Грегор беше точно такъв. След като най-накрая беше успял да прокара втора сигурна командна връзка към флота си, той трябваше да нареди общо преследване на нападателите, под индивидуално или ескадрено командване. Но не го направи. Може би беше чувал за битката при Хатин, където Саладин подмамил армията на кръстоносците в пустинята и после ги избил малко по малко. Доколкото можеше да прецени, не беше невъзможно някакви части да чакат в засада.

Нареди флотът да се прегрупира – по части, ескадри и после в основната флотска формация. Прегрупирането най-малко изискваше визуален стандарт, към който войниците да се придържат. Но това бойно поле нямаше обозначения. Корабите търсеха своите водачи. Комуникационните връзки бяха потънали в хаос. А невъзможните команди на Грегор допълнително утежняваха положението.

Силите на Стен се отдръпнаха встрани.

Отряд „Сарла“, тъй като нямаше кого повече да убива, се изтегли обратно на шурмовите си кораби. Синд стоеше в единия край на сборната палуба, без да чува обикновените шумове, които се разнасят след края на сражението. Беше научила доста от Стен през този ден. Оттук нататък възнамеряваше да бъде близо до него. За да се учи и... Тя се усмихна.

Планът на Стен като че ли беше осъществен. Рисува малко от човечност и нареди десет кораба да съберат оцелелите от поразените кораби на Бор. Както можеха... ако можеха.

Трябваше да възстановят мощността на всеки кораб, но да изоставят всички, които не могат да поддържат максимална скорост.

Следваше деликатната част. При пълна скорост единиците му скоро щяха да свършат горивото си.

Той даде още заповеди. Корабите на Бор се приближиха към пленения конвой. На всеки от тях бяха най-добрите им специалисти по зареждане с гориво. Само два кораба на Бор нямаха гориво да се придвижат – но Стен вече разполагаше с кораби с пълна мощност, готови да ги облужат и заредят с енергия.

– Май току-що направихте най-големия обир в историята, адмирале – каза Килгър.

Стен се усмихна, после се отправи към другия екран.

– Жертви?

Не изпита голяма радост от победата. Беше загубил почти половината си сили. Ото се приближи до него и погледна данните.

– По-добре, отколкото очаквах, по-зле, отколкото се надявах. Но боговете решават.

Стен кимна. Може би. Но защо, по дяволите, трябваше да са толкова кръвожадни?

– Спомняш ли си езерото, Стен?

Стен помнеше. А сега имаше и горивото да започне войната си.

КНИГА ТРЕТА БАЩА НА ОТЕЧЕСТВОТО

Глава 20

Пет минути след като се качи на борда на „Сантана“, Рашид реши, че Патипонг е можел да направи някои още по-съществени забележки относно дракха, в който той нагазваше в момента. После се зачуди защо му е отнело толкова време, за да го осъзнае.

Сигурно е било заради лудата суетня. И капитан Джарвис, и помощник-капитан Моран се оттеглиха да обсъждат плановете си, щом се качиха на кораба. Навярно, помисли си Рашид, не би трябвало да обмислят нещо друго, освен непосредственото излитане, защото можеха да се появят доста неприятни алтернативи.

Няколко поколения деляха „Сантана“ от времето, когато е можел да мине за малък товарен кораб. Не ставаше за друго освен за старо желязо, но явно собственикът му беше решил, че в корпуса му все още искри живот и може да донесе печалба.

Вероятно никога не бе блестял с красота. Когато грависледът на космодрума докара Моран, Джарвис и новия им готвач на рампата, водеща към кораба, Рашид се опита да отгатне за какво е бил проектиран „Сантана“. Не му хрумна нищо. Корабът се състоеше от три издължени „жълъда“, свързани с Х-образни връзки отгоре и отдолу. По средата, между „жълъдите“ се извисяваше огромна цистерна. Двигатели и гориво, реши Рашид. Но защо отпред? Възможно ли беше развалината отначало да е била захранвана с някакво друго гориво, а не с АМ2? Невъзможно. Никой не би си играл да преправя подобен динозавър. Нито биха му издали разрешителни. Или напротив?

В единия „жълд“ се намираха контролните зали и отделенията на екипажа, в другите два имаше товар. Помещенията за екипажа бяха също толкова объркващи, колкото и външния вид на „Сантана“. Рашид се загуби на няколко пъти, преди да открие кухнята и каютата си. Някои коридори бяха преграждани, после, според прищявката на поредния собственик, в тях бяха изрязвани отвори. Подмина отсеци, пълни с отдавна изоставени машини, за които явно е било по-евтино да бъдат изключени, отколкото предадени за старо желязо. Рашид очакваше най-

лошото, когато се добра до царството си. Оказа се оптимист. Печките-близнаци бяха толкова стари, че най-вероятно работеха с дърва. По-късно щеше да мисли за този проблем. Откри каютата си и изпита благодарност. Беше ужасно мръсна, естествено. Но поне работата му като готвач му осигуряваше самостоятелно помещение.

Койката – ако висящото от едната стена походно легло заслужаваха тази титла – имаше предпазни колани. Рашид сериозно се замисли дали да не се върже с тях преди излитането. По този начин, ако „Сантана“ се разпаднаше, както очевидно смяташе да направи, щеше да остане един разпознаваем труп за погребението в полето на просяците.

Вяло си помисли, че това наистина ще се окаже такова приключение, каквото Патипонг беше обещал, и зачака корабът да отлети от Йонгчукл.

Корабите не „ревяха“ в космоса, освен може би в старовремските документални филми или в нескопосано направените живина. Но „Сантана“ правеше точно това. За миг и на него самия му се докрещя. Генераторите на Маклийн създаваха усещането, че „надолу“ е в десетина различни посоки, преди двигателите „Юкава“ да се включат. От мостика задържаха „Сантана“ на „Юкава“, докато корабът не напусна атмосферата. Ужасно хабене на енергия – но най-вероятно преходът към АМ2-гориво в атмосферата значеше сигурна гибел за тази развалина.

Комуникационната уредба изжува.

– Готвач. Спри да се размотаваш. Офицерската вечеря да е готова до час. Екипажът ще яде малко след това.

Рашид отиде в кухнята, където го чакаше Моран. Забеляза, че помощник-капитанът носи огнестрелно оръжие.

Моран го заведе до складовото помещение, отключи го и му каза да си избере, каквито продукти пожелае.

– За колко души готвя?

– От тези припаси – за мен, капитана, главния инженер. Припасите за екипажа са извън кухнята. Храната трябва да е за дванайсет души.

Рашид не се изненада, че припасите в заключенния склад се различават от тези в хранилището за екипажа. Офицерските дажби бяха по стандартите за корабите, но за екипажа имаше само дълготрайни войнишки припаси, изостанали кой знае откога – ако ги дадат на военните, те със сигурност биха се вдигнали на бунт. Да. Плачеха за метеж.

Рашид се опита да скалпи няколко менюта от продуктите, с които разполагаше. Беше гений в уменията да сготви нещо прилично от всеки дракх, който му даваха. Гений да, но не и бог. Подправки? Някаква

синтетична течност с вкус на сироп. Сол... и тези стари военни дажби май бяха обработени със сол. Всичко останало отдавна беше изгубило вкуса си.

Забърка различни видове храни в каша, която се надяваше, че може да мине за яхния, постави я на котлона и приготви вечеря за офицерите.

Оказа се, че не е необходимо да полага особени усилия. Джарвис се беше оттеглил в каютата си, за да се награди за успешното извеждане на „Сантана“ от атмосферата. Моран механично поглъщаше храната, докато си играеше със салфетката. Главният инженер, мрачна жена на име Д'вийн, изгълта половината от порцията си и изчезна в машинното отделение. И тя като Моран беше въоръжена.

После трябваше да нахрани екипажа. Оказа се, че няма нужда.

Поне за шест вахти моряците нямаше да изтрезнеят достатъчно, за да се появят на масата.

Така че Рашид прекара времето си в чистене на кухнята и в мислене. Какво правеше тук? И по-важното, защо му се струваше, че е на правилното място? Не можеше да каже. Почисти кухнята. Моран отхвърли молбата му да облече скафандър, да изтегли атмосферата и да остави боклуците да изчезнат във вакуума.

– Първо, не знам дали скапаната клапа работи. Второ, не искам да рискувам нарушения в целостта на корпуса. Трето, няма гаранция, че ще успеем да се херметизираме успешно, след като приключиш. Четвърто, никой не се интересува от тази работа. Пето, затрупан съм с достатъчно дракх, за който да мисля. Махни се от мостика ми. Следващия път няма да си тръгнеш жив.

Рашид схвана.

На вечеря Моран неохотно похвали готвача. Ястието пред него беше по-хубаво от обичайното. Рашид откровено призна, че е използвал някои нови подправки. Глюкоза, ацетонови съединения, минерали, мазнини, креатин... Моран му нареди да млъкне, преди Рашид да успее да спомене пикочната киселина.

Екипажът беше изтрезнял достатъчно, за да се съсредоточи в новия си враг: Рашид. Нямаше какво да правят на кораба, освен да се молят да оцелеят до кацането, където щяха да имат шанс да дезертират. Запечатан товар – щеше да донесе нови неприятности по някое време. Следващият, все още неизвестен космодрум? Щеше да е поредната забутана дупка – „Сантана“ поемаше само тези поръчки, които никой друг не желаше да поеме, към светове, на които само най-отчаяните биха се приземили.

Офицерите? Джарвис беше или пиан и невидим, или пиан и видим,

или трезвен с вид на призрак, прикован към собствения си мостик.

Моран? Оплачи се на помощник-капитана и се надявай все още да има някакви превръзки в онова, което наричаха лазарет. Рашид се възхищаваше – донякъде – на смъртоносната заплаха, която се излъчваше от Моран. Беше неспособен да издаде заповед, без да нанесе удар, а ударът винаги беше болезнен, достатъчно, за да причини агония за миг, час или ден, но недостатъчно, за да освободи човек от вахта.

Двийн? Защо да се занимават с нея? Тя поддържаше двигателите на „Сантана“. Освен това не бе по-различна от другите. Би приела всяко място, за да се махне от тази развалина. Времената бяха тежки за всеки моряк в дълбокия космос. Значи ще го отнесе готвачът. Със сигурност той е виновен за всичко. Няма значение, че е дошъл само час преди излитането.

Известно време Рашид не обръщаше внимание на обидите и заплахите. После се случи следното: супникът се разби в стената. Този, който го беше хвърлил, го последва. Някой извади нож. Ножът се пречупи надве и Рашид се опита да стори същото със собственика му. Останалите от екипажа се нахвърлиха върху Рашид и последваха супника в полета си към стената.

Късно през нощната вахта, когато чу бумтенето по вратата, Рашид реши, че екипажът се отличава със забележително упорство. След като тупурдията спря, Рашид разбуди моряците, които не бяха на смяна, и ги накара да отнесат отмъстителите в лазарета. Превърза ги, доколкото може. Нямаше нито необходимите средства, нито знания, за да намести счупения нос на втория мъж, но се утеши, че не е нито първият, нито дори най-вероятно десетият, който го е разбивал. Намести крака на третия и на следващия ден, когато Моран заплаши да заключи безполезния засега моряк, Рашид го убеди, че може да го използва като помощник в кухнята.

Не че имаше какво да се прави между приземяванията. На нормален кораб сигурно щеше да има поддръжка, оправяне на товара и така нататък. Но на „Сантана“... Защо да си правят труда? Изтъркай ръждата и спокойно можеш да минеш през дупката, която ще се образува в корпуса.

Това създаваме допълнителни поводи за недоволство – екипажът нямаше с какво да се занимава, когато не беше на вахта. Моран не беше чак толкова жесток помощник-капитан – стига моряците да не му се пречкаха и да се явяваха на вахта, той не ги закачаше.

Много, много глупаво, помисли си Рашид. Обстановката се

нажежаваше. Униинето на екипажа прекрчаваше границата на оплакванията. Бяха започнали да си шушукат нещо. Заговорничеха тихо по коридорите или в неизползваните отсеци. Такива разговори можеха да бъдат само за убийство или метеж. Или и двете.

Рашид наблюдаваше внимателно и надаваше ухо. Имаше трима моряци, за които предполагаше, че са водачите на начинанието. Използва новопридобития си помощник, за да научи повече за тях.

После ги потърси. Единият беше участвал в нощната нападателна група. Т'Орстен беше от хората, които си търсят белята и вечно се забъркват в неприятности. Заплаши Рашид, че част от тези неприятности ще му се стоварят на главата при първия удобен случай.

Втората беше обикновен бяч. Кади. Гризеше я завист, че Моран е по-опасен бяч от нея.

Третата не беше толкова елементарна. Инженерен техник Питкерн. Тя се опитваше да говори като другите и отчасти успя. Но Рашид долови белезите на образованост в речта ѝ, затова концентрира вниманието си към нея. И това беше забелязано.

Тя го потърси в каютата му.

– Исках да попитам нещо за вечерята – рече и посочи към комуникационната уредба.

– Чисто е – отвърна Рашид. – Моран или някой друг беше поставил подслушвателно устройство. Вече не работи.

– Твърде добре си запознат с тези неща за обикновен готвач.

– Не ги разбирам чак толкова. Просто съм внимателен.

– Да не си от КДТ?

Рашид поклати глава.

– Знаех си. „Превози «Пийз»“ не наемат други освен стачкоизменници. Или такива, които нямат профсъзна карта.

– Като теб?

– Трудно е да се държиш на положение, след като си бил без работа няколко години. Освен това там, откъдето се качих, организирането на профсъюз беше малко рисковано.

Любопитството на Рашид към Питкерн беше задоволено. Времената за корабния, докерския и транспортния профсъюз бяха тежки. Организацията се славеше като борбена и съвсем разбираемо агресивна, когато биваха нарушавани правата на членовете ѝ. Сривът в имперската икономика обаче беше дал възможност на работодателите не само да налагат неправомерни договори на работниците на всеки космодрум, но и да вписват в черните списъци всеки представител на профсъюза.

– Причината, поради която исках да поговорим, е, че този дракх не може да продължава както досега – каза Питкерн. – Ако Моран не пребие някого до смърт, Джарвис ще се нафирка и ще ни закара право в някоя умираща звезда.

– Метеж не се прави лесно.

– Никой не е споменал такова нещо. Все още.

– Какви други възможности имате – имаме? Не виждам спасители на хоризонта.

– Бързо схващаш – кимна Питкерн. – Разбира се, другите още не са го осъзнали.

– Колко участват?

– Десет. С теб ще станат единайсет.

– Не е зле за начало, но предимството не е наша страна. Ако разведем черния флаг, ще си навлечем страхотни последици. Особено ако някой офицер бъде убит или оставен да умре. Властите стават враждебни, когато се случи такова нещо. Ще ни преследват и ще ни избият.

– Говориш, сякаш имаш известен опит?

Рашид понечи да отговори: „Не и през последните хиляда години“ – но се спря. Откъде му хрумна това? Той не беше Матусал.

– Чел съм по въпроса – каза на глас. – Но да кажем, че все пак дракхът се забърка. Какво тогава? Ще имаме кораб. С половината от горивото в резервоарите. С товар. Какво ни дава това? Тази развалина не е подходяща за контрабанда, а пирати съм виждал само на живино. Да кажем, че се отправим към първото контрабандистко скривалище, което успеем да открием. Какво ще получим за товара? Или пък друг въпрос: Накъде ще се отправим? Към някоя пустош с канибали или затътен край, където да ударим Моран по главата, да скочим от кораба и да живеем с това, което имаме?

– Добри въпроси – кимна Питкерн, след като помисли малко. – Имаме нужда от още информация, за да решим какво да правим. Проблемът е да не вземе някой да превърти и да забърка кашата.

– Тук са само дванайсет горили, не би трябвало да те затруднява да ги държиш изкъсо – заяви Рашид.

– За известно време – съгласи се Питкерн. – Мога да се справя. Но те няма да се въздържат дълго. Най-добре е бързо да открием информацията.

Четири корабни дни по-късно успяха. Крайната им цел беше Кайренес – по-точно, главният свят Дюзабъл.

– Това не е хубаво – отбеляза Питкерн. – Била съм там, макар и за

кратко. Ако е имало и едно почтено същество в цялата система, не съм го срещнала. Освен това са в икономическа депресия. Ако напуснем кораба там, ще останем без работа за дълго време. Ти знаеш ли нещо за Дюзабъл?

Рашид тъкмо щеше да каже „не“, когато нещо го накара да спре. Внезапно осъзна, че знае адски много за системата. Както и за начина, по който протичат нещата там. Но не можеше да си спомни някога да е ходил там или да е чел нещо за Кайренес.

– Малко – каза той. – Това едно на ръка. Сега ще е много хубаво, ако разберам какво превозваме.

– Попитах Моран. Шамароса ме.

– Херкулес помага на тези, които си помагат сами.

– Моли се на своите богове. Аз ще се придържам към Джек Лондон. Ако решим да се прокраднем зад въздушната камера и Моран види алармата да просветва, и двамата с теб ще се озовем в космоса, преди да се усетим.

– Алармата към въздушния шлюз е обезвредена от около седмица. Уверих се, че поне един от костюмите е здрав. Сега ще проверя състоянието на другите.

– Добре, добре. Първо подслушвателно устройство, сега и аларма. Като за готвач си доста добър шпионин. Хайде да го направим. Сега е времето на първа вахта. Моран спи като труп, стига да не се опиташ да влезеш в отделението му.

Двамата излязоха през въздушния шлюз, колкото се може по-безшумно. Рашид трепна при изсъскването на излизания въздух и стенанието на заключващия механизъм. Изтеглиха се през отвора, като внимаваха магнитните подметки на ботушите им да не издрънчат в корпуса. Питкърн измъкна въжемет и стреля – задържащият край се провря през Х-образните метални греди.

Издръпаха се с ръце, стигнаха до товарния отсек и влязоха вътре. Свалиха лицевите стъкла, намериха лост и се захванаха за работа.

– Благословена да е светата ми майчица – възкликна Питкърн след малко – Има поне един човек на Дюзабъл, който не е засегнат от депресията. Екзотични плодове. Ликьори. Вина. Една от касите е пълна с бижута. Живеем като кучета, а такива блага били под носа ни. Едвам се удържам да не фрасна Моран в мутрата и да нареда да избият останалите. Какво ще правим сега?

– Интересно – отбеляза Рашид. – Няма никаква идентификация в товарителните списъци. Само: според инструкциите на капитана.

- Добре. Отново ще повтора: Какво ще предприемем сега?
- Мисля, че... може би е време за метеж.
- Това е лесна работа. Но какво ще правим после с всички тези съкровища? Контрабандистите ще платят скъпо и прескъпо за подобен товар.
- Може би. Но първо метежът, а въпросите после.

Метежът мина безболезнено, ако може да се използва само преносното значение на думата. Рашид беше дал изрични заповеди, така че взеха само четирима от дванайсетте заговорници – тези, които Рашид сметна за достатъчно уравновесени.

Джарвис беше лесен. Кади, на вахта на мостика, изчака докато капитанът се умори да носи накичения си с оръжия униформен шинел и го остави на закачалката. Следващия път, когато Джарвис мина покрай нея, калъп сапун, увит в чорапогашник, го цапардоса по главата. Отне-соха го до каютата му и след като я претърсиха щателно за оръжия и взеха запечатаните корабни инструкции, я заключиха.

Моран изискваше малко повече усилия. Една жена от екипажа, избрана заради стройната си фигура, се покачи на един от тръбопроводите, минаващ над вратата на каютата на помощник-капитана. Сетне го пови-каха за следващата вахта. Когато той излезе, жената си каза молитвата и скочи отгоре му.

В суматохата, докато Моран се опитваше да се освободи, Рашид, Питкърн и Т'Орстен притичаха по коридора и го повалиха. След няколко удара той изпадна в безсъзнание.

Знаеха, че има скрити оръжия в каютата си, затова го заключиха в друга, която беше съвсем празна. Тоалетната ѝ обаче работеше, щяха да му подават храна през малкия процеп в долната част на вратата.

Рашид попипа разбитата си устна и се отправи към машинното и Д'вийн. Носеше оръжието на Моран, за да я заплаши. Д'вийн обаче не се впечатли. Поиска само да ѝ обещаят, че когато ги хванат и съдят за метеж, ще свидетелстват, че тя се противопоставила с всички сили.

– Нямаме намерение да ходим на съд – каза Рашид, – но ако това стане, ще получиш спасителния си билет.

Метежниците свикаха съвет в офицерската стая – след като Рашид и Питкърн внимателно подбраха какво от плячката да използват за пира по случай победата. Разрешиха да раздадат по половин бутилка алк на

моряк. На Рашид и това му се видя много.

Питкерн се беше погрижила само тя и готвачът да имат оръжия. Т'Орстен изръмжа от бяс, когато научи, че не може да изхвърли Моран в космоса, нито да се позабавлява с луксозния товар или да си отмъсти на Д'вийн.

Рашид го остави да беснее, но като видя, че не се успокоява, а се нахъсва още повече, го цапардоса и го зашемети. Пъхнаха го при Моран и се върнаха в залата.

Рашид отвори запечатаните инструкции и ги прочете, повдигна вежда и ги подаде на Питкерн.

– Предполагам, че това решава какво ще правим оттук нататък – казатя. Беше пребледняла. – Ще потърсим някакви контрабандисти, ще захвърлим кораба и товара и ще направим всичко възможно да изчезнем.

Сетне прочете на глас инструкциите:

– „Приземете се в бла-бла сектор, изпратете еди-какъв си сигнал. Товарът ще бъде взет от персонал, упълномощен лично от тайрен Йелад, копие от подписа е приложено по-долу.“ Това е владетелят на цялата проклетата система, а ние току-що свихме играчките му. Добре го даваме.

Нещо се раздвижи в главата на Рашид. Йелад... Йелад...

– Размърдайте си задниците! Можете да загубите всичко, включително и оковите си – завърши Питкерн.

– Не! – извика Рашид. – Мисля, че трябва да изпълним доставката.

Без да обръща внимание на увисналата й от изумление челюст, той си наля алк за наздравица. Нещата наистина се развиваха прекрасно.

Глава 21

Тайният съвет изпадна в безпомощна ярост след нападението над конвоя с АМ2. Престъплението спрямо Империята – тяхната Империя – изглеждаше дори още по-тежко, защото самите те бяха извършили кражба. Огромната цена в кредити и кръв, провалът на големите надежди, които бяха възлагали на доставката на АМ2, и най-накрая унижението, че някакви подивели пирати са успели да надвият имперските сили, бяха достатъчни да ги доведат до нервен срив.

Имаше немалко индикации, че нападението е плод на зловещ кроеж. Участваха ли в него Хонджо? Никой не знаеше. Близначките Краа

предположиха, че може би не са били толкова далече от истината, когато отпратиха своите обвинения за участието на Хонджо в заговора за убийството им. Нападателят също ги озадачаваха. Какво търсеха Бор толкова далече от дома си? Малперин смяташе, че са просто наемници. Още нещо накланяше везните в полза на това: човекът, появил се на екрана по време на всяващите ужас действия на Бор, беше идентифициран: Стен. Беше разпознат като по-дребния мъж в цивилни дрехи на организираните от заговорниците военни игри, когото Кес се беше опитал да залови преди това. Бивш възпитаник на „Богомолка“ и откопелеш познат и вероятно приятел на мъжа, когото навремето смятаха за мъртъв: флотски маршал Йън Махони, човекът, оркестрирал покушението срещу тях на Земята. В мига, в който се установи връзката между Стен и Махони, повечето от членовете на Съвета бяха напълно уверени, че Махони стои зад всичките им беди.

Внимаваха да не изтъкват истинските причини – като например доста голямата вероятност Махони да ги подозира в убийството на Вечния император. Така че бяха предпазливи в очернянето му, особено пред най-новия член на управителното им тяло, полковник Пойндекс.

Дори и да се учудваше на невероятната параноя на новите си колеги, Пойндекс с нищо не го показваше. Беше се присъединил към тях, готов да разшири влиянието си колкото е възможно. Заради това и не направи никакъв опит да потуши гнева им.

Тайният съвет искаше глави, и то веднага.

Пойндекс използва всичките си умения, за да им помогне да се разправят с колкото е възможно повече хора. Беше съставен нов и още по-голям списък от заподозрени. Ловци бяха изпратени да ги издирят и да ги изправят пред експедитивното правосъдие. Пойндекс внимаваше подписът му рядко да попада върху тези заповеди, а когато това се наложеше, винаги да бъде на последно място след другите петима.

Чистката не се възприемаше добре от топящите се съюзници на Съвета. Много от жертвите имаха приятели или роднини сред тях. Пойндекс съзнаваше, че това не може да се избегне. Надяваше се, че Съветът ще задоволи жаждата си за мъст, преди да се удави в кръвта, която проливаше – а той правеше всичко възможно да запълва списъците със същества, които нямаха особено значение за никого.

Само в едно ги възпря, макар и деликатно. Когато започнаха да търсят нови жертви, от които да заграбят АМ2, той заяви категорично:

- Мисля, че трябва да отложим този въпрос за известно време.
- Дай ни поне една основателна причина за това – изръмжа Ловет.

– След инцидента с Хонджо – продължи Пойндекс – дори кръгъл глупак би се усетил, че истинската причина за нападението ви е била да вземете АМ2. И че те нямат никакво участие в какъвто и да е разговор.

– Разбирам какво имаш предвид – обади се Малперин.

– Проклятие! – избухна една от близначките Краа. – Какво значение имат някакви си Хонджо? Шайка бандити – това са те. Всеки го знае. Не се ползват с особени симпатии.

– Възможно е – каза Пойндекс, – но ако веднага нападнем друга богата на АМ2 система – независимо на какво основание, – тогава всички те ни съюзници ще се почувстват потенциални бъдещи цели.

– Напълно вярно – съгласи се дебелата Краа. – Със сестра ми набелязахме някои подходящи кандидати, които няма да събудят подозрение.

– Сигурен съм в това – отвърна Пойндекс – и мисля, че всички ваши съображения трябва да бъдат взети под внимание. Но не сега. Не още. Или ще загубим твърде много от поддръжниците си.

Те оцениха мъдростта на думите му. Но за да се подсигури, Пойндекс предложи като част от чистката да бъдат предприети някои особено кървави действия. Това им помогна да се поуспокоят. А също така и да започнат мащабното начинание да доведат съществата, отговорни за кражбата на АМ2, на съд. Пойндекс беше надушил „гнилата риба“, която Съветът се опитваше да скрие: Йън Махони, бивш шеф на същия разузнавателен отдел, който той командваше. Много интересно. Беше ли Махони просто крадец? Може би. А може би не. Защо колегите му толкова се страхуваха от него?

Сигурен беше, че по един или друг начин скоро ще види цялата картинка и тази информация щеше да му послужи добре. Междувременно, като младши член на Тайния съвет, той се стараше да угоди на всички.

Освен него още един от членовете на Съвета беше сравнително доволен.

Кес откри, че му е трудно да прикрие скуката си. Изобщо не го вълнуваше какво ще произтече от всичко това. Положи усилия да изглежда заинтересуван и да изказва мнението си, когато му го поискат. Но в този ден на гнева Кес беше получил изключително добри новини.

Информационните бази данни на неговия единствен по рода си компютър бяха натъпкани догоре, благодарение на Лагут, Пойндекс и цял взвод от историци – книжни плъхове. Компютърът обработваше събраните данни от няколко седмици и най-накрая разполагаше с

всички факти и с половината слухове, които се ширеха за Вечния император.

Кес едва събра смелост да формулира въпроса. Вярата беше хубаво нещо – но само вяра не стигаше. Като учен и изобретател, Кес разбираше това по-добре от всеки друг. Луд ли беше да си въобразява, че Вечният император не е мъртъв? Въпреки всички доказателства? Въпреки свидетелите? Въпреки записа на самото покушение?

Само компютърът можеше да даде отговор. Беше му предоставена всяка подробност около известните предишни покушения срещу Императора. Но какво щеше да прави, ако попита, а вероятността се окаже неприемливо ниска? Кес беше сигурен, че подобен отговор ще го тласне към пълното умопомрачение. Но ако не попиташе, нямаше никога да разбере. Буквално беше в позицията на същество, на което са съобщили, че вероятността да продължи да живее е известна величина. Оставаше му единствено да надзърне в кристалното кълбо, за да узнае каква е. Да погледне беше също толкова трудно, колкото да не й обърне внимание.

Най-накрая погледна.

Прогнозата беше, че вероятността Вечният император да е жив е деветдесет процента.

След тази новина Кес се задейства.

Далеч от този дебат се намираще друго невероятно щастливо същество.

Господин Еку се беше потрудил здравата след срещата си с Махони. Докато неговите помощници разглеждаха законовите основания, древни и съвременни, той много внимателно загатна идеята за предложението на Стен: да се сформира безпристрастен трибунал, който да съди Тайния съвет за покушението над Вечния император.

Разбира се, подобен въпрос не можеше да бъде поставен директно. Но след като се увери, че в ограничения набор от системи, с които работеше, съществата със сигурност нямаше дори и да намекнат за неговата нелоялност, и съвсем не биха се разбягали, обхванати от паника заради неговото присъствие, той успя опипом да открие пътя към целта си.

Беше разбрал, че ако подобен трибунал бъде предложен, има същества, които би могъл да склони да се присъединят към заседателите. Щеше да е много трудно, но далеч не невъзможно. Преди да отпрати запитване, създанието Манаби имаше нужда от законава основа за свикването на такъв трибунал. Ако нямаше такава, цялото начинание щеше да

се окаже безсмислено.

Господин Еку намери своя прецедент.

Както и предполагаше, отговорът се коренеше в ранните дни на Империята. По времето – преди около две хиляди години, – когато по голямата част от Империята дори не беше съществувала. Всъщност местата, които сега бяха гъсто населени и се смятаха за същинското сърце на Империята, тогава са били само диви покрайнини, където законите не са значели почти нищо, а редът е бил само празна дума. Време, в което е можело да изминат цели шест години, преди Имперски окръжен съдия да посети някой от регионите, за да разреши местните спорове.

Вечният император бе бил напълно наясно, че много неща могат да се объркат, ако се оставят без надзор. Затова бе насърчил създаването на местни магистратски тела, овластени с правомощията да разрешават почти всички цивилни иски. Техните решения са можели да бъдат обжалвани пред Имперския губернатор, но времето, необходимо, за да се стигне до изслушване, а какво остава за произнасяне на присъда, било толкова огромно, че малцина се възползвали от тази възможност.

В случай на углавни, заплашващи живота престъпления, Императорът бе бил далеч по-предпазлив. Господин Еку можеше да разчете съмненията му, скрити между редовете. Затворите и екзекуциите лесно можели да станат средство за отмъщение. Едва ли Вечният император бе бил толкова загрижен за моралността на подобни действия, по-скоро е бил неспокоен, че подобни неразрешени престъпления ще създадат допълнителна нестабилност, кървави разправи и разрастващи се войни.

В такива случаи магистратите били леко ограничени в правомощията си. Ако заподозрян опасен престъпник бѣдеше изправен пред тях, те можеха само да определят дали е вероятно такъв вид престъпление да е било извършено, какво точно би могло да е и каква е вероятността съществуването пред тях да е отговорно. За да определят уликите, те призовавали свидетели – като можели да ги докарат на свидетелската скамейка със сила, ако се налага, да арестуват всички заподозрени и да задържат за обида на съда всеки, който им се опълчи.

Ако доказателствата сочели към заподозрения на подсъдимата скамейка, трибуналет имал правото го подведе под отговорност. Ако го сметнали за особено опасен, можели да го пратят в затвора, докато пристигнеше Имперски съдия, който да разгледа случая.

Системата работела толкова добре, че Императорът я беше запазил хиляди години. Така че господин Еку имаше не един случай, на който да основе претенциите си, а милиарди.

Беше намерил средството за постигане на правосъдие. Сега се нуждаеше от съдии.

Глава 22

Едрото ченге, което се разхождаше из доковете беше в доста кисело настроение. Грозноватият „Сантана“ беше напълно притихнал – досущ като мястото, на което се беше приземил. Люковете останаха здраво заключени въпреки нееднократните усилия да накарат някого – когото и да е – да отвори.

Лейтенант Скинър ругаеше тихичко и хвърляше мрачни погледи към бездейните работници, които се присмиваха на усилията ѝ. Нейният отряд от стачкоизменници остана безмълвен. Ако подигравките на тълпата ескалираха в насилие, те бяха твърде далече от собственото си отделение, за да могат да очакват някаква подкрепа. Нямаше да има репресивни мерки. КДТ-профсъюзът беше твърде силен, а джобовите му твърде дълбоки, дори и в тези времена на небивала безработица.

Скинър не можеше да разбере какво се е объркало. Капитанът на окръга ѝ беше казал, че това е фасулска работа. Малка услуга за тайрен Йелад, която щеше да се отрази добре на досието на Скинър.

От нея се искаше да достави товара от „Сантана“. Няколко лични и тайни вещи за тайрена. Работа, която трябваше да се свърши с обичайната за Скинър дискретност.

Използването на стачкоизменници не беше необичайно, нито дори провокиращо. В такива случаи човек се обръщаше към разпоредителя на съответния профсъюз, който щеше да отпусне необходимия брой същества за извършане на работата. Таксата за ползване беше двойно по-голяма от обикновената надница – след което на стачкоизменниците им се позволяваше да разтоварят, а разпоредителят плащаше на доставчиците. Запазваше тлъст дял и за себе си, разбира се. И така и трябваше. Самата Скинър беше спечелила доста по подобен начин в работата си като полицай.

Добре, какво тогава се беше объркало? Бяха докарали разтоварващата машина до кораба, но никой не беше излязъл от него. Скинър беше натиснала клаксона нетърпеливо, за да даде знак. Никакъв отговор. Още веднъж. Пак без резултат. Що за игра беше това? Имаше достатъчно мордида в джоба си, за да плати на всички – от капитана до последния моряк на „Сантана“, ако се наложеше.

Разпоредителят излезе от кабинета си. Ако се съдеше по изражението му, чакаше я дълбок дракх.

– Разкарай се отгук! – излая й той.

– Защо, по дяволите? Имаме сделка, не помниш ли?

– Сделката отпада. Единствената причина да те уведомя, вместо да пратя няколко от момчетата да те ступат, е, че сме правили бизнес и преди. А сега се махай.

Скинър избухна и тъкмо се канеше да стовари нарастващия си гняв върху този безполезен боклук, когато се чуа одобрителните викове. Извърна се да посрещне новата заплаха и зяпна.

Това беше солон Кенна! Приближаваше се с голяма група помощници, огромна тълпа работници на КДТ и новинарски екип. О, божичко. Усети, че е време да се маха. Трябваше да се досети по-рано. Беше годината на изборите. Всъщност изборите бяха само след две седмици, което правеше нещата още по-лоши. Особено след като съперник на тайрен Йелад беше самият Кенна. Да върви по дяволите окръжният капитан. Тя се омиташе.

Солон Кенна застана пред кораба. Беше внушителен, застаряващ мъж, който имаше осанката на опитен политик и наистина беше такъв. Носът му беше почервенял от многото часове, прекарани с бутилката, но очите и инстинктите му бяха все така изострени. А в усмивката му можеше да потъне цял хипопотам. Сега той насочи цялото й очарование към питомния си новинар.

– Няма да говоря повече за вероломството на моя опонент. Вместо това ще оставя фактите да говорят сами. Скоро те ще се разкрият пред вас, когато уверя малтретираните и честни работници вътре, че са сред приятели – и те излязат с ужасяващото доказателство за алчността на тайрен Йелад.

– Задръж за секунда, шефе – каза новинарят. – Сигурен ли си, че искаш да кажеш вероломство? Искам да кажа, да наречеш нещастника торба, пълна с лъжи, може да е малко прекалено. Де да знам. Думата е някак... тежка. Може да накара хората да си помислят, че си се изчерпал.

– Няма проблеми, направи го както решиш. Вярвам на професионалната ти преценка.

– Втори въпрос. Как да наричаме тези приятели? – попита новинарят. – Не искаме да споменаваме, че са метежници, нали? Искам да кажа, не това е важното, нали така?

– Определено не – съгласи се солон Кенна. – Това, което

наблюдаваме тук, е несправедливост в огромни мащаби.

Преди да успее да продължи, се чуха развълнуваните викове на работниците на дока, когато главният люк на товарното отделение се отвори и опърпаните членове на екипажа заизлизаха.

Рашид остана встрани и наблюдаваше със странен и някак професионален интерес как се развиват събитията. Питкърн се оказа подходящият човек за интервюто. Другите метежници взимаха пример от нея и според Рашид свършиха добра работа. Но контрабандният товар щеше да се окаже решаващ, така или иначе. Кенна подходи като опитен професионалист. Изражението му се променяше от тъга към гняв, предизвикан от алчността на тайрен Йелад, позволил си да изразходва намаляващите запаси от АМ2, за да си достави скъпи луксозни стоки, докато собствените му хора умираха от глад.

Не беше зле, помисли си Рашид. Макар, че човекът имаше лошия навик да си служи с твърде сложни думи без нужда. Нямахше значение, че ги използваше неправилно. Хората и без това нямаше да го разберат. Най-вероятно обаче щяха да решат, че говори твърде помпозно. И все пак повечето му изстрели попадаха в целта.

Още веднъж се зачуди откъде знае толкова много за подобни неща. Но избута въпроса настрана, заедно със странното усещане, че е наблюдаван от някой или от нещо на границата на полезрението му.

Видя Питкърн да посочва към него. Кенна погледна към тях и се озъби – широка вълча усмивка. Рашид не знаеше какво означава тя, но скоро щеше да разбере. Солон Кенна махна на снимачния екип да остане по местата си и се отправи към него. Рашид реши да си затрае и да изиграе картите си както дойде.

Кенна се изтъпани пред него, озарявайки половината док с усмивката си.

– Как е, приятелю? – попита той. – Аз съм солон Кенна. Скромният представител на тези бедни работещи същества.

После, докато се здрависваше с него, Кенна се наведе и прошепна:

– Получих известие, че ще пристигнеш. Трябва да поговорим по-късно.

Рашид се поколеба, кимна и каза:

– Прав си. Трябва да поговорим.

Системата Кайренес беше съвкупност от десетина населени агросветове и голямата пристанищна планета Дюзабъл. Тук покойният Танз

Суламора беше натрупал второто си състояние – с корабостроителство. Заводите, работили на три смени по време на войната, сега бяха изоставени. АМ2 кризата беше ударила почти всичко на Дюзабъл.

Това би се отразило зле на всяка планета. Но за Дюзабъл беше катастрофално. Защото системата Кайренес беше политическа отживелица. На Дюзабъл всъщност имаше една индустрия: политиката. Почти нямаше създаване на планетата, което да не дължеше своето съществуване на някой покровител – бил той просто наркодилър, работник, полицаи, бизнесмен, джойбой, началник на отдел или самия тайрен Йелад.

Системата беше тромава, корумпирана до самите си основи, но беше работила векове, и то добре. А от трийсет години я управляваше тайрен Йелад. Неговото влияние беше толкова всеобхватно, че никой не хранеше големи надежди, че някога може да бъде победен. Все пак това, че печелеше с лекота изборите на всеки четири години, не означаваше, че противниците му са напълно безпомощни.

В системата имаше и проверки, и отчетност. Какво от това, че те също бяха заразени от корупцията. Подчинен на Тайрена беше Съветът на солоните. Всеки негов член ръководеше група от окръзи и награждаваше техните гласоподаватели с работа, съвет или влияние. Съвършеният солон се грижеше никой да не остане незащитен. Ако някой имаше проблеми с парите за храна, отиваше при окръжния капитан. Същото се отнасяше за съпруг или съпруга, чиято половинка пиянстваше или буйстваше. В болницата се осигуряваха платени престои. Глобите биваха намалявани или дори опрощавани.

А парите за подкупи се лееха постоянно. Проститутките плащаха на сводниците си, които на свой ред плащаха на полицаите. Самите полицаи плащаха за участие в доходни акции или за да бъдат включвани в ценни удари, като нравствените престъпления, или преминаването през богатите курортни области. Също така плащаха за ранг, който ги поставяше по-високо в стълбицата на мордида. Шефовете на мафията плащаха и на полицаите, и на политиците. А всички дружно плащаха на окръжните капитани, които на свой ред изливаха кредитите в касите на солона, който контролираше областта им.

Солоните, на свой ред, поделяха мордидата с главните си водачи, които ръководеха цялото представление. Тайрен Йелад беше добър пример за такъв водач. Беше дошъл на власт като реформатор, както и тайренът преди него. На тези избори надеждата за реформи се свързваше със солон Кенна, председател на Съвета на солоните и най-отявленият враг на Йелад. Силата на Кенна идваше от профсъюзите и най-вече от

КДТ, което бе и причината след три опита и три поражения Кенна да бъде убеден, че тази година има най-добри шансове. Ордите безработни същества бяха поставили тежка ръкавица на ръката му. Беше блъскал с нея по Йелад повече от шест месеца. Но досега, две седмици преди изборите, все още не беше успял да го повали. Ако и сега не сполучеше, дългата му кариера щеше да приключи – освен ако не станеше чудо. Надяваше се Рашид да се окаже това чудо. И колкото повече говореха, толкова повече се убеждаваше в това.

По някое време Рашид го запита за финансовата ситуация и доколко пълни са касите за кампанията му? Кенна отговори, че има достатъчно. Рашид поклати глава и го посъветва да намери повече, много повече. Кенна попита защо.

– Първият закон на Унрух – поясни Рашид. – Парите са майчиното мляко на политиката.

Отговорът разкриваше много неща. Този мъж не беше сух учен, изследвал политическите науки. Кенна беше загубил твърде много избори заради такива хора. Рашид очевидно беше познавач на уличната политика, знаеше как се играе играта от върховете до низините.

Кенна откри, че му е лесно да бъде открит с Рашид, защото... този човек разбираше, по дяволите! Беше абсолютно наясно! Следващият въпрос обаче го изхвърли във временна орбита.

– Защо ми казваш всичко това? – попита Рашид. – Какво мислиш, че бих могъл да направя? Аз съм само корабен готвач. При това метежник.

– Хайде стига – изпелтечи Кенна. – Можеш да спреш с преструвките. Тук си сред приятели. Освен това вече бях уведомен. Знаех, че ще пристигнеш.

– Кой ти каза? – поинтересува се Рашид.

Кенна прецени, че това е изстрел в мрака – затова реши да отговори.

– Не е някой, когото мога да посоча – каза той. – Разбрах го от тайни канали. Бяхме уведомени, че „Сантана“ носи товар, който бих бил пълен глупак, ако не разследвам. Но най-важното – беше ми казано, че на кораба ще има мъж, приел ролята на корабен готвач. И че той е най-добрият, що се отнася до политически стратегии. Не мога да ти опиша как се почувствахме, когато разбрахме, че някои важни особи от други светове ни подкрепят. И че спасението ни е на път.

Рашид се замисли. Поради някаква необяснима причина всичко му се струваше правилно. Макар че се чудеше защо тези чуждоземци не са

си направили труда да уведомят и него. Погребва тази мисъл. Това беше друг тест, може би последният.

– Добре – каза той. – Намерихте своя човек. На ваша страна съм.

Кенна въздъхна с облекчение.

– Кой още е в надпреварата? – попита Рашид.

– Само още един. Солон Уолш. Но той няма никакъв шанс. Макар че е привлекателен политик, има зад гърба си три кампании. Но е млад. И глупав.

– Какво иска?

– Реформа – процеди Кенна сухо. – Опитва се да открадне шафетата от мен, предполагам. Защото това е основата на моята платформа. Уолш няма никакви собствени идеи.

– Може би Йелад е зад гърба му – предположи Рашид. – Но тайно. Уолш има за цел да отвлече част от тези, които ще те подкрепят.

Кенна се стресна за миг, после се успокои. Точно това си мислеше и той.

– Добре... ето какво ще направим – продължи Рашид. – Трябват ни три неща. Първо – Чучело. Второ – Идея.

Отпи солидна глътка от чашата с бренди, която Кенна постоянно допълваше от началото на срещата.

– Какво е третото? – попита Кенна.

– Лесно е – промърмори Рашид. – Ще откраднем изборите.

Глава 23

Бедните и кротките може никога да не наследят земята, но понякога могат да я разтърсят по-лошо и от най-разрушителното земетресение.

Заради хемороидите си Наполеон беше спал лошо в нощта преди битката и бе задрямал на следващия ден. Двайсет и пет хиляди от войниците му загинаха и той престана да бъде император.

Три жени шифровчици участваха в заговор. Тайните на земния Трети райх бяха разкрити. Поне десет милиона германци загинаха.

Зоран спомена през кикот какво беше докладвал един от техните луди умове. Имало ново място за поклонение, каза тя, докато клатеше глава при мисълта за лековерността на своите последователи. Не било планински връх, където Вечният император се е разкрил пред верните си последователи, нито огромна купчина от патерици, изоставена след като той е творил чудеса.

– Хлябовете и рибите – кис-кис-кис – могат да послужат за сравнение – продължи тя. Кес остана безизразен. – О, моите извинения – каза. – На Земята е имало древен култ. Последователите му са се наричали християни. Та хлябовете и рибите участват в едно от техните чудеса. Нашият последовател разказва за нещо подобно. За яйца – ки-кис-кис – за бога. Не че били милиони, нито че ги раздавали, за да заситят гладните. Продавали ги. Имало малък ресторант на космодрума на света, наречен Йонгчукл. Не мога да го открия в атласа, но предполагам, че си съществува някъде.

Според послушника на Зоран там сервирали предпочитаната от Императора храна. И използвали точно неговите рецепти.

– Или поне – добави тя – тези, които ни бяха известни, преди Вечният император да се оттегли за известно време. Малък... наш – кис-кис-кис – фетиш. Аз самата съм приготвяла и съм се наслаждавала на някои от тях.

Интересът на Кес се разпали – Вечният император наистина се смяташе за майстор готвач. Но ако Зоран беше приготвяла някои от рецептите... тогава информацията не значеше нищо. Сигурно собственикът на ресторанта също се е добрал до тях.

Но не, продължи Зоран. Рецептите били дадени на собственика от мистериозен готвач, който се е появил, работил известно време и после е изчезнал.

– Нашият човек е взел това за предзнаменование. Разбира се, той се кълне, че описанията на този мистериозен мъж в бяла престилка са точни, но и какво друго ще чуем от някой, търсещ чудеса. Както и да е. Когато Императорът избере да се завърне след прекараното със Свещените сфери време, съмнявам се, че ще го направи точно с мазна лъжица в ръка.

Кес се свърза с Йонгчукл. Нареди на най-кадърните и опитни психолози от света да разговарят с члена на Култа – както и с всеки клиент на ресторанта, виждал готвача.

Описанията се различаваха, разбира се, но като цяло отговаряха напълно на облика на Вечния император. Кес поиска да разпитат собственика на ресторанта.

Той обаче отказа да сътрудничи. Направо изхвърлил следователите от заведението си, наречено, отбеляза си Кес, „Последен взрив“.

Кес нареди да проследят собственика на име Патипонг. Мъжът сменяше дрехите си и се измиваше, преди да затвори заведението, така че електронните устройства за проследяване нямаше да свършат работа.

Експертите по наблюдението, сами или в екипи, се опитаха да го проследят. Патипонг успяваше да се изплъзне от всички, всеки път, и се появяваше на следващата сутрин, за да отвори „Последен взрив“, като се усмихваше, сякаш нищо не се е случило и изобщо не е забелязал вниманието, което му оказваха.

Кес понечи да нареди ареста на Патипонг, но се отказа. Беше напипал нещо. Най-накрая. Не биваше да се паникьосва. Нито да прибързва с решението.

Каза на Лагут и компютърния екип да качат и анализират данните от всички събития, случили се на този свят през последните шест години, като се концентрират върху последните няколко месеца. Ако мистериозният готвач беше Императорът, едва ли бе използвал дълго Йонгчукл за база. Поне така реши Кес – без да има каквото и да е основание за подобно предположение.

Компютърът откри имение, всъщност само останките му. От няколко поколения то беше, заедно с редица други притежания, било собственост на много богато и много загадъчно семейство от друг свят, което никога не го посещавало. Наскоро обаче някакъв кораб беше кацнал в земите на имението и от него слязъл мъж. Корабът излетял веднага. Мъжът явно бил наследникът на семейството. Прекарал там известно време в уединение, а после изчезнал. На служителите в имението било платено, сградите били разрушени, а земите – дарени на правителството. Имението – както и собственикът му – вече бяха станали любимата мистерия на местните медии. Разрушаването му бе предизвикало сензация. Но повече информация нямало и историята се позабравила.

Имение, помисли си Кес развълнувано. Снабдено с най-съвременна библиотека и компютър. Това беше достатъчно. Нареди Патипонг да бъде арестуван. Двама от най-добрите агенти на Йонгчукл отидоха да заловят дребния мъж. Патипонг уби и двамата и изчезна още веднъж, този път завинаги.

Кес изпадна в изгаряща ярост. Насили се да помисли отново. Не, станалото не беше провал. Трябваше да анализира събитията. Разузнаването се беше провалило – не особено учудващо. Но изкуственият интелект...

Той подложи Йонгчукл и световете около него на всеки възможен анализ. И откри каквото търсеше.

Проучването на Кес почти беше приключило.

Глава 24

Започна с Чуелото.

Рашид си стоеше тихо вече повече от час, докато Кенна се договаряше със солон Уолш. Дори прозорливата помощничка на Уолш, Аври, престана да му обръща внимание, докато шефът ѝ продължаваше политическата игра на ухажване с Кенна.

Професионалното мнение на Рашид беше, че Уолш има повечето от качествата на идеален кандидат. Беше млад и доста привлекателен. Говореше без запъване. Имаше уверен и ясен поглед. По дрехите му нямаше петна от храна, а внимателно нагласената му шапчица имаше очарователния навик да се плъзва настрани след няколко минути разговор. Това му придаваше по-спокоен и непресторен вид. Явно Уолш беше получил експертни съвети.

От него се излъчваше и честност. Може би заради пълната му липса на интелект. Този откровен поглед на широко отворените очи се дължеше на факта, че зад „оптичната система“ нямаше нищо. Но глупостта можеше да се превърне в най-големия актив на кандидата – стига да слушаше подходящите хора. Рашид реши, че в случая това е Аври.

– Изненадан съм, че има толкова много общи идеи, които ни свързват – заяви Уолш, когато политическият танц мина в по-спокойна фаза. – Нямах представа, че това е становището ти за таксите например. Удивително! След толкова време споровете между нас изчезват просто така.

Той щракна с пръсти, за да илюстрира думите си.

Солон Кенна се усмихна благо, бащински.

– Недоразумения – каза той, – това е всичко. Виждаш ли какво става, когато две честни същества говорят открито?

– Чудесен дракх – прекъсна го Аври. Уолш хвърли на помощничката си притеснен поглед, готов да се отметне, ако тя даде знак. Добре. Можеше да го използват. – Но докъде ще стигнем? Каква е сделката? Трябва да има сделка, иначе не би хвърлял всичкия този прах в очите. Е, ако мислиш, че солон Уолш ще приеме някаква незначителна печалба и ще се оттегли просто така... Не знам... Какво точно имаш наум?

Кенна дори не примигна. Още една точка за него. Рашид ставаше все по-уверен в успеха на плана си.

– Винаги по същество, млада Аври – каза меко Кенна. – Ще позволя на господин Рашид да ми помогне тук. Необходимо е да подчертая, че неговите правомощия са далеч по-големи, отколкото мога да изразя.

Далеч по-големи.

Очите на Аври се присвиха, когато Рашид се присъедини към играта.

– Солон Кенна и аз разгледахме въпроса от всички възможни ъгли – започна Рашид. – Всъщност всички са съгласни, че промяна трябва да има. Тайрен Йелад вече се е изчерпал. Проблемът е, че както и да цепите тестето, Йелад винаги печели. Защото Уолш и Кенна се обезвреждат взаимно. Прав ли съм?

Аври кимна. На устните ѝ се появи подобие на усмивка, от която Рашид разбра, че трябва да надхвърли мордидата на Йелад и следизборните обещания.

– И така. Солон Кенна предлага да се оттегли. И да прехвърли подкрепата си на вас. – Той кимна към поразения Уолш.

Последва изненадано шушукане, но Рашид успя да привлече отново вниманието им и продължи с подробностите. Кенна щеше да даде голяма сума на Уолш, а от него се очакваше да се заеме сериозно с кампанията си, да разлепи името си навсякъде и да поработи върху речите си. Но това щеше да е само повърхността. Истинските пари щяха да се насочат към няколкото могъщи окръга с голям брой независими избиратели, хора, които изчакваха до последния момент, за да могат да получат най-доброто заплащане.

Междувременно Кенна щеше да проведе скучна кампания и да остави част от подкрепата да се оттече от него.

– Два дни преди изборите – продължи Рашид – Кенна ще се оттегли. Ще каже, че е получил прозрение, дължащо се на убедителните думи на неговия достоен опонент – самия солон Уолш. После ще ви даде подкрепата си.

Не приеха веднага. Никой никога не го прави. Поискаха сериозни уверения, че няма да има предателство в последния момент. Този ангажимент беше поет. И останалите условия бяха договорени. Уолш щеше да стане тайрен. В замяна Кенна щеше да получи дори повече влияние отпреди. Аври изобщо не се интересуваше от отстъпките. Вълнуваше я мисълта да стане кукловода зад трона на тайрена.

– Все още не е достатъчно – опонира Аври. – Дори да обединим силите си, Йелад ще има предимство. Има твърде много независими избиратели. Може би ще успеем да спечелим голяма част от тях. Но всъщност той държи документацията. Винаги може да ни надвие, като включи мъртвите в гласуването.

Аври намекуваше за ужасно старомодната система, която все още се

използваше на Дюзабъл. На шега се говореше, че никой не умира наистина. Смъртните актове потъваха в компютърните хранилища на Йелад и името на човека оставаше в избирателните списъци. Когато хората на Йелад видеха, че вотът не е в тяхна полза, караха мъртвите да гласуват. Или пък отсъстващите живи – тези, които бяха емигрирали от Кайренес, но все още не бяха заличени от избирателните списъци.

Разбира се, Йелад не можеше да бъде прекалено безогледен в употребата им. Милиони и милиони несъществуващи избиратели щяха да се окажат твърде много дори за корумпирания Дюзабъл. Привидностите бяха важни. Така че персоналът на Йелад следеше бдително истинската ситуация с гласуването, което беше лесно благодарение на умишлено избрания остарял метод на гласуване с електромагнитни карти. Първо, всяко зряло същество по закон беше длъжно да гласува. Системата с подкупите можеше да не проработи, ако не участваха всички в играта – физически и психически. Второ, всеки човек се регистрираше при солон по свой избор. При гласуването се представяше идентификационна карта и вотът се записваше върху нея, за да може окръжният капитан да го разгледа по-късно. Толкова за тайното гласуване. И накрая – гласоподавателите трябваше физически да отидат на местата за гласуване, вместо да гласуват от компютъра си вкъщи, за разлика от повечето жители на Империята. Това даваше на вещь крадец като Йелад всякакви възможности за измама.

– Как ще се измъкнем от тази клопка? – попита Аври.

– Помислили сме за това – отвърна Рашид. – Няма да е лесно, но трудностите правят играта забавна. Бихме искали обаче да запазим тази част в тайна, ако не възразявате.

Никой не възрази. Кенна поемаше целия риск. Аври знаеше, че никой няма да се разсърди на Уолш. Той беше просто Чучелото.

Сделката беше сключена. После Рашид премина към следващата част: Идеята. Йелад представляваше статуквото, Кенна – работниците. А Уолш нямаше нищо, освен празни думи. Трябваше му цел. Рашид имаше предвид уловката „Гринго“. Никой в стаята не знаеше произхода на термина с изключение на Рашид, а той нямаше да го разкрие. Но всички бяха наясно какво се има предвид. Хвърли вината на външна сила, някой голям и далечен, на когото можеш да припишеш всички неприятности.

Така че идеята на Уолш беше Тайният съвет. Тяхна беше вината, че след смъртта на Императора нещата са се объркали. Тяхна беше вината, че няма АМ2, чиято липса предизвикваше тези мрачни времена. Йелад

ще е принуден да ги защитава. Иначе щеше да му е спукана работата.

Когато спомена тази идея за пръв път преди началото на срещата, Кенна така се толкова развълнува, че за миг се изкуши да забрави за сделката с Уолш и да продължи собствената си кампания по този начин. Рашид обаче не се съгласи. Изтъкна, че тъй като Кенна е вече председател на Съвета на солоните, Тайният съвет ще бъде силно засегнат от подобна атака и не е в негов интерес да стане обект на подобен род внимание. Докато говореше, почувства някакъв вътрешен дискомфорт, макар че отново не можеше да каже защо.

– Нека Чучелото го направи – каза Рашид. – Ще решат, че той просто се хваща за сламка, защото по никакъв друг начин не би могъл да спечели. Така или иначе, няма да ги е грижа какво говори Чучелото и няма да обърнат внимание на цялата работа.

Всичко това нямаше нужда да се казва на Уолш. Аври схващаше ситуацията, което беше повече от достатъчно.

Кенна беше в приповдигнато настроение, когато напуснаха бара. Всичко се развиваше по план. Рашид искаше да поддържа доволството му, затова го похвали за представянето.

– Номерът, който направи току-що, е измислен от голям майстор – рече Рашид. – Нарича се „ростомас“⁶.

– Което значи? – поинтересува се Кенна, повдигайки вежди.

– Значи, че глупаците в града вече са на наша страна – отвърна Рашид.

Кенна не спря да се смее по целия път до щаба.

Имаше и други срещи с персони на ключови позиции, които трябваше да бъдат подкупени, уведоменни, заплашени или да им се приложи някаква комбинация от трите. Резултатите бяха приятно еднакви.

Имаше една среща обаче, която Рашид сметна, че трябва да проведе сам.

Името на шефката на мафията беше Пави. Тя беше известна като най-безмилостната, най-предпазливата и най-злопаметната от всички престъпни кралски особи на Дюзабъл. Нейната територия включваше десетина от независимите окръзи. Тя контролиреше всичко, свързано с порока: от женска и мъжка проституция до най-пристрастяващите наркотици. Нейните лихвари бяха най-безпощадните и най-добре информирани. Крадците ѝ бяха най-хитроумните.

6. Томас Рос (1926 – 1995) – американски писател на политически трилъри. – Б.пр.

Освен това Пави беше и изключително красива.

Беше средна на ръст, но в прилепналото трико, което носеше, когато посрещна Рашид, краката ѝ сякаш стигаха до сливиците. Косата ѝ беше тъмна и къса и имаше най-черни очи, които беше виждал – с твърди, блестящи, елмазени искрици изобретателна интелигентност. Срещнаха се в уютната малка стая в простирания се цял квадратен километър развъдник на порока, който тя наричаше Клуба.

След предварителните приветствия Пави даде знак на помощниците си да ги оставят насаме. Рашид вече беше претърсен за оръжия в бункера точно преди входа. Не че Рашид не можеше да прекърши тази дълга и изящна шия с една ръка – тя добре разбираше това. И все пак се освободи от телохранилите си. По погледа ѝ разбра, че вече го е преценила. Беше дошъл да склучи сделка, а не да извършва убийство.

След като биячите излязоха, тя доля чашите с любимия си ароматен ликьор, събу обсипаните със скъпоценни камъни чехли, облегна се на мекото канапенце и сви крака под себе си. Вдигна чаша в безмълвна наздравица и отпи. Той я последва.

– А сега ми разкажи какво ти се върти в ума – измърка тя. Рашид не се подведе – това беше мъркането на смъртоносна тигрица.

Описа ѝ програмата си. Измамата е в ход, уведоми я, макар че не можеше да каже как точно ще се развие. Пави кимна. Тази подготовка беше вече уговорена с хората на Кенна. После ѝ съобщи какво очаква от нея, като обрисова само най-важното – дребните подробности можеха да бъдат уточнени по-късно. Усмивката на Пави разцъфваше, докато го слушаше. Харесваше ѝ. Тая операция щеше да им излезе доста скъпичка. Засмя се няколко пъти, после му каза какво иска в замяна – сума, която би направила малка планета щастлива поне за година. Рашид намали цената с една четвърт, но само защото усети, че тя няма да му повярва, ако не се опита. После Пави го изненада.

– А какво печелиш ти? – попита тя. – Какво поиска от Кенна?

– Всъщност все още нищо – отвърна Рашид.

– Мъдро – кимна Пави одобрително. – Ако спечелиш, можеш да поискаш поне толкова, колкото ще даде на мен.

Рашид осъзна, че е права. Всъщност Кенна му беше задал същия въпрос. Какво иска в замяна? Смути се от отговора му – че ще научи, когато всичко приключи. А защо беше постъпил така? Представа нямаше.

Знаеше единствено, че цената ще се изясни в подходящия момент.

Пави го помоли да ѝ разкаже за другите политически битки, в

които е участвал, като престъпник на престъпник, като му разреши да спестява онова, което би могло да го уличи. За Рашид това не беше проблем. Доколкото можеше да прецени, това бяха първите истински избори, които дирижираше, затова започна да лъже – заразказва за политически събития, изпълнени с победи, отчайващи препятствия и зашеметяващи обрати. Странно, но докато говореше, а тя се грижеше часите да не остават празни, той осъзна, че всъщност изобщо не лъже.

Най-накрая започна да се стъмва. Време за тръгване. Ръката на Па-ви се устреми към бутона, с който щеше да извика биячите си да го ес-кортират навън. После му хвърли най-странната си усмивка. Цялата си-яеше, устните ѝ бяха меки, очите ѝ широки и жадни.

– Можеш да останеш и по-дълго, ако пожелаеш – прошепна много тихо тя. Дългите ѝ нокти се плъзнаха по тънкото трико. Звукът накара Рашид да потръпне.

Обмисли искането ѝ – защото представляваше точно това. Защо та-зи жена бе така привлечена от него? Разбра причината. Заради близост-та с властта – истинската власт. Но той беше просто Рашид. Или не бе-ше? Къде беше властта? После осъзна, че е там. В него. Но не и защо. Все още.

Остана при нея през нощта.

Четиридесет и пет окръг беше един от малкото, в които тайрен Йелад нямаше делови интереси. Не винаги бе било така. Главният поми-нък на разрастващия се окръг беше доставянето на алуминиево-силикат-ни материали за мащабните обществени дейности на тайрена. Преди де-фицита на АМ2 целият Дюзабъл беше по един или друг начин въввлечен в тези проекти. Строяха се мостове, дублиращи напълно функционални пътища на няколко километра разстояние. Както и ненужни магистрали. Или високи, блестящи обществени сгради, от които винаги имаше не-достиг. Всеки път, когато обществените плащания биваха документиран-ни, се оказваше, че на управлението са необходими нови представителс-тва. Департаментите непрекъснато воюваха помежду си, назначаваха повече служители, като по този начин увеличаваха могъществото си, и се нуждаеха от нови лъскави представителства, в които да ги настанят, и така натрупваха допълнителен престиж.

Затова имаше огромна нужда от алуминиево-силикатни материали. Четиридесет и пет окръг винаги се беше гордял, че доставя най-фините материали на най-висока цена. Тези огромни печалби караха света да се

върти.

После дохода тежките времена. Йелад трябваше да изключи един от окръзите си от производството на алуминиево-силикатни материали – Четиридесет и пети. Хората там започнаха да страдат. Дълги върволици от безработни всекидневно се строяваха пред вратата на окръжния капитан. До края на деня той успяваше да поговори едва с малка част от опашката.

Така че когато официалната гравикола се появи в квартала, тя беше проследена с тих, но настойчив интерес. Стъклата бяха затворени и затъмнени, но нямаше съмнение кой е вътре. На колата се развяваше малкият флаг на тайрен Йелад.

Тя се движеше бавно из квартала, сякаш инспектираше затворените магазини и табелите „Продава се“, окачени по офисите. Хората от Четиридесет и пети, които бяха наоколо – а такива имаше много заради безработицата, се зачудиха с каква цел е тук. Да не би великият Йелад да им носеше някаква голяма изненада? Допълнителен договор за алуминиево-силикатни материали? Няколко обикновени превозни средства го следваха на дискретно разстояние.

Колата на тайрена се отправи право към къщата на капитана. Аха! Добри новини.

Внезапно гравиколата зави. Сякаш внезапно бяха дадени строги заповеди и шофьорът върна колата назад.

В този миг малко, тантуресто и симпатично момче се втурна на улицата, затичало се след топката си. Гравиколата ускори. Детето погледна нагоре с широко отворени, невинни и невероятно уплашени очи и замръзна. Но все още имаше достатъчно време колата да спре. Ала тя продължи. Хората се развикаха предупредително. Майките се разпищяха. Детето се обърна и като се препъваше, се опита да избяга. Гравиколата увеличи скоростта си. Сякаш го направи нарочно. Застигна детето и за ужас на всички момчето излетя във въздуха. Стовари се на земята, кръвта му шуртеше. Гравиколата спря внезапно. Униформен шофьор изскочи навън. Хората се затичаха към мястото на злополуката. Шофьорът измъкна пистолет и им извика да стоят настрана. Подчиниха се.

После отиде до трупа на момчето и се наведе над него. Един от прозорците се отвори със съскане и на хората им се стори, че някой прави някакъв знак отвътре. Шофьорът вдигна тялото и го хвърли в гравиколата, сякаш беше някакъв боклук. Някой изрева, хората запротестираха. Шофьорът изруга и размахна оръжие. Но тълпата беше вбесена и се втурна към гравиколата. Шофьорът скочи вътре и подкара –

разгневените избиратели останаха назад. Избиратели, които сега проклинаха името на тайрен Йелад – същество, което толкова ги презираше, че убиваше децата им.

Вътре в колата Рашид захвърли шофьорската фуражка на задната седалка. До него трупът се размърда, после се изправи.

– Дай ми парцал – помоли момчето.

– Доста добро първо представление – похвали го Рашид, докато му подаваше парче плат да избърше фалшивата кръв.

Един по-близък поглед към „момчето“ щеше да разкрие бръчките по лицето и циничните гънки около очите му. То запали гигантска пура, дръпна силно и издиша, изпълвайки колата с облак дим. Това „момче“ беше прекарало в актьорския бизнес петдесет години, ако не и повече.

– Мислиш ли, че ще можеш да го направиш отново? – попита Рашид.

– Няма проблем – отвърна дребосъкът. – Мога да го направя три или четири пъти, преди да се уморя. И да стана непредпазлив, ако се сещаш какво имам предвид.

Рашид кимна.

– Може би е време за по едно питие и малко почивка? – попита дребосъкът.

– Не. Първо Трийсет и шести. После ще си получиш питието.

Актьорът изруга, но Рашид не се впечатли. Беше наясно, че дребосъкът е доволен от работата си.

Лейтенант Скинър беше доста вбесена. Беше време за „жътва“, а още първото място я беше вкиснало. Винаги започваше обиколките си от малкия спретнат публичен дом. Това си беше само нейна сделка, така че не ѝ се налагаше да дели спечеленото. Освен това там имаше едно хубаво момче, с което се забавляваше в дните за „жътва“ през последните няколко месеца. Тази сутрин обаче нямаше никаква печалба – и никаква джойбой.

Уплашеният и объркан управител смотолев, че таксата вече била събрана. Каза, че няколко наистина страховити ченгета се отбили преди около час. Дошли за плащането – и казали също, че оттук нататък Скинър не участва. Прибегнали и до необорими аргументи – лицето на управителя беше насинено и той куцаше, – за да го накарат да схване посланието. Освен това бяха отвели и жиголо, като подхвърлили, че той вече ще работи на друго място.

Скинър беше напълно убедена, че сервилният управител не лъже, особено след като самата тя се постара да опресни паметта му с малко професионален бой. Сетне изскочи от публичния дом. Закле се да си отмъсти. После обаче гневът ѝ се поуталожил. Нямаше да бъде толкова лесно. Нейният капитан не знаеше за тази ѝ малка своеволност. Ядосана, вбесена и объркана, защото нямаше представа кои може да са тези ченгета, Скинър продължи обиколката си. Но навсякъде историята се повтаряше. Започна да осъзнава, че ударите, за които беше заплатила щедро, са отишли по дяволите.

Пуфтейки като древен двигател, тя се отправи към полицейската станция, за да уведоми капитана си. Току-що беше започнала война за територия между различните департаменти.

Там обаче научи още по-разтърсваща новина. Това не беше обикновена битка, нито ставаше въпрос за територия. По един или друг начин беше обявена открита война. Но от кого, никой нямаше да узнае, преди да е станало твърде късно.

Ким беше млада и руса, с невинни очи и не толкова невинно тяло. Беше и зловещо малко създание, същинска напаст по улиците извън родния ѝ окръг. Едно лолитско облизване на устните, заголено бедро, пищна гръд и жертвата скоро попадеше в хватката ѝ. А после идваше ред на зашеметяващия газ и острия нож, който Ким криеше в оскъдните си дрехи.

Тя беше и гордостта на баща си, и нещо като герой на квартала. Беше добре възпитано хлапе обаче – винаги носеше плячка у дома, при татко си. А като главен надзирател на документацията на Йелад, той беше важна личност.

Но една нощ стана малко недоразумение. Ким беше прибрана от ченгета, които бяха пили твърде много наркобира, за да проверят коя е, така че я набедиха и арестуваха. За удивление на всички нямаше друг избор, освен Ким да бъде изправена пред съда. Никой не хареса това, дори враговете на тайрен Йелад. В крайна сметка сокът на Дюзабъл трябваше или да остане изцяло сладък, или цялата стомна щеше да се вкисне.

Но подобни грешки се бяха случвали и преди. В подобни случаи се свикваше кратко заседание. На него полицаите щяха да получат леко мъмрене за това, че са арестували очевидно невинен човек, а Ким щеше да се прибере вкъщи при грижовния си баща и отново да дебне на

улицата, набелязвайки жертви.

Но това не се случи. Съдията реши да съди момичето по всички обвинения и даде най-тежката възможна присъда.

И когато се надигна общественият вой – подет и разпален от новинарите на Кенна, – съдията се измъкна от града и се оттегли да живее с новопридобитото си богатство, като остави тайрен Йелад да опере пешкира.

Аври превъзнасяше Рашид до небесата за вдъхновената му мръсна работа.

– Стой и гледай – каза ѝ той. – Изненадите продължават.

Сокът се вкисна толкова много в някои ключови окръзи, че почти се спече.

Ченгетата започнаха да преследват ченгета. Мафията преследваше всички. Магазините бяха бомбардирани, публичните домове разграбвани, а комарджийските бърлоги бяха изтърбушвани. Биячите се сблъскаха с други биячи, а невинните бяха притиснати по средата – ако изобщо някой на Дюзабъл попадеше в тази категория. Върхът на всичко беше Маршът на майките за Ким.

Две хиляди въбесени жени от нейния окръг. На огромни знамена беше изваян невинният профил на скъпото дете. Имаше виене, плач и много живописно скубане на коси. Снимачните екипи на Кенна ги следваха, за да предадат събитието, разяснявайки на зрителите си за хиляден път ужасния инцидент. Включиха много кадри в близък план на зашеметения ѝ баща, който се клатушкаше в началото на шествието. Таткото изглеждаше чудесно, препил с наркобира и със зачервени от лудуване в публичния дом очи, където хората на Рашид го бяха завели. Беше истинско олицетворение на скръб и покруса.

Като крещяща обиди, жените тръгнаха към щаба на тайрена, където ги очакваше кордон от полицаи. Блюстителите на реда бяха напълно екипирани срещу безредици – шлемове и щитове, палки, газ и упойващи куршуми.

Жените стигнаха до стената от полицаи. Виковете и крясъците се усилиха. Снимачните екипи заснеха всичко.

Внезапно от едната страна на улицата се появи гравикамион. Полицаи със същото снаряжение като охраняващите тайрена наизскочиха и започнаха да ритат, блъскат и бият с палки хората от тълпата. Жените пицяха от болка, докато сачисаните истински ченгета зяпаха изумени.

Кои бяха тези? Фалшивите полицаи изчезнаха някъде, когато жените се окопитиха и се настървиха. Битката щеше да влезе в историята на Дюзабъл. Стотици майки бяха бити и цялата планета видя този позор.

Името на Йелад бързо се превърна в синоним на дракх.

Чучелото се справяше отлично.

Най-добрите изследователи и автори на речи, които мордидата можеше да купят, изсипаха тонове атаки срещу Тайния съвет. Бяха създадени рекламни клипове, които биха накарали и разгонен бик да се втрещи. Рашид беше в непрекъснато движение, късаше и слепваше нещата отново.

Солон Уолш се справяше. Отлично.

Започна с доста тжно изявление за трудния живот на Дюзабъл, като остави отворен въпроса кой е виновен за неприятностите. Но при следващото си появяване той възприе ролята на ядосан и предаден гражданин. Беше препълнен с факти, които сега представяше на вниманието на избирателите. АМ2 умишлено се отказваше на Кайренес. Ценните договори се отхвърляха. Солон Уолш търсеше справедливост в поредица от пламенни речи. Сега Дюзабъл има нужда от силна ръка, проповядваше той. От човек, който не дължи нищо на дяволските управници от Тайния съвет.

Първоначалната реакция на тайрен Йелад беше слаба. Беше изненадан от развитието на кампанията на Уолш. Но Аври увери Йелад, че всичко това е част от плана му да отклони подкрепата от Кенна. Тъй като лично плащаше кампанията на Уолш, Йелад се успокои. Колкото до нападите към Тайния съвет, какво го интересуваше? Тези възвишени същества определено не биха обърнали внимание, тъй като атаките идваха от фиктивен кандидат като солон Уолш.

Но за да се подсигури, накара своите автори на речи да направят дребни корекции в изявленията му. Изнесе няколко вяли речи, в които защитаваше Тайния съвет.

Рашид обаче се постара да раздуе всяка дума от тях. Обърна вялата реч на Йелад в яростна защита на Съвета и раздуха цялата работа чак до небесата.

А след това се разбушува и целият останал дракх: вкиснатият сок.

Вътрешната полицейска война. Атаките на мафията. И тъй нататък, и тъй нататък. Йелад беше толкова зает да тича насам-натам и да се опитва да запуши пробойните, че не забеляза, че солон Кенна –

неговият главен враг – почти е изоставил кампанията си.

Три дни преди изборите тайренът свика извънредно събрание. Самочувствието му беше разклатено.

Йелад изглеждаше доста странно – кльошави ръце и крака, но огромно шкембе по средата. Избираше шивачите си така, че недостатъците му да бъдат подчертавани, а не прикривани. Дрехите бяха от малко по-скъпи материи, отколкото средната класа можеше да си позволи. Живееше в същия малък окръг, където се беше родил. Беше мил с майка си, говореше добре за жена си и се отнасяше с разбиране към неприятностите, в които децата му се забъркваха. Всичко това бе продукт на десетки кампании. Те внушаваха: като човек от народа, Йелад притежава много от човешките недостатъци, но също и много родени от семейството и дома силни страни. Това беше една от основните причини да печели мандат след мандат. Без да се брои огромното му влияние, разбира се, или гигантската му смазана машина. Тази нощ обаче нищо не вървеше както трябва. Йелад беше почти пиян – един от многото лоши навици, които беше придобил през дългите години на лесни победи.

– Какво, искаш да кажеш с това, че не знаеш кой стои зад всичко? За какво, по дяволите, ви плащам? Скапани мързеливи копелета, това сте вие. Боклужи!

Той рева и буйства, а помощниците му стояха притихнали в очакване на края ужасната буря. Но тя не свършваше.

– Ще ви кажа какво става. Това е работа на проклетия Кенна. Прави се на много хитър. Е, добре... ще видим ние тази работа. Използвайте всичко налично. Чухте ли! Тъпи жалки парчета дракх, копелета... Чухте ли?

След много угоднически съгласявания от страна на подчинените му той се успокои достатъчно, за да изръмжи заповедите си. В тези тежки времена имаше нужда от мандат. От мандат с исторически размери.

Отрядите от биячи и организатори на гласуването бяха удвоени, наетите фалшиви избиратели бяха почти утроени. Чакаха в готовност хранилищата от мъртви, които щяха да гласуват в последния момент.

Тайрен Йелад имаше достатъчно пари. Липсваше му организация. След толкова години на постоянни победи поддържаше малък екип, който да администрира изборите. Сега поиска да бъдат привлечени много подкрепления. Всички се задействаха – и често си пречеха взаимно, вместо да си помагат.

Но най-съкрушителният удар дойде преди това, в нощта, последвала събранието. По-малко от четиридесет и осем И-часа преди изборите.

Рашид гледаше спокойно как Кенна уверено се изкачва на голямата открита платформа. Оглеждаше тълпата, за да се увери, че подставените лица действат и наелектризират публиката. Всички новинарски екипи на Дюзабъл бяха тук. Бяха дотичали дори питомците на Йелад, когато преди няколко часа се пусна вестта, че в предварително обявената си реч Кенна ще направи неочаквано изявление. Новинарските екипи, забравили за лоялността си, бяха възбудени от най-главозамайващата от всички миризми: политическата кръвожадност.

Кенна зае мястото си. Оваците, събудени от наетите от него хора, бяха оглушителни. Солон Кенна се поклони смирено и немощно вдигна ръка. Усмиваше се и ги приканваше да спрат...

– Недейте... аз наистина не заслужавам целия този изблик на любов.

Подставените лица отново ги накараха да закрепят точно когато тълпата реши, че е време да спре, както ораторът я призоваваше. Оваците бяха по-силни отпреди. Рашид ги остави да продължат около половин час, после даде знак да утихнат постепенно.

Кенна се засмя и благодари на всички за този спонтанен израз на подкрепа. После лицето му се превърна в маска на истинска мъдрост. Той набързо обрисова дългата си кариера като обществен служител, като напомни за всяка от тежките битки, които беше водил от тяхно име. После призна, че е бил завладян от съмнения по време на кампанията си. Остаряваше и съзнаваше, че може би няма да успее да понесе знамето като тайрен.

Тълпата замлъкна. Хората започнаха да схващат казаното. Чуха се няколко вика на недоволство. Истинското постижение на Рашид беше, че те бяха съвсем спонтанни, а не идваха от подставените лица. Най-накрая солон Кенна стигна до финала. Направи драматична пауза.

– Вслушвах се с особено внимание във възгледите на опонентите ми – изрече накрая – и стигнах до извода, че само един глас изразява истината за всички ни. И затова обявявам... Оттеглям се от надпреварата... и...

Тълпата избухна в яростни викове, но Кенна ги укроти с царствено-то си спокойствие.

– И давам пълната си подкрепа на най-достойния от всички на Дюзабъл...

При уговорения знак Чучелото излезе на сцената за изумление на

цялата планета.

Солон Уолш се приближи към колегата си със сълзи на очи – Рашид беше подсказал на Аври да сложи малко стипца в носната му кърпичка.

– Представям ви... нашия нов тайрен... представителя на Новото време... Солон Уолш.

Хората полудяха. Избухнаха схватки. Снимачните екипи се заблъскаха в опит да се доберат до най-доброто възможно място.

Но наред цялата тази лудост всъщност най-невероятната сцена се разиграваше на трибуната. В мига, в който го осъзнаха, екипите се заеха за работа – ако трябваше, удряха, ако трябваше, се покатерваха върху някого – само и само да я заснемат.

Беше идеален рекламен плакат. Солон Кенна и солон Уолш плачеха от радост, хванати в братска прегръдка.

Рашид реши, че представлението е минало достатъчно добре. Беше се справял далеч по-добре в миналото, но като цяло трябваше да признае... После умът му се зарея нанякъде. Кога се беше справял по-добре? С какво? Ревът на тълпата го застигна и той изостави съмненията.

Предстоеше трудната част. Трябваше да открадне изборите.

Денят на изборите започна с гръмогласните крясъци на тайрен Йелад. Очите му бяха кървявали от безсънната нощ, прекарана в бълване на проклетия по адрес на предателя солон Уолш. Най-накрая помощниците му успяха да го успокоят достатъчно, за да нареди контраатака.

Йелад се гръшна на стола зад бюрото си и започна да преглежда незаконните възможности, които стояха пред него. Самоуверенността му бързо се завърна. Вярваше, че политическият му арсенал ще накара дори Вечния император да заплаче.

Лошото му настроение се изпари. Йелад се успокои и поиска кана с най-ободряващата напитка, за да се подготви за дългия ден и не по-малко дългата нощ, които го очакваха.

В този миг влетя един от помощниците му. Беше много уплашен. Лоши новини в Двадесет и втори окръг – една от най-силните крепости на Йелад, с един милион честни гласоподаватели и двеста хиляди мъртви в хранилищата.

В паниката си помощникът не успя да обясни добре – започна от началото и тръгна да описва всяка ненужна подробност. Йелад се развика да му каже накратко какво е станало, но той се смути толкова много,

че загуби дар слово. Йелад стисна зъби и му каза да започне отначало.

Двадесет и втори окръг беше остров, ограден от замърсено от фабрики море. За работническата класа, което значеше за всички избиратели, имаше само два удобни пътя навътре и навън от окръга, огромни мостове, построени с мощно „ура“ и адски много мордида двайсет години по-рано.

– Да! ДА! Знам това, по дяволите. Изплюй камъчето, ти, жалък дракх.

– Добре... – изхленчи помощникът. – Един от тях току-що се е срутил.

– Проклятие! – избълва Йелад. Трафикът на избирателите скоро щеше да задръсти другия мост. И въпреки че нямаше ранени при злополуката, хората можеха да решат да не рискуват да минават по моста.

Йелад погълна половината от каната на една глътка.

Денят не започваше добре.

Докато Йелад се опитваше да се окопоти, Рашид потъна в дълбокото мрачно сърце на голямата сграда, където се помещаваше преброителната система на Дюзабъл.

Един сервилен служител го отведе заедно с екипа му от трима техници до стоманено хранилище. Тежката врата се отвори. Вътре имаше същинско змийско гнездо от превключватели и оптични кабели.

Беше твърде лесно. Но Рашид знаеше, че в политиката човек трябва да приеме нещата както дойдат.

На същото място, където по-рано две хиляди жени демонстрираха в подкрепа на Ким, в деня на избора се събраха петнайсет хиляди жени от два окръга. Пред тълпата летяха гравикамиони, пълни с полицаи.

За три часа жените прекосиха единия окръг и навлязоха в следващия, като събираха още граждани под знамената с мъченическия лик на момичето обирджия.

После всички се отправиха да гласуват, шейсет хиляди души. Някои особено вбесени жени гласуваха сто и трийсет пъти, че и повече, преди изборният ден да приключи.

Солон Кенна се отправи към доковете и наемните помещения на КДТ профсъюза. Бе дал толкова много пари за подкупи, че с тях би могъл да сформира собствен флот от разрушители. Докато стискаше всяка

ръка и пълнеше всеки джоб с кредити, той поглеждаше всеки право в очите и издаваше заповедта си:

– Върви да гласуваш. Върви да твориш неприятности.

Тълпата работници се изля през портите. Гласуването и побоищата продължиха до късно през нощта.

Солон Уолш се обърна към снимачните екипи с вид, който олицетворяваше тъжна и млада невинност. Но гневът му беше толкова силен, че дори стоманените му ръце потрепваха. Лист хартия с най-последната гавра пърхаше в ръката му в същинско съзвучие с гнева му. Той го размаха към камерите.

– Още едно предателство, скъпи мои съграждани. Тайният съвет в безкрайната си мъдрост току-що е наредил нашите кредити да бъдат де-валвирани наполовина. Какво може да каже по въпроса моят страхлив опонент, тайрен Йелад?

Ако някой си беше вгледал внимателно, щеше да види само няколко набързо надраскани думи върху хартията. Бяха от Рашид, настоятелно напомняне:

„Не казвай това с усмивка“.

Свъсените вежди на Уолш бяха произведение на изкуството.

В средата на деня извънредната пресконференция, свикана, за да опровергае твърдението на Уолш, беше отменена. Имаше още лоши новини от Двадесет и втори окръг: в единствения мост бяха открити огромни пукнатини.

От Двадесет и втори бяха гласували не повече от седемстотин души – което значеше, че Йелад нямаше как да се възползва и от гласовете на мъртвите.

След мръкване първите неколкостотин натоварени с фалшиви избиратели гравикамиона се отправиха към столицата. Йелад разпращаше малки подкрепления. Те щяха да бъдат ескортирани от секция до секция, за да гласуват за тайрена, като щяха да получат разписка за всеки глас. Разписките можеха да се осребрят. Във всеки от камионите имаше по няколко опитни професионалисти, способни да обиколят двеста-триста места за гласуване преди края на изборите в полунощ. За тях това беше доста доходна работа.

Силите на Рашид ги причакваха в алеята. Когато се появи първият

камион, те се втурнаха напред. Размахваха бухалки и хвърляха бутилки със запалителна течност. Гласоподавателите от първия камион бяха извлечени навън и пребити. Камионът беше преобърнат на една страна, а след това беше подпален, за да блокира пътя.

Не че имаше действителна нужда от барикада. С другите камиони се справиха бързо. Нямаше преследване. Рашид беше набил в главите на всички, че каквото и да става, трябва да изпипват и подробностите. Някой разби сейфа в камиона и започна да раздава фалшивите карти за гласуване – още един малък детайл в плана на Рашид.

Гилия беше закален ветеран с двадесетгодишен стаж в силовите компании и мръсните номера. Но напоследък се улавяше, че става небрежен, и вече мислеше за оттегляне. От лоялност към Йелад реши да остане за тази последна кампания. За това решение помогна и прогнозата на експертите, че това ще е най-лесната кампания досега. Кенна нямаше особени шансове, така че пред Гилия се отваряха огромни възможности. Ако изиграеше картите си добре, щеше да се пенсионира почти толкова богат, колкото и самия тайрен.

Когато Гилия нареди на водещото превозно средство да завие към Сто и трети окръг, вече беше наясно, че е бил пълен глупак да се заблуждава така. По улиците се мълвеше, че Йелад губи поголовно из целия Дюзабъл. Наказателните отряди, пратени да вразумят непокорните избиратели, бяха пребивани. На няколко места боевете бяха прераснали в мащабни безредици. Сам Гилия беше видял едно от окръжните представителства на Йелад обхванато от пламъци – и това беше едва в първия час от вечерната работа. Горящи барикади и крещящи тълпи бяха запречили пътя му към осем окръга.

Междувременно някой от най-верните поддръжници на Йелад крещяха особено оглушително. Гилия никога не беше посрещан с такава истерия от електоралната маса. Екипите му за превоз бяха под огромно напрежение. Извадките показваха, че подкрепата за Уолш е голяма и продължава да нараства. Трябваше бързо да намери начин да обърне ситуацията.

Гилия се беше специализирал в умението да пречи на верните избиратели на противниковата страна да се доберат до избирателните секции.

Както почти навсякъде, старите и болните гласуваха за сигурността. А след като години наред бяха подкрепяли една партия, не беше

много вероятно да прехвърлят симпатиите си просто така. Пък и дължаха цялото си съществуване, колкото и жалко да беше, на същата тази сигурност. Цялото социално подпомагане беше под прекия надзор на окръжния капитан.

Тези гласоподаватели не ходеха сами до изборителните секции. Проблемът се решаваше с традиционните средства. Имената на тези ценни изборители бяха записвани от окръжния капитан, който раздаваше списъка на транспортните екипи. В навечерието на изборите превозни средства с името на съответния кандидат обикаляха отделенията, събираха възрастните и сакатите и ги доставяха до изборителните секции, за да дадат гласа си, а после ги връщаха у дома.

А Гилия, и другите като него, трябваше да се погрижи това да не се случи.

Тази вечер той имаше двадесет гравикולי под свое командване, всички преобоядисани и изрисувани с лика на солон Уолш. Планът винаги беше един и същ. Шпионите във вражеския лагер щяха да съобщат програмите и имената. Гилия ще изпрати хората си в съответните окръзи. Гравиколите щяха да минат по всяка улица, от врата на врата, ако беше необходимо, и щяха да подлъжат старците да се качат. После щяха да ги изхвърлят на петдесет-шейсет километра, изоставяйки ги далече от техните изборителни секции.

Когато стигнаха до бизнесцентъра на сто и трети окръг, Гилия даде заповед. Конвойт се раздели и се насочи към съответните квартали. Гилия и двамата му биячи продължиха сами напред.

Старицата от къщата в първата редица го поздрави и се усмихна сконфузено:

– Какво правиш тук, млади човече? Аз вече изпълних дълга си.

Гилия предположи, че тя лъже. Въздъхна. Винаги се намираха граждани, които използваша всяко извинение, за да не гласуват. Е, какво пък. Щеше да я понабие малко. Също както би направил легитимен превозвач, иначе тя щеше да се усъмни. Вяло вдигна ръка за удар.

Но тя се дръпна назад възхитително бързо за възрастта си. Проклятие, дракх. Трябваше да я докопа.

– Почакай – спря го възрастната жена, – станала е грешка...

– Точно така, госпожо – изръмжа Гилия, докато я притискаше в ъгъла и се подготвяше да я удари. Но се стресна, когато тя измъкна картата за гласуване. Беше подпечатана с името на Уолш и времето на гласуване. О, проклятие. Старата кранта вече беше дала вота си.

Гилия я удари, въпреки всичко. Беше твърде разтревожен, за да я

удари качествено, но все пак я повали на земята, така че да може да я изрита в ребрата.

Но докато ботушът му летеше напред, една здрава ръка го сграбчи за яката и той политна назад и се просна на пода. Опитва се да се претърколи, за да избегне следващия удар, но не успя и се плъсна по гръб. Бухалката му изкара въздуха. Той се бореше да си поеме дъх. Пред очите му се спускаше червена пелена. Но през нея все пак видя усмихнатата млада жена, надвесена над него. Тя имаше широки рамене, мускулист врат и добре оформени, яки ръцете. Чу как старицата извика нещо неразбираемо. Жената над него хвана по-здраво бухалката и замахна отново.

Точно преди да го удари и всичко да потъне в мрак, той чу отвън крясъците на двамата си подчинени.

Час по-късно изпадналият в безсъзнание Гилия беше захвърлен в една далечна гора, заедно с всички членове на превозващия му екип.

В това време колите вече бяха пребоядисани, а отпред беше изрисуван ликът на Йелад. И така Рашид поведе своята мръсна игра из окръзите на Йелад.

– Не можем да оставим такава добра възможност да отиде нахалост – беше казал той на Аври.

А Пави беше повече от доволна да му предостави някои от най-добрите си биячи.

Тайрен Йелад атакува един час преди затварянето на секциите. Триста подобрани биячи нахлуха в щаба на Уолш със заповеди да счупят всяка глава, да изпотрошат всеки кабинет и да изнесат всеки документ, до които успеят да се докопат.

Малката група охранители пред сградата оказа символична съпротива, бързо бяха надвити и търтиха да бягат. Част от нападателите се захва да запалят огън, в който щяха да хвърлят мебели, документи и всичко, което можеше да гори. Бързо извадиха стоманен таран, разбиха двойните врати и се изсипаха вътре. Рашид се усмихна, когато те хукнаха нагоре по стълбите. Точно преди да стигнат до него, даде сигнал и ударните му бойци изскочиха от скривалищата си и контраатакуваха. Бяха петстотин на брой, всичките едри, зли и ужасно набрали на Йелад.

Рашид сграбчи първия от неприятелите за ръката. Чу се сухо изпукване, когато костта се счупи. После се завъртя, сграбчи следващия за

ухото и го засили към пода. Ухото остана в ръката му, а главата на бяча се тресна в мраморното стълбище. Рашид запрати окървавеното ухо в пицисаната физиономия на друг от нападателите. После го срита в слабините и се извърна към четвъртата си жертва. Хората на Йелад започнаха да се огъват.

Всичко се развиваше добре. Ръкопашните избори много допаднаха на Рашид.

Лейтенант Скинър стигна до последната избирателна секция на Уолш няколко минути преди вратите да се затворят. Въпреки късния час тя не бързаше.

Изборната нощ ѝ беше любим момент. Тя бъкеше от възможности за някой приятен удар, от шансове да изкара купища мордида.

Този път обаче тя беше доста демотивирано ченге. Сокът беше секнал навсякъде. Беше започнала да се чувства обедняла, а капитанът ѝ се вайкаше, че и той не е по-добре. Е, майната му. Беше сигурна, че той се грижи само за себе си. В други окръзи колегите ѝ се оплакваха от същите неприятности.

Така че тя тръгна по улиците без надежда и с малко ентузиазъм. Съзнанието, че е в правото си, не подобри настроението ѝ. Не само че нямаше никаква мордида, но и всеки гражданин можеше да я нападне или да се изплюе в лицето ѝ.

Главната ѝ задача беше да посрещне фалшивите избиратели на Йелад, когато пристигнеха при секциите. Шестчленният ѝ отряд трябваше да ги свали от гравикамионите, да се увери, че са гласували бързо и правилно, после да ги натовари обратно и да ги изпрати към следващата им спирка.

Но никой не се появяваше. Скинър веднага се обади да провери. При първото позвъняване пискливият глас от другата страна извика, че става дума за някакво объркване и ще има леко забавяне. Истерията, прокрадваща се в гласа, съвсем не я успокои. При второто обаждане се случи същото. После вече всички линии бяха претоварени. Скинър шокирана осъзна, че навсякъде из Дюзабъл се случва същото – други полици като нея правеха същите панически опити да се свържат.

Е, какво пък. Просто щеше да сведе глава, да свърши работата си, да се върне, у дома и да се напие, докато изборите свършат.

През цялата нощ пристигнаха само няколко гравикамиона. Но и това не беше утешение. Защото в изборната секция ги очакваше изненада.

Бяха наизлезли толкова проституиращи мъже и жени, пазени от толкова много сводници на мафията, че само някой самоубиец би им се изпречил на пътя. Продавачите на удоволствие се вясваха, подхвърляха малко съблазън и сделката беше сключена. Вместо за Йелад, фалшивите гласове отиваха за Уолш. Заплащането представляваше няколко сладки мига на някое тъмно място.

Скинър нищо не можеше да направи по въпроса. Силата не беше на нейна страна. След известно време тя самата започна да се възбужда. Когато стигнаха до последната спирка, вече не знаеше дали е твърде ядосана, за да е възбудена, или твърде възбудена, за да се ядосва.

Зяпна от учудване, когато видя едно от момчетата, обслужващи ре-дицата от гласоподаватели. Беше нейният малък приятел! О, колко ѝ беше липсвал. Когато видя къдриците му и красивите му устни, всичките ѝ гневни мисли се стопиха.

Лейтенант Скинър измъкна картата си за гласуване и се нареди на опашката.

Майната му! Гласът ѝ отиваше за Уолш.

В Кайренес – особено на Дюзабъл – имаше озадачаващ механичен закон, който се задействаше в края на всеки избирателен период. В мига, в който изборите приключеха, компютърът се претоварваше и блокиреше. Половината нощ оставаше така. Працяха екипи от скъпоплатени техници да го оправят и оставаха да клатят глави над чаши с горчив каф.

В подходящото време щяха да се чуят радостните възгласи на техниците и компютърът щеше да проработи, преброявайки гласовете и изплювайки резултатите.

Никой не очакваше с трепет резултатите при този последен акт. Йелад винаги печелеше.

Тайренът събра екипа си в салона за отдик. Въпреки кошмара, който го преследваше цял ден и цяла нощ, настроението му беше сравнително добро. Пиянството му само допринасяше за това. Още повече помагаше фактът, че механичният закон се беше проявил за пореден път точно навреме. Спасен от развален компютър. Той се захили, отпи голяма глътка от бутилката и изръмжа на главния си регистратор да се захваща за работа. Екранът на бюрото на Йелад светна. Сега щеше да види какво точно се е случило.

Предполагаше се – по дяволите, всъщност винаги ставаше така, –

че сега започваше истинското преброяване. „Поправеният“ компютър щеше да се включи. Първата му задача беше да покаже окръзите, където печели опонентът му. Това щеше да позволи на Йелад да разбере силата му. После той щеше да преброи собствения си вот и разликата до победата щеше да бъде попълнена от милионите мъртви избиратели на негово разположение.

Трябваше да бъде внимателен. Ако мамеше твърде откровено, сериозните разследвания щяха да унищожат първата година от мандата му. Този път обаче Йелад нямаше да играе предпазливо. Тактиката на Уолш го караше да жадува за отмъщение. Щеше да погребее малката гад в свлачище с епични размери.

Йелад скочи, когато чу регистратора да изстенва. Какво ставаше, по дяволите?

Гласовете на Уолш пристигаха. Изливаха се. В окръг след окръг печелеше врагът.

Половин час по-късно Йелад изтрезня набързо. Беше затънал в дракх. Гласовете, които го делеяха от Уолш, бяха толкова много, че щеше да му се наложи да използва всяко мъртво същество от файловете си. За да се окуражи, пресуши половината бутилка на един дъх. Добре. Щеше да направи необходимото. Да става каквото ще. Отново щеше да е тайрен.

Припряно заповяда на регистратора си да стартира набелязването на окръзи. Пригответи се за дълга нощ на броене.

Нощта се оказа къса. Един час по-късно ужасната истина лъсна.

Вотът за Йелад практически не съществуваше.

По-късно се досети. Някой беше бърникал в компютъра. Навсякъде из Дюзабъл, всеки път, когато гласоподавател натискаше бутона, гласът биваше записван за Уолш. Официалните данни му даваха малко по-малко от половин милион гласа.

Мъртвите на Дюзабъл спаха спокойно в гробовете си тази нощ.

Йелад беше загубил.

От този миг нататък щяха да го наричат с презрителното „Йелад Свлачището“.

Рашид не отиде на празненството по случай победата на Уолш и Кенна. Вместо това си уреди частна среща със солон Кенна в кабинета му. Време беше да определи цената си.

Мисълта се появи, докато гледаше как резултатите от изборите

изплуват на екрана. Обзе го поразяващо чувство за неотложност. Трябваше да действа. Бързо.

Докато се устремяваше към набързо уредената среща с Кенна, гъстите облаци, обгръщали съзнанието му досега, започнаха да се изпаряват, а после се стопиха напълно.

Беше преминал последното изпитание.

Кенна беше облекчен, когато Рашид му каза от какво има нужда: бърз кораб, зареден с всичкото АМ2, което може да побере, готов за излитане в следващите шест часа. Кенна сметна това за дребна отплата. Беше решил, че Рашид ще посегне към касите с мордида. Не че не го заслужаваше. Възщност искането му се стори толкова незначително, че дори покварената душа на Кенна изпита леко неудобство.

– Сигурен ли си – настоя той, – че не можем да ти дадем нещо повече?

– Може би – дойде отговорът. – Не съм сигурен. Но защо не се отпуснеш точно сега. Позабавлявай се. Ще те потърся.

Вечният император стисна ръката на един изключително доволен политик.

Глава 25

Ключът към Кралството не изглеждаше впечатляващ – но това бе умишлено. Беше малък спътник, един сред десетината по-малки и по-големи, които обикаляха около отдалечена гигантска планета. Системата беше забележителна поради две причини. Нямаше никаква търговска стойност и беше далеч отвъд най-затънтения край на вселената.

Спътникът беше изграден преди няколко века. За целта бе избран астероид с подходяща големина. Срещу заплащане космически екипи издълбаха тунели по предварително изработен план и прокараха кабели в тях. Сетне запълниха изкопите. Първият екип беше получил парите си с уведомлението, че са участвали в таен имперски проект. После докараха втори екип, за да построи малко подземно убежище и подземен док на няколко километра от него, отделен от убежището от висок хребет. В убежището имаше генератори, припаси и няколко сложни и трудни за описание комуникационни съоръжения. И на втория екип беше платено. С течение на времето онези, които бяха работили в екипите, някак придобиха впечатлението, че проектът се е провалил. Просто поредният безрезултатен изследователски опит.

Роботи-гласкачи преместиха астероида на определеното за него място около газовия гигант и го нагласиха на орбитата му. По-късно бяха изпратени екипи на „Богомолка“, за да поставят различни охранителни сензори из системата. На тях не беше казано за съществуването на астероида.

Имаше още четири други „ключа“, разпръснати из вселената, местоположението им беше известно само на Вечния император. Предназначението им беше едно и също.

Датчиците бяха програмирани да пропуснат само Вечния император и за целта съдържаха всевъзможни скенери за определяне на ДНК, отпечатъците от пори, дори включваха биометричната класификация на Бертийон. Ако някой друг проникнеше в убежището, комуникационните уредби щяха да се разтопят в неразпознаваема купчина метал.

Те бяха свързани с кораб, някъде в... друго пространство... и с роботизирани минни и фабрични кораби около него. При подаден сигнал разпоредбите, издадени от кораба, щяха да се променят. Зареждането с АМ2 щеше да започне.

Дългите влакове от роботизирани „танкери“ също можеха да се контролират от спътника. При дадени обстоятелства, като например инцидентната смърт на Вечния император, те можеха да бъдат прехвърлени към уговорените складови светове. Или, при други обстоятелства, другаде. За да награди верните и да накаже неверните, или обратното, в зависимост от преценката на Вечния император кой е най-бързият и плавен начин да си възвърне контрола.

Вечният император навлезе бавно в системата. Не бързаше особено. Непрекъснато поглеждаше сложните приемници, които бе поискал да бъдат инсталирани на кораба, даден му от благодарния Кенна. Ако който и да е от сензорите покажеше, че в системата е навлязъл някой – заблудил се миньорски кораб, сонда или скитаща се яхта, – имаше само един избор. Веднага да спре и да се отправи към друг от спътниците, който му се стореше най-подходящ за втори команден център.

Разположените извън системата датчици не отчитаха нищо нередно. Императорът рискува дъговиден полет над системата. Отново нищо. Той навлезе отново в системата и се приближи към газовия гигант. Сензорите не долавяха нищо извън обичайното.

Мина до спътника през полусферата, намираща се от обратната страна на убежището, и като прелетя ниско до повърхността, стигна до дока. Шлюзовете се отвориха – сензорите отново не показаха нищо тревожно – и той кацна.

Облече си костюма, увери се, че поддържащите механизми са включени, и се отправи към убежището.

Докато преполовяваше пътя към хребета, си каза, че е твърде параноичен. Не беше лесно наистина да остане незабелязан на свят с почти нулева гравитация. Нямаше желание да „изскочи“ в обсега на някой, който би могъл да чака в купола, или да се изстреля в орбита. Не само че щеше да стане за смях, но и би се превърнал в твърде лесна мишена, ако наистина имаше капан.

На неколкостотин метра от входа на убежището – пещера с плъзгащи се скали – той спря. Изчака шест пълни И-часа. Наблюдаваше. Нищо. Пътят беше чист.

Системите на костюма завиха, докато се опитваха да регулират температурата и да преработят потта, която се изцеждаше от тялото на Императора. Пръстите му неволно докоснаха гръдния кош. Под костюма, кожата и мускулите бомбата чакаше.

Разкопча кобура на пистолета си и измъкна малко комуникационно устройство от колана. Навън се плъзна пръчковидна сонда. Той бързо притича през откритото пространство. Сондата се пхна в почти невидима дупка и Императорът докосна бутона. След миг скалата се отмести. Той усети вибрациите под краката си.

Пристъпи в кухнята. Вратата се затвори зад него. Светлините се включиха. Императорът провери един от панелите. Отново не откри причина за притеснение. Отоплението беше пуснато на пълна мощност, в убежището се създаваше изкуствена атмосфера. Много добре.

Приблужи се до вратата, сложи длан върху нея и тя се плъзна встрани. Вътре имаше малък апартамент със спалня, кухня и дневна. Той затвори вратата зад себе си и се вгледа в друг от панелите. Атмосфера деветдесет и пет процента от И-нормалната. Температура... приемлива. Вдигна лицевото стъкло.

Беше гладен. Надяваше се да е осигурена храна. Щеше да похапне, после да активира комуникационната уредба. Отправи се към комуникационната зала – и светът се срина! Беше посрещнат не от блестящите, очакващи нареждания и сигнални съоръжения, а от охладена купчина разтопен метал.

В мозъка му веднага заблъска паника:

„Опасност... Капан... Открити сме... Самоунищожение! Самоунищожение!“

Друга част на мозъка му възрази:

„Не. Почакай. Капанът не е потвърден. Минало е твърде много

време. Програмата не може да се рестартира без терминално увреждане на целта! Върни се в режим на изчакване! Отменяне на програмата!“

Бомбата не избухна. Дори и след като вратата на складовото помещение се отвори и нечий глас изрече:

– Специалистите ми по сигурността не се оказаха толкова добри, колкото си мислеха.

Императорът видя облечена в космически костюм висока и тънка фигура. Ръката ѝ се протегна и вдигна лицевото стъкло на шлема. Беше Кес.

Още веднъж се появи заповедта за самоунищожение... и отново по някакъв начин командата беше отхвърлена.

– Аз съм единственото живо същество в тази система освен теб – каза Кес.

Императорът откри, че отново може да мисли. Не каза нищо, сигурен, че гласът му ще се разтрепери, ако проговори. Кес изчака за миг, после продължи:

– Идването ти тук и завръщането ти на трона са изкусно планирани. Напомня ми малко на една земна легенда, която съм чел. За човек, наречен, ако не се лъжа, Тезей.

– Може да не е било чак толкова изкусно – успя да промълви Императорът.

– Напротив. За да започне някой да те търси, да не говорим да те открие, се изисква да приеме за вярно налудничавото допускане, че не си умрял. Освен това трябва да притежава невероятни ресурси.

Кес посочи унищожените комуникационни уредби.

– Хиляди извинения за некадърността на персонала ми. Макар да съм сигурен, че съществуват и други станции, подобни на тази. Подновяването на АМ2 доставките все още може да започне – въпреки че това е без значение за мен.

Императорът обмисли думите му. Ситуацията ставаше... не позната, но по-разбираема и може би по-лесна за контролиране. Първо предположение: Кес възнамерява да склучи сделка и да предаде своите съзаклятници? Едва ли. Искаше нещо друго.

– Каза, че ние двамата сме единствените същества в тази система. Ще ти задам очевидния въпрос: Какво ще ме спре просто да те застрелям и да избягам?

– Защо би направил подобно нещо? – възкликна изумено Кес – За отмъщение? Едва ли е смислен мотив, да не говорим, че не подхожда на император. Особено като се има предвид, че нашият опит да...

подменим веригите на властта... се провали.

Провалил се е? Бърз анализ: Предишното изявление на Кес „не си умрял“, а сега това. Ситуацията се подобряваше – Кес не беше схванал всичко.

– Ако задоволиш прищявката си... – Кес вдигна преподавателя от колана си. – Стандартен преподавател на жизнените показатели. Спре ли да излъчва, моят поддържащ отряд ще нахлуе. Не мисля, че ще успееш да им се изплъзнеш.

– Правиш доста сериозни изводи въз основа на предположения, господин Кес. Известно е, че обичам да си угаждам от време на време. Привилегията на багренородния, нали разбираш.

– Разбирам. Отначало, като разбрах накъде си тръгнал, си помислих ди ти устроим засада – докато аз изчакам на безопасно място. Упойващи вещества... газ... каквото и да е. Бързо да те обездвижим, да те държим в упоено състояние, докато постигнем контрол над съзнанието ти. Но после реших, че подобен план няма шанс да успее. Изплъзвал си се от твърде много клопки в миналото... От друга страна... ако започна с насилие, щеше почти сигурно да отхвърлиш предложението ми.

– Слушам те.

– Първо, предлагам ти пълната си лична вяност и подкрепа. Ще направя всичко – отвътре или отвън – за да премахна Тайния съвет. Не се опитвам да те убедя, че единствено помощта ми ще осигури желанието за теб изход, според мен той е неизбежен. Но с моя помощ падането им от власт ще бъде далеч по-бързо, а вероятно ще намалат и разрушенията, които могат да нанесат, преди да бъдат унищожени. Веднъж след като Империята бъде възстановена, ти предлагам пълната си лоялност и подкрепа.

– Да мениш козината си ще ти стане втора природа – рече Императорът.

– Не, няма. Не и ако изпълниш своята част от сделката. Но както и да е. Възможно е да не искаш да ти се напомня какво се е случвало в твоето отсъствие. Ако е така, ще приема изгнанието, без това по никакъв начин да отмени предложението ми да ти помогна. Но мога да предложая и нещо далеч по-важно. Целият ми вид доброволно да ти служи – „роби“ не е точната дума, но по същество ще бъдем точно това, ако можеш да си представиш роби, които обичат оковите си. Лесно е да се постигне.

– Твоите хора – отбеляза Императорът – със сигурност ще бъдат приветствани, ако изберат да станат верни поддръжници на Империята.

Освен ако не пропускам нещо... лесно за постигане, както се изрази.

– Не.

– Много добре тогава. Какво точно трябва да ви дам? – попита Императорът, въпреки че внезапно с болезнена яснота осъзна какъв ще бъде отговорът.

– Живот – произнесе Кес дрезгаво, почти заеквайки. – Безсмъртие. Предполагам, че разбираш трагедията на смъртта. Но представи си, че тя те връхлита в предварително зададено от гените време, когато едно същество е в разцвета на силите и интелекта си? Това е трагедията на Грб'чев. Искам за себе си и за моя вид вечен живот. Безсмъртие, каквото притежаваш ти. Предложих да сключим сделка. Ще я направя по-привлекателна. Ще изпълня всичко обещано. Като твой поданик, те моля за този дар.

И Кес коленичи непохватно.

Възцари се тишина, която сякаш продължи години.

– Бедно, нещастно копеле – промърмори Императорът накрая.

Кес се изправи:

– Как можеш да отхвърлиш предложението ми? Как можеш да пренебрегнеш логиката ми? Обещанията ми?

Императорът подбра думите си много внимателно:

– Логиката... обещанията... нямат нищо общо с тези неща. Чуй какво ще ти кажа. Аз съм безсмъртен. Но – той се потупа по гърдите – това тяло не е. Искаш от мен дар, който не мога да дам. Не само на теб, но и на което и да е друго създание или вид.

Очите на Кес се превърнаха в пламтящи копия.

– Истина ли е?

– Да.

Кес повярва. Но продължи да се взира. Притеснен, Вечният император се извърна настрана. Отново се възцари продължителна тишина. Императорът бръкна дълбоко в торбата с лъжите.

– Може би... може би все пак можем да се споразумеем. Готов съм да направя друго предложение. Помогни ми да разруша Тайния съвет и аз ще намеря ресурсите за финансиране и подкрепа на мащабна като проекта „Манхатън“ програма. Проучванията ще траят дълго. Дори да може да бъде намерено решение, то няма да помогне на теб или на твоето поколение. Но това е най-доброто, което мога да ти предложа.

Той се обърна. Кес не беше помръднал.

– Дори да изглежда неудовлетворително – продължи Императорът, – сравнено с...

Млъкна напред дума.

Нямаше никаква реакция от създаването Грб'чев. Императорът отстъпи встрани. Нито очите, нито главата на Кес помръднаха. Императорът се приближи и махна с ръка пред лицето му. Никаква реакция.

Може би шокът от осъзнаването, че за неговия вид няма Свещен граал, се беше оказал твърде голям. Или пък не беше чак толкова драматично – просто беше надхвърлил времето си.

Устата на Кес се разтвори. От нея потекоха смилателни сокове.

Императорът бързо провери жизнените показатели на колана му. Всички физически индикатори... бяха нормални.

Той спусна лицевото си стъкло и се отправи към изхода, после се обърна назад.

Идиотът, който някога бе бил Кес, все още стоеше прав, задържан от тежестта на костюма си.

– Бедното, нещастно копеле – повтори Императорът.

Това беше най-добрата епитафия, която може да измисли – и единствената, за която имаше време.

КНИГА ЧЕТВЪРТА ОСЪДЕНИТЕ НА СМЪРТ ТЕ ПОЗДРАВЯВАТ

Глава 26

Учените на Нютон имаха вечно озадачено изражение, което един студент от агросветовите беше сравнил с това на крава, в която осеменителят току-що е вкарал якия си юмрук. Но с приближаването на откриването на трибунала, Стен забеляза, че озадаченото изражение се превръща в открити усмивки на изненада. Килгър подхвърли, че видът им се е променил така, сякаш юмрукът е бил заменен от правилното нещо.

В цялата си прашна академична история хилядите професори, подвизаващи се на университетския свят, никога не бяха получавали толкова много внимание.

Когато мълвата за предстоящите събития беше умишлено разпространена, снимачни екипи от цялата Империя започнаха да се надпреварват да кацат на Нютон, за да видят предстоящия крах на Тайния съвет. Администрацията на планетата беше залята с искания за разрешение за присъствие, не само от новинарските екипи, но и от политически експерти, познавачи на законите, историци и обикновени любопитни поданици на Империята.

Стен, Алекс и Махони полагаха всевъзможни усилия да създадат сигурна система за пресяването на милионите молби. Задачата беше особено трудна, защото искаха да се даде най-голяма възможна публичност на заседанията на трибунала. Успяха да се справят с това – както и да се погрижат за стотици други подробности – преди тържественото откриване.

Междувременно, Дийн Блайт, преподавателското настоятелство, както и милионите студенти, които посещаваха множеството колежи в университетската система, бяха обсадени да дадат интервюта. Нито един скучен факт, отегчена реакция или суховат нюанс не беше пренебрегнат от гладните за новини медии. За кратко време всеки жител на Нютон стана медийна звезда.

Информационният глад беше особено изострен, защото, въпреки че господин Еку беше разкрил общата цел на трибунала – да се докаже

виновността на Тайния съвет, – той беше запазил естеството на обвиненията в тайна, известна само на съдиите. Всички вярваха, че основанията за процеса са свързани с АМ2. С други думи, доказване на конспирация за измама. Господин Еку можеше да си представи изненадата, когато истинските обвинения бяха оповестени. Заговор за убийство.

Господин Еку беше избрал Нютон заради дългата му история и славата му на неутрално място. Очакваше обаче огромни трудности при убеждаването на Дийн Блайт да се съгласи да организира трибунала. За негова изненада, щом веднъж мерките за сигурност бяха уточнени, споразумението беше постигнато бързо. Много помогна фактът, че Дийн Блайт беше служил като имперски генерал, преди да се превърне в схоластик. Имаше и още нещо, което мотивира съгласието му – Нютон беше едно от първите места, на което Тайният съвет бе съкратил бюджета. Тези съкращения бяха последвани от редица други – имперските сили отрязваха излишните клонове, за да поддържат икономиката жива.

Солидното дарение от АМ2, което Стен беше откраднал, проправи останалата част от пътя.

Огромната аудитория беше преправена бързо. Дълга съдийска скамейка беше сложена на сцената за членовете на трибунала. Задната част беше превърната в кабинети за спомагателната група от законови експерти. Потенциално опасните области бяха преградени. Към техниците на снимачните екипи, отговорни за инсталирането на комуникационни линии, бяха прикрепени охранителни отряди.

Междувременно бойните кораби на Бор се разгърнаха в системата Юра и около главният ѝ свят Нютон, като изпращаха патрули в най-вероятните за вражеско нападение области.

Членовете на трибунала и придружаващите ги лица пристигнаха. Стен и Алекс лично приветстваха всяко същество и определиха телохранителите, които да бдят над тях от този миг нататък.

Господин Еку се беше спрял на три същества, които щяха да бъдат съдиите на Тайния съвет. Въпреки огромната опасност кандидатите не бяха никак малко. Депресията, предизвикана от действията на Тайния съвет, се беше задълбочила дотолкова, че много от системите се страхуваха за собственото си оцеляване повече, отколкото от репресивните мерки на Империята.

Трите системи, от които той направи избора си, бяха сред най-уважаваните в Империята – такива бяха и създанията, които щяха да станат членове на трибунала.

Първият беше Уарин, от огромните аграрни светове на Ряния. Той

беше едро, разсъдливо създание, чийто тежък, обвит в костен щит череп криеше тримозъчна ментална система, способна да пресее тонове противоречаща си информация. Уарин беше бавен и педантичен, но винаги стигаше до смислено заключение. Пък и беше напълно непредубеден относно приписаните на Тайния съвет престъпления.

Вторият беше Ривас, от далечната гранична територия Джоно. Той беше висок, остроумен човек, известен с умението си да създава условия за разбирателство там, където такива не съществуваха – важна и много тачена способност сред дивите обитатели на Джоно, където често се раждаха повече спорове, отколкото същества. Ривас предупреди господин Еку, че макар да презира сегашните действия на Тайния съвет, не е напълно убеден, че членовете му са действали от чисто егоистични подбуди. Мнението му за Кес например беше доста високо. Предишните му взаимоотношения с него бяха показали, че е почтен.

Последният член беше може би най-уважаваният. Нейното име беше Апус и тя беше кралицата-майка на купа Ферномия. Беше много стара и изобщо не се интересуваше, че титлата ѝ не носи кралска власт. Многого ѝ дъщери и внучки надзираваха милиардите жени и няколкото милиона мъже, които формираха населението на купа Ферномия. Въпреки възрастта си тя беше в отлично здраве, шестте ѝ дълги и тънки крака все още бяха напълно стабилни, а челюстите ѝ си бяха влажни и подвижни, както в дните на нейната младост. Тя призна на господин Еку, че презира членовете на Тайния съвет, особено близначките Краа, които преди няколко години измамили нейните хора и ги лишили от цяло състояние, като им отнели правата за добив на минерали. Господин Еку беше сигурен обаче, че това няма да се отрази върху безпристрастната оценка на кралицата-майка.

Трите същества бяха настанени в удобни и добре охранявани покои. Точно преди да започне заседанието на трибунала, Еку помоли тримата съдии да изложат правилата, по които ще процедурат.

Съгласиха се той да бъде арбитърът. Неговата отговорност щеше да е да се увери, че всички улики са правилно представени и оценени. Някоя от неговите преценки не можеше да бъде отхвърлена. Същевременно той щеше да е и публичният говорител на трибунала. Всички запитвания щяха да бъдат отправяни към него и само той имаше пълномощията да отговаря, след като се консултира с тримата съдии. Беше постигнато съгласие, че господин Еку ще е отговорен за събирането на доказателствата и представянето на свидетелите. Тримата също така му делегираха правото да заклева съдебните пристави.

След разговора им господин Еку се разхвърча, за да доуточни и последните детайли.

Когато беше повикан в градинските покои на господин Еку, Стен забеляза колко изтощен изглежда старият дипломат. Сетивните му мустачки трептяха от нервно изтощение. Цветът на кожата му беше сив и нездрав. Но Стен нямаше време да разпитва или да изразява съчувствието си – господин Еку му нареди да вдигне дясната си ръка.

Стен го стори.

– Заклевах ли се да спазваш реда на тези заседания и древните закони на Империята, под чиято свещена сила действаме?

Стен се закле.

– Тогава, по силата на властта, която ми е дадена, те назначавам за главен съдебен пристав на трибунала – обяви напевно господин Еку.

Макар да знаеше какво точно ще се случи, Стен леко се стресна от строгата реч. Не го успокояваше и фактът, че старият дипломат беше убеден във всяка дума, която произнасяше. Този трибунал нямаше да бъде преструвка.

На излизане от градината срещна Алекс и Махони, които също бяха повикани. Няколко минути по-късно те се върнаха, също толкова тихи и смирени.

Мълчаливо се отправиха към стаите си. Група стражи се откъсна от кордона часови. Стен зяпна от почуда, когато го наобиколиха.

Позна Синд сред тях. Очите ѝ блестяха от възбуда, докато подреждаше подчинените си в правилния строй. После се изпъна пред Стен и рязко му отдаде чест.

– Всичко ли е по ваш вкус, сър!

– За какво, по дяволите, говориш, жено? – изръмжа Стен.

– Това са вашите телохранители, сър – поясни Синд, едва сдържайки усмивката си. – Ако имате някакви оплаквания, моля ви, обръщайте се към мен. Аз съм командирът на личната ви охрана.

Стен запелтечи. Ама че работа. Не искаше телохранители, не се нуждаеше от тях. И освен това...

– Заповед на господин Еку, сър! – долетя отговорът на Синд.

Преди той да успее да възрази, двамата му приятели избухнаха в смях.

– Най-добре е да се съобразяваш с разпоредбите, младежо – смъмри го Махони.

– Да, момко – подкрепи го проклетият Килгър. – Нали сега си важна клечка. Не можем да рискуваме живота на главния съдебен пристав,

нали?

Докато невероятно щастливата Синд го съпровождаше до стаята, Стен изгаряше от желание да убие някого – имаше двама много подходящи кандидати, които се подхилкваха наблизко.

Откриването на трибунала бе насрочено за сутринта. Хиляди същества се отправиха към залата. Всички места бяха запълнени и температурата бързо се покачи, климатичните инсталации изнемогваха. Отвън хиляди любопитни се мъчеха да се приближат до огромните видеокрани и високоговорители, по които щяха да се предават заседанията.

Воиници проправиха път на снимачните екипи през тълпата. Войнското им търпение беше подложено на изпитание – блъскаха и ръгаха, вместо да чупят глави или просто да открият огън. Накрая редът беше възстановен.

Възцари се тишина, всяко създание се вираше във все още празната сцена. Не само страхът от насилие и очакването на единствено по рода си събитие в историята на Империята накараха съществата да притихнат.

Над сцената беше окачен огромен портрет на Вечния император. Ликът му бе изобразен в романтичния, пропит с героичност стил, предпочитан от покойния Танз Суламора. Но очите бяха като истински. Стен потръпна от погледа им. Те проникваха направо в душата.

Стен познаваше този поглед. „Ех, вие, жалки създания – сякаш питаха. – Какво можете да кажете за себе си?“

Ледената хватка на тези нарисувани очи се разчупи, когато господин Еку плесна с опашка и се понесе над подиума. Единствената реакция на тълпата беше несъзнателна въздишка. Тримата съдии на трибунала го последваха и заеха местата си на скамейката.

Чу се сподавен шепот, когато чиновниците докараха колички, пълни с документи. Дийн Блайт зае поста си в дъното от дясната страна. Той отговаряше за неприкосновеността на компютъра, който щеше да води официалните протоколи на заседанията.

Снимачните екипи се приближиха за серия от символични кадри. Започнаха с Уарин, после Ривас, после кралицата-майка Апус – и най-накрая господин Еку. Старият дипломат изчака няколко драматични мига, после заговори:

– Заседанията на този трибунал са официално открити.

Изречението беше простичко, но предизвика ахване от страна на тълпата. Всеки разбираше, че от този миг насетне, всяка проронена дума става директно предизвикателство към властта на Тайния съвет.

– Събрали сме се, за да разгледаме уликите по сериозните обвинения, отправени към управляващото тяло на Империята. Фактът, че тези заседания протичат в присъствието на въоръжени сили, които ни предпазват от евентуалните репресии на обвиняемите, не трябва да оказва каквото и да е влияние върху който и да е от членовете на трибунала. И тримата съдии се съгласиха и се заклеха в това. Първото ми официално действие ще бъде да покана всеки от членовете на Тайния съвет да отговори или да опровергае уликите. Това не е символичен призив от моя страна. Аз лично се надявам всеки от тях да се отзове... А сега ще прочета текста на обвинението: „Членове на Тайния съвет, вие сте обвинени в заговор за убийството на Вечния император. Ако не се явите лично, автоматично ще се смята, че пледирате «невинни»...“

Останалото потъна във виковете и кръсците на тълпата. Отне му три часа да усмири залата. Така че времето напредна и трибунальт се оттегли за почивка. Преди това съдиите изтеглиха жребий кой да говори от името на обвинението и кой да защитава Тайния съвет.

Кралицата-майка Апус – която ненавиждаше близначките Краа – се оказа официалният им поддръжник. Стен беше изумен колко бързо и умело тя пое задачата въпреки омразата си, също както го направиха и колегите ѝ. Ривас, който изпитваше симпатия към Кес, стана обвинител. Гласът му веднага се насищаше с горчива ирония всеки път, когато срещу Съвета беше изваждана нова улика.

Стен повече от всичко искаше да е един от зяпачите в тълпата, за да наблюдава събитията и да види как правосъдието ще възтържествува.

Но това, както биха казали Бор, не това беше неговата съдба.

– В ковачницата на боговете – каза веднъж Ото след поредния рог стрегг – нашето проклетие е винаги да бъдем чукут, с който удрят.

Глава 27

Пойндекс не беше темпераментно същество. Беше се освободил от гнева си заедно с детските си играчки. Беше оставил въодушевлението в юношеството. Всъщност нямаше и една емоция, която да не държи под контрол. Амбицията беше единственият плод, който отглеждаше в тази градина на спокойствието. Придобиването на власт беше едничкото му удоволствие.

Така че, докато колегите му ругаеха и беснееха срещу „шокиращите и безпочвени обвинения“ на трибунала на господин Еку, той за пръв

път в живота си почувства страх. Видя как властта се изплъзва от ръцете му.

В мига, в който видя живиното с оповестяването на обвиненията от господин Еку, той осъзна, че те са истински. Реакцията беше чисто инстинктивна. Докато отиваше към набързо свиканата среща на Съвета, убеждението му се затвърди. А когато влезе в огромната сграда, построена за техен щаб, вече не изпитваше и най-малкото съмнение. Странното дърво, което се извисяваше в центъра на двора, изглеждаше повехнало и болно. За Пойндекс, който не беше от съществата, вярващи в поличиби, състоянието на рубигинозата все пак не предвещаваше нищо добро.

Далеч по-логично беше убийството на Императора да не е извършено от самотен луд. Много по-вероятна бе възможността да е плод на заговор. А кой би спечелил най-много от подобен заговор? Отговорът стана напълно очевиден, когато влезе в заседателната зала.

Всички бяха обзети от бяс. Близначките Краа бяха станали червени от гняв. Ловет тропаше с ръка по полираната маса и викаше, че трябва да се предприемат действия. Малперин бълваше потоци от псувни по адрес на ужасните лъжи, които се разпространявани по техен адрес.

Когато видя гневните им реакции, Пойндекс разбра, че инстинктите му не са го подвели и се вгледа в убийците на Вечния император.

Защо иначе ще избухнат така? Ако обвиненията бяха измислени, щяха да ги оценят просто като политически ход на враговете си. Членовете на Съвета имаха опит в света на бизнеса и сигурно се бяха сблъскали с подобни клевети през целия си професионален живот.

Забеляза и израза на лицата им, когато спираха да крещят, за да си поемат дъх. Не си въобразяваше вината и страхът в погледите, които си разменяха. Върхът на всичко бяха близначките Краа. В притеснението си те си размениха ролите. Докато продължаваха да поглъщат обичайните огромни количества храна, кльощавата спря безкрайните си посещения до тоалетната. Дебелата пък започна непрекъснато да ходи да повърща.

В този миг страхът го сграбчи. Тъкмо беше успял да постигне амбицията на живота си. Като член на Тайния съвет, Пойндекс беше осъществил мечтата си за огромна власт. Знаеше, че може бързо да я консолидира и заздравя още повече, като научава кои бутони за манипулация да натиска. Никога не беше имал желанието да бъде велик тиранин, единствен самодържец. Предпочиташе да стои в сянка, така беше и безопасно. Също като Кес, той не хранеше голяма любов към показните

появи на властта и без недоволство оставяше другите членове да блесват с изявите си. Пойндекс знаеше, че може да получи каквото поиска далеч по-лесно като същество, което прави услуги, а не моли за тях.

Преди обвиненията на трибунала да бъдат оповестени, той едва беше започнал да се възстановява от загубата на своя ментор. Когато Кес – по-скоро безпомощното същество, било преди Кес – беше върнат от мистериозното си пътешествие, той разбра, че е загубил главния си поддръжник във всеки сблъсък с останалите от Съвета.

Но от друга страна така беше засилил влиянието си сред тях. Те се вслушваха внимателно в съветите му по всички въпроси, не само военните и свързаните с разузнаването, но и по отношение на имперската политика. Никой не повдигна въпроса мястото на Кес да бъде заето от друг.

Сега, като се замислеше за това, реакцията им за случилото се с Кес беше също доста странна. Приеха го тихомълком, без особени емоции. Не зададоха истински въпроси и набързо уредиха настаняването на бедното същество в строго секретна военна лудница. Всъщност изглеждаха дори облекчени. Пойндекс реши, че така се освобождават от един съучастник, който би могъл да разкаже истината.

Докато Тайният съвет се мъчеше да измисли контраатака, Пойндекс реши, че първо трябва да се погрижи за себе си. Беше очевидно, независимо от изхода, че тези създания са обречени. Не беше важно дали ще унищожат трибунала. Самите обвинения щяха рано или късно да ги свалят от власт.

А той нямаше никакво намерение да се срива с тях. Така че докато колегите му се възмущаваха и се вайкаха, той започна да преглежда запасите си от трикове за оцеляване.

Близначките Краа искаха да изстрелят няколко флотилии във всички посоки. Системите, дори косвено свързани с трибунала, трябваше да бъдат пречупени и там да се настанят имперски гарнизони. Ловет и Малперин одобриха. Пойндекс ги изчака да се успокоят малко и заговори:

– Споделям възмущението ви – поде той – и макар че името ми не се споменава в тези ужасни лъжи, смятам, че нападението срещу който и да е член на Съвета е нападение срещу всички нас. Но нека бъдем реалисти. Нямаме и една десета от необходимото АМ2, за да осъществим такава широкомащабна операция.

Думите му бяха посрещнати с отрезвено мълчание. Всичко казано беше вярно. Започнаха да стесняват обхвата на операциите,

направлявани внимателно от Пойндекс. Накрая решиха, че ще има само една цел: Нютон. Елитен флот щеше да бъде изпратен там и оцелелите – ако имаше такива – щяха да бъдат докарани на Първичен свят, за да бъдат наказани. Малперин предупреди, че войските може да не са чак толкова лоялни, предвид скорошните военни чистки. Пойндекс разбираше тревогата ѝ, че самите обвинения могат да предизвикат бунт. Трябваше да се постарят в екипажите да попаднат само най-лоялните.

Преди споразумението да бъде постигнато и флотът изпратен, Пойндекс отправи последно предупреждение за протокола.

– Сигурен съм, разбира се, че това трябва да бъде направено – каза той. – Всички говорихте много убедително. Но би било непрофесионално от моя страна, ако не изтъкна опасностите от подобно действие. Струва ми се, че е по-добре да не обръщаме внимание на ставащото. Вече сте наредили заглушаване излъчванията на заседанията из цялата Империя. Спрете дотук. Не давайте никакъв отговор. После оставете всичко да отшуми. Можем да ги арестуваме, когато пожелаем. Освен това самата атака може да даде обратен резултат. Собствените ни съюзници могат да се уплашат от нас. Но вярвам, че сте наясно с всичко това. Просто излагам съображенията си, така че никоя подробност да не остане неразгледана.

– Да вървят по дяволите съюзниците – изръмжа едната Краа.

– Ако не предприемем действия, някой глупак може да реши, че тези възмутителни обвинения са истина – допълни Малперин.

– Изпратете флота – извика Ловет.

Пойндекс изпрати флота. Но когато даваше заповедите, повика най-доверените си помощници. Много следи трябваше да бъдат заличени.

Искаше да изпревари събитията.

Глава 28

Имперски гвардейски капитан Хосфорд в оставка изкачи хълма, подпря се на тояжката си и изчака пет дълги минути, в които да успокои дишането си, преди да се отправи надолу към следващата долина и нагоре към следващия хребет. Хълмове, помисли си той. Хълмовете на проклетите Хималаи!

Не само че се чувстваше твърде дебел и твърде стар за тази задача, но и тя беше напълно безполезна и неблагодарна.

Имаше две вечни неща в Империята. Пистолетът и бомбата бяха доказали, че едното е смъртно. Другото бяха гурките.

Гурките бяха най-добрите воители, които който и да е свят можеше да роди, бил той човешки или не. Повечето хора се надяваха, че вид от по-смъртоносни убийци няма да се появи – или ако съществува такъв, ще застане така твърдо на страната на Империята, както гурките. Гурките и Империята бяха едно и също за милионите хора, които гледаха „живите“ предавания.

Тайният съвет искаше те да се върнат. По две причини: искаха телохранителите им да бъдат абсолютно верни и неподатливи на корупцията, а същевременно така щяха и да легализират управлението си.

Това беше задачата на капитан Хосфорд.

Хосфорд беше – преди години, преди цял един живот – командир на гвардейците гурки в императорския дворец Аръндел. Беше многообещаващ офицер, с изгледи да получи висок пост – както всеки, избран за капитан на гвардията.

Службата изискваше всеотдайност, даваше твърде малко време за личен живот, както Стен се беше убедил, след като беше заменил Хосфорд на този пост.

Всичко се беше развивало добре до мига, в който Хосфорд се влюби. Безумно и безвъзвратно. До такава степен, че беше покрил стените на квартирата си със снимки на Маев. Маев никога не каза нищо, но Хосфорд разбра, че трябва да избира – службата или нея.

Използва всички възможности, за да се освободи. Военните не се отнасяха благосклонно към свой избраник, който променяше плановите, вече предназначени за него. Така че единственото назначение, което му бе предложено, беше изгнанически пост в пограничен свят.

Очевидно с кариерата му в Гвардията беше свършено. Той се оттегли от поста си, избра да не се записва отново в армията, когато Таанските войни започнаха, и тръгна да скита с Маев. Мислеше си, че това скитане е безцелно, но веднъж разгледа пътуванията си и осъзна, че те водят съвсем логично до Земята.

И гурките.

Гурките, оцелели след изпълнението на дълга си, може и да бяха богати, но Непал беше доста примитивна провинция. Кралят ѝ твърдеше, че родословието му стига чак до времето, когато боговете на планината са били родени. Смяташе за свой дълг да защитава Непал и хората му. Страната беше свещено място – от върховете на Далагири, Анапурна и Джомолунгма до родното място на Гаутама Буда в долината

Ламбини. На практика това означаваше, че непалците бяха активно разубеждавани да станат твърде „цивилизовани“. Вече не умираха от същите болести и туберкулозата не беше ендемична, а средната продължителност на живота им се беше увеличила – може би не според „цивилизованите“ имперски стандарти, – но продължаваха да водят трудно и примитивно племенно съществуване. Хосфорд искаше да им помогне.

Не му беше разрешено да се засели в Непал – чужденци не се допускаха в страната, освен съвсем малък брой туристи, и то за кратко. Двамата с Маев се установиха в Даржилинг, в близката провинция Гуркали, някога част от отдавна разпокъсаната страна, наречена Индия.

После правеше каквото можеше. Насърчаваше образованието и преподавателите в Непал, подпомагаше всеки стар войник, който се появяше в областта, намираще работа на депресираните, отчаяни младежи, отхвърлени от военните.

Той и другите бивши офицери на гурките бяха допускани в Непал два пъти годишно, за да разпределят пенсионните фондове, да представят техническите нововъведения и да вербуват гвардейци. Така беше допреди шест години, когато императорът беше убит, а гурките се завърнаха у дома. Всяка година Хосфорд беше натоварван от представител на Тайния съвет да се опита да ги склони да постъпят отново на служба. Всяка година го посрещаха с усмивка, черпеха го с уиски и му заявяваха:

– Ние служим само на Вечния император.

През първите две години той се беше опитал да спори: Императорът е мъртъв. Смятат ли да изоставят бойните си традиции? В отговор чуваше:

– Не, капитане, не сме глупаци. Когато Императорът се завърне, ще го сторим и ние. Но да служим на някакъв си Таен съвет? Никога. Те не страват пукната пара.

Какво го караше да продължава да се опитва? Задачата си беше задача – той оставяше средствата при кметовете на селата, за да ги използват по свое усмотрение. Но да бъде в планината, да бъде в Непал, да бъде с непалците – това беше истинската причина.

Още една година, изръмжа той. Още едно пътуване. Още един отказ. Това трябваше да е последният път, иначе тялото му щеше да бъде намерено години по-късно на някой неизвестен хълм, където сърцето му щеше да се предаде. Тази... не, може би следващата година. Но тя определено ще бъде последната. Пред него се появи центърът на гурките в селото Покхара. Хосфорд премести тежката торба с кредитите и закричи

напред. Знаеше какво ще види от следващото възвишение. Центърът и някои от старите му приятели, които го очакваха. По някакъв начин те винаги разбираха кога ще пристигне. Щяха да го обградят с внимание. Начело щеше да стои бившият хавилдар майор Манкаджири Мурунг, който, освен ако това всъщност не беше неговият син, според Имперските записи беше надхвърлил 250 години. Те... и никой друг.

Но Покхара този път се оказа същински хаос от музика, шум и младост. Почти хиляда, според преценката на Хосфорд, млади мъже маршируваха, а старите мърмореха, че това не е боен строй, и ги заплашваха, че ако опозорят клана или капитан Хосфорд, че ще бъдат натъпкани във варели и търкаляни до извора на свещената Ганг, която ще ги отнесе в морето.

Отпред стоеше Манкаджири. Той поздрави, Хосфорд отвърна на поздрава. Трябваше да изчака, но не можа да се сдържи и попита:

– Това... наборници ли са?

– Да. Диви планински цветя, сравнени с хората от нашите войни, капитане. Но ще бъдат наборници, ако бъдат одобрени от внимателното ви око. Медицинските им данни ще бъдат на разположение.

– На какво се дължи тази промяна?

– Промяна? Няма никаква промяна.

– Но вие казахте, че никога няма да служите на Тайния съвет.

– Отново ви повтарям, няма никаква промяна. Тези мъже ще служат на Императора. Той се завръща. Ще се нуждае от нас.

Капитан Хосфорд усети ледена тръпка да пролазва по гръбнака му – но тя нямаше нищо общо с мразовития вятър откъм близките планински върхове.

– Колко време ще мине, преди трибуналът да започне да заседава по същество? – зачуди се Килгър.

Махони потръпна.

– Докато всеки адвокат не се изяви и докато всяко опровержение, което Тайният съвет може да измисли сега или по-късно, не бъде разгледано.

– Напоследък се замислих за тия мръсници – каза Килгър мрачно. – Те ме прогониха от Единбург. Ще отговарят за това. Пред мен, не пред някакъв съд.

– Алекс, ние не трябва да прибягваме до саморазправа – възрази Стен.

– Искаш да ни засилиш по пътя на справедливостта в името на някой си? Не си го и помисляй. Не! Ако всичко това се прецака, а съм сигурен, че така ще стане, пак няма да се върна в „Богомолка“. Нито пък ти. Морално покварени сме. Не мога да се нагодя към свят, в който са нужни повече от достатъчните основания, за да пратиш някой боклук където му е мястото – Алекс прекара пръст по гърлото си.

– Ако сте приключили с речта си, господарю Килгър, да напомня, че сме се заклели като офицери на легитимен съд – каза Стен с усмивка. – Докато адвокатите се превземат, ние трябва да съберем малко истински доказателства, които да обсъдят, след като им омръзне да се дърлят дали в случая могат да се позоват на Магна Харта, или не.

– Не съм свършил, но ще си затворя плювалника.

Погледнаха към екраните, които предаваха заседанието.

– Започнах да пресявам – заяви Стен. – Опитях се да си създам представа, като прочета всичко, поне в резюме, което се е случвало в Тайния съвет, от основаването му до убийството. Натоварил съм и друг екип да върши същото в момента. Те търсят възможни второстепенни престъпления. Но нека да започнем с две конкретни, и то особено кръвави. Първото е убийството на Волмер. Защо е бил очистен? Знаем, че го е убил професионалист с отворен договор, сключен с престъпен бос, който сега е мъртъв. Убиецът също изчезва в небитието. Нали?

– Така ми каза главен инспектор Хайнис?

– Мислиш ли, че те е излъгала?

– Не ми се вярва.

Тримата мъже се поотпуснаха. Това им беше много познато – стандартното обсъждане на задачите, през което всеки член на отряд на „Богомолка“ минаваше, преди да се отправи на мисия. А това, че в случая ставаше дума за царубийство и държавна измяна, беше съвсем друга тема.

– Заслужава ли си да се говори отново с нея?

– Вероятно.

– Значи някой ще трябва да отиде до Първичен свят – заключи Стен. – Волмер, един от членовете на Тайния съвет, е убит. Защо? Щял ли е да разкрие заговора срещу Императора? Възнамерявал ли е сам да заграби властта?

– Нямаме достатъчно данни, за да изказваме предположения.

– Така е. Но ето една добавка. Точно преди неговото убийство, Тайният съвет се е събрал на Земята. Това е единственият случай, когато не са провели събранието си на Първичен свят, поне според обществените

фишове.

– Трябва да сме напълно сигурни в това.

– Отново се налага посещение на Първичен свят – съгласи се Стен.
– Не съм сигурен, че ще изскочи нещо, ако разровим. Но си заслужава да опитаме. А сега, най-важното – Императорът е убит от един побъркан атентатор, Шапел. Откачалка. Възможно ли е да е бил просто някакъв маниак, а Тайният съвет, който вече е заговорничел за завземане на властта, да се е възползвал от шанса?

– Не – отсече Махони. – Действали са твърде бързо, а не са толкова умни. С изключение може би на Кес.

– Съгласен съм. Прегледах бележките ти, Йън. Разполагаш с цялото битие на Шапел, ден по ден, но липсват записи за около месец, преди да се появи с пистолета. Това твой пропуск ли е? Да не би да се е наложило да се махнеш от града, преди да си намерил тези липсващи парчета от мозайката?

– Отново не. Той е изчезнал. Видели са го два пъти в компания – два пъти – с онзи тип, който изглеждал богат, и... о, за Бога! – възкликна Махони, като внезапно му просветна нещо.

– От предъвкване на доказателства глава не боли – подхвърли Килгър, чийто интерес се беше събудил. – За Бога, маршале, продължавай.

– Богат мъж. Контрол, разбира се. За това вече се бях досетил. Не съм пълен глупак. Но изобщо не ми хрумна да разгледам начина на извършването. Мошениците използват един и същ модел на действие. Аз също, както и ти, както и всеки бияч, който не се налива до козирката. Мисля, че е приемливо да добавим алк към уравнението. За загрявка на сивите клетки.

Стен отиде да налее питие на Махони.

– Да пренебрегнем за миг предварителния дракх, който е: Суламора се е занимавал с мократа част на заговора. Загива при взрива. Всъщност, кого го е грижа дали е било инцидент, или не. Интересното е, че Танз Суламора е бил твърде мекушав, за да се срещне с човека, който ще дръпне спусъка. Значи трябва да е имало посредник. Контрол. Проектиран профил. Моля запишете това.

Стен включи едно от записващите устройства.

– Специалист от разузнаването. Осъществил е чиста, класическа операция. Да намери или създаде психопат, да го поведе в правилната посока и да го закара на правилното място с правилното оръжие. Шапел няма никаква връзка със самата организация, нито с някой високопоставен член на конспирацията.

– Съгласен съм – кимна Алекс. Стен и Килгър винаги бяха настроени професионално скептично. Нищо не беше истина, всичко беше лъжа – единственият начин да проникнеш в някаква машинация.

– Трябваше да го разбере още тогава. Всъщност винаги съм търсел упражняващия контрол. Но не премислих нещата, както трябва. Проблем, породен от последните няколко години, които прекарах, като си играх на войник, вместо на призрак като вас двамата. Както и да е. Професионалист е. Първо погледнах в Имперските архиви, корпус „Меркурий“, „Богомолка“. Нищо.

– Потвърдено ли е... или си станал сантиментален и защитаваш старите момчета?

– Императорът – каза Махони рязко – беше мой приятел. Изтрийте това от записа. Не желая да се хваля с такова нещо.

– Има много професионални шпиони, които нямат нищо общо с Империята и никога не са имали – обади се Килгър.

– Именно. Сега да се върнем обратно към начина на действие. Малък номер от занаята. Ако искаш да поддържаш тайна квартира, да си във връзка с екипа си и да се занимаваш с всякакви нечестиви дела, няма да наемеш някой коптор, освен ако не си аматьор или престъпник. Ще потърсиш хубав, богат, по възможност бохемски квартал, където никой не се интересува кой идва и си отива, и хората са горди с факта, че не си пъхат носа в чуждата работа.

– Аха. Богатият мъж – Контролиращият – започва да говори разни неща на Шапел, който винаги е мислил, че е предопределен за величие. Помага му да изчезне – все още на Първичен свят, разбира се – разсъждаваше Стен. – Контролиращият го създава, обучава го, въоръжава го... в красиво, безопасно и богато имение, в красиво, безопасно и богато предградие. Отново на Първичен свят.

– Зарежи Първичен свят. Чети по устните ми, ако не си чул какво ти казах току-що. Начин на действие, начин на действие, начин на действие. Всички ние продължаваме да използваме методи, които работят. Богат... богат... богат. Колко професионалисти използват богатството като работно прикритие? Не може да са толкова много, нали?

– Вселената е голяма – засмя се Стен. – Но не. Прав си, става въпрос за ограничена група.

– Вече набелязах някои имена.

– Добре. Прав си, Йън. Действай. Един въпрос, от любопитство – как ще го накараш да проговори? Ако изобщо го намериш?

Махони се подсмихна.

– Съжалявам – каза Стен, – все едно да се опитвам да продавам краставици на краставичар. Спрете записа. Да се върнем на моята идея. Ако аз организирах конспирацията, щях да се постарая да се появя на възможно най-малко срещи. Засега има една потвърдена – срещата на Земята преди убийството на Волмер. Втора или трета е била тя? Или някоя следваща? Струва ми се, че Суламора би информирал всички чак след като събере козовете си накуп – Шапел, Контролиращия, подходящата възможност и така нататък. Срещата не се е състояла на официално място. Поради страх от подслушвателни устройства, разбира се. А сега – едно допускане. Никой от членовете на Съвета на вярва на останалите.

– Добро предположение. Иначе щяха да са още по-големи глупаци.

– И така, тази среща, ако се е състояла, е била на неутрална, но чиста територия. Въпрос: имал ли е Тайният съвет срещи като тази?

– Я някой момък да отлети към Първичен – намеси се Алекс. – Предлагам да съм аз. Аматьорите заговорници чистят след себе си, но никога не се сещат да оставят фалшива следа. Среща на Земята? Как е била уредена тя? Не и спонтанно, разбира се. Така че аз – извинете, онзи, който се отправи към Първичен, ще трябва да потърси документация. Ако няма нищо, значи е било заговорническа среща, нали? Също като всяка друга среща, преди на Императора да му светят маслото, с извинение, сър.

– Добре – съгласи се Стен. – Това звучи разумно. Някакви други внезапни прозрения? Можем да оставим резервния екип да търси други прегрешения след взрива.

– Отивам да си стягам партакешите – обяви Алекс и допи чашата си.

– Да, но не за Първичен. Аз ще отида.

– Ти си известна и търсена цел, момко. Недей да се правиш на герой.

– Няма. Всичко на Първичен минава през Хайнис – или поне би могло. А с кого би желала да си сътрудничи тя?

– Ще ти дам назаем наръчник за употреба на матрак, любовните поеми на Бърнс и адреса на един контрабандист на шампанско. Но къде ще ходя аз тогава?

– Както казах, сега сме съдебни пристави. Но нямаме достатъчно персонал. Ще се чувствам доста по-спокоен, ако разполагаме с повече... да кажем десет хиляди?

Килгър се замисли.

– Колко от АМ2 горивото, което свихме, може да използвам?

– Като изключим дължимото на Бор... нужното ни като източник на енергия тук и за охраняващите кораби на Бор... значи, колкото трябва. Но преговаряй твърдо.

– Пак краставици на краставичар, момко. Ще уредя с Ото превоза. Да имаш идея къде мога да го намеря?

– Не занимавай Ото, той е зает. Вече уредих пътуването ти.

– Усмиваш се, момко. Не ми харесва тази усмивка.

– Повярвай ми, господарю Килгър. Ще ти хареса.

Корабите проблеснаха и се появиха от нищото – толкова много рибки, готови да заплуват из системата Юра. После, също като рибен пасаж, те се разделиха на два флота и застанаха на орбита. За разлика от рибите обаче те не бяха сребристи, нито еднакви и най-вече не със същата форма.

Първият флот приземи един от корабите си на Нютон. Стен чакаше. Джон Уайлд, кралят на контрабандистите – или поне техният говорител в момента – пристъпи навън. Стен за пореден път се възхити на вида му. Нито пират, нито борец – Уайлд изглеждаше повече като чиновник или архивар.

Срещата беше много кратка – просто потвърждаване на съюза. Беше отнело доста време на Стен да открие Уайлд, но съобщението му беше предадено и разбрано само за няколко секунди.

Контрабандистите имаха нужда от четири условия за своята дейност: търговски закони, транспорт, изобретателност и добро благосъстояние на клиентите. Тайният съвет беше унищожил едното и почти беше премахнал друго от тези задължителни условия. Независимо колко хитър е един контрабандист, каза Уайлд на Стен, ако не може да зареди кораба си с гориво, може спокойно да си стои у дома и да копае картофи. И каква полза, ако успее да открие гориво, но клиентът му не може да плати стоката?

– Какво можеш да ми предложиш, Стен? Освен достъп до АМ2, което си... придобил?

– Не е като в добрите стари времена. Потокът на АМ2 секна със смъртта на Императора. Но със заклеяването на Тайния съвет, всичко ще се срине. Ако мога да си представя нещо по-лошо от сегашното положение, то това е пълният хаос, който ще настъпи.

– Контрабандистите могат да оцелеят в хаоса, ако се наложи –

замислено рече Уайлд. – Все някой ще трябва да пренася товарите. Там ни бива. Или като кораби за разузнаване... за транспорт... за превоз на войски, в краен случай... Можете да разчитате на нас. За известно време. Докато не ни писне или моите щастливи анархисти не решат да последват някой друг.

Стен поиска Алекс да присъства при качването на борда на флагманския кораб на втория флот – отмъщение за това, че Килгър го беше наказал не само с телохранител, но и с обожателка в лицето на Синд.

Надяваше се да го изненада.

Не се получи, както трябва. Килгър погледна към изображението на разнородната тълпа, към която се приближаваше техният кораб, и извика фиша на „Джейн“. След като го поразгледа за известно време, прониза с яростен поглед Стен.

– Ти, копеле...

Беше разбрал.

– Искаш да ми прикачиш... на твоя приятел. На твоя спасител! Да ми погодиш тоя номер на мен, чаровния и изтънчен момък, дето те научи на всичко, що знаеш? Ти не си добре, момко. Второто ти име да не би да е Гадняр?

– Вероятно. Но познаваш ли по-добър пилот? Или група хора, способни по-добре да оценят твоя потенциал да контролираш ситуацията?

– Езикът ми ще изсъхне, ако се съглася. И не се опитвай да казваш очевидното, когато малкият въздушен шлюз се отвори.

Айда ги очакваше. Беше станала още по-пълна. Все така носеше свободна, падаща на дипли циганска рокля, вероятно нямаше нищо под нея, но сега бе ушита от най-фин материал. Освен това жаргонът ѝ се беше подобрил – е, поне малко.

Тя извика от радост, като видя някогашния си командир от „Богомолка“, и разцелува Килгър, преди да се сети за старата вражда, чиято причина вече не помнеха.

– Трябваше да го докараш насила, нали?

– Да, хич не се и усети к'во го чака.

Айда ги отведе в каютата си. Апартамент на мостика на праисторически презокеански кораб едва ли би бил по-луksозен. Гоблени. Канапета. Маси, почти невидими под тоновете деликатеси.

– И всичко това се разчиства за десет секунди – заяви Айда гордо. – Бойни постове, а това там е противоракетна батарея – изстрелващите съоръжения в момента са скрити под подовите табла. Тук е извънредният

командно-информационен център. А банята става съвършена медицинска станция. Имаме скок от Земята. Истински скок. От онова, което наричат малц. Не онази евтина имитация, която четох, че нашият покоен и оплакван Император е пиел. Ще ти дам и от собствената си бира, Килгр. Не че ще го оцениш.

Айда Калдераш беше ромка – циганка. Тази раса все още съществуваше и още процъфтяваше, като живееше извън конвенционалното общество и правилата му, с удивителен нюх към кредитите, които всеки ром придобиваше както намери за уместно. Вместо кервани те използва космически кораби – за търговия, за контрабанда или просто за приключение и печалба. Техните родови обичаи – крис – изискваха да зачитат верността, семейството си и да се отплащат на услугата с услуга. Но това само между самите роми. А дори и тогава обичаите съвсем нямаха силата на закон.

Беше нечувано ром да служи в армията, камо ли да се присъедини към свръхсекретните отряди на „Богомолка“. Как и защо Айда се появи в секция тринайсет на „Богомолка“ под командването на лейтенант Стен беше голяма и необяснима загадка. Беше прехвърлена като пилот и специалист по електрониката. Освен това бе и неофициалният им банкер, комарджия и специалист по „инвестициите“. В края на мисията „инвестициите“ се осребряваха и членовете на отряда ставаха достатъчно богати, за да си позволят доста екзотични приключения.

Когато секция тринайсет на „Богомолка“ беше разформирана и Стен прехвърлен към Имперската гвардия, Айда отказа преназначение и изчезна обратно при своите.

Беше се появила – с изличен фиш – след като Стен и Алекс бяха избягали от таанския затвор на Колдиез и се завърнаха на Първичен свят. Появата ѝ беше съпроводена от съобщението, че е съумяла да получи достъп до заплатите им, задържани по време на пленничеството им, и ги беше инвестирала. После пак ги беше инвестирала. Не беше обяснила как – но и двамата бяха станали приказно богати. Бяха... и можеха отново да бъдат, ако Тайният съвет бъдеше разрушен и те престанеха да бъдат бегълци.

Тогава Айда беше намерила уникален финал за своята изненада: беше се обърнала и вдигнала полите си срещу тях.

А Алекс беше отбелязал:

– Тая мома не носи кюлоти...

– Семейството ни ще се присъедини към нас за празненството – уведоми ги Айда. – Любопитни са да разберат точно колко съм излъгала

за двамата гаджи⁷. Не се издънвай, Алекс. – Тя ги отведе към бюфета и наля три питиета в кристални стакани.

– За мъртвото минало... с молитва проклетото настояще скоро да го последва.

Айда го изгледа и каза:

– Съобщението ти много ме зарадва, Стен.

– Не знаех, че ще има чак такъв ефект.

– Очакваше само мен – или мен и моя живот – моето семейство?

– Най-вече на това се надявах.

– Времената се промениха за всички. Ти си адмирал. Аз сега съм войвода, главатар на моята банда. Другите войводи ме слушат, въпреки че съм жена.

– Сигурно има причина толкова много от твоите хора да се появят тук. И тя е не само в твоето силно влияние, Айда. Циганите, доколкото знам – както ти си ми казвала, – не се събират заедно за няма нищо – каза Стен скептично.

– Прав си. Такива сме и заради това в миналото са ни сполитали ужасни трагедии. А още една предстои.

Айда обясни. Циганите може и да живееха откъснати от другите, но поддържаха доста контакти и извън своята култура.

– Този проклет Съвет, който е убил Императора, е решил, че ние сме въшки по тялото на политиката. Най-вече защото все още имаме достатъчно АМ2, за да се държим заедно. Те подозират, че имаме и още, и наистина е така – но не разбират, че ако един циганин не може да се скита, той умира. Така че ще ни подгонят. Ще конфискуват корабите ни. Товарите ни. Горивото. Какво ще стане с хората на тях... няма да стане дума.

– Гвардията няма да се подчини.

– Гвардията е променена. Някои от бойците няма да го сторят. Но други ще изпълнят заповедта. А почти всички мислят, че вселената ще бъде по-приятно място, ако ни няма нас да им крадем билетата, златото и дъщерите. Но този път няма да си затраем. Няма да се опитаме да изчезнем. Вашият трибунал е изключително тънка сламка, но е единствената, за която можем да се хванем, за да не потънем в това проклето благо. Така че ще има угощения и речи, вероятно някое и друго нападение. Но не чак дракх. Накрая всички ще ви се закълнем във вечна ярност. Или поне докато сме пушечното месо на Тайния съвет или вие

7. Така циганите наричат всички останали. – Б.пр.

оставите хамбара без охрана. Но стига толкова – Айда се насили да си придаде веселост. – Е, значи взимаме това проклето корито за една обиколка, а? Разорен ли си вече?

– Не, моме. Но е полезно за здравето да пиеш от единия край и да изхвърляш откъм кърмата. Поддържа системата работеща – изхили се Алекс.

– Ще си паснеш идеално с другите – засмя се тя. – Напълнете чаши-те, адмирале. По дяволите, харесва ми – проклетият гаджи адмирал като барман.

Стен наля.

– Изобщо не възразявам да наливам питиетата, Айда. Между другото, два броя благодарности. Първо, че се погрижи за парите ни, а сега... и за това.

Айда и Алекс пресушиха чашите си. Стен едва отпи от своята. Айда се намръщи.

– Не мога да остана дълго – обясни Стен. – Трябва да предприема едно малко частно пътуване.

– И къде в проклетия устав пише, адмирале, че не можеш да пътуваш с убийствен махмурлук?

Стен се замисли. Наистина никъде.

Така че реши да си пийне.

Глава 29

Стен се приземи на Първичен свят с две прикрития: зловещ белег и невъзможна задача.

Белегът беше доброкачествен паразит, хирургически имплантиран на лицето му. Беше широк почти два сантиметра и артистично лъкатушеше от челото му през ъгъла на окото надолу към брадичката. Той беше част от методите на „Великия Лоренцо“: най-добрата дегизировка е тази, която няма да бъде отнесена от силния вятър. Всеки щеше да се втренчва в ужасния белег, независимо колко усилено се опитваше да прояви деликатност. Стен беше използвал подобни трикове и преди – от зачервен от алк нос до частична плешивост, както и просто избръсната до голо глава. Вършеше работа – почти винаги.

Главното притеснение на Стен беше, че когато се изтегли от Първичен свят, паразитът можеше да реши, че е намерил завинаги новия си дом. Килгър го успокои:

– Не се притеснявай, момко. Ако стане така, ще ти намерим една шикозна превръзка за око. Ще замязаш на пират.

Невъзможната задача беше също толкова проста. Истинската част: в края на Таанските войни някой си Д'вид Розмънт се беше появил на Първичен свят. Бляскав, силен на приказки и водещ стилиен живот предприемач, той беше оповестил новия си бизнес – да превръща имперски космически кораби и по-специално малките, зли като оси тактически кораби, в луксозни яхти. Въпреки пълната абсурдност на подобно начинание, Розмънт имаше успех. За съвсем кратко обаче.

Отрядът за разследване на измами на Първичен се беше заинтересувал от него – компания му не беше продала и една яхта, която да може да бъде открита, и всичко доста приличаше на пране на пари. Внезапно Розмънт изчезна, оставяйки празни банкови сметки и хангар, приютил три тактически кораба. Всичко това беше истина.

Изгертаният, но дружелюбен – и с голям грозен белег – мъж се появи на Първичен свят.

И тук идваше лъжата: името му беше Илайжа Браун. Стен/Браун имаше разрешително за частен детектив, работеше за правна фирма от далечен и напълно забутан свят. Знаеше, че Розмънт все още не е обявен официално за мъртъв, но идваше да проучи нещата по молба на наследника, който беше убеден, че Розмънт е жертва на нечестна игра, а не е измамник, който прикрива далавери. Браун подозираше, че преценката на наследника, бездруго доста богат, е повлияна от наркотици. Но случаят си беше случай. Освен това, разприказва се той пред служителя, който издаде шейсетдневната му виза, така щеше да разгледа Първичен свят, центъра на всичко и най-величествения сред световите.

– Гледали сте твърде много живина, господин Браун. Или сте любител на историята. Първичен свят не е какъвто беше и с всеки изминал ден става все по-зле.

Офицерът погледна през рамо, за да се увери, че тази невинна забележка не е била чута. Но Стен забеляза озъртането му. Както можеше да се очаква, мерките за сигурност, предприети от Тайния съвет, бяха засилени.

Стен забелязваше агенти навсякъде: улични чистачи, които не обръщаха внимание на боклуците, но оглеждаха минавачите; пазачи, портиери, които задаваха далеч повече въпроси от нормалното. Всевъзможни предпазни мерки срещу напълно несъществуваща заплаха. А това излизаше скъпо – Съветът харчеше пари за тези информатори, пари, които просто не притежаваше.

Стен още веднъж се учуди на странната склонност, на която твърде много същества се поддаваха – да шпионират съседите си по какъвто и да е повод.

Никой от тях не мислеше какво ще се случи, когато – не ако – Тайният съвет падне. Стен си спомни бунтовете на Хийт в края на Таанските войни. Тогава тълпата разкъсала не само всеки униформен, но успя да си отмъсти и на таанското аматьорско гестапо.

Не че ги съжаляваше. Просто искаше прикритието му да остане непокътнато достатъчно дълго, за да открие каквото търсеше и да се прибере у дома.

Обаче взе предпазни мерки. Сегашната власт не знаеше всичко. Махони му беше казал за няколко безопасни, изоставени тайни квартири, които се надяваше все още да съществуват. Така Стен се сдобил с втори комплект фалшиви документи, скрити в една от тях.

После продължи да играе ролята на Браун. Откри евтин хотел, издири собственика на склада и записа данните на трите кораба вътре. Разпита инвеститорите и познатите на изчезналия Розмънт. Представи се на следователите по измамите. Те му дадоха достъп до файловете си и идентификация на гостуващ детектив.

След няколко дни Браун изрази първо объркване, а после съмнение. Започваше да вярва, че наследникът може и да е прав. Розмънт не беше изчезнал. Нещо се беше случило с него. Беше поддържал контакти с някои повече от нелицеприятни типове от задните улички на града. Може би беше убийство. Или самоубийство? Розмънт, твърдеше Браун, е изглеждал силно депресиран, а после внезапно се успокоил, преди да изчезне.

– Намерил е пролука да се измъкне – предположи един от специалистите по измамите, но въпреки това даде на Браун имената на някои експерти в отдел „Убийства“.

Детективът притеснено поиска разрешение да говори с шефа на „Убийства“

– Луд си да пилееш и своето, и нейното време. Но тя си има принципи. Разговаря с всеки, независимо колко е побъркан.

Браун каза, че е наясно със заетостта на началник Хайнис, особено в тези трудни времена. Затова беше подготвил резюме на своите разследвания, допълнено със списък от въпроси, които можеше да зададе. Той прикрепи копие от идентификацията си като гостуващ детектив към фиша и го изпрати по служебен канал.

Чувстваше се доста гадно. Готвеше се да използва и вероятно да

застраши приятелка и бивша любовница.

Често си мислеше за тяхната връзка. В някакъв смисъл това беше единствената „нормална“ връзка, която беше имал. Но, от друга страна, бяха станали любовници заради обстоятелствата, докато си сътрудничеха в разследването на една конспирация. Тяхната връзка така и не беше приключила – Стен беше заминал на война, беше пленен, избяга и отново се включи в битката. Хайнис постъпи във военното разузнаване и някак си не успяха да се свържат отново. Понякога беше мислил, преди Тайният съвет да започне да го преследва, да ѝ драсне някой ред, за да види... да види какво? Дали все още е останало нещо?

Вероятно Килгър е прав, помисли си. И двамата бяха станали твърде морални – може би твърде много, за да се сражават в мръсните среднощни войни, в които бяха израснали.

Не бъди прекалено морален, скара се той на себе си. Честните шпиони стават доверчиви и умират рано.

Ако желаеш, се присъедини към Лигата на чистите, но когато всичко това приключи.

Беше изпратил фиша на Хайнис, като се надяваше, че ще избегне инфарктния момент на срещата. Надяваше се, че тя ще се досети за намерението му.

Минаха два дни, преди да го повикат в кабинета ѝ.

Хладината на приема можеше да замрази и свръхнова.

– Господин Браун – посрещна го Хайнис. – Прегледах фиша ви, както и въпросите. Разгледах и нашите файлове. Наличната информация в моя департамент показва, че сте на погрешен път.

– Може и да съм. Ще възразите ли, ако записвам.

Без да дочака отговор, той постави овехтяло записващо устройство – поне външността му беше овехтяла – и го включи. После ѝ даде знак да продължи да говори.

Хайнис се намръщи, но подробно обясни на Браун защо допускането, че изчезването на Розмънт е нещо различно от това, което изглежда, води до задънена улица.

Стен не можеше вече да издържа. Натисна друг бутон на устройството.

– Подслушвателната техника е заглушена. Получава само електростатичен шум.

Хайнис заобиколи бюрото и почти го прегърна.

– Сега съм омъжена – каза тя много тихо. – Щастливо – додаде още по-тихо.

Цял един свят от „какво би могло да бъде“ изчезна.

– Радвам се... за теб – промърмори Стен.

Хайнис се насили да се усмихне.

– Съжалявам. Искам да кажа, че като мисля за... нещата... такива, каквито бяха, и... съжалявам. Поне мога да се опитам да лъжа толкова добре, колкото и ти, и да кажа, че мисля за времето, което прекарахме заедно, като за хубав момент от миналото. Ударението е на миналото.

– Да, така е най-добре. Предполагам. Но кой е написал този диалог? Звучи като от живино.

– Това е най-доброто, което успях да сътворя в момента – каза Хайнис, като се опитваше да си придаде делови вид. – Иска ми се да се почувствам поласкана и да реша, че си дошъл тук, за да запалиш отново пламъка – още реплики от живино. – И движен от страст си рискувал, въпреки че си една от най-търсените десет личности в цялата Империя. Но ми се струва, че те познавам по-добре. По дяволите.

Тя се обърна за миг настрани.

– Какъв е този белег? – попита, без да се обръща.

– Грим.

– Слава Богу – тя се завъртя към него. – Сега ще се ядосам. Започвам да свиквам.

– Да.

– Отначало се чудех дали не ме разиграваш. После размислих.

– Благодаря ти и за това. Наистина. Но имам нужда от помощ. Ти беше най-добрата ми връзка.

– Разбира се, добрата стара Хайнис. Биваше си я в леглото, така че да видим дали няма да ми пусне още веднъж, заради доброто старо време? Нека те попитам... Ако не аз, а ти беше ангажиран, щеше ли да пропътуваш толкова дълго разстояние за една нощ в кревата?

– Знам, че си вбесена, Лайза. Но това е малко... – той млъкна и се овладя.

Хайнис пое дълбоко дъх няколко пъти, за да се успокои.

– Мътните да те вземат, прав си. Но няма да се извинявам повече.

И тя се озова в прегръдките му. За един дълъг миг.

– Беше хубаво, нали?

Стен каза „да“ и я целуна отново. Накрая тя се отдръпна.

– Но аз не те излъгах. Самюъл е прекрасен мъж. Вероятно, ако трябва да съм честна, тъкмо той е човекът за мен. Не е откачалник с имплантирана в ръката кама и убийствени помисли в главата. Така че... да опитаме като приятели. Никога не съм опитвала да бъда приятел с мъж,

с когото съм била... свързана преди. Сигурно ще науча нещо ново.

Част от Стен искаше да заплаче.

– Разбира се, Лайза. Ще бъдем приятели.

Хайнис отново започна да се държи като полицай.

– Първо, как си?

– Всичко е наред. Поне за няколко седмици.

– Предполагам – каза Хайнис, като потупваше фиша, – че си дошъл тук на мисия. Бившият ти шеф има ли нещо общо? И аз така си помислих. Срещу Съвета?

Стен отново кимна.

– Един въпрос – и най-добре не ме лъжи. Последния път, когато арестувахме всички, свързани с покойния Кай Хаконе, намерихме доста трупове из задните улички. Ликвидирани по имперска заповед. Наложих се да стана съучастник в заговор за убийство. Не ми хареса тогава, не ми харесва и сега. Така че ако и сега си поел „мокра поръчка“ или „личен договор“... по-добре изобщо не говори с мен.

– Не. Разследвам за трибунала.

Хайнис се ококори.

– Ах, ти, кучи син! – процеди тя през зъби. Въпреки наложеното от Тайния съвет заглушаване тя беше чула изявлението на трибунала за целите, които си е поставил – да реши дали Съветът има вина. – Чакай да помисля. Хм. Цялата тази работа твоя идея ли беше?

– Да.

– Кучи син! – възкликна тя. – Казах, че няма да се извинявам, но ще го направя. За последен път.

И се усмихна.

– Знаеш ли... може би след още сто и петдесет години, ако прекараш известно време в семинарията, може и да ти позволят да се присъединиш към човешката раса. И така, какво ти трябва?

Още едно недоразумение беше изгладено от Алекс Килгър, преди да замине на наборната си мисия. Странно, но то имаше нещо общо с това, което Стен чувстваше и казваше на Лайза Хайнис.

Килгър беше информирал телохранителите на Стен, че за момента няма нужда от тях. Бяха прехвърлени към охраната на съда.

Синд поиска разговор с временния си командващ офицер. Първите въпроси, който зададе на Алекс, бяха: На какво се дължи промяната? Бяха ли сгрешили някъде?

– Грешка, войниче. Сигурността си е сигурност. Не е необходимо да знаеш. Стен има важна работа.

– Искам промяна на задачата, сър.

– И какво да ти възложя? Да му даваш личната си подкрепа?

– Нещо такова.

Килгър изръмжа.

– Първия и единствен път, когато и на мене ми хвъркнаха чивиите, моята наставница от „Богомолка“ здравата ме нахока. Навика ме хубаво ми рече, че ако не гледам на задачите си професионално, по-добре да напусна и да паса овце. И права си беше. Би трябвало и аз да нахокам теб. Ама нали съм добра душа. Мога веднага да издам заповед: „Марш в строя, войнико!“, та да приключим. Но ще ти изтъкна и причини. Тъй че си извади главата от яйчиците, или където се спотайва, и слушай внимателно. Първо, шефовете ти знаят какво точно правят. Второ, много грешиш за причината, поради която си отстранена. И не ми пробутвай колко си добра с пушката и как си изучавала разузавателни техники. Вече съм наясно с това. Не ставаш за мисията, защото си твърде... забележителна. А никога, никога не бива да се набиваш на очи, ако си на вражеска територия. Ти си войник. Войниклъкът бая се различава от шпионирането. Но както и да е. Последната и най-важната причина е, че си твърде млада. Вярваш в някои неща. Не познаваш дълбочината на греховността на духа. Освен ако не си израсла сред калвинисти като мен. Шпионинът трябва да има само една мисъл в главата си през цялото време: Не вярвай на никого и винаги предполагай най-лошото за другите. Труден и зъл урок. Който, ако трябва да съм честен, е най-добре да не научаваш. А сега заминавай да си изпълняваш задачите. Обзалагам се, че достатъчно кръв ще има за проливане. Тъй че ще успееш да се отличиш, ако това те вълнува. Свободно.

Килгър въздъхна, след като тя излезе.

Хиляди дяволи! Беше се раздрънкарал като бащински настроен старшина. Остаряваш, Килгър. Остаряваш...

Отначало Стен реши, че мисията му до Първичен свят няма да е нищо повече от нараняващ самолюбието и свързан с голям риск провал. Търсеше три неща: повече информация за убийството на медийния лорд Волмер от тази, която Хайнис беше дала на Махони; документални следи за онази първа – с въпросителен знак – среща на заговорниците на Земята; и дали е имало друга среща, преди Шапел да се задейства.

Освен това, като втора задача, да узнае нещо повече за връзката между Шапел, Контролиращия и Суламора, въпреки твърденията на Махони, че тази линия е сравнително маловажна.

Дотук беше успял да попадне само в задънени улици. Хайнис нямаше повече информация за Волмер или за „самоубийството“ на наемния убиец. Тя чистосърдечно си призна, че повече не е работила по случая – очевидно беше свързан с политиката. В тези времена хората изчезваха, ако започнеха да задават неудобни въпроси за политиката. Тя обаче побърза да добави, че според нея няма и какво толкова да се открие, поне докато Тайният съвет не бъде свален и с малко късмет осъден.

Първа задънена улица.

Колкото до срещата на Земята, Стен се натъкна на пълен вакуум. Нямаше данни за връзка между членовете на Съвета, преди те сякаш телепатично да са усетили, че е време да се съберат в имението на Суламора. Поне такава беше информацията в правителствените архиви, които Хайнис беше прегледала предпазливо. Килгър беше прав – членовете на Тайния съвет бяха достатъчно интелигентни, за да унищожат или засекретят каквито и меморандуми да са си разменяли, но не бяха достатъчно досетливи, за да ги подменят с нещо. Обикновено това щеше да бъде достатъчно за Стен като професионалист от разузнаването да предприеме действия. Но като офицер на закона трябваше да спазва ограниченията и изискванията, наложени от него.

Втора задънена улица.

Колкото до страничната задача – откри, че имението е било наето от пенсиониран генерал на име Суворов малко преди Шапел да изчезне. Ръководел нещо като изпитателна дивизия или батальон, или както се наричат тези военни подразделения, каза му брокерът от агенцията за недвижими имоти. Да, със сигурност бил Суворов – агентът добре си спомняше облеклото му и пълните му джобове. С яко телосложение? – О, да. С белег на врата. Не си спомням от коя страна. Може ли да се поинтересувам защо питате, господин Браун? – Това доказва, че бащата, когото моят клиент търси, не е този човек. Благодаря ви за отделеното време.

Ама че гадна история. Обигран агент, който използва леговищата на богаташа като начална точка за операцията си. Вече бяха наясно с това. Името беше фалшиво. Телосложението – кой знае? Белегът – вероятно фалшив като този на Стен.

Малко по-добре от трета задънена улица. Но не особено.

Втората среща? Не можа да открие следа от някакви финални

преговори между членовете на Тайния съвет преди атентата, освен водените официално. Едва ли са били толкова глупави, че да планират смъртта на Императора в кабинетите си, които са били натъпкани с подслушвателни устройства. А бяха ли толкова умели, че да организират заговор, който се развива от само себе си? Никой, включително и Стен, не можеше да осъществи подобно нещо. Но къде бяха уликите?

Четвърта задънена улица.

Искаше му се Хайнис да не е омъжена, плаващата във въздуха над гората лодка все още да е там, да има две бутилки шампанско, а видеото да е изключено. О, да. Малко спокойствие без параноя щеше да му дойде добре.

Успокои се с една самотна малка бира и също толкова самотно мрачно настроение.

В главата му проблесна идея. Но, помисли си, трябва да са се срещнали на открито. Ако Тайният съвет беше наистина толкова параноичен, колкото той си представяше, може би щеше да влезе в капана. Капан, в който Стен не би паднал, но би привлякъл всеки, който проявяваше любовитството на не особено умна котка.

Това изглеждаше като единствената и последна възможност.

Хоукторн се беше променил много малко от времето, когато Стен и Алекс бяха отишли там под прикритие, за да наемат войници за операцията, която бяха нарекли „Пребиването на Великия Таламейн“. Тук все още цареше анархия – всяка планета, която се специализираше като средище на наемници, трябваше да има доста свободомислещо правителство, тъй като най-висшият закон се определяше от този, който имаше най-тежки оръжия.

Но наемниците на Хоукторн, които търсеха договор, бяха различни от психопатите, мошениците и опортюнистите.

Таанските войни промениха всичко.

Всяка война произвеждаше, като следствие, наемници. Те идваха от разбитите армии, бяха войници от завладените светове, воннопрестъпници, отегчени от мирния живот хора, които искаха да изпитват отново лудостта на битката, както и такива, които просто не желаеха да се завърнат към фермерството. Повечето бяха истински професионалисти. Но когато мирът се проточеше, качеството спадеше. Някои намираха смъртта си, други порастаха и осъзнаваха, че този живот е наситен с прекалено много смърт, и се ориентираха към по-стабилни занимания,

при които само понякога се налагаше насилие.

Такъв беше Хоукторн преди.

Таанските войни създадоха нова орда от професионалисти. А наложителните икономически съкращения след възцаряването на мира, както и безумните политически решения на Тайния съвет, ги бяха направили потенциални наемници.

Адмиралите бяха готови да се запишат като изпълнителни офицери на корабите. Гвардейските генерали щяха щастливо да командват батальон или дори рота. Старшините щяха да носят безличните нашивки на редник, без да се оплакват – поне за момента.

Алекс можеше спокойно да подбира. И той го направи.

Стен мечтаеше за десет хиляди съдебни пристава и се надяваше на пет хиляди. Алекс пък можеше да събере сто хиляди. Би могъл да си позволи това разточителство.

Парите? Никакъв проблем. Ако трибуналът не успееше да предизвика падането от власт на Тайния съвет, цялото му имущество щеше да е абсолютно без значение, ако му се наложи да бяга по спешност.

Гориво за бойни кораби? Килгър имаше цял „влак“.

Можеше да напълни наличните кораби догоре и да обещае следващи редовни доставки.

За някои от кандидатите имаше дори по-съблазнителни предложения, отправени тихомълком и на четири очи: Ако Тайният съвет се сгромоляса, Имперските военни сили щяха да се нуждаят от реструктуриране. Корумпираните, некадърните, както и участвалите в чистките щяха да бъдат премахнати. Но Империята не можеше без армия. Алекс заявяваше, че, честно казано, няма точна представа каква ще бъде тя. И остави тази мисъл да повиси.

Той се изправи на рампата на флагманския кораб на Айда и огледа армията си.

Ясно се виждаха опърпаните униформи и окъсаните цивилни дрехи, които повечето носеха. Но не можеха да се различат измъчените, гладни лица.

Редиците от войници и корабите зад тях бяха безукорно подредени като гвардейска част при официална проверка.

Облечи ги в подходящи дрехи, каза си. Дай им знаме, което да ги води, и ги поведи на война с хартиени куршуми. Не е ли щастие?

Как да ги нарече? Килгъровите... убийци? Не, твърде шаблонно. Пичове? Глупаво. Клика? Слабо. Килгъровите шпиони? Ала само някои от тях бяха бивши възпитаници на тайните служби. Аха. Килгъровите

мрънкачи в поли.

Даде заповед и загледа гордо как „неговата“ армия, която така и нямаше да узнае името си, се качва в корабите и се подготвя за излитане.

Ето че беше станал генерал.

И харесваше ли му?

Внезапно беше осенен от видение за съдбата на тези войници. По-косени от смърт – бавна или бърза. Разкъсани тела, обезобразени, неразпознаваеми. Ослепени. Осакатени. Умопобъркани.

После още едно видение: видя ги като цивилни – банкери, фермери, работници, как вървят по улиците, как работят във фабриките, влизат в домовете и кръчмите на огромните владения, които господарят Килгър притежаваше, но по някаква причина така и не успяваше да разпростре влиянието си над целия Единбург.

Това беше по-хубаво. Далеч по-хубаво.

Отговоря на малкия ти въпрос, нали, помисли си той. И нареди на дежурния офицер да затвори кораба и да се приготви за излитане.

Никой от привържениците на Култа към Вечния император не знаеше как точно са се е разпространила новината. Но в хилядите сборни зали на поне толкова на брой светове всички вече знаеха.

Беше им оказана голяма чест.

Един от членовете на Тайния съвет се бе присъединил към истинската вяра. И той беше не само управник, но и същество със забележителен интелект.

Обаче беше изчезнал. Така и не бе дадено никакво обяснение. Не че Кес се беше появявал редовно във видеообръщенията на Съвета, но сега останалите се държаха, сякаш просто не беше съществувал.

Обяснението беше просто.

Могъщият Кес беше видял светлината. И за награда беше взет телом, за да общува със Свещените сфери като самия Император.

Кес – вече си даваха сметка за това – нямаше да се завърне, както и неколцината светци, удостоени с подобна награда. Никой от тях, в крайна сметка, не беше самият Император.

Изчезването му беше събитие. Кес щеше да бъде причислен към Благословените.

Но най-важното беше друго. И всички го усещаха.

Моментът настъпваше. Императорът щеше да се завърне скоро.

Те се подготвиха. За какво, не знаеха. Не знаеха дори дали услугите

им ще бъдат потърсени.

Но – дори да е така, нека всеки от нас да има възможност да служи, молеха се те – и се подготвиха.

– Извинете.

Не прозвуча като извинение, а по-скоро като заповед. Стен вдигна очи към библиотекаря.

По-странен не беше виждал. Не че библиотекарите се делиха на някакви физически архетипи. Но нехарактерен за тях беше силният загар, получен от престой предимно на открито, при патрулиране на крак. Нито пък повечето от тях имаха изранени и удебелени кокалчета. И със сигурност никой библиотекар не носеше твърди в предната част и меки при петата ботуши, нито колан с такава издайническа вдлъбнатина и охлаждания от кобур.

– Да? – каза Стен.

– Четете за Съвета, нали?

– Е, и? Да не е забранено? Някъв вид нов закон, който са приели след кат' съм станал сутринта? – изпелтечи Стен.

Мъжът не отговори.

– Може ли да видя документите ви? – отново прозвуча като заповед.

Стен измъкна идентификационната си карта от торбата и я подаде на мъжа, надвесил се над терминала. Не беше идентификационната карта на Браун, а стандартен фалшификат, който намери в тайната квартира на Махони. Според него Стен беше пазач, нает да се грижи за затворено консулство на един от Пограничните светове.

– Чистач, а? – мъжът му върна картата. – Значи четеш за Лордовете само от любопитство?

Лордовете. Нов термин.

– Не – отвърна Стен. – Хлапето ми искаше да знае как се движи светът. Беше ме срам, че не знам. Реших да попрочета нещо. Е, миналата седмица ме съкратиха. Така че разполагам със свободно време да потърся нова работа. Зле е да изглеждаш глупав пред собствения си син.

Мъжът изръмжа и се отправи обратно към предната част на библиотеката.

Стен се вбеси. Наистина чудесно, ако човек може да отиде в затвора за това, че е отишъл до библиотеката и е разгледал обществените записи. Страшно правителство. Радвай се, че не съществува наистина,

сине мой, помисли си.

Беше се досетил, че Съветът може да е дотам параноичен, че да следи библиотеките. Откри магазин за театрален реквизит и купи най-добрия сценичен грим, който се предлагаше. Продавачът погледна към белега му, примигна, но не зададе никакви въпроси. Стен се престори на смутен, че купува грима и подхвърли, че е актьор-любител и смята да се възползва от изкуствени мустаци в продукцията, в която се снима в момента. Състрадателният продавач му даде едни.

Стен скри белега, прикрепил мустаци – опита се да не ги побутва сякаш е Рюкор или да ги докосва, за да провери добре ли са залепени – и влезе в библиотеката.

Радваше се, че е взел предпазни мерки – веднага забеляза фалшивия библиотекар.

Подсигурен по този съмнителен начин, той започна да търси в ТАЙНИЯТ СЪВЕТ – ФУНКЦИИ И ДЛЪЖНОСТИ, прегледа всичко от мига, в който се бяха възкачили на власт. Но нямаше нищо за периода, който го интересуваше. Пресяването на статиите от пропагандата му отне цяла сутрин. После се осмели да пробва ТАЙНИЯТ СЪВЕТ – ИСТОРИЯ (ОТ СФОРМИРАНЕТО ДО НАСТОЯЩЕТО).

И тук, очевидно, беше скрита алармата.

Той продължи нататък, като хвърляше по някой поглед към предното бюро. „Библиотекарят“ изглеждаше спокоен.

ИСТОРИЯ... хммм. Нищо съществено.

Добре. Какво по-нататък?

ТАЕН СЪВЕТ, СНИМКИ. ВСИЧКИ ПЕРИОДИ.

Безкрайно много единични и групови снимки от церемонии. Всички много официални. Стен отбеляза, че снимките на близначките Краа са доста оскъдни. Може би си даваха сметка как изглеждат. Почти нищо за Кес.

Дали имаше нещо друго? Хоп!

Стен върна назад, надявайки се, че наистина е видял това, което му се е сторило.

Пипнах ви, помисли си злобно, докато се взираше в снимка на петимата съветници, които забързано влизаха в някакво здание. Бяха обградени от охрана. Снимката беше доста разфокусирана и Стен видя в единия ъгъл полицаи, тръгнал към камерата с разгневено изражение.

Значи някой беше направил снимка – дали гражданин, или независим журналист – на копелетата. Полицаят се беше отправил към него, за да се опита да я вземе. Добре, че фотографът е носел спортни обувки

или е бил по-едър от полицаия, помисли си Стен.

Така. Какво беше това?

Той прочете надписа към снимката.

Някакво спортно мероприятие. Гравибол? Каквото и да означаваше това. Стен се интересуваше от спорт толкова, колкото и от растежа на скалите. Беше издържал задължителните спортни игри по време на службата, но ги възприемаше като част от необходимата физическа подготовка. Тук играеха „Рейнджърите“ срещу отбор, наречен „Сините“. „Сините“ бяха гости от друг свят, „Рейнджърите“ бяха от Първичен. Голям мач – бяха дошли да го гледат сто хиляди души, включително и Тайният съвет...

Срещата се бе състояла на стадиона „Ловет“.

О, по дяволите, наистина ли?

Стен нямаше представа колко от членовете на Съвета са спортни запалянковци. Не че го интересуваше особено. Но това беше единственият случай, който беше успял да намери, и тук, и в записите на Хайнис, когато Съветът се беше събрал на повече или по-малко неутрална територия, за да се наслади на несвързано с работата събитие.

Той отбеляза датата и изключи програмата.

– Ох, нищо не разбирам от тази политика – довери той на библиотекаря. – Ще си взема нещо за хапване и ще почета малко за спорт. Да спечеля малко пари от залози в бара.

Мъжът изръмжа. Не прояви интерес.

Стен можеше да потърси сигурна комуникационна уредба и да се свърже с Хайнис. После реши, че е по-добре да не го прави. Сигурно беше най-добре да се измъкне и да остави полицейските канали на Хайнис да свършат останалото. Но най-накрая беше попаднал на нещо. Проклет да е, ако позволеше на някой друг да намери златото, което беше надушил.

Не хапна по обяд обаче. Наблюдава внимателно входа на библиотека, просто в случай, че „библиотекарят“ се старае да заработи допълнителна премия. Нищо.

Върна се обратно, като се оригна демонстративно, и се запъти към мястото си.

СПОРТ. „РЕЙНДЖЪРИТЕ“, ИСТОРИЯ.

Нищо. Прескочи напред към датата на този голям мач. „Сините“ не бяха побеждавани три години... „Рейнджърите“ бяха спечелили... възхитени тълпи, както обикновено. Нищо. Поне нищо, което да свързва това събитие с някой от членовете на Съвета.

Но не, имаше нещо.

Стадионът „Ловет“.

Ръцете му се изпотиха. Още една аларма и онзи главорез сигурно нямаше да иска обяснения. Как да разкрие загадката? Опитай... и пръстите му докоснаха клавиатурата. АМФИТЕАТРИ. СЕГАШНИ. ВЛЕЗ.

Не гледаше към екрана; задържа погледа си на охранителя в другия край на огромната зала. Мъжът не помръдна.

Не... не... проклетие, но на Първичен има доста спортни палати. Стадион „Ловет“.

История?

Опитай. Построен от дядото на Ловет... обורудван за всякакви възможни спортове, земни, водни или въздушни. Лъвове срещу християни, рече си Стен. СНИМКИ.

Той започна да прехвърля снимките, като гледаше само какво събитието са запечатали. Наблюдаваше самата арена.

Проклетие. Ако копелетата са се готвели да заговорничат... не. Всичко беше твърде открито. Почакай малко – това беше интересно. Цял раздел:

**ЗАД ОВАЦИИТЕ:
КАК ЕДИН СТАДИОН ВИ ПОДДЪРЖА СИТИ, ТОПЛИ, В
БЕЗОПАСНОСТ И ВИ РАЗВЛИЧА**

Доста тъпо заглавие.

Паркинги... подземни... офиси за охраната... ха.

Значи дядото на Ловет си беше построил частен апартамент, така ли? Изглеждаше ужасяващо. Защо изобщо някой би закачил главите на мъртви животни по стените? А какво оставаше за тези картини! Но иначе мястото беше чудесно за среща на конспираторите. Големият мач като прикритие... Големите клечки обичат спорта, особено ако имат уединени места... уединение.

Стен получи доказателство – достатъчно според него, – че е имало последна среща, преди Шапел да бъде задействан. Как би могъл обаче да се аргументира, за да убеди и трибунала? Важните особи имаха нужда от прислуга. Имало ли е бармани, които са били наоколо през цялата нощ? Джойгърли? Момчета? Може би келнери. Но не и секс-игралки – дори близначките Краа не биха били толкова небрежни.

Какво друго? Той излезе от СПОРТ и рискува да погледне КОЙ КОЙ Е. Написа ЛОВЕТ.

Вниманието му беше приковано към екрана. Обикновените хвалебствия. Образование... интереси... поел банковата империя на семейството след смъртта на майка си... Хмм. Никакво споменаване... дори в този подробен запис да си е падал по спорта.

Вратата на библиотеката се затвори с трясък. По дяволите!

Влязоха трима униформени полицаи.

Стен пропълзя встрани от терминала по пътеката между фишовете.

Беше заключено. Пръстите му бръкнаха в един от плитките му джобове и извадиха малко устройство. Секунди по-късно вратата се отключи.

Той мина и я заключи зад себе си. Чу викове от читалнята.

Макар да се оглеждаше за изход, примигна от изумление. Това беше огромна библиотека. Високи сводести тавани. Ред след ред след ред наредени фишове, видеозаписи и дори книги.

Чу тъп удар откъм вратата и викове да бъде донесен ключ. Някой се заблъска в нея.

Пръстите на Стен се извиха, а ножът му излезе от „ножницата“ си в горната част на ръката му и легна в дланта му. Той се затича към стелажите и се заоглежда като тигър, търсец подходящо място за засада.

Полицайте и главорезът от службата за сигурност успяха да отключат вратата и влязоха. Не видяха нищо освен няколко робота, които завеждаха нови материали. Не чуха нищо. Мъжът от службите изсъска шепнешком заповеди. Разпръснете се. Претърсете цялата зала.

Полицайте се подчиниха машинално. По дяволите, губеха си времето, защото на някакъв дракх от контраразузнаването му се привиждат сенки по стените и иска от тях да пипнат някакъв нещастник. После прозрението ги осени. Може да е нещастник – но някак си беше успял да мине през заключена врата.

– Ще останем заедно.

Двама от тях извадиха оръжието си. Третият беше подготвил палката си. Малко, но смъртоносно на вид оръжие се появи в ръката на тайния полицай.

Навлязоха в джунглата на тигъра.

Внезапно една висока лавица се наклони и се прекатури настрани. Един от полицайте и мъжът от тайните служби успяха да отскочат навреме. Другите двама обаче бяха затиснати. Първата лавица събори още една. Мъжете се запрепъваха и завикаха. Някой изстреля откос, който рикошира в тавана на библиотеката.

Настъпи суматоха, а Стен се понесе с леки тигрови стъпки навътре, дълбоко между лавиците.

Двамата го последваха, оставяйки затиснатите си приятели сами да се оправят.

Един от заклешените полицаи се бореше да се измъкне сред дъжд от хартия. Кракът му все още беше затиснат под лавицата, когато чу тихо изтрополяване... и пискливото хриптене на някой, който се опитва да си поеме последен дъх през прекършената си трахея.

После нокътят на смъртта се озова върху гърлото му.

– Викай – нареди Стен. – Викай силно.

Полицаят изпълни заповедта.

Викът все още ехтеше, когато Стен пререза гърлото на мъжа и се скри в друга алея.

Мъжът от службите за сигурност и оцелелият полицай се затичаха нататък. Имаха само секунда, за да зяпнат потресени двата трупа и шуртящата кръв, преди шокът да се превърне в ужас и увито в метал фолио, запратено сякаш от нищото да се забие в челото на полицая. Той се строполи бездиханен.

Мъжът от службите тръгна към вратата, движеше се заднешком... въртеше се... опитваше се да не закрещи от ужас и да не попадне в последния капан на тигъра.

Един фиш се изгърколи на пода. Той се обърна натам. Нищо. После се завъртя обратно, с пистолет насочен напред. Стен се приближи зад него. Мъжът се загърчи, когато ножът пререза гръбначния му стълб. Стен остави тялото да се свлече. Още две потрепервания и се свърши.

Сега Стен разполагаше с цялото време на света.

Откри изход и близо до него тоалетна за персонала. Втри разтвори тел в мустаците и те се отлепиха и отлетяха в кошчето. Гримът беше внимателно отмит.

После излезе през вратата.

Полицейски грависледове идваха с вой към библиотеката. Стен бързо се вмъкна в една алея, после забави крачка. Продължи нататък, зяпайки любопитно колите, които го подминаваха с рев.

Просто още един от жителите на Първичен свят.

Глава 30

– „Джон Стюърт Мил“, говори контролната кула на Ню Ривър.

Следим ви на екраните. Желаете ли инструкции за приземяване?

Пилотът на Махони включи микрофона:

– Ню Ривър, тук е „Мил“. Не се нуждая от инструкции. Имаме разрешение за кацане на частен космодрум Ноември Алфа Юниформ. Ще сменя честотите. Край.

– Тук е Ню Ривър. Разглеждам фиша ви. Превключете на ултрависока честота 223.7, за да се свържете с Ноември Алфа Юниформ. Ноември Алфа ще предоставят само локатори, но не и обслужващ персонал на космодрума. Контрол Ню Ривър, край.

Пилотът се завъртя със стола.

– Пет минути, сър.

Махони кимна и включи микрофона на интеркома за връзка с екипажа. Корабът му беше едва прикрит контрабанден превозвач, кръстен за случая на дъвен земен икономист. Махони сметна, че това е приятна добавка към прикритието му.

Екранът светна и показа десет въоръжени същества, облечени в тропо-камуфлажните униформи на отрядите на „Богомолка“. Всички те бяха не само бивши възпитаници на „Богомолка“, но и войници, които Махони беше използвал за изпълнение на мисии по времето, когато командваше корпус „Меркурий“.

– След около пет минути ще се приземим, Илън – каза той на плещестия бивш сержант в отсека.

– Прието, шефе. Наистина ли искате просто да чакаме? Можем да го извлечем за няколко минути.

– Просто останете на позиции. Или той е човекът, който ми трябва, и в такъв случай разполага с повече огнева мощ от нас, или не е той. Направете ми услуга – ако чуете изстрели, идвайте веднага, твърде съм стар за още една телесна реконструкция.

– Да, сър. Готови сме.

Махони се протегна над рамото на пилота и взе микрофона за връзка:

– Ноември Алфа Юниформ, Ноември Алфа Юниформ. Тук е „Джон Стюърт Мил“, захождащ за кацане.

Отговориха му:

– Мил, тук е Ноември Алфа. Мястото за кацане е тройно обозначено, върхова точка на два километра над полето. Няма вятър. Кацането е според уговорката. Потенциален клиент с двама придружители. Всички други членове на екипажа да останат на кораба. Моля, спазвайте необходимите мерки за сигурност. Ще се срещнем в главната сграда. Край.

Махони включи и изключи микрофона два пъти, за да покаже, че е разбрал. Усмихна се на пилота:

– „Моля“, а?... Може би това е моят човек.

Корабът се спусна в центъра на малка павирана писта. Люкът се отвори и Махони излезе навън.

Беше горещо, сухо и прашно. От едната страна на пистата се простираше пустош, следвана от ниски планини. От другата – необятни, оградени с бели огради зелени пасбища. Нямаше дори и полъх на вятър. Махони чу чуруликане на птица от близката овощна градина, от пасбищата долиташе съскането на иригационните устройства.

Той се отправи по виещия се път към сградите отпред. Пасбища... бели огради... обори. Вади. Някаква животновъдна ферма? Развъдник? Видя старо четирикрако, което пасеше. Успя да го разпознае – земен кон. Никакви други животни.

Подмина някакви метални бараки. Вратите им бяха затворени и заключени. Конюшни. Празни. Видя ниска ограда и врата, която зееше отворена.

Мина през нея и навлезе в добре поддържана градина. Там плевяха три робота-градинари и един човек близо до тях. Той обаче не му обърна никакво внимание.

Трудни времена, помисли си Махони. Искане се доста пари, за да се поддържа конезавод. Но все пак беше впечатлен. Не бе видял и помен от устройства за сигурност, охрана или някакви оръжия. Но, освен ако не се беше объркал съвсем, те бяха тук.

Пред главния вход го очакваше мъж. Малко по-млад от него. Но по-нисък. Набит. Изглеждаше като работник. Не беше нито грозен, нито красив. Носеше риза без яка, обикновени панталони и сандали.

– Господин Гидеон – поздравя непознатият. – Аз съм Шаемел. Моля, влезте. Да ви предложи нещо освежително?

Просторната къща – малко по-малка от имение – беше обзаведена с тежки мебели от истинско дърво и кожа. Картините по стените бяха стари и все в духа на реализма.

– Всяка година – отбеляза Шаемел – успявам да забравя колко горещ и сух е Ню Ривър в късното лято. И всяка година си го припомням. Това е екстракт от грозде. Освежаващо е.

При последните думи той посочи към купа за пунш, пълна с лед и подобна на мляко течност. Махони не отвърна нищо.

Устните на Шаемел се разтеглиха в полуусмивка. Той наля пунш в чашата си и отпи от нея. Едва тогава Махони си сипа.

– Значи корпорацията ви е в затруднено положение, господин Гидеон. Опит за превземане от неприятели, от една страна, профсъюзните организации, от друга, а вие смятате, че са в заговор. Всички играят нечестно и ви трябва експерт. Отлично представяне, между другото.

– Благодаря ви.

– Възхитих се най-вече – продължи Шаемел – на вашето внимание към подробностите. Да кръстите яхтата си „Джон Стюърт Мил“. Може би малко прекалено капиталистическо, но въпреки всичко приятно.

Ръката на Махони докосна леко джоба на панталона му, а в кораба, знакът за ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ беше получен.

– Много, много се радвам – каза Шаемел, – че именно вие се появихте. От известно време очаквам да се случи нещо подобно. Определено не повярвах в историите за самоубийството ви, флотски маршал Махони... Мисля, че такъв беше вашият чин, когато се пенсионирахте. Шпионите се самоубиват, но не и майсторите на разузнаването.

– Бързо схващаш – подхвърли Махони, – така че можем ли да зарежем този дракх с „Шаемел“, Венло?

– Мислех, че тази самоличност е погребана дълбоко. Но пък мислех същото и за себе си.

Махони обясни колко малко истински професионалисти са останали; как още по-малко от тях не са свързани с правителството, мегакорпорациите или военните; и най-накрая се спря на самия начин на действие на Венло.

Венло изглеждаше раздразнен.

– През всички тези години си мислех, че не съм оставил никакви следи. Тц, тц. Засрамен съм. Е, как мога да изкупя вината си, че съм подготвил покушението над Императора?

– Защо смяташ, че не съм дошъл да ти прикова червото към някое дърво и да те гоня около него? Императорът беше мой приятел.

– Знам... Също така съм чувал, че... понякога предпочиташ сам да си вършиш оперативната работа. Но ако просто искаше да ме убиеш, нямаше да си правиш труда да се представяш, преди престрелката да започне. Пряката конфронтация може да доведе до контузии и при двете страни – а ти вече не си в първа младост.

– Не си прав – възрази Махони и за миг във въздуха се появи напрежение. – Ако не бях по петите на по-големи негодници, можех като нищо да ти изтръгна сърцето.

– По-полека, Махони. Е, хвана ме в грешка, сега и аз ще направя същото. В нашия занаят не приемаме нещата лично. Това може да има

смъртоносни последствия. Но тъй като това не влиза в дневния ред, може ли вече да сменим темата? Кажете на подкрепленията си да успокоят топката.

Той отиде до бюрото и сложи ръката си на нещо, което изглеждаше като бележник.

– Моите хора няма да се месят.

После седна и даде знак на Махони да направи същото.

– Предполагам, че мога да отгатна какво искаш. Но кажете ми все пак. Подозирам, че има нещо общо с онзи налудничав трибунал, за който се тръби напоследък.

– Така е. Искаме публично да свидетелстваш за заговора.

– Аз? На свидетелската скамейка? Това ще е съвсем ново преживяване за мен. Едва ли ще се отрази добре на бъдещите ми възможности за работа.

– И без това май не ти върви особено – каза Махони и демонстративно зарея поглед през прозореца, към празните конюшни.

– Обстоятелствата около последната ми задача ме накараха изключително внимателно да избирам работодателите си. Отказах някои доста изгодни сделки заради голямата си амбиция да се преборя с най-голямото от всички възможни предизвикателства.

– Горкият ти.

Венло не обърна внимание на сарказма на Махони.

– Да кажем, че се съглася. Отивам в съдебната зала и казвам – какво точно казвам? Че съм бил нает от Танз Суламора, тъй като преди това съм изпълнил успешно някои други поръчки за него? Че съм открил и подготвил Шапел и съм го закарал на правилното място? И да опиша всички подробности, свързани с това? Може би. Но това ли е всичко?

– Разбира се, че не. Суламора е мъртъв. На никого не му пука за него. Искаме другите. Кес. Малперин. Близначките Краа. Ловет.

– Искаш нещо, което не мога да направя.

– Но ще го направиш.

– Не ме разбираш. Не зная такива подробности. Мога да свидетелствам за вътрешната си убеденост, че останалите членове на Тайния съвет трябва да са били замесени в конспирацията. Но доказателство? Суламора никога не е споменавал имената им пред мен. Никога не съм се срещал с тях, нито с някого, за когото да съм смятал, че е техен пряк представител. Недей да се мръщиш, Махони. Мога да ти го докажа. Взemi например моето присъствие тук. Избягах от Първичен свят, разбира се. Но се завърнах в дома си отпреди двайсет години, вместо да се скрия

зад друга самоличност и да потъна в някоя част на вселената, където никой не ме познава. Очевидно, не съм си взел парите. Очевидно, не съм тръгнал да ги търся от никого. Ако онези проклети копелета от Тайния съвет имаха и най-малката идея, че аз съм Контролиращият, не мислиш ли, че щяха да уредят изчезването или залавянето ми? По-скоро първото.

Махони запази невъзмутимо изражение, но това, което чуваше, не му хареса.

– Така че, Махони, както казах, не съм димящото ти дуло, нито зная къде е то. С неохота ти предлагам всичко, което знам, повече не мога.

Венло си наля още една чаша пунш и махна с черпака към Махони, но той поклати глава. Венло седна обратно на стола си.

– Безизходна ситуация, нали? Можеш да ме убиеш... да се опиташ да ме убиеш. Но тогава определено няма да се измъкнеш жив оттук. Каза ми, че се целиш в по-големи негодници – предполагам, че искаш да ги заловиш.

– Не е точно безизходица – възрази Махони. – Ти ще си събереш багажа и ще дойдеш с мен на Нютон. Може да казваш истината, а може и да лъжеш. Ще разберем със сигурност.

– Мозъчно сканиране? Никога. Хората умират или се видиотвяват под шлема. Ако такъв е изборът, по-добре да се бием и да загина тук.

– Няма да умреш, нито мозъкът ти ще се изпържи. Сканирането ще бъде извършено от Рюкор. Тя е...

– Чувал съм за нея. Най-добрата. Но признавам, от мисълта, че някой ще се рови из душата ми, ме побиват тръпки.

– Бедното същество, което ще се рови из душата ти, ще бъде разтърсено.

– Нека да помисля – продължи Венло. – Ако откажа и по някакъв начин и двамата оцелеем в последващата... дискусия, какво ще се случи тогава? Със сигурност ще пуснеш мълвата за моето съществуване, за да стигнете до Тайния съвет, като очакваш те да заличат следи, които дори не съществуват. Както и ще направят. Идиоти. Не ми харесва тази възможност. От друга страна, мога да дойда с теб. Да приема мозъчното сканиране. Да свидетелствам. Може би при вашия трибунал по някакъв начин силите на – гласът на Венло беше пропит със сарказъм – истината, справедливостта и имперската култура магически ще триумфират, а Съветът ще падне. Или, което е по-вероятно – собствената им некадърност ще ги унищожи. И при двата варианта съм в пълна безопасност. Добре защитен, със сигурност. Дори да не мога да изпълнявам занаята

си, поне ще се отнасят с мен по начин, към който малко или много съм привикнал.

Венло казваше истината. Един политически убиец, освен ако не бъдеше убит в първите минути след атентата или не се окажеше напълно побъркан, щеше да попадне под грижите на правителството до часа на смъртта си. Независимо дали проговореше, или не – очакваше се, че рано или късно би избрал да направи разкрития, дори ако в този миг единствените заинтересувани същества са историците.

Венло се замисли. Жегата и тишината бяха потискащи.

– Добре. Ще събера охраната си и ще я разоръжа. Повикай придружителите си да дойдат. Могат да занесат багажа ми до кораба ти. Договорихме се.

Протегна му ръка. Махони само я изгледа. След секунда Венло стана и излезе от стаята.

Солон Кенна беше влизал в обсерватория само веднъж през живота си, а и тогава беше млад, пиан и объркан. Сега намираше обсерваториите за пленителни – или поне точно тази, в тази нощ, докато гледаше тъкмо към тази прожекция.

Погледна още веднъж към екрана, опитвайки се да се убеди, че не е изпаднал в делириум тремс.

Все още бяха там – разположени на орбита около Дюзабъл.

Алармите нададоха какофоничен вой, когато бе забелязано присъствието на чуждия флот. Кенна пребледня, а избраният за тайрен Уолш стана бял като платно, когато му казаха какво става и какво най-вероятно означава то. Кораби. Много, много кораби. По някаква причина членовете на Тайния съвет навярно бяха решили, че загубата на тайрен Йелад е непростима, и бяха изпратили гвардията.

Шепата патрулни кораби на Дюзабъл излетяха и се насочиха към чакащия флот, като излъчваха съобщения за мирните си намерения на всички възможни честоти. На челния кораб беше Уолш в ролята на представител на своята система.

Кенна мигновено беше потърсил укритие. Дълбоко, дълбоко убежище, което щеше да му предостави възможността за бърза пластична операция и бягство.

Но отговор нямаше.

А и никой не беше виждал кораби като тези – макар че очевидно имаха имперски дизайн.

Качиха се на борда на един от тях.

И тогава празненството започна.

Корабите бяха работи – товарни работи. Всеки от тях – а флотът изглеждаше неизброим – съдържаше достатъчно Антиматерия Две за максималното потребление на цял един свят в продължение на година в мирно време.

Дюзабъл за последните десет или петнайсет години не беше виждал толкова много АМ2. Но откъде, по дяволите, беше дошла?

Кенна изпъзля от скривалището си и отиде до обсерваторията, за да се увери, че Уолш и екипажите му не са попаднали под влиянието на халюциногени – и тогава разбра.

Господи, Господи, Господи, помисли си той.

Това, че Рашид имаше връзки, го знаеше със сигурност. Това, че е същество с определена важност, също му беше известно. Но, че беше... не.

Кенна се изправи и се завъртя. Пред него се намираше стар портрет, закачен на стената, част от паметната плоча на Имперската обсерватория Риан-Бърлоу-Г'лак. Картината изобразяваше Вечния император в официална царствена поза.

Тя беше също така, разбира се, и съвършено копие на образа на Рашид.

Кенна беше чувал и дори използвал старата политическа фраза: „Кой беше с мен преди Чикаго?“

– Аз бях – прошепна той. – Всички бяхме.

Времената щяха да са много, много добри за Дюзабъл и за солон Кенна. Вече беше почти сигурен, че кучият син е безсмъртен.

Обмисли внезапно променилото се бъдеще и какво криеше то, особено за наскоро избрания Уолш. Следващите избори... да вървят по дяволите. Засега. Следващите избори бяха чак след няколко години.

После се замисли дали да не потърси църква и да се помоли на някой бог, за да му даде на него, Кенна, достатъчно ум, та да разбере какво става, преди нещата да продължат хода си.

Но отново се върна към реалността – и се почерпи с една бутилка.

Махони разбра, че има сериозен проблем.

Рюкор дойде при него в своя гравистол, вместо да го повика в кабинета си или, ако въпросът не беше твърде сериозен, при огромното, дълбоко корито със солена вода, направено, за да й напомня за ледените

арктически води, силните бури и извисяващите се айсберги на родния ѝ свят.

Рюкор, от мустачките до огромното туловище и перките, му приличаше на морж и той неведнъж я бе описвал така.

Когато Стен сподели идеята си за трибунала, Махони веднага беше започнал да търси необходимите средства. Едно от тях беше Рюкор – един от главните психолози на Империята навремето. Откри я изпаднала в състояние на полупензионно отегчение. Тя харесваше Стен, оценяваше поне донякъде чувството за хумор на Килгър, а към Махони изпитваше симпатия. И макар че нямаше да си признае, нещо, надхвърлящо отегчителното здравомислие на собствената ѝ раса я бе провокирало да се присъедини към лова.

– Е? – попита Махони, като пропусна обичайните любезности, когато огромният гравистол влетя в стаята.

– Много интересен е този Венло – започна Рюкор. – Съвсем необикновен. Истинско аморално създание. Чела съм за такива, но никога не се бях сблъсквала с едно от тях. Емпатичните ми жлези останаха бездейни по време на цялото сканиране.

Емпатичните жлези на Рюкор, разположени приблизително на мястото на слъзните канали при хората, автоматично реагираха при всякаква молба или болка у съществото, поверено на грижите ѝ. И тя сякаш винаги ридаше, дори когато обмисляше най-ужасната съдба на пациента.

– Какво става?

– Първо, здравето на Венло...

– Надявам се, че умира в конвулсии, но осъзнавам, че е най-добре да остане здрав като бик. Така или иначе, не искам да слушам за здравето му. Предполагам, че е отлично. Продължавай.

– Мисля, че ние – ти и аз – е най-добре да подготвим секретен фиш за това сканиране. Профилът му е като от учебник и, внимателно цензуриран и редактиран, ще е ценен принос за психологията. За теб... някои от операциите, в които е участвал в миналото, могат да бъдат интересни и поучителни.

Тя захапа мустаците си замислено.

– А какво ще кажеш за най-важната от тях?

– О, виновен е, точно както казва. Интересно колко точно е анализираше Шапел, без да е обучаван предварително за това. Успял е да го манипулира безпогрешно. А Суламора е бил работодателят на Венло. Но това е всичко.

– Значи нищо? Не е видял нито един проклет меморандум да се търкаля някъде около Суламора? Хайде стига, Рюкор. Нещичко трябва да изкопчиш. Може би всички в Съвета са се напили и са запели дружно: „Ще сме много щастливи, като умреш, ти, стари негоднико“. Нещо, каквото и да е.

– Нищо. Разбира се, Йън, трябва да осъзнаеш, че това е трибунал. Неговите свидетелски показания може да не бъдат разрешени при обикновено дело. Но подозирам, че ще бъдат допуснати за нуждите на трибунала.

Махони се опита да си придаде бодър вид.

– Е, не е каквото се надявах, но ще помогне. Предполагам. Това ли е всичко?

– Почти.

– По дяволите!

– Не се предавай, Йън. Може наистина да намериш димящото си дуло. Венло каза, че е дал съвет на Суламора. Не защото го е било грижа, разбира се, а защото е искал да се подsigури, че ще получи парите си. Казал е на Суламора – било е част от предупреждение към Танз да не се опитва да го измами, – че самият той трябва да бъде внимателен. Суламора е отвърнал нещо от рода, че няма защо да се притеснява. Бил се подsigурил.

– Но как – няма да разберем. Дори и да се е презастраховал, Тайния съвет сигурно вече е претърсил именията му, банките му, кабинетите му и приятелите му. Трябва да са открили, каквото са търсили. Така че ние няма да можем го намерим – ако въобще такова нещо е съществувало.

– Горе главата, Йън! Може би не е зле да те развеселя с един виц, който Алекс Килгър ми разказа веднага след завръщането си.

– А, не, много благодаря. Чувал съм вицовете на Килгър, няма нужда. Само ще се вкисна още повече. И ако все пак го кажеш, ще те... по дяволите. Най-лошото да си *бивш* флотски маршал е, че не можеш да заплашиш никого с военен съд.

Да се опита да открие какво е станало в нощта, когато членовете на Тайния съвет се бяха запалили по спортни зрелища и бяха решили да посетят мача по гравибол между „Рейнджърите“ и „Сините“, беше, ако не лесно, поне сравнително безопасно. Стен удържа обещанието си, че ако въобще е възможно, ще проведе останалата част от разследванията

си чрез Хайнис.

Първият проблем беше да се намери подходящо вторично прикритие, което да му позволи да задава въпроси, касаещи Тайния съвет.

Хайнис и Стен измислиха такава.

За убийство, за щастие, според закона нямаше давност.

Така че измислиха как през въпросната нощ някаква жена е била убита. Заподозрян бил любовникът ѝ, който изчезнал. Наскоро е бил задържан по друго обвинение, далече от Първичен свят, и бдителните полицаи бяха установили, че той е главният заподозрян в убийството на приятелката си.

За съжаление, според съчинената история, той имаше алиби. Бил нает като барман на частно празненство на Ловет в същата онази нощ.

Хайнис се обади, където трябваше. За пореден път Стен се зарадва, че тя е действащ полицай – фактът, че началникът на отдела работи върху разследване, не можеше да събуди съмнения.

Ловет не само че гледаше на стадиона и на украсата на частния си апартамент като на вечно наследство, но така възприемаше и служителите си. Главният управител на апартамента беше работил за него в продължение на трийсет години. Той нямаше нищо против да сътрудничи на разследването и с особено настървение, като всяко спазващо законите същество, той направи на пух и прах алибито на митичния заподозрян. Нескопосана лъжа, изхърка той. Възможно е да е работил на много от откритите барове на самия стадион, но не и в апартамента. Само дългогодишни служители работят там, особено във въпросната нощ.

– Сигурен ли си?

– Как бих могъл да не съм? – отвърна мъжът. – Най-големият мач от години насам и самите членове на Тайния съвет да присъстват. Но нямаха нужда от много прислужници – бяха само шестимата. Нямаше помощници или охрана. Така че бяхме само четирима от персонала през онази нощ – аз, Мартинес и Ибай зад бара, Ванс притичваше, ако имаха нужда от нещо от кухнята. Не ядоха много нея нощ. Дори и двете Краа. Извинете, но това последното, което споменах, няма да бъде записано, нали?

Хайнис го успокои. Мъжът каза, че с удоволствие ще нарече убиеца лъжец в съда. Хайнис заяви, че това едва ли ще бъде необходимо – вече имало достатъчно улики. Просто проверявала за всеки случай, за да не възникне проблем. После подметна, сякаш между другото:

– Трябва да е било доста вълнуващо да си близо до толкова много властимащи.

– Не мислех, че ще е така – отвърна управителят – В края на краищата Ловет е организиран празненства с важни особи и преди. Не колкото правеше баща му, но все пак. А напоследък, откакто е зает с управлението, дори още по-малко. Само едно или две, откакто... откакто Императорът беше убит. Както казах, сметнах, че няма начин да остана впечатлен. Не е вярно. Искане ми се да не бях толкова искрен обаче.

– Защо?

– О, ако не възразявах срещу разтягането на локуми, бих могъл да измисля някаква история за това как е протекла вечерта и как някой от тях е поискал моя съвет или ме е похвалил колко умело ръководя нещата. Но не е така. Предполагам, че бяха дошли да говорят за нещо важно. Направи ми впечатление, че не се вълнуваха особено от мача. А когато някой от тях искаше питие, отиваше да си налее сам. Поне успях да гледам играта на екрана в задната стая, което ме изненада. Обикновено при такива големи събития, когато господин Ловет се появи, съм толкова зает да тичам напред-назад, че трябва да взимам видеозапис на мача на следващия ден.

Хайнис се усмихна и изпрати мъжа до вратата на кабинета си, после слезе няколко етажа по-надолу, където бедният и изтерзан господин Браун беше успял да наеме малък кабинет и се беше затрупал с архиви в поредния напразен опит да докаже, че Розмънт вече не е сред живите.

Стен се замисли над информацията за миг.

– Имали са работа. Никакви помощници, слугите в кухнята. Това е срещата, която търся.

– А документирането, Стен? Няма свидетели.

– Не съм сигурен, че е така. Срещата е била делова. При напускането вероятно са взели охраната със себе си. Никакво почистване – не и на електронните устройства. А апартаментът не е бил използван оттогава. Лайза, приятелко от моята младост, ще намериш ли четирима здравеняци, които ти дължат услуга? Не става въпрос за бой, само за дребно прекриване на закона. Обаче да могат да си държат устите затворени. Трябва да стане чисто, не искам да ти причинявам неприятности. Ако нямаш възможност, все ще си намеря отнякъде четирима юнаци.

Хайнис се усмихна.

– Не ставаш полицай, когото повишават, ако нямаш наставници. Наричаме ги равини. Мътните да ме вземат, ако знам защо. А когато получиш ранг, и ти ставаш равин. Сигурно мога да ти докарам половината полицаи в района.

– Добре, само четирима мъже. Аз ще намеря комбинезоните.

Стадионът „Ловет“ има нужда от помощ. И добрата, утвърдена компания АПЕКС ще иде да го спаси. Ще ми трябва среден по големина гравилет. Също чист.

– Лесна работа. Ще взема нещо от двора с конфискуваните превозни средства.

Стен погледна картата си и каза:

– Добре. Ето какво ще направим. След два дена, в осем сутринта, ще ги искам тук – на ъгъла на Имперска и Седмо авеню. Ще ги освободя, когато натоварим всичко.

– След два дена? Защо не сега?

– Защото дълбоко угнетеният господин Браун е завършил проучванията си и чувства, че Имперската полиция е права. Предстои му да се завърне на родния си свят, за да докладва за провала си. Имам два пътя за изтегляне. Единият – ако всичко мине чисто, а другият – ако завали дракх. Ще използвам втория, тъй като ще имам малко товар.

– Мисля, че разбирам какво смяташ да правиш. Защо не направим анализите тук? Моите техници не задават въпроси.

– Лайза, спомни си за какво убийство говорим. Не се доверявай на хората си твърде много. Аз поне няма да го направя. А и, както казах, нямам желание да те оставя да опереш пешкира. Както и да е, изчезвам. Трябва да потърся стар приятел.

Той бързо събра документите си.

– Благодаря ти, Лайза.

– Няма защо. Не направих кой знае какво.

– Напротив. Направи... наистина много. Следващия път... ще покажи теб и Самюъл, нали така беше, на вечеря за годишнината ви.

Целуна я бързо, пребори се с желанието да продължи, и изчезна.

Програмата му щеше да бъде натоварена: искаше Браун да се качи на борда на следващия пътнически кораб, излитащ от Първичен свят, да се свърже с контрабандистите на Уайлд и да докара кораб, за да натовари доказателствата. Стига, разбира се, да бяха останали такива.

Управителят на стадиона „Ловет“ беше доста впечатлен от любезния техник и неговия екип, макар че, доколкото му беше известно, не бе имало оплаквания от работата на оборудването в апартамента на Ловет.

– Надявам се, че всичко ще е наред – каза техникът. – Записите ни показват, че АПЕКС е инсталирала оборудването преди около пет години. Но в помещение, където хората разливат напитки, пушат тютюн и

има храна... Какво ще стане с репутацията ни, ако самият господин Ловет се опита да използва някой от компютрите и той откаже да работи? Ние сме горди с имиджа си.

Управителят беше впечатлен. Компания, която обещаваше и предлагаше обслужване, без да се минава през десетки ядосани крясъци и заплахи за съдебни дела? Особено като се има предвид, че той самият не беше успял да намери оригиналния договор с АПЕКС.

Мъжете махнаха всичката електронна техника от апартамента. Стен за малко да пропусне конферентната маса, после осъзна, че тя съдържа прост компютър-четец с диаскоп, подходящ за преглеждане, четене или преправяне на документи. Но и това, както и всичко останало, беше пренесено с гравилфтовете до недрата на стадион „Ловет“, а оттам прехвърлено на гравилета. После изчезна.

Мина повече от месец, преди управителят на стадиона да осъзнае, че е станал жертва на изключително умни и коварни крадци на техника.

Техниката беше внимателно натоварена на един от корабите на Уайлд, запечатана добре срещу възможно излагане на електромагнитни импулси и откарана на Нютон.

Техниците се захванаха за работа. Стен и Алекс закръжаха около тях. Може и да имаха някакви технически познания, особено Килгър, но това беше далеч над нивото им.

Почти невъзможно е да се изтрие нещо от компютър. Ако някой файл бъде изтрит, резервното му копие остава. Ако и то бъде изтрито, „отпечатъкът“ от него ще остане, поне докато нещо друго не бъде записано отгоре му. Но дори и тогава възстановяването можеше да бъде осъществено.

Първо са захванаха с компютрите. От тях беше извлечено огромно количество договори, които даваха да се разбере, че Ловет и приятелите му едва ли бяха честни бизнесмени. Тази информация беше записана за евентуално предаване на гражданските съдилища по-късно, след, и ако, Съветът бъдеше свален. Нямаше записи на телефонни обаждания.

Но масата се оказа ключът.

Около нея, преди години, Суламора беше изложил механизма на заговора пред другите конспиратори. До този миг той беше единственият, сложил главата си на дръвника – беше наел убиеца за медийния лорд, беше използвал услугите на Венло. Беше им го заявил направо – всички те трябваше да подпишат „признание“. То представляваше карта,

направена от неразрушима пластмаса. На нея имаше формално признание на вината за подготовката на покушението. Кес първи бе поставил своята в диаскопа и я беше подписал, а останалите го бяха последвали. Всеки член на конспирацията беше получил по една карта, подписана от всички останали.

И един от техниците я откри.

Извличането беше сложно, накъсано от образите на усмихваща се възрастна двойка – нечии родителите може би, бавно преминаващи покрай някаква неясна сцена. Домашно видео?

Но все пак беше там:

НИЕ... ТАЙНИЯТ СЪВЕТ, СЛЕД ДЪЛГО ОБМИСЛЯ...
СТИГНАХМЕ ДО... ЗАКЛЮЧЕНИЕ... ВЕЧНИЯТ
ИМПЕРАТОР... ВСЕ ПО-НЕУРАВНОВЕСЕН... ОПАСНО
НЕСТАБИЛЕН... РЕШЕН ДА... СЛЕДВАЙКИ...
ТРАДИЦИЯТА... ИЗПРАВЯМЕ... СРЕЩУ ТИРАНИТЕ...
ИСТОРИЧЕСКОТО ПРАВО... ПРЕМАХВАНЕ... И С ТОВА
ДАВАМЕ... НАЙ-КРАЙНИ МЕРКИ... УНИЩОЖЕНИЕ...
СМЪРТ НА ТИРАНИНА... ЗА ДА СЕ ОСИГУРИ
СВОБОДАТА...

Документът може и да беше повреден, но не можеше да предизвика никакви съмнение. И абсолютно недокоснати най-накрая бяха личните символи, подписите: Кес, близначките Краа. Танз Суламоара. Ловет. Малперин.

– Вероятно ще мога да възстановя още нещо, сър. Все още има някои „призраци“, които не съм идентифицирал и не съм свалил от хардуера.

Стен беше изключително доволен.

Може и да липсваха някои незначителни подробности, но Махони – и трибуналят – вече имаха своето димящо дуло.

Глава 31

Стен искаше малко да си почине, да се поотпусне. Нуждаеше се от това. Мозъкът, тялото и нервите му бяха на предела на силите си, но се чувстваше някак длъжен да остане. Трябваше да седи на задния ред в съдебната зала, да слуша подробните и многословни заседания на трибунала, който приближаваше към своето заключение.

Това беше исторически момент. Как би могъл да го пропусне? Какво щеше да каже на внуците си?

– Да, бях там, но бях твърде зает да се напивам и да се опитвам да вкарам в леглото си на някоя жена, така че не мога да ви разкажа кой знае какво.

Килгър се изказа от висотата на логиката.

– Хич да не ти пука за внуци, които най-вероятно никога няма да имаш, следователно няма да ти се налага да ги отглеждаш. Почини си. Предстои ни още много кървава работа, като нищо ще газим до колене в кръв.

Махони го подкрепи. Каза на Стен, че не вярва трибуналът да пожелае да се занимава с проваления опит за убийство на Земята.

– И все пак, адмирале – допълни той. – Предпочитам да не си наблизю, когато започнат да призовават свидетели. Замини някъде. Позабавлявай се. Ще изпратя да те повикат, ако имам нужда от теб. Навярно ще е скоро. Не е чудно, че Тайният съвет планира отговор. С много усилия са успели да съберат флот. Най-лоялните, най-отдадените и всякакъв подобен дракх. Което ще рече – тези, които са изцапали най-много ръцете си по време на чистките. Когато пристигнат, ще трябва да ги посрещнем подобаващо. Ото обмисля нова поразяваща тактика. Навил си е на пръста теб да сложи на мостика. Нямало по-добро решение. – Махони се засмя. – Виждаш ли колко вълнуваща е кариерата на военните? Един ден си шпионин, на следващия отново си адмирал.

Стен запази за себе си чувствата, които изпитваше към военните от всякакъв вид, и се оттегли в стаята си, за да планира ваканцията, която му предстоеше. Дали да не отиде в някой туристически град и да обикаля в търсене на компания? Не, реши накрая. Не че страдаше по изгубената си любов – поне не мислеше така. Но все пак не му се струваше редно.

Големите градове? Не, и това не му харесваше. Беше се наслушал на вайканията на тълпите на Първичен свят и сега всеки голям град му напомняше за това.

Престани да униваш. Погледни фиша, каза си. Все нещо ще изскочи.

Така и направи.

Скално катерене – трудна работа.

Беше възможно да се изкачи навсякъде с помощта на помощни средства – въже за катерене, пистолети за клинове, самохвати. И съвсем естествено „истинските“ катерачи плюеха на това и се катереха без

каквато и да е екипировка.

Стен реши, че в подобно преживяване има нещо самоубийствено. Не се чувстваше чак толкова депресиран. Но, от друга страна, в това имаше някаква привлекателна лудост.

Така че си избра място за катерене – вертикална скална игла дълбоко в пустошта на Нютон – и се екипира само с най-необходимото, за да се подсигури по пътя си нагоре. Купи палатка и провизии и изруга, когато се сети, че ще трябва да носи комуникационно устройство и миниуилигън. Но все пак си в списъка на най-издирваните, спомни си, момче.

Откри Алекс и му каза, че тръгва. Килгър беше прекалено зает с грижите по безопасността на трибунала. Едва успя да отдели време, за да му пожелае на добър час и да го тупне по рамото.

Стен отиде до наетата си гравикола – и се натъкна на изненада. Беше забравил, че думата „сам“ е забранена, поне докато сегашната извънредна ситуация не приключи и членовете на Тайния съвет отидат или в гроба, или в затворническите си килии. Очакваха го седемте му телохранители Бор и Синд. Екипировката им бе сходна с неговата. Зачуди се дали да не се опита да ги отпрати, но осъзна, че няма да му мине номерът. Ако те не се възпротивяха, щяха да го сторят Килгър или Махони. Не си струваше разправиите.

За сметка на това издаде строги заповеди.

Лагерът им трябваше да е далеч от неговия, поне на четвърт километър. Не желаше компанията им – съжаляваше, че се налага да го казва толкова грубо – и определено нямаше да допусне да го последват на скалата.

– Не мисля, че убийците на Съвета – ако има такива, а аз не вярвам – ще тръгнат да се катерят по скалите, за да ме докопат.

Бор се съгласиха. Синд само кимна.

– Лесна заповед, адмирале – промърмори единият Бор. – Единственият записан случай, когато представител на моята раса се е катерил, е по времето, когато сме били преследвани от стрегани.

Така почивката на Стен започна не съвсем иди лично. Леката фалшива нота продължаваше да звучи. Иглата беше точно такава, каквато я беше видял на видеото – извисяваше се право нагоре на повече от хиляда метра, като пробиваше ниските облаци. Беше в края на малка алпийска ливада, която имаше собствено поточе с леденостудено езерце. Ливадата беше оградена от устремилите се към небето братя на иглата. Никой не живееше на ливадата, като се изключат няколко дървесни двуутробни, стадо диви биволи и малък нощен хищник, за чието присъствие

подозираше, макар че така и не го видя.

Разпъна палатката си, а телохранителите му се съобразиха със заповедта и се установиха на лагер точно на четвърт километър, наполовина скрит зад храстите от другата страна на езерцето.

Стен сготви, хапна и си легна малко след здрачаване. Спа дълбоко и без сънища, а когато се събуди, вдигна катераческата си раница и се отправи към скалата.

За няколко часа потъна в ритъма на катеренето, в усещането за скалата под дланите си и в усилието да запази равновесие. Заби клин в една от пукнатините, отвърза се и бръкна в раницата, за да извади храна. Погледна нагоре. Не беше зле. Беше изкачил поне двеста и петдесет метра. Навярно можеше да открие подходящо за почивка място по-нагоре, след което да се опита по-късно да атакува и наистина да стигне до върха, преди ваканцията му да свърши. Вече беше набелязал шест възможни пътя, които можеше да използва.

После погледна надолу.

Осем лица бяха обърнати към него. Телохранителите му се бяха наредили в полукръг в основата на колоната и изпълняваха задълженията си. По дяволите. Катеренето не беше спорт, в който се предвиждат зрители.

Замисли се дали да не ги замери с клин или да им изкрещи нещо. Стига, Стен, каза си. Не се ли вдетиняваш малко? Но изведнъж откри, че е тръгнал да слиза обратно няколко часа по-рано от планираното, а спускането не беше така ангажиращо съзнанието, както изкачването преди това.

На следващия ден опита друг маршрут, този път го избра не само от любопитство, но и защото мислеше, че проклетите му верни телохранители няма да намерят място, откъдето да могат да го наблюдават.

Но те успяха да открият такова. Той се насили да не им обръща внимание и продължи да се катери. Концентрацията му, умението му да се отдаде изцяло... не беше нарушено. Все още се наслаждаваше на това, което правеше. Но... някъде дълбоко в него нещо все пак го глождеше.

През нощта, след като си приготви за вечеря лютичко къри и го изяде сам, откри, че не може да заспи. От другата страна на езерцето се виждаше лекото мъждукане на лагерния огън на Бор. Явно бяха намерили сухи дърва. Чуваше гласовете им, но не можеше да различи думите. Стори му се, че долавя и звънлив смях.

Наруга се. Прерови раницата си и откри бутилка. После обу

ботушите си и заобиколи езерцето, като се отправи към лагера. Тупна с бутилката по едно дърво и пристъпи напред. Синд и Бор излязоха от мрака и отпуснаха оръжията си.

– Какво не е наред? – запита тя, докато очите ѝ опипваха мрака.

– А... нищо. Просто не ми се спи. Реших, че... Стига да не се натрапвам...

Те го заведоха до лагерния огън и любезно отпиха от бутилката имперски синтезиран скоч, която Стен беше донесъл, след което си намериха извинение, за да извадят собствените си запаси. Стрегг. Вечният император веднъж беше казал, че стреггът е толкова по-силен от трикратно дестилираната скоросмъртница – каквото и да значеше това, – колкото скоросмъртницата от майчино мляко.

Стен и телохранителите му си устройоха царски запой. Тишината на алпийската поляна от време на време беше нарушавана от възгласи „В името на замръзналия задник на баща ми“ и други наздрависи на Бор. Кулминацията на нощта беше мигът, в който трима Бор хвърлиха Стен в езерцето.

Много младежка вечер, помисли си объркано Стен, когато се събуди на следващия ден. Главата го болеше твърде много, за да оцени сериозността на ситуацията. Все още беше в лагера на Бор. Беше се подпрял на прасеца на един от воините Бор, а друг от тях използваше корема му за възглавница. Стен осъзна, че е нападат от смъртоносни въздушни молекули, които се блъскаха отвсякъде в тялото му.

Синд и един Бор се появиха в лагера – с леко поклащаща се походка.

– Събудете се, обесници – излая тя. – Ваш ред е да сте на пост. О, Господи! Как ме цепи само!

– Хайде, страдай по-тихо – изхленчи Стен. Напила бутилката скоч, в която все още се бълникаше нещо, и рискува да отпие. Не. Не. Съдържанието на стомаха му се устреми към върха на далечната игла. Стен се изправи. Всичко го болеше. – Ще умра.

– Ами умирайте тихо, адмирале. – Забележката си беше напълно заслужена.

Съвсем в реда на нещата би било Стен да упражни правото си да заповядва и да изведе всички на петкилометров крос или нещо също толкова адмиралско и героично. Успя криво-ляво да съблече комбинезона си – майната му на благоприятното – и нагази в езерцето, докато студът му подсказа, че молекулите не го атакуват вече. После навлече комбинезона си и реши да хапне нещо.

През този ден катерене нямаше да има.

Но от този момент нататък почивката се превърна в нещо много по-различно от първоначалните планове на Стен.

Един от бойците Бор се заинтересува от катеренето. Стен му показва някои от номерата върху малка скала наблизко. Синд беше карала основен курс по катерене, макар и специализиран в изкачване на сгради.

И така продължиха нещата. Катерене през деня. На два пъти Стен просто се поразходи по хълмовете в околността. През нощта се събираха да похапнат заедно. Той премести палатката си в лагера на Бор.

Прекарваше доста време със Синд.

Беше му лесно да разговаря с нея. Хрумна му, че това е някакъв вид нарушение на дисциплината. Каква дисциплина? – запита се сам. Вече дори не беше адмирал – поне технически. А дори и да беше, искаше ли го наистина? Успя да накара Синд да спре да се обръща към него с чина му и дори да премахне повечето „сър“, с които обичаше да гарнира речта си.

Разказа ѝ за адския фабричен свят, на който беше израснал. Спомена – съвсем бегло – и за семейството си. Разказа ѝ за Алекс Килгър и за многото години, в които заедно бяха преживели доста приключения.

Спести военните истории.

Отначало Синд беше разочарована. Представяше ѝ се възможност да се поучи от най-великия сред великите воители. Но откри, че той ѝ разказва други истории – за странните същества, които беше срещал, някои хора, други не, някои приятелски настроени, други не чак толкова. Нямаше никаква кръв в тези истории.

Алпийската ливада се огласяше все по-често от звънлив смях.

Синд сподели колко странно е да израсъл във воинска секта, отдадена на идеята за свещена религиозна война, която не само беше разбита от войната, но чиито богове се бяха оказали измамници и дегенерати. Затова ѝ се сторило естествено да се обърне към Бор.

– Макар че сега се чудя на моменти. Дали не минах от една вяра-убежище – тя използва таламейската дума – към друга?

Стен повдигна вежди. Вярно или не, това беше проникателно наблюдение за толкова млада жена като Синд.

Той ѝ разказа за световите, които беше видял. Тропически, арктически, без атмосфера. За секвите на Земята. За неговия собствен свят – Малък мост.

– Може би... Бих могъл да ти го покажа някой ден. Един ден.

Синд се усмихна.

– Може би и аз ще поискам да го видя. Един ден.

Не спаха заедно. Тя навярно щеше да дойде в палатката му, ако я беше поканил. Но той не го направи.

Странна почивка, помисли си Стен, когато времето, което си беше определил за ваканцията, изтече и те натовариха колата. Не каквато очакваше...

Но може би точно от каквато се нуждаеше.

Глава 32

Трибуналът беше почти готов, с присъдата. След като и последният свидетел беше призован и последните доказателства бяха представени, съдиите се оттеглиха да заседават. Последваха няколко седмици къртовска работа, докато разглеждаха планините от показания.

Отначало Стен мислеше, че разрешението да присъства на заседанията е голяма привилегия. Той, Алекс и Махони се бяха скупчили в един от далечните ъгли, докато господин Еку и тримата съдии обсъждаха относителната значимост на всяка подробност. Като протоколчик, Дийн Блайт надзираваше официалното документиране на тайното заседание за бъдещата история. Господин Еку беше особено загрижен да не се допусне никакво недоглеждане, което да бъде изтъкнато впоследствие.

Съдиите се превъплътиха напълно в ролите си. Уарин остана напълно безпристрастен. Апус, въпреки омразата си към Съвета, се прояви като енергичен защитник. Понякога Стен почти забравяше какво всъщност е истинското й отношение. От една страна, се гневеше, когато тя неуморно се стараеше да защитава Тайния съвет, но, от друга, се възхищаваше на уменията ѝ да изпълнява така отговорно задълженията си.

И все пак беше трудно да не се вбеси, когато информацията, която беше извлякъл от стадиона „Ловет“, беше отхвърлена като пълни глупости, номер на науката или дори като подхвърлено доказателство.

Ривас, от друга страна – който не харесваше Съвета по философски, а не по лични причини, – се превърна в техния гневен обвинител. Публично и дори в уединението на залата за обсъждане той заглушаваше с викове всеки опит да се отслаби силата на обвиненията. Стен не се интересуваше от рационалната страна на възприетото от Ривас поведение. Той просто се наслаждаваше на непрекъснатите му нападки. Ривас неуморно посочваше и изтъкваше важните моменти, обясняваше, че

последователността на определени обстоятелства не може да бъде пренебрегната. И яростно пледираше тайното споразумение на Съвета да се приеме като доказателство най-малко за възможност да се организира заговор, ако не и нещо повече.

После, докато седмиците се влачеха, очите на Стен започнаха да се затварят. Алекс и Махони не бяха по-добре. Измъкнаха се при всяка възможност. За съжаление опитите да се измъкнат на причакващите снимачни екипи бяха по-досадни дори от заседанията. Така че най-вече дремеха.

Но най-накрая почти всичко приключи. Трибуналът се готвеше да гласува. Ривас и Апус изоставиха ролите си като адвокати и се присъединиха към Уарин за безпристрастно обсъждане.

Очакването запали за кратко интереса на Стен. Той се приведе напред, за да не изпусне нито дума.

– Не мисля, че можем да отлагаме повече, благородни създания – поде господин Еку. – Готови ли сте с решението?

Стен не успя да чуе отговора. Алекс го беше сръгал с лакът в ребрата. Махони стоеше на вратата и им махаше настойчиво, явно ги призоваваше да излязат при него.

В мига, в който вратата зад гърба им се затвори, Махони придърпа Стен и Алекс.

– Ото се обади – каза. – Става нещо странно около космодрума. Присъствието ни е необходимо. Веднага, момчета.

Докато бързаха нататък, Махони им разказа каквото знаеше.

Изглежда, бяха благословени с посещението на високопоставена особа от Дюзабъл.

– Какво искат тези копелета? – беше първата реакция на Стен.

– Това са мутрите на някой задник – изцепи се Килгър.

– Сигурно – съгласи се Махони. – Но не можем да ги съдим твърде строго. Нуждаем се от цялата помощ, която можем да съберем, независимо откъде идва.

Под помощ, поясни Махони, имаше предвид, че независимо от голямата поквара, царяща там, Дюзабъл беше признато правителствено тяло в Империята – при това важно. Не само това, ами не бяха изпратени обикновени представители. Според Ото самият новоизбран тайрен Уолш беше на борда на кораба, както и председателят на Съвета на солоните, майсторът сред политическите крадци, солон Кенна.

– Дошли са, за да признаят официално заседанията на трибунала – продължи Махони. – А също и официалната присъда, която съдът ще

издаде. Вече са готови да застанат пред камерите и да обявят своята позиция срещу Тайния съвет.

Стен нямаше нужда от опреснителен курс по политика, за да разбере какво означава това. Когато мазни политици като Кенна и Уолш се появяваха на сцената, политическите ветрове определено бяха станали благоприятни за трибунала. А след като останалите съюзници на Съвета видеха това, съществуваше доста добра възможност много от тях да отеглят подкрепата си.

Само Ото и някои от воините му бяха отишли да ги посрещнат. Корабът току-що беше кацнал и рампата се спускаше. Ото каза на Стен, че снимачните екипи са предупредени и скоро ще се появят.

– В името на дългата, развяваща се брада на майка ми – изръмжа водачът на Бор. – Късметът е с нас. Знаех, че си късметлия, още в първия миг, в който те видях.

И силно го тупна по гърба.

Стен си помисли, че колкото и недолялан да изглежда Ото, той беше твърде мъдър водач, за да не разбере какво означава подкрепата от Дюзабъл за него самия. Не бяха нужни никакви политически обяснения.

Вратата на кораба се отвори със съскане, но мина известно време, преди някой да излезе отвътре. После Уолш и Кенна се появиха, помощниците им ги следваха в необичайно безредие. Стен беше объркан. Очакваше типичното помпозно позиране. Може би причината беше, че снимачните екипи все още не бяха пристигнали. И все пак двамата политици не се държаха с нужната тържественост.

Уолш и Кенна се приближиха. Като че ли бяха малко нервни. Почти подскочиха, когато Ото излая заповед към войските си да застанат мирно – поне доколкото кривокраките Бор можеха да заеме тази стойка. Какво притесняваше тези двамата? Това беше общоприета церемония за оказване на почести.

Махони пристъпи напред, за да ги поздрави. Стен и Алекс също се приближиха. От вътрешността на кораба се чу приглушен шум. Стен беше сигурен, че някой издава заповед, и можеше да се закълне, че знае каква е. Лично я беше изричал. Едва забеляза как Уолш, Кенна и придружителите им набързо се отдръпнаха настрана. Беше твърде зашеметен от изумление.

Набити, ниски мъже с тъмна кожа и горди очи излязоха в клинообразен боен строй. Пищните им униформи бяха окичени с отличия. Кукритата им бяха издигнати високо под ъгъл от четиридесет и пет градуса и излъсканите метални остриета блестяха ослепително.

Стен познаваше тези мъже. Някога ги беше командвал.

Гурките! Какво, по дяволите, правеха тук? На кораб от Дюзабъл?

После видя отговора. Видя го. Но отначало не можа да повярва.

Най-познатата фигура в живота на Стен или на което и да е друго същество, крачеше сред тях. Извисяваше се над гурките. Не поглеждаше встрани, огнените му очи гледаха царствено напред.

Стен не можеше да помръдне, да заговори или да поздрави. Усети, че и другарите му са втрещени от изненада.

– В името на замръзналия задник на баща ми – промърмори Ото. – Това е Той!

Когато ги достигна, клинът се раздели и промени формата си. Стен откри, че се вира в онези странно древни и все пак млади очи. Видя, че е разпознат и чу да изричат името му. Алекс потрепна, когато и неговото прозвуча след моментно сбръчкване на царствените вежди.

Мъжът се обърна към Махони.

– Радвам се, че си се навъртал наоколо, Йън – каза Вечният император.

Махони припадна.

Глава 33

Не всички от флота на отмъщението бяха лоялни към Тайния съвет и не всички ръце бяха окървавени в чистките. Сляпото подчинение не може да е единственото търсено качество – особено когато целта трябва да бъде изпълнена.

Флотски адмирал Фрейзър не беше доволен от получените заповеди, но, както винаги, се подчини и командваше атакуващите сили от мостика на имперския боен кораб „Чу Кунг“. Тайният съвет беше изкарал от складовете и последното АМ2-гориво, за да захрани флота. Беше достатъчно, за да стигнат до Нютон, да нападнат... а после можеха само да се надяват откраднатият конвой с АМ2 да се намира някъде в системата Юра, ако смятаха да се завърнат от това пътуване.

Един обичаен проблем обаче беше отпаднал – на корабите на Фрейзър екипажите бяха в пълен състав, нещо, което обикновено не ставаше. А може би беше по-добре да не бяха, помисли си тя. Съветът беше наредил всички кораби да действат на пълна мощност. Така не само складовете бяха опразнени от гориво, същото беше направено и с цивилните кораби, и наземните станции.

Разбира се, никой от командирите не би изпратил най-добрите си хора, ако можеше да го избегне. На Фрейзър ѝ се искаше да има на разположение шест месеца – не, цяла И-година – за да превърне новия флот в бойна единица. Но дори и за толкова време едва ли щеше да успее. Замисли се тъжно за драконовските мерки за дисциплина, за които беше чела, че се прилагат в морския флот.

Разбира се, имаше и доброволци. Мнозина бяха готови за бой, най-вече защото бяха подкрепили Съвета по време на чистките. Ако Съветът паднеше от власт, тези офицери не можеха да очакват каквато и да е милост от неизбежния военен съд, който почти сигурно щеше да бъде упълномощен да произнася смъртни присъди.

Фрейзър направи каквото можа, за да прогони скуката. Организираще учения и дори стигна до крайности, като нареди навигационните системи на някои кораби да се контролират от командирите на дивизии.

Не беше доволна – но се чувстваше доста уверена, без обаче да подценява врага. Беше анализирала внимателно сполетялото Двадесет и трети флот на Грегор. Бяха се справили умело с него, но с тактики по-скоро присъщи на грабители, отколкото на редови военни сили. Освен това защитниците на системата Юра щяха да отбраняват точно определено място. Фрейзър планираше да ги увлече в битка извън системата. Щеше да отдели половината си резерви, за удари световете на Юра, като Нютон щеше да е главната ѝ цел. Налагаше се да раздели силите си, но същото се отнасяше и за защитниците. След като смажеше бунтовническите сили, флотът ѝ щеше да се приземи на Нютон. Оттам нататък отговорността вече нямаше да бъде нейна, за което беше благодарна.

Заповедите, получени от мъжете с мрачни лица в придружаващите кораби, бяха запечатани, но Фрейзър можеше да се досети какви са.

Един от свързочните офицери наруши тишината на мостика на флагманския кораб.

– Адмирале... има предаване на всички честоти. Източник на предаването... Нютон.

– На всички честоти?

– Точно така. Включително и по нашите междукорабни и командни мрежи. Излъчва се и по всички цивилни честоти, които следим.

– Заглушете го. Освен за командната мрежа. Да имат достъп само командирите на корабите. Не желая екипажът ми да бъде обработван от пропаганда.

Излъчване на всички честоти можеше да означава само едно: самопровъзгласилият се трибунал беше издал присъда.

– Не... можем.

– Не можете? – Такива думи не биваше да съществуват.

Свързочния офицер се сепна, после се окопоти.

– Наистина не можем да направим нищо. Излъчването е с твърде висока мощност. Единственият начин да блокираме съобщението е да лишим целия флот от комуникация с външния свят.

Това беше риск, който Фрейзър не можеше да поеме.

– Добре тогава. Заглушете, доколкото можете. Но искам аз да имам чистия сигнал.

– Да, госпожо.

Фрейзър и другите корабни и дивизионни командири видяха ясно какво става. Другите екрани на корабите показваха размазани, накъсани образи и речи. Но конкретни подробности за ставащото не бяха необходими, а и при всички случаи бяха бързо разпространявани от някой дежурен на командната палуба.

Видеото показваше вътрешността на огромната зала, избрана за заседанията на трибунала. Тримата съдии седяха със сериозни изражения на лицата.

Зад гърба им се отвори врата и оттам излетя един Манаби. От двете страни на вратата стояха двама ниски и набити мъже, облечени в бойни униформи и шлемове с каишки, минаващи под долната им устна. И двамата бяха въоръжени с миниуилигъни и дълги, прибрани в ножници ножове.

Някакъв глас събщи:

– На всички същества, които гледат предаването, се препоръчва да го запишат, както беше споменато по-рано.

Последва тишина. След това господин Еку заговори:

– Това е последното заседание на трибунала. Обстоятелствата обаче промениха първоначалните му намерения.

Фрейзър повдигна вежда. Този съдебен цирк щеше да отхвърли всички обвинения към Тайния съвет? Не че имаше значение.

– Това не означава, че не сме стигнали до присъда. Трибуналет намери съществата – господин Кес, двете Краа, Ловет и Малперин, – които формират Тайния съвет, за виновни. Трибуналет откри, че заговор за убийство е бил планиран и осъществен от горепосочените същества, поотделно и в съучастие. Допълнително открихме, в съгласие с един от така наречените Нюрнбергски закони, и декларираме, че този Съвет е криминална организация. Другите обвинения, които бяха повдигнати пред Трибунала, включително и в държавна измяна, няма да бъдат

обсъждани. Следователно ние натоварваме всички съдилища и полицаи, както имперски, така и частни, със задачата да докарат гореспоменатите членове на Съвета пред криминален съд, за да могат те да се защитят срещу отправените обвинения. Тези разкрития обаче не са единствената, нито най-важната причина за това предаване.

Еку изпърха настрани и се обърна към вратата.

Тя се отвори.

Вечният император влезе в съдебната зала.

Дали последва суматоха, или звукът бе спрял, Фрейзър не разбра. Но на борда на собствения ѝ кораб определено настъпваше хаос. С усилие успя да потисне шока от факта, че всичко, на което вярва и служи, вече не е истина, и изкрещя да се запази тишина.

И тишината се възцари. Хората ѝ може и да се вглеждаха в контролните табла, но умовете им бяха съсредоточени в думите, които се разнасяха от екрана:

– Поздравявам членовете на този трибунал. Следователите, чиновниците, представителите и съдиите. Те се доказаха като мои верни и истински служители, по време, когато подобна постъпка беше равностойна на сигурна смърт. Те – и редица други – ще бъдат възнаградени. Сега сме изправени пред обща задача. Да върнем Империята отново към величието. Това няма да бъде лесно. Но може и ще бъде направено. Работата, която стои пред нас, трябва да бъде свършена. Няма да има мир, няма да има ред, докато Империята не се разпростре до предишните си граници и не осигури мир, благоденствие и законност из цялата вселена. Благодаря на тези от вас, които останаха верни, които разбраха, че Тайният съвет говори не от мое име, а от името на страха, алчността и омразата. Но има и други. Други, които по някаква причина са избрали да маршируват под окървавените знамена на Съвета. Нарещам ви да спрете. Не следвайте никакви заповеди, издадени от тези предатели. Не се вслушвайте в лъжите и напътствията им. Ако носите оръжия – свалете ги. Вие трябва и ще изпълните моите заповеди. Ще ги изпълните незабавно. Бяха извършени достатъчно престъпления, достатъчно зло. Специално се обръщам към заблудените същества, които се намират на имперските бойни кораби, отпавили се да атакуват този свят и мен самия. Имате два часа да се подчините. На всички кораби от този престъпен флот нареждам незабавно да спрат междузвездните си двигатели и да застанат на постоянна орбита в системата. Всички оръжия трябва да бъдат деактивирани. В края на този срок ще бъдете насочени да се предадете на определените за това мои части. Вие сте имперски моряци и

войници. Служите на мен и на Империята. Два часа. Всеки човек, военна част или кораб, който не се подчини, ще бъде обявен за ренегат и престъпник и ще бъде преследван безмилостно. Наказанията за измяна са много ясни и ще бъдат изпълнени с цялата си тежест. Предайте се. Спасете живота си. Спасете честта си. Спасете Империята.

Екранът угасна. Появи се аудиосигнал, който описваше физическите показатели на мъжа, говорил току-що – Вечния император, – които се предаваха на отделен канал. Скептиците бяха призовани да ги сверят с леснодостъпните публични документи.

Фрейзър не обърна внимание на това. Тя служеше на Империята, а сега отново – с огромно облекчение – на самия Император.

– Флагмански офицер! Искам връзка с всички кораби! Капитане! По моя команда, изключете помощните двигатели.

– Ние ще... – каза някой на мостика.

– Служим на Императора – прекъсна го Фрейзър.

Свързочният офицер стреля в нея.

Самият той умря две секунди по-късно, когато адютантът на Фрейзър го удари с тежката си палка.

Появиха се още оръжия. Отклонил се изстрел повреди контролния пулт. Мостикът на флагманския кораб се превърна в същинско меле. Метеж – ако ставащото беше наистина метеж.

Вторичните командни центрове така и не се задействаха – те също бяха обхванати от хаос.

„Чу Кунг“ продължи напред, все още на пълна тяга.

Лумналата истерия и опустошението се разпространиха из всички кораби на флота.

Някои се подчиниха – и бяха атакувани от останалите верни на Съвета. Други се опитаха да продължат мисията към системата Юра. Трети успяха да „изчезнат“ в космоса и да превключат на двигатели „Юкава“. Командирите на дивизии се оплетоха в комуникационните канали, търсеха заповеди, напътствия или съглашение.

Стен атакува.

Вечният император беше излъгал за двата часа благоволение.

Покойната адмирал Фрейзър беше разгадала правилно тактиката на Стен при атакуването на конвоя с АМ2. Бор, ромите и наемниците се чувстваха наистина по-сигурни при атаки с единични кораби или при набези с малка ескадра. Също така беше права, че флотът на трибунала не е способен да се защитава срещу конвенционална атака.

Стен беше открил трета възможност. Той разположи целия си флот

като разбиваща формация, спускаща се над имперските единици. Заповедите му бяха много прости: атакувайте всеки кораб, който покаже някакви признаци, че се кани да окаже съпротива. Ударете ги веднъж – силно – и продължете на пълна тяга. Прегрупирайте се и атакувайте отново. Не ги оставяйте, докато не излъчат сигнал, че се предават, или не унищожите главните им двигатели.

– Никакви абордажи. Не се приближавайте прекалено. Не закачайте кораб, който изпълнява заповедите на Императора. Това не е бой до смърт. Ото, не искам някой от хората ти да се развихри прекалено.

– Какво ще правим, след като ги победим? – попита един от капитаните на наемниците.

– Съжалявам, капитане. Няма да има време за плячкосване. Повтарям отново – няма да се качвате на борда. Цялата история е вече към края си. Да не даваме жертви, които можем да избегнем.

– Ами ако има оцелели от имперските сили?

– Ще бъдат пуснати спасителни кораби. Евентуално.

И така битката започна. Врълхлитаха... прегрупираха се... и удряха отново.

Стен командваше своя кораб – крайцер – и още три. Времето сякаш се разми. Всяка битка беше различна, всяка битка беше една и съща. Той издаваше заповедите си със студен, чист гняв.

Императорът се беше завърнал.

Много добре. Нека да приключим тогава.

Накрая не остана никой, срещу когото да си заслужава да се стреля. Стен се отърси от унеса и се олюля от умора.

Погледна към хронометъра.

Корабният ден беше към края си. Премести очи към главния боен екран. По разпръснатите индикатори сега трудно можеше да се предположи, че само преди няколко часа на това място е имало флот. Всичко беше приключило наистина.

Толкова за гнидите.

Сега беше време да се обърне внимание на паразитите, които ги бяха снесли.

Глава 34

Пойндекс забеляза, че дървото е загубило половината от листата си. Като членовете на Тайния съвет, които чакаха на последния етаж, и

рубигинозата изглеждаше шокирана от новината: Вечният император се беше завърнал!

Когато ги видя свити в столовете си, осъзна, че „шокирани“ е твърде слабо определение. Всеки от тях вече беше чул песента на палача и умираше отвътре. Малперин изглеждаше с половин век по-стара. Ловет беше просто съсухрено малко същество с набръчкано лице.

Близначките Краа бяха най-променени. Тази, която някога беше разплута купчина тлъстини, сега беше изпита като анорексичка. Провисналата ѝ кожа се димпеше надолу по отвратителен начин. Някога слабата Краа се беше превърнала в закръглена розова топка, а кожата ѝ беше опъната до пръсване.

По лицата им не се четеше никакво съмнение, че съществото, което наричаше себе си Вечния император, е именно той.

И четирите същества се хвърлиха към Пойндекс, сякаш той беше последната спасителна лодка, напускаща потъващ кораб. Едва успяваше да различи въпросите сред изплашеното и объркано бърбене. „Вечният император...“, „Какво ще правим...“, „... Къде можем да избягаме...“, „Трябва ли да се противопоставим...“, „Можем ли да се противопоставим...“. Все нови и нови. Бяха започнали да изпадат в самоубийствена ярост. Толкова неистово се страхуваха от Вечния император, че бяха готови да се качат на корабите и да се втурнат срещу оръжията му с всички войски, които успееша да съберат.

Пойндекс не желаше да се забърква в това.

Успокои ги и ги накара да седнат. Лицето му придоби най-тъжното, най-разбиращото изражение.

– Мисля, че знам как да ви спася – каза той.

Те го погледнаха, очите им изведнъж се озариха от надежда. Сега можеше да направи каквото си поиска. Но Пойндекс не искаше какво да е. Вярваше, че е открил начин да се завърне във властта.

– Аз не съм обвинен в каквото и да е престъпление – започна той. – Каквито и действия да сте извършили преди моето присъединяване, те не ме засягат. Следователно за мен не би трябвало да е трудно лично да се приближа до Императора.

Никой не възрази, никой не го предупреди, че това може да означава сигурна смърт, че независимо колко невинен е той, Императорът беше напълно способен да убие всяко създание, за което има съмнения, че е свързано с Тайния съвет. Пойндекс се усмихна вътрешно на голямата загриженост, която показваха колегите и приятелите му.

– Ако не възразявате, ще предложа на Императора сделка.

Предложението на Пойндекс беше просто. Тайният съвет беше загубен, но все още можеше да нанесе достатъчно щети и да пролее реки от кръв. Той ги призова да се скрият в укрепения бункер, построен за извънредни ситуации дълбоко под рубигинозата. Това беше идеален команден център, свързан с всеки военен канал. Щеше да издържи на всичко – дори на ядрена експлозия. Оттам можеха да се бият до смърт, ако Императорът откажеше сделката.

Пойндекс щеше да изложи всичко това пред Императора. После щеше да каже, че Тайният съвет няма желание да причинява толкова неприятности, ако това може да се избегне. В интерес на всички невинни създания на Първичен свят те щяха да се съгласят да сложат оръжие, ако животът им бъде гарантиран.

– Без затвор – обади се някога дебелият Краа. – Моята сестра няма да понесе такова отвратително място.

– Не предлагам затвор – каза Пойндекс. – Предлагам изгнание. При условията, които смятам да уговоря, ще ви бъде разрешено свободно да се качите на частните си яхти и да избягате в най-далечните краища на Империята. Отвъд границите ѝ, ако Императорът го пожелае. И ще ви бъде забранено да се завърнете.

– Мислиш ли, че ще се съгласи? – изхленчи Ловет.

О, да, увери ги Пойндекс. Наистина ще го направи. Императорът, както и Пойндекс, беше практичен човек. После им каза, че трябва да се отправят веднага към бункера. Не трябваше да се суетят – защото Императорът можеше да нападне неочаквано.

Пойндекс наблюдаваше как членовете на Тайния съвет поемат към съдбите, които им беше отредил, като животни, отиващи на заколение.

Глава 35

Близначките Краа, добре запознати с предателската природа на човека, бяха първите, които правилно разтълкуваха подтекста на излъченото от Императора съобщение.

– Проклетият Пойндекс! Скапаното копеле ни изработи и сигурно ни е продал.

А защо не? Те биха направили същото, ако имаха тази възможност.

– Трябваше да се досетим – каза надебелялата Краа. – Само седим в този тъп бункер и чакаме ли, чакаме. Не разполагаме с никакви сили в космоса, въздуха или по космодрумите.

Техните гневни крясъци бяха най-оглушителния звук, разнасял се в подземното убежище през последните дни. Близначките Краа бяха прекарвали времето след заминаването на Пойндекс на неговата дипломатическа „мисия“ в ядене и повръщане. Ловет и Малперин често оставаха заедно, но нямаха какво да си кажат. Сякаш бяха двойка безмълвни призраци, обитаващи мазетата под замъка, от който някога бяха управлявали владенията си.

Стражата и слугите се научиха да изпълняват бързо и мълчаливо заповедите и после да изчезват по стайте си.

И ето че дойде съобщението на специалната честота, която бяха определили:

– Тук е Вечният император. Към мен се обърна пратеник на предавателския Таен съвет. Те имаха наглостта да поставят условия за предаването си. Отхвърлих ги в името на цивилизацията и самата Империя. Не може да се водят преговори с убийци. Настоявам за незабавно, пълно и безусловно предаване. Граждани на Първичен свят...

В този миг близначките Краа се разкрехяха. Никой в комуникационната зала не чу какво още казва Императорът. Но, така или иначе, не беше нищо изненадващо: на Първичен свят беше обявено военно положение. Всички войници трябваше да се явят в казармите си и да останат там. Офицерите и подофицерите трябваше да поддържат дисциплината, но нищо повече. Всички кораби трябваше да бъдат приземени или щяха да бъдат свалени. Полицията беше призвана да поддържа обществения ред – без насилие, ако е възможно. Бунтовниците и грабителите щяха да бъдат наказвани...

Нищо изненадващо.

И накрая:

– Имперски сили ще кацнат на Първичен в рамките на един час.

Изглеждаше невъзможно, но близначките Краа закрехяха още по-силно.

– Хванати сме в капан... по дяволите... да се махнем оттук.

Едната от тях се свърза с космодрума на главния град Фаулър, даде припрени заповеди на командира на тяхната „яхта“ – тежковъоръжен преустроен крайцер – и двата съпровождащи кораба, да се подготвят за незабавно излитане.

– Защо? – запита се Малперин – Няма къде да избягате.

– Не може да няма. Винаги има изход!

Другата Краа се намеси:

– А дори и да няма, по-добре е да си отидем с бой, отколкото да

чакаме да падне секирата.

И те изчезнаха.

Ловет отиде да си налее питие, но остави чашата обратно, без да я напълни, и седна. Погледът му срещна този на Малперин. Тишината се завърна.

Малък флот от тактически кораби беше сред първите, които с рев се спуснаха над площадките за излитане на Соуард. Други групи осигуриха тактическо покритие на останалите космодруми на Първичен свят.

Изпълнителният оръжеен офицер на челния тактически кораб докладва наличието на три кораба с включени двигатели.

– До всички единици... Готови за нападение... По посочените цели... Изстрелване на „Гоблини“... Огън!

Конвенционални ракети със среден обхват излетяха от торпедните отсеци на тактическите кораби и се насочиха към трите кораба на близнаките Краа. Трите взрива се сляха в огромно огнено кълбо, издигащо се на хиляди метри.

И Махони даде заповед за идването на флотите.

Стен, според инструкциите, беше първият, който докара своята. Разрушители и крайцери надвиснаха над Соуард и Фаулър. Той водеше собствения си боен кораб и двата, придружавали го на Първичен свят. В главата му проблесна мисълта, че нещо тук малко се е променило от последната му визита насам. Транспортиращите кораби се приземиха и от тях се заизсипаха войници и бронирани машини.

Килгър подхвърли бойния костюм. Стен закопча колана, който придържаше тежките гуркски кукрита и миниуилигъна.

Щеше да командва нападението над бункера на Съвета. Вечният император му беше дал изрични заповеди: искаше двете Краа, Малперин и Ловет да бъдат хванати живи – ако е възможно. Не му се искаше, добави той, да отива нахалост работата на трибунала.

– Адмирале – посочиха му един от екраните.

Пет бронирани грависледа се движеха по полето на около три километра разстояние. Четири бяха от стандартен боен тип; петият беше командна единица.

– Мисля, че сме духнали под опашките на някои от тях – каза Килгър, като посочи огненото кълбо, в което се бяха превърнали готовите за излитане кораби.

Преди Стен да успее да издаде заповед, един тактически кораб се

стрелна над полето и разпръсна малки бомби, които издълбаха неголеми кратери. Взривът накара два от следовете да загубят контрол, а третият загуби мощност и се заби в една от появилите се ями.

Останаха два. Пилотите им ги завъртяха на сто и осемдесет градуса и ги насочиха обратно, откъдето бяха дошли.

Но Стен видя, че пътят им е отрязан, и то не от имперските сили или от бомбардировките, а от побесняла, крещяща тълпа.

Грависледовете се врязаха сред тълпата. Някои същества паднаха, но веднага бяха заменени от нови.

Ескортиращият след беше обезвреден и приземен. Някой беше изнамерил, откраднал или присвоил противотанково оръжие и стреля. Взривът изпари следа и запрати насъбралите се около него във въздуха.

Командният след отново смени курса си, този път към имперските кораби.

Но и не ги достигна.

Стен видя как самоделна запалителна бомба проблесна и се удари в горната му част. Огънят се разля по маклийновите генератори. Следът замря. Задната рампа се спусна и после...

Излязоха две същества: едното невероятно дебело, другото приличаше на скелет, облечен в палатка. Ръцете им бяха вдигнати и те викаха нещо.

А после тълпата ги застигна.

Стен извърна поглед от екрана.

– Записвам го – каза Килгър, – ще трябва да го гледаме кадър по кадър, за да потвърдим със сигурност, че това са били двете Краа. Няма да съберем достатъчно останки за аутопсия.

Стен кимна. Все още не поглеждаше екрана.

– Да тръгваме, господин Килгър. Искам все пак да заведем някого на съд.

Зачислените му имперски войски не бяха по-добри или по-лоши от останалите имперски части, с които Стен се беше сблъсквал наскоро. Нямахше значение – вече беше предположил, че са неопитни, и беше оформил върха на клина си от наемниците.

Смяташе, че ще трябва да си пробиват път с бой по улиците на Фаулър, за да стигнат до щаба на Тайния съвет, но не се оказа така. Бунтовете и жаждата за отмъщение вече бяха прочистили улиците: преобърнати гравиколи и следове, някои запалени, импровизирали барикади,

тела – някои от тях в униформи.

Опожарени сгради и офиси.

На три пъти видяха тела, обесени на уличните лампи.

Но не срещнаха никаква съпротива.

Учудващо, но имаше някакво подобие на ред. Цивилните направляваха движението, доколкото можеха – трафикът все още беше слаб. Други цивилни патрулираха по улиците.

Сержантът, командващ бойния отряд от щурмовите грависледове на Стен, подаде глава от люка, извика нещо по посока на един от минувачите и получи отговор.

– Култът към Императора, сър. Помагат да се освободи пътя.

Стен мислеше, че Култът практикува ненасилие. Може би насиненият мъж, когото три едри жени отвеждаха, просто се беше спянал по стълбите. Или пък не...

Когато щурмовите му войски се приближиха към щаба на съвета, се разнесе стрелба.

Трупове в камуфлажните кафяви униформи на Имперската гвардия и надупчени грависледове бяха скупчени пред сградата. Стен слезе и беше посрещнат от изтерзана и разтревожена млада жена, капитан, която не знаеше да плаче ли, или да ругае. За първи път ръководеше военна част в битка и мнозина от хората ѝ бяха загинали.

Тя нито заплака, нито заруга, а делово докладва ситуацията. Съветът бе разположил стражи вътре в сградата. Четири противотанкови устройства, локализирани там и там. По горните етажи имаше снайперисти и картечари. Всички призови да се предадат са били отхвърлени.

Стен ѝ благодари и издаде заповедите си. Тя трябваше да изтегли своята рота. Да се увери, че зоната е обградена – никой не трябваше да излиза, но най-вече, никой не трябваше да влиза. И в никакъв случай още една жадна за линч тълпа.

Капитанът гледаше с благоговение как Стен и Килгър дават нареждания на наемниците и на войските на Бор. Ставаш добър, помисли си Стен, когато го правиш за четиридесети или за четиристотен път и вече си претръпнал дотолкова, че не се тормозиш дали някои от хората ти ще бъдат убити.

Той докара група тежки верижни машини, за да събори барикадите и част от околните сгради – така си осигури удобна стрелкова позиция. Тежките оръжия бяха подготвени и откриха стрелба срещу снайперистите и картечарите.

– Време е да видим сметката на противотанковите устройства –

ревна Килгър. – Давайте.

Килгър беше разположил снайперистите – най-добрите, знам какво можете, така че не се опитвайте да покажете друго – по фланга.

Докато Стен даваше заповед на грависледовете да тръгнат напред, към него се приближи Синд. С крайчеца на окоето си той видя как тя се оглежда за скрити заплахи – заплахи за него.

Противотанковите екипи се прицелиха и бяха покосени от снайперистите на Килгър. Други бойци от силите на Съвета – войници? тайна полиция? частни главорези? – изтичаха да ги сменят.

Улигънните затрещяха и новите мерачи така и не успяха да стигнат до позициите. Трети опит... и доброволците внезапно намаляха.

– Господин Килгър?

Алекс даде заповедите си и подобреният от Стен отряд се втурна по свалената рампа на тежък камион.

– Не е нужно да чукате на вратата – каза Алекс на капитана на бронетранспортъора. – И осигурете малко прикриващ огън. Хайде!

Веригите на машината се завъртяха, а от кулите се сипеше огън. Бронетранспортърът премаза една от изоставените противотанкови установки, след което се вряза във входа на сградата на Съвета и връхлетя в огромното преддверие.

Рампата се спусна и Стен и екипът му изскочиха навън. Стен огледа бързо обкръжените от зеленина фонтани и високото мъртво дърво в центъра на преддверието. Танкът го беше повалил, докато спираше, малко преди войниците да излязат.

Стен се вгледа в малката си карта.

– Входът на бункера е... там. Движете се бавно, по дяволите! Не се опитвайте да влезете в историята като последните, загинали на днешния ден.

Добър съвет, помисли си Стен. Послушай го. Мъртъв адмирал като последна жертва в тази... война? Или бунт? А може би щяха да го нарекат метеж? Кое ли щеше да му спечели повече от бележка под линия?

Спускаха се надолу и все по-надолу в недрата на сградата, някогашната гордост на Тайния съвет. Синд и Алекс не се отделяха от Стен, докато се придвижваха от прикритие към прикритие като предпазливи змии.

Нямаше нужда да бъдат внимателни.

Нямаше никаква съпротива.

Завариха Малперин и Ловет в една от стаите. Те сякаш не чуха заповедите на Стен.

Той се вираше в двете създания, в празните черупки, някога били властници. Стори му се, че вижда жалост в очите на Синд.

Килгър повтори заповедите му.

Най-накрая Малперин и Ловет реагираха на виковете му. Изправиха се, както им нареди, бяха претърсени за оръжия и устройства за самоубийство, без да изразят протест, а после последваха отряда по пътя нагоре и навън.

Сякаш тайно се радваха, че всичко е свършило.

Чудеше се дали апатията им ще продължи и след като процесът започне.

Глава 36

– Седни, Стен – каза Вечният император. – Но преди това налей питиета и за двама ни.

Преди години Стен винаги се отпускате, когато Императорът споменеше нещо за пиене. Но при дадените обстоятелства не му беше толкова лесно да го направи. Беше минало много време, откакто за последно пи по чашка стрегг с господаря си. Но пък тогава мислеше, че думата „Вечен“ е просто символична титла.

Императорът пое чашата си и отпи разсеяно. Стен стори същото.

– Няма да ти благодаря за всичко, което си направил – поде Императорът. – Думите ще прозвучат глупаво. Поне за мен.

Стен се зачуди какво става. Императорът, въпреки усилията си да бъде непринуден, се държеше изключително официално. Това обикновено означаваше, че е подготвил някаква изненада. Стен се надяваше тя да не се отнася за него. Императорът се намръщи леко, погледна го, после сведе очи към едва наченатата чаша стрегг в ръката си. Но смръщаването изчезна и Вечният император довърши питието си на една глътка. Сетне плъзна чашата по масата, за да бъде напълнена отново. Стен допи своята и отново наля. Усети как стреггът се спуска надолу и разпръсква топлината си, но все още не можеше да се отпусне.

Искаше му се да попита Императора как го прави. Къде е бил през всичките тези години? Какво е вършил? И защо, по дяволите, не е мъртъв? Не, най-добре да не пита. Императорът пазеше ревниво тайните си.

– Последния път, когато говорихме с теб – изрече Императорът, –

положих всички усилия да те повиша. Ти ми отказа. Надявам се, че няма да ти стане навик.

О, по дяволите, започваше се. Стен се подготви.

– Какво ще кажеш да станеш шеф на корпус „Меркурий“? – попита Императорът. – Ще увеличи пълномощията ти и ще ти дам още една звезда. Харесва ли ти, адмирале?

– Адмирал в оставка, сър – поправи го Стен, докато преглъщаше. Трябваше да го каже бързо. – И не ми се иска да изглеждам като неблагодарник, но не, благодаря.

Веждите на Императора се свъсиха и погледът му стана леден.

– Защо? – изрече го като заповед.

– Ами, нещата стоят така. Прекарах целия си живот като войник. На обществена служба. Бях награждаван повече, отколкото съм мечтал. Преди бях нищо. Отреп на Вулкан. Сега съм адмирал. А вие искате да ме натоварите с още задължения. Благодаря ви, сър. Но не мога да приема. Време е да устроя собствения си живот, Да открия мястото си в цивилния свят. Преди бях объркан. Може би все още съм. Но само малко. Защото го чакам с нетърпение. Време ми е да се заема с обикновената делнична работа.

Замисли се за Лайза Хайнис и колко по-различен можеше да бъде животът му, ако обстоятелствата не се бяха намесили. Докато говореше, гледаше надолу. Сега вдигна очи и срещна студения стоманен поглед на Императора.

– Не се справям особено добре с обясненията, сър – продължи Стен. – Не е лесно за човек като мен да си служи лесно с думите.

Не каза нищо повече. Императорът щеше да го уведоми, ако трябваше да говори още. Погледът на Императора загуби студенината си. Той отпи голяма глътка от чашата си, после вдигна крака на бюрото, отпусна се в стола си и каза:

– Разбирам. Моля те за огромна жертва. Всъщност още една голяма жертва. Струва ми се, че не разбираш ситуацията.

Довърши питието си, наведе се напред, сграбчи бутилката, наля си и бутна стрегга към Стен. И двамата изпиха чашите си и ги напълниха отново.

– Погледни в каква каша сме се забъркали – продължи Императорът, сякаш не беше имало прекъсване. – Съществата умират от глад. Милиони са безработни. Почти всяко правителство, на който и да е свят, е на път да се срине. Дори бързото възстановяване на доставките на АМ2 ще се окаже кошмар. А какво да говорим за всички други

неприятности, които ни очакват. Как да се справя с всичко това без помощ?

Стен поклати глава. Не можеше да отговори.

– Тогава защо си толкова изненадан, че каня някой като теб – опитен човек, с години обществена служба зад гърба си, както сам каза – да ми помогне? Къде другаде да намеря такъв опит?

– Да, сър – каза Стен. – Разбирам ви, но...

– Никакво но, млади Стен – прекъсна го Вечният император. – Виж, не те моля заради себе си. Моля те от името на Империята, която ти спаси. Как е възможно да откажеш? Каж ми. Погледни ме в очите. Не бързай да отговаряш все още. Забрави за корпус „Меркурий“. Имам по-добра идея. Ще те направя главния си помощник при разрешаването на проблеми и ще ти дам някаква засукана и всяваща уважение титла. Ще ми помагаш да се оправям с държавните глави, със заплетените преговори и с всякакви кризисни ситуации. А като първа задача искам да ми помогнеш с Бор. Да направиш нещо специално за тях. Те са сред най-верните ми поданици. Дължат ти много, ако правилно си спомням.

– Да, сър – отвърна Стен.

– Така. Те ще организират голямо празненство в купа Лупус. Ще почетат завръщането ми и победата над онези глупаци, които си въобразяваха, че могат да ми бъдат врагове. Ще отидеш там от мое име. Във Вълчите светове. Бъди мой представител на церемониите. Не мога да се сетя за друго същество, което ще оценят по-високо. А ти?

– Не, сър – каза Стен. И след като го изрече, разбра, че е обречен.

Вечният император беше прав. Нямаше начин да му откаже – нито това, нито останалото, което щеше да поиска.

На корабите на Бор честванията на победата продължиха по целия път към купа Лупус.

Синд бдеше над Стен. Той се присъединяваше към всички тостове и празненства и не изоставаше от приятелите си пиячи, Алекс и Ото. Но и в опиянението лицето му ставаше безизразна маска. Синд вече го познаваше по-добре. Можеше да долови, че в ума му бушува буря – но каква точно, нямаше представа.

Видя го да трепва веднъж при вдигането на наздравица за Вечния император и да поглежда към портрета в банкетната зала на кораба. Гледа го дълго, после поклати глава и пресуши чашата си. Минута по-късно вече се смееше и разговаряше шумно с приятелите си.

Но Синд щеше да запомни този поглед и да се чуди какво ли точно се върти в главата на Стен.

Глава 37

Малперин и Ловет бяха в затвора на борда на личната яхта на Императора, „Нормандия“. Той изглеждаше като доста удобен апартамент, но вратите бяха заключени и охранявани, всеки предмет, който би могъл да се пригоди за оръжие, беше махнат, а сензори следяха всяко тяхно движение.

Унесът, в който бяха потънали, когато Стен ги плени, беше започнал да преминава.

Беше им казано, че ще бъдат съдени. На Нютон. Щяха да им предложат най-добрите адвокати в Империята и необходимото време да подготвят защитата си.

Предпазливо, като внимаваха за следящите ги устройства, двамата обсъждаха какво да правят, каква защита да използват. Служеха си със завоалирани изрази, както бяха планирали, и шепнеха.

Някога бяха шестима – решени да докопат най-върховната власт. И за миг я бяха държали в ръцете си.

Сега... трябваше да спрат да мислят за смъртта и за затвора. Животът е, за да се живее, каза Малперин. Ловет успя да се усмихне леко.

Отвън се почука и вратата на отсека се отвори.

Влезе мъж. Нито висок, нито нисък, изглеждаше в добра физическа форма. Носеше скъпи цивилни дрехи. Не беше красив, не беше и грозен.

– Благородни същества – каза той тихо, – назначен съм за ваш спътник и помощник за съдебния процес. Името ми е Венло.

Махони се втурна в частния кабинет на Вечния император, като ругаше невъздържано. Държеше фиш в треперещата си ръка.

– Лорд Йън. Какво е станало?

– Някакъв проклет дракх на „Нормандия“. Играе си на Бог! Затворниците са успели да избягат от затвора си. Стигнаха до спасителна капсула. Готвели се да влязат в нея. Офицерът по сигурността се е опитал да ги задържи, но е бил принуден... „да стреля, докато те се опитвали да избягат.“ По дяволите, проклетият глупак не може да даде дори смислено обяснение. Ама че работа. Стен със сигурност ще убие проклетия идиот, но аз мисля да го изпреваря. Пресвета майко на гравислед!

Ще разпъна на кръст нещастника. Ще го повия с червата му – спря за миг. – Не мога да повярвам, по дяволите!

Императорът вдигна фиша, сложи го на диаскопа и сканира декодираното съобщение, предадено с личния имперски команден код.

Сканира го отново, после изръмжа.

– Не е добре, Йън. Никак не е добре.

– Не е добре... ясно – Махони се овладя. – Вие командвате. Колко високо ще обесим този... който и да го е направил? Не че има значение. Какво можем да направим, за да ограничим щетите?

Императорът се замисли за миг.

– Нищо. Станалото станало. Лично ще се уверя, че нашият амбициозен стрелец ще си получи заслуженото. Но това е всичко. Никакви разследвания, Махони. Това е заповед. – Той замълча за миг. – Е, значи ни се провали процеса за военни престъпления. Но не е болка за умирање. Толкова дракх е оставил Тайният съвет, че едва ли някого го е грижа какво се е случило с Малперин и Ловет.

– Значи така – ахна Махони невярващо. – Тези двамата просто са... изчезнали?

– Нещо такова. Както казах – станалото, станало. Налей ми едно питие, Йън. Ще прием, за да изпратим душите им в ада, както казват косматите приятели на Стен.

Йън се втренчи в Императора, после се изправи и отиде до масата, където откри каната със стрегг.

Вечният император обърна стола си и погледна към изпепеленото от експлозията място, където някога се издигаше дворецът му Аръндел. Възстановяването беше започнало.

Махони не можеше да види лицето му.

Вечният император се усмихваше.

КРАЙ

© 1990 Алън Кол
© 1990 Крис Бънч
© 2006 Петър Василев, превод от английски

Allan Cole, Chris Bunch
The Return of the Emperor, 1990

Сканиране, разпознаване и редакция: Mandor, 2009

Издание:

ИК „Бард“, 2006
ISBN (няма)

Поредица: „Избрана световна фантастика“ №133

Американска, първо издание

Превод *Петър Василев*

Редактор *Боряна Даракчиева*

Художествено оформление на корица „Megachrom“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10569>]